

DAMEN TANGO

Continuarea
bestsellerului
Luna din palat

Împărăteasa Lunii

Povestea concubinei
care a ajuns
pe tronul Chinei

Weina Dai Randel

NEMIRA

Lui Mark, ca întotdeauna

ANUL 649 D.H.
AL DOUĂZECI ȘI TREILEA AN
DE PACE AL DOMNIEI
ÎMPĂRATULUI TAIZONG
SFÂRȘIT DE PRIMĂVARĂ

Oare o să moară în noaptea asta?

Gândul mi-a trecut prin minte în timp ce atingeam o pată maronie de pe bărbia Împăratului Taizong. N-a răspuns, nici măcar cu o mișcare a buzelor sau cu o clipire. Zăcea cu gura deschisă, cu privirea pironită în tavan. Partea dreaptă a feței era doar piele căzută, iar ochiul stâng îi era încețoșat, precum marmura prin care lumina lumânărilor nu izbutește să treacă. Din când în când, parcă se vedea o sclipire în el, ca și cum curajul lui de altădată s-ar fi chinuit să prindă viață din nou, să iasă la suprafață, să se opună sorții care îl învinsese, dar sclipirea aceea aducea, mai degrabă, cu un pește într-un iaz tulbure. Era acolo, înota, dar nu ieșea la suprafață, nici măcar pentru o gură de aer. Nu mă vedea. Mi-am dat seama că nu mai era ca altădată, un vârtej de mânie și voință. Acum era doar un sac de piele lăsată, învelișul unei vanități închipuite.

Mi-am îndreptat spatele și am simțit o durere ascuțită. De cât timp stăteam ingenuncheată lângă patul lui, privindu-l? Nu-mi mai aminteam. Toate îl îngrijiserăm – Talentatele, Grațiile și Frumusețile, cele care cândva împărțiserăm patul cu Maiestatea Sa – în ultimele

zece luni. În fiecare zi îl hrăneam, îl spălam – pentru că își pierduse de mult puterea de a-și ține trupul în frâu – și îl vegheam cu atenție, ascultându-i fiecare respirație greoaie și fiecare geamăt.

Anul trecut, când dăduse de veste că Pheasant¹ o să devină moștenitorul lui, suveranul era deja bolnav, iar câteva zile mai târziu se prăbușise, scuturat de mâna nevăzută ce-l chinuise în toți acești ani. Zvârcolindu-se, cu spumă albă țâșnindu-i din gură, a căzut de pe targă, în drum spre dormitor, și de atunci nu s-a mai trezit.

Apa a picurat în clepsidra de lângă mine. Ora nouă. Unde erau? Trebuiau să se grăbească... M-am ridicat, mi-am aranjat cocul complicat, pe care, în sfârșit, reușisem să învăț să-l fac. Câteva șuvițe îmi căzuseră pe umeri, iar cocul lejer care ar fi trebuit să rămână în vârful capului alunecase spre urechea dreaptă. Îmi doream să mă pot aranja un pic, să devin mai atrăgătoare, dar nu aveam voie să părăsim încăperea. Medicii ne porunciseră, mie și celorlalte Talentate, să stăm tot timpul cu monarhul. Așa că nu mai făcusem baie de vreo două luni, nici nu mă uitasem într-o oglindă din bronz și nici nu -mi mai dădusem cu crema albă de față. Îmi simțeam greu și neplăcut părul cândva mătăsos și parfumat, iar rochia verde de pe mine devenise maronie, pătată cu leacuri din plante.

Gândul m-a îmboldit din nou. M-am uitat spre el. Dacă murea în noaptea aceea? Ce se va întâmpla cu mine și cu celelalte femei care erau în slujba lui? Mi-am alungat repede gândurile. Nu trebuia să îmi pun astfel de întrebări, era o trădare să mă gândesc că Maiestatea Sa era un biet muritor.

Dar toate femeile cu titluri nobiliare din Curtea Interioară trebuie să se fi gândit la soarta lor în aceste luni, de când el zăcea nemișcat. La urma urmei, era o lege nescrisă ca noi, femeile Împăratului Taizong, să nu simțim niciodată căldura brațelor altui bărbat, după moartea lui. Probabil că se făcuse deja un plan pentru noi. Chiar dacă

¹ „Fazanul”, în lb. engleză (n. red.).

nimeni nu vorbea deschis despre asta, chiar dacă doamnele se adunau în fiecare dimineață în curte, șușotind, cu ochii umeziți de lacrimi.

Aș fi vrut să-i aud pe Duce și pe Secretar, dregătorii cu cele mai înalte ranguri, când au venit să îl viziteze pe împărat. Dar avuseseră prea multe lucruri importante de vorbit și nu ne băgaseră în seamă. Și Pheasant... Și el fusese prea ocupat și încă nu apucasem să îl întreb care o să fie soarta noastră.

Dar, oricare era planul în privința noastră, știam că un lucru era sigur: după moartea împăratului, Pheasant – Pheasant al meu! – o să conducă imperiul. El va avea grijă de mine și de viitorul meu. Și îmi promisesese... *Împărăteasa Lunii Strălucitoare*, îmi spusese... Cu inima plină de bucurie, m-am uitat spre uși. Pheasant și Ducele ar fi trebuit să vină până acum. Mă întrebam de ce întârziau.

Afară cădea o burniță ușoară, iar cadența ei plăcută îmi amintea de sunetul pe care-l scot viermii de mătase în timp ce rod frunzele de dud. Era a cincea lună din an, un moment potrivit pentru ploaie. Tânjeam să mă duc afară, să simt picăturile pe față și aerul proaspăt, pentru că dormitorul era învăluit în mirosurile grele de tămâie, de ginseng, mosc, cuișoare, bilă de piton uscată și în duhoarea grețoasă a morții. Eram înăuntru de atât de mult timp, încât probabil că puțeam la fel de rău ca încăperea aceea. Știu că așa duhnea prietena mea Talentată, Daisy¹, la fel și celelalte, care căscau într-un colț. De câte ori una dintre ele trecea pe lângă mine, puteam să ghicesc ce plantă avea în păr.

Pași se auziră tot mai tare pe coridorul întunecos, iar prin uși a pătruns lumina roșie a mai multor felinare. În cele din urmă, Pheasant și Ducele au intrat în cameră, cu mantiile ude atârându-le pe piept. Doctorul, Sun Simiao, era în spatele lor.

---

¹ „Margareta”, în lb. engleză (n. red.).

M-am retras în colț și le-am făcut loc, cum cereau de fiecare dată, deși aș fi vrut să stau lângă ei și să aud ce avea de spus doctorul. Mai devreme, când îl cercetase pe împărat, oftase greu.

Bărbații șușoteau cu voce joasă, privindu-l pe împărat. Ducele a oftat și a suspinat, trecându-și o mână peste față. În mod surprinzător, Pheasant părea trist, deși ochii îi scânteiau.

— Prințe moștenitor, a zis doctorul, ieșind de după paravan, iar Pheasant și Ducele l-au urmat. Am făcut tot ce am putut. Dar mă tem că trebuie să vă dau o veste îngrozitoare. Cel Mai Presus de Toate nu va vedea lumina zorilor.

Mi-a tresărit inima. Am încercat să rămân nemișcată.

— Înțeleg.

Glasul lui Pheasant era liniștit și trist și am aruncat o privire spre el, pe furiș. Ochii îi luceau în lumina lumânărilor aflate în apropiere de paravan. Fața îi era mai slabă, bărbia mai distinsă ca niciodată, iar barba îi crescuse. Îmi amintesc cât de lovit de suferință fusese Pheasant anul trecut, când aflase că Împăratul Taizong se îmbolnăvise. Zile în șir stătuse lângă patul lui, cu noi, femeile, care ne tot grăbeam spre laboratorul cu plante al medicului și înapoi, aducând boluri cu leacuri. Când îl hrăneam pe suveran, lui Pheasant nu îi păsase de propria viață, gustase primul fierturile, să se asigure că nicio mână răuvoitoare nu amestecase în ele un ingredient nociv. Când vreuna dintre noi cădea de oboseală, după zile la rând fără somn, ne spunea să ne odihnim și îl veghea chiar el pe împărat. Era un fiu devotat și nu eram sigură că monarhul îl merita.

— Dacă ai nevoie de ceva, prințul meu, a spus medicul, suntem aici să te slujim.

— Vă sunt recunoscător, doctore Sun.

Pheasant a dat solemn din cap. Privirea i-a trecut peste mine. O privire zorită, dar a fost destul să îmi încălzească inima. Ne întâlniserăm tot mai des în ultima vreme, căci venise să își viziteze tatăl aproape în fiecare zi. Uneori, când celelalte Talentate nu se uitau,

îmi atingea brațul sau îmi ținea mâna, iar alteori, când se ducea la el în cameră, îl urmam. Acolo, împărtășeam prețioase clipe intime, care îmi luminau ziua.

— Unchiule?

Ducele s-a înclinat ușor.

— Nepoate!

Bătrânul arăta ca de obicei, avea fața lungă și aspră și privirea trufașă. Mă întrebam cum de reușea Ducele să rămână sănătos. Era cumnatul împăratului și aveau aceeași vârstă, dar, în timp ce suveranul era pe patul de moarte, Ducele încă se ținea bine. În ultimii trei ani, fusese ajutorul apropiat al Majestății Sale, primind porunci direct de la el și scriindu-i decretele după ce suveranul nu-și mai putuse mișca brațul. Când împăratul căzuse la pat, Ducele acționase în numele său, dând porunci slujitorilor. În clipa aceea, era cel mai puternic om din imperiu.

— Trebuie să mă pregătesc pentru ceea ce va veni, a spus Pheasant. Unchiule, aș vrea să aranjezi o întâlnire cu astrologii și să mă anunți care ar fi zilele potrivite pentru înmormântare. Cheamă-i și pe pictorii mausoleului și pe meșteșugarii care vor ridica toate cele patru statuete-animal. Vreau să le văd lucrările și să mă asigur că tot ce ține de înmormântare e în bună rânduială.

Glasul îi era puternic și liniștit, impunător și hotărât. Eram mândră de Pheasant. În ultimele luni, dăduse dovadă de o putere pe care nici el nu știa că o avea. Învățase ritualurile de venerare a Cerului și a Pământului și rânduielile judecătorești și se deprinsese cu guvernele celor șaisprezece prefecturi ale imperiului. Îi chemase pe dregători, îi atrăsese de partea lui și câștigase chiar și sprijinul Generalului, comandantul celor nouăzeci și nouă de legiuni ale Păsărilor de Aur, care păzeau palatul.

— Desigur, nepoate, a zis Ducele, șovăielnic, deși te-aș sfătui să nu le dai încă femeilor îngrozitoarea veste.

— De ce?

Pheasant părea mirat. Ducele a rușit, apoi și-a reluat vorba, cu o voce într-atât de joasă, încât mă chinuiam să îl aud.

— Pentru că femeile sunt meschine și afurisite... Dacă vor afla ce soartă le așteaptă...

— Ce soartă?

— Niciun alt bărbat nu le va mai vedea ori atinge, firește, iar el a poruncit ca acelea care i-au născut copii să fie mutate în Curtea Yeting, pentru tot restul vieții.

Pheasant s-a încruntat.

— Înțeleg. Și femeile care nu au avut copii?

— Vor fi trimise în mănăstirile budiste de prin imperiu, unde se vor ruga pentru sufletul Împăratului Taizong. Așa e cel mai bine – e o tradiție pe care o urmează toate dinastiile.

Am înghețat. Mănăstiri budiste? Ne surghiunea! Ne obliga să devenim călugărițe budiste, să ne rupem de lume și să ne lepădăm de bucurii și dorințe, să avem doar trecut, nu și viitor. Dacă o să fim exilate acolo, risipite prin colțurile îndepărtate ale imperiului, nu vom mai auzi decât sunetul nefericirii, nu vom simți decât mahnire, nu vom vedea decât moarte. Viețile noastre vor lua sfârșit.

M-a trecut un fior. Moartea împăratului va fi ștreangul meu.

— Mănăstiri budiste?

Pheasant părea uluit.

— Nu vorbești serios!

— Ba da, este îndatorirea lor. Împăratul nostru cel milostiv, fie-i numele lăudat, mi-a spus despre această tradiție cu ceva vreme în urmă. Voia i se va face când va veni vremea.

— Dar sunt atât de multe femei... sute. Vrea ca toate să își petreacă restul vieții în mănăstiri, rugându-se?

Simțeam și privirea lui Pheasant, și pe cea a Ducelui. Mi-am ferit ochii și mi-am făcut de lucru cu un maldăr de haine de care mă ocupasem mai devreme. Printre ele am dat de hainele de gală ale lui Pheasant, cele pentru încoronare, la care brodasem multe

nopti, în timp ce îl îngrijeam pe împărat. Îmi pusesem sufletul și dragostea în fiecare cusătură, închipuindu-mi cât de minunat va arăta Pheasant când se va așeza pe tron. Cu mâinile tremurându-mi, am strâns mătasea cu putere.

Ducele a ridicat vocea:

— Pe vremuri, aceste femei erau îngropate de vii în mausoleul monarhului.

Pheasant a păstrat tăcerea o clipă, apoi a zis:

— Mă bucur că asta se întâmpla doar pe vremuri! Totuși, să fie exilate la mănăstiri îmi pare o tradiție învechită. Nu voi fi de acord cu asta.

Vocea lui hotărâtă m-a liniștit. Desigur că Pheasant nu va permite să am o soartă atât de îngrozitoare!

— Trebuie, nepoate, a zis Ducele tăios. Ca viitor împărat, ai datoria să îndeplinești dorințele tatălui tău și să duci tradiția mai departe.

Nu mi-a plăcut deloc cum vorbea Ducele. Părea prea autoritar, de parcă el ar fi fost împăratul. Poate că așa se și credea. Se obișnuise cu puterea pe care o dobândise în ultimii ani.

— Unchiule!

Pheasant părea calm.

— Ca viitor împărat, cred că am dreptul să trec peste unele rânduieli.

Ducele a tras adânc aer în piept, de parcă nu-i venea să creadă că Pheasant îl sfida fățiș.

— Nepoate!

Nu era prima dată când Pheasant și Ducele nu gândeau la fel. Seara trecută îi auzisem certându-se în legătură cu cine ar trebui să îndeplinească ritualul de înmormântare pentru fostul conducător, când o să vină vremea. Ducele stăruise să fie aleși preoții taoiști, pasămite pentru că asta își dorise Împăratul Taizong, în timp ce Pheasant îi voia pe călugării budiști.

— O să încuviințez doar dacă ele vor, cu adevărat, să trăiască în mănăstiri, unchiule. Altfel, aş dori ca femeile tatălui meu să își petreacă restul vieții cu familiile lor. Au trăit destul timp departe de ele, a zis Pheasant.

Ar fi fost minunat așa. Și ar fi reprezentat o dovadă de mărinimie. Doamnele ar fi fost încântate. Unele dintre ele se prea poate să fi fost despărțite de familii de mai bine de douăzeci de ani. Cât despre mine, oricum nu aveam un cămin. Tata, un guvernator bogat, care crezuse că aveam să stăpânesc și să aduc glorie familiei, murise apărându-mă. După moartea lui, am pierdut averea imensă a familiei, casa strămoșească și chiar pe surorile mele. Acum, mama, verișoară a fostei împărătese, era săracă și fără de casă, o călugăriță trăind într-o mănăstire budistă în ruine, departe de palat.

Oare Ducele o să mă trimită la aceeași mănăstire în care trăia mama? Dar mi-am dat seama că asta nu se va întâmpla niciodată. Ducele voia ca noi să murim în singurătate, nu să ne revedem familiile. Cu siguranță că ne va trimite la mănăstiri aflate departe de Chang'an, dacă i se va face pe voie.

— Să trăiască alături de familiile lor? Și să fie văzute și atinse de oameni de rând? Ar fi cel mai neobișnuit și mai rușinos lucru! Tatăl tău nu ar încuviința una ca asta. Niciun dregător nu va încuviința una ca asta!

— Dacă dorești, unchiule, vom vorbi și cu Secretarul despre tot.

Secretarul Fang, știam, era de partea lui Pheasant și avea să-i ia apărarea în fața Ducelui.

— Vino! Ne așteaptă afară.

Pheasant mi-a făcut cu mâna și s-a îndreptat spre ușa dormitorului. Ducele l-a urmat fără tragere de inimă. Am pus haina jos, m-am dus la ușă și am aruncat, pe furiș, o privire afară. Pe coridorul întunecat aștepta un grup de dregători. Ploaia șiroia de pe mantiile lor lungi, iar fețele parcă le erau pictate cu roșu, de la lumina felinarelor atârinate de streșini. Secretarul Fang vorbea cu Sun Simiao.

Și-a îndreptat spatele când l-a zărit pe Pheasant apropiindu-se. Iar când acesta i s-a adresat, s-a uitat spre dormitor și a dat aprobator din cap. Ducele și-a ridicat mâinile în aer.

Daisy a venit lângă mine.

— Ce se întâmplă?

— Nu sunt sigură, am zis, ezitând să îi spun prea multe. Ducele vrea să ne trimită la mănăstiri.

Daisy a făcut ochii mari.

— De ce?

Un val de voci s-a făcut auzit când celelalte Talentate s-au adunat în jurul meu.

— Va trebui să devenim călugărițe?

— Prințul nostru a poruncit asta?

Și-au îngropat fețele în mâini, suspinând.

Oh, femeile! Ce altceva puteam face, dacă nu să suspinăm, când soarta noastră era în mâinile altora? Dar eu, una, nu aveam de gând să plâng. Niciodată.

— Prințul moștenitor nu ne va exila.

Pheasant încă vorbea cu Ducele și cu Secretarul. Ducele își flutura tulburat mâinile, clătinând din cap. Pheasant și-a ridicat mâinile și s-a îndreptat spre intrarea în curte. Ducele părea nemulțumit. A deschis gura din nou și s-a întors spre intrare, unde se contura o siluetă, lângă poartă. Ducele a încremenit.

Chiar dacă era prea întuneric să pot vedea ochii bărbatului și semnul din naștere de pe fața lui, felul în care își ținea sabia nu putea fi confundat. Bărbatul de lângă poartă era Generalul.

Cu mult timp în urmă fusese numit la comanda celor nouăzeci și nouă de legiuni ale Păsărilor de Aur și a întregii cavalerii din imperiu. Fusese slujitorul credincios al împăratului, iar, după moartea acestuia, avea să-l slujească pe prințul moștenitor.

Pheasant l-a salutat pe General. Secretarul l-a urmat, iar împreună s-au îndreptat spre capătul coridorului, unde și-au apropiat

capetele și au vorbit încet, cu ploaia căzându-le pe umeri. Ducele a înșepenit, iar slujitorii li s-au alăturat lui Pheasant și Secretarului. Ducele a rămas singur sub streășină, iar lumina felinarului îi arunca o umbră lungă. Pentru prima dată de când se îmbolnăvisese suveranul, vedeam cum își pierdea din putere Ducele, care fusese sfetnicul monarhului timp de mai bine de trei ani.

Așa era cel mai bine. Cum Împăratul Taizong era pe moarte, și Ducele trebuia să plece. Niciodată nu îl plăcusem. Era crud, la fel ca împăratul, dar și fățarnic – și tânjea după putere.

Îmi făcea plăcere planul omenos al lui Pheasant pentru concubinele tatălui său. Lumea avea să se bucure grozav când o să îl anunțe. Dar eu? Nu aveam o casă unde să mă întorc. Deoarece venisem la palat când aveam treisprezece ani, trăiam aici de aproape unsprezece. Palatul era casa mea acum. M-am dus lângă patul Împăratului. Arăta la fel: gura căscată, privirea pironită în tavan. Din gât i-a ieșit un sunet, pe jumătate gâlgâit, pe jumătate geamăt, de parcă se chinuia să răsuflă, apoi a încetat. Murise? Mi s-a oprit inima-n loc. Apoi, pieptul i s-a ridicat din nou.

Ducele s-a ivit de cealaltă parte a patului.

— Fiu nerecunoscător, nerecunoscător, nerecunoscător!

A strâns din dinți și a înjurat, nasul lui coroiat lucind în lumina lumânării, ca o lamă ascuțită. În privirea lui deslușeam cruzimea și ceva în plus, ca și cum ar fi avut un plan bine ticluit. Ceva ascuns și tulburător. M-a zărit urmărindu-l și mi-a aruncat o privire rece. Am plecat capul. Când am îndrăznit să ridic din nou privirea, dispăruse.

Un val fierbinte de neliniște mi-a străbătut trupul. Ducele nu se cuvenea să fie nesocotit. Trebuia să-i dau de veste lui Pheasant. Încă nu era încoronat și trebuia să se poarte cu băgare de seamă, căci moartea tatălui său putea crea un vid de putere, iar, dacă nu era prevăzător, golul acela se putea întinde, treptele scării rangurilor se puteau rupe și întreaga scară se putea prăbuși.

Era miezul nopții. Camera se întunecase, singura lumină răspândindu-se de la cele două lumânări de lângă patul Împăratului Taizong. În preajma mea, celelalte Talentate moțăiau într-un colț, dar mie nu-mi era somn. Câțiva medici veniseră să îl vadă din nou pe preaputernicul nostru stăpân.

M-am folosit de prilej și m-am strecurat până la ușă, să mă uit pe geam. Curtea era și ea întunecată și nu părea să fie nimeni acolo. De cealaltă parte a coridorului l-am văzut pe Secretar. Stătea de vorbă cu câțiva dregători, sub felinare. Ducele și Generalul nu erau prin preajmă, iar Pheasant se îndrepta spre camera lui.

M-am dus încet spre Talentatele din colț și am scuturat-o pe Daisy de umăr.

— Daisy, trezește-te! i-am șoptit, cu ochii la doctorii din jurul patului. Fii atentă la doctori și dă-mi de veste dacă se întâmplă ceva!

A încuviințat cu o mișcare din cap și a căscat.

Am luat haina la care brodam și m-am repezit pe coridor. În apropierea porților s-au ivit câțiva eunuci. Și-au șters fețele ude și s-au întors spre mine, așteptând parcă vestea morții împăratului.

Mi-am ridicat capul, ținând haina la piept, să le dau de înțeles că aveam o însărcinare. Când am ajuns la camera prințului, m-am uitat în jur, să mă asigur că nu mă vede nimeni, și am deschis ușa. Încăperea mirosea a camfor și tămâie, un miros mai plăcut decât cel rănced din camera Împăratului. Pheasant se spăla pe față, într-un lighean. A ridicat capul spre mine.

— Mă bucur că ai venit, Mei. Ai auzit ce a spus doctorul?

Am încuviințat și am așezat haina pe o masă din apropiere.

— Da, și îmi pare rău, Pheasant!

— Poate că așa e cel mai bine. A oftat și a adăugat: Tata a suferit destul.

M-am întors să îi dau un prosop.

— Dar, Pheasant, trebuie să îți spun ceva. Unchiul tău a venit să îl vadă pe tatăl tău, în timp ce vorbeai cu Generalul.

— Pari îngrijorată. De ce?

A luat prosopul din mâna mea și și-a șters fața.

— Aș vrea să-i fi văzut căutătura. Mă tem să nu-l înfurii, Pheasant.

— Ai auzit ce-avea de gând, nu? Să le exilez pe doamne? Nu-mi pasă de tradiție și am planurile mele pentru femeile de la Curte. Unchiului i-a trecut vremea. Mai ții minte ce voia să fac cu caii?

Ducele voise să îi sacrifice – două sute de armăsari, inclusiv calul preferat al Împăratului, Murg Argintiu – la mausoleu, să îi țină de urât Împăratului pe lumea cealaltă. Pheasant, mare iubitor de cai, fusese dezgustat. Îi crușase și le poruncise meșteșugarilor să cio-plească în loc cai de piatră.

— Țin minte, am zis și mi-am așezat mâna pe brațul lui. Dar încă este un om foarte puternic. Vei avea nevoie de el, când vei urca pe tron.

Pheasant a clătinat din cap.

— El are mai multă nevoie de mine, Mei. Când voi deveni împărat, îmi voi alege singur sfetnicii, iar unchiul nu se va număra printre ei. Am hotărât să îl înlocuiesc cu Secretarul, iar unchiul se poate retrage.

— Înțeleg.

M-am bucurat să aud care îi era planul. Dacă Ducele părăsea Curtea, puterea lui avea să scadă, iar Pheasant nu o să mai fie silit să se certe cu el de fiecare dată când o să aibă de luat o decizie.

— Împăratul meu, pot să te întreb ce planuri ai cu mine? i-am zis și am ridicat capul, să îl pot privi în ochi.

Pheasant mi-a dat părul la o parte, iar eu am încercat să zâmbesc, pentru că știam cât de palid îmi era chipul fără fard, dar lui nu părea să-i pese. Atingerea lui era blândă, privirea, drăgăstoasă.

— Știi că nu te vei întoarce acasă.

— Oh, ce trist! m-am prefăcut dezamăgită, dar eram foarte ușurată.

Desigur că mă va păstra aproape.

— Am vorbit cu Secretarul despre tine. Nu are nimic împotriva să rămâi în palat.

— Într-adevăr?

Eram mirată, dar și bucuroasă. La urma urmei, eram concubina Împăratului și, chiar dacă nu mă dăruisem Împăratului, legătura mea cu Pheasant, fiul său, avea să provoace vâlvă în palat. Mulți o vor considera rușinoasă și chiar nelegiuită. Dacă Secretarul nu se împotriva, atunci acele voci, acele priviri furișate și potrivnice puteau fi oprite.

— Dar soția ta? Ea o să încuviințeze?

Cu câțiva ani în urmă, la porunca Împăratului Taizong, Pheasant se căsătorise cu Doamna Wang, fiică a faimoasei familii Wang. Ca principală soție a lui Pheasant și femeia cu cel mai înalt rang de la Curte, Doamna Wang se mutase în Palatul de la Răsărit, după ce Pheasant fusese numit moștenitor. Preluase imediat și sarcina de supraveghere a Atelierelor Imperiale de Viermi de Mătase și

Începuse să se bucure de noul ei rang. O văzusem — o femeie cu aspect obișnuit, cu o statură uriașă, ca a unui luptător, o față lată, cu ochii prea apropiați unul de altul și cu un nas gros și îndesat, ca un sfeșnic ornat. Urâtenia ei nu putea fi ascunsă nici măcar de rochiile sclipitoare din mătase și aș fi confundat-o cu fiica vreunui țăran, dacă nu chiar cu una dintre numeroasele slujitoare care se țineau după ea.

Dar Doamna Wang avea un aer amenințător. Când a venit să îl vadă pe împărat, s-a uitat la mine de câteva ori, cu ochii săi negri și bănuitori. Era neprietenosă, cu nasul pe sus și, mi-era limpede, o femeie a cărei dușmănie nu ți-ai fi dorit-o.

— Nu trebuie să-ți faci griji din cauza ei. Nu se va împotrivi. Pheasant a ridicat din umeri.

— Și vreau să-ți spun, Mei: nu îi voi dezamăgi pe tata, pe mama sau poporul meu. Mi s-a spus că atunci când voi domni voi aduce imperiului meu prosperitate și fericire.

A zâmbit, ridicându-și bărbia, iar ochii i-au sclipit în lumina lumânărilor.

— Am întâlnit un călugăr grozav, care s-a întors cu bine din India. A adus cu el multe învățături în sanscrită...

L-am oprit.

— Tripitaka?

Acel călugăr care îmi prezisese viitorul? Mama îl pomenise când o vizitasem la mănăstire, spunând că în curând se va întoarce dintr-o călătorie în India, cu adevăratele învățături ale lui Buddha.

— Da. După cincisprezece ani de călătorii, s-a întors. Închipuie-ți! Acum locuiește în Marea Pagodă Grație Maternă. Îți amintești de ea, nu? I-am cerut tatălui meu să o construiască în onoarea mamei și îi va adăposti pe Tripitaka, pe discipolii lui și toate învățăturile. Știi ce mi-a spus Tripitaka? „O epocă măreață va veni“, așa mi-a declarat. Mai măreață decât a tatălui și a bunicului meu,

una care nu va fi întrecută timp de secole! Nu e uimitor? Ar putea fi începutul gloriei pentru imperiul meu și pentru poporul meu.

Vocea îi era hotărâtă și plină de entuziasm. I-am luat mâna. Când îl întâlnisem, Pheasant nu era decât un tinerel, iar acum, cu povara conducerii împărăției pe umeri, se transformase într-un bărbat, un conducător drept și mărinimos.

— Crezi că voi fi un împărat bun, Mei?

I-am netezit partea din față a hainelor. Avea să arate magnific în haina de ceremonie pe care i-o brodasem.

— Nu, am zis scuturând din cap. O să fii un împărat *grozav*!

M-a tras mai aproape, respirația lui încălzindu-mi fruntea.

— Iar tu, dragostea mea, tu vei fi aici. Vei fi a mea. De îndată ce se va încheia ceremonia de înscăunare, vei fi doamna mea, Adorata mea. Îți amintești ce ți-am făgăduit?

Inima-mi cânta. Nu uitasem.

— Vorbești drept?

— Fiecare cuvânt, Împărăteasa Lunii.

Am zâmbit fericită. Totul mă convingea – fața lui, vorbele lui și viitorul minunat pe care mi-l promitea. M-am ridicat pe vârfuri, să îl sărut.

— Prințe moștenitor! s-a auzit din curte un strigăt agitat, dez-nădăjduit. Prințe moștenitor!

— Doctore San!

Mi-a dat drumul și a țâșnit spre uși. Inima mi s-a strâns, dar am așteptat să plece din coridor, apoi mi-am aranjat rochia și am fugit afară. Încă ploua, iar curtea era luminată puternic de șirul de felinare atârinate de streșini. Coridorul din apropierea mea era plin cu femei cu titluri nobile – Doamna Virtute, Doamna Supusă, Doamnele de Onoare, Frumusețile, Grațiile și altele, iar prin intrarea în clădire se îmbulzeau o grămadă de dregători și de eunuci, strigând și fluturându-și brațele.

— Oh, Cel Mai Presus de Toate! s-a auzit cineva bocind din camera Împăratului.

Deodată, femeile din jurul meu au țipat, palmele lor lovind pământul, în timp ce își plecau și își ridicau capetele.

Împăratul era mort.

Am îngenuncheat lângă celelalte doamne și am început și eu să jelesc, deși îmi doream să fiu cu Pheasant. Intrase în dormitor cu medicii și îl vedeam prin ușile deschise. Aplecat deasupra trupului tatălui său, își ștergea ochii. Inima-mi bătea încordată, în timp ce îl priveam cu atenție. Acum, Pheasant devenise împărat. Avea multe de făcut. Trebuia să îl cheme pe Dregătorul Ritualurilor, să poruncească să se bată clopotul funerar, pentru ca toți supușii imperiului să înceapă să țină doliul după tatăl său.

Dar în încăpere se lăsase o tăcere ciudată. Nu auzeam nicio poruncă din partea lui Pheasant și nu vedeam nicio mișcare din partea medicilor. Ce se întâmpla? În cele din urmă, Pheasant a apărut în pragul camerei. Cu mâinile tremurătoare, ne-a privit pe toți curtenii. Ducele îi stătea aproape, umbra lui lungindu-se amenințător, ca a unui vultur care își întinde aripile. Nu mă așteptasem să îl văd pe Duce acolo. Mi-am amintit că părăsise camera împăratului mai devreme. Probabil că se întorsese cât timp fusesem să îl văd pe Pheasant.

— În genunchi! a poruncit Ducele.

Vocea lui puternică și tăioasă a plutit spre mine și a răsunat ca un ecou peste curte. Pheasant s-a codit, dar s-a lăsat la pământ, supunându-se poruncii, și toți ceilalți – Secretarul, ceilalți dregători și slujitorii – au îngenuncheat și ei. Un fior rău prevestitor m-a cuprins. În curte s-a lăsat o tăcere de mormânt.

— Prințe moștenitor, domnilor dregători și doamne ale Curții Interioare, a zis Ducele. Cu sufletul greu vă dau de veste că, de puțin timp, Cel Mai Venerat Înțelept al nostru, Cel Mai Presus de Toate, Împăratul Marii Chine a murit. Astfel, la porunca sa, îi voi face

cunoscut testamentul, pe care l-a scris anul trecut, înainte să se îmbolnăvească.

A ridicat un sul de hârtie. M-am încruntat. Împăratul nu mai fusese în stare să țină în mână o pană de scris de câțiva ani și nicio dată nu îl auzisem pomenind de vreun testament. Nu ar fi avut rost să aibă unul, din moment ce deja dăduse de veste că Pheasant era moștenitorul său.

— A scris un testament anul trecut?

Pheasant părea și el mirat.

— Într-adevăr, înainte să se îmbolnăvească.

Ducele a desfăcut sulul.

— Acum ascultați cu toții!

Pheasant și-a plecat capul. Nu îi vedeam chipul, dar părea liniștit, privind drept în față. Am încercat să rămân și eu la fel. Poate că testamentul nu spunea nimic însemnat. La urma urmei, Pheasant era moștenitorul cunoscut, imperiul îl recunoscuse, iar Împăratul Taizong, un domnitor înțelept, sigur nu își dorise să stârnească tulburări, răzgândindu-se.

— „În a șaptesprezecea zi a celei de-a șaptea luni a celui de-al douăzeci și doilea an de Pace al Domniei, îmi scriu testamentul“, a citit Ducele. „Îl proclam pe Marele Duce Changsun Wuji, frate al fostei mele Împărătese Wende, credincios prieten al meu, Regent al împărăției, care are dreptul să cerceteze, să supravegheze, să sprijine și să încuviințeze orice decizie luată de moștenitorul meu, Li Zhi. Aceasta este voința mea, scrisă de mine, Cel Mai Presus de Toate, Împărat Taizong al Dinastiei Tang, Cuceritorul Nordului și al Sudului, domnitor peste tot uscatul și peste cele șapte mări. Va intra în vigoare după moartea mea.“

Am simțit că mă lăsau puterile. Li Zhi era numele domnesc al lui Pheasant. Încă era moștenitorul, conducătorul împărăției, dar testamentul tocmai îi luase toată puterea pe care i-o oferea tronul și i-o dăduse Ducelui. Oare chiar acela să fi fost planul

Împăratului Taizong? Nu credeam așa ceva. Trebuie să fi fost al Ducei. El fusese sfătuitorul Împăratului Taizong, el îi schițase decretele și îi păstrase pecetea-dragon. Ar fi avut multe ocazii să scrie testamentul. Sau să îl măsluiască...

În curte se auzea doar răpăitul ploii mărunte, care îmi trecea prin haină, atingându-mi pielea ca o nevăzută mână rece.

— Regent? Regent? am auzit glasul lui Pheasant, plin de surprindere și de confuzie. De ce? Sunt adult. Nu am nevoie de un regent să îmi supravegheze hotărârile. De ce a făcut asta? El credea în mine. Așa mi-am închipuit.

— Nepoate, tatăl tău a știut mereu ce e mai bine pentru împărăție.

— Dar... niciodată nu mi-a pomenit de testament.

— Nu era nevoie.

Ducele a făcut o pauză.

— Și, iată, e aici. Testamentul lui. Nu îi vei da ascultare?

— Eu... eu...

Vocea lui Pheasant s-a stins, iar inima mi s-a frânt pentru el. Întotdeauna își iubise și își cinstise tatăl. Nu avea de ales, trebuia să urmeze testamentul tatălui său.

— Sigur că îi voi da ascultare.

— Este de datoria mea să te sfătuiesc, nepoate, în privința treburilor însemnate ale împărăției. Mă voi supune dorinței tatălui tău, fie ca sufletul său să se odihnească în pace!

— Știu... știu...

Glasul lui Pheasant era slab și spart și îmi venea să plâng. O împărăție pierdută cât ai clipi. Era ceva mai crud de-atât? Pheasant și-a acoperit fața, iar umerii îi tremurau.

— Domnilor dregători, le-a spus Ducele Secretarului și celorlalți, care rămăseseră înlemniți, acum, că ați auzit care e voința celui mai venerat împărat al vostru, eu trebuie să o urmez și să vă poruncesc tuturor să-mi dați ascultare. Trimiteți un slujitor să bată clopotul...

— Stați!

Secretarul a țâșnit în picioare.

— Martori la întocmirea testamentului au fost?

Ducele s-a întors brusc spre el.

— Domnule Secretar Fang, știi că eu sunt singurul martor de care Împăratul Taizong avea nevoie.

— Dar...

— Ai auzit care este voința Împăratului Taizong?

— Da, dar...

Dregătorii din jurul lui și-au înălțat și ei capetele. Cineva și-a dres vocea.

— Gărzi! a strigat Ducele, înainte să apuce cineva să vorbească, și deodată curtea a forfotit de umbre.

Cu brațele întinse, s-au năpustit spre dregători.

— Prin puterea dată mie de Împăratul Taizong, vă poruncesc să îi însoțiți pe acești dregători afară și să așteptați poruncile mele!

Mi se pusese un nod în gât. Avea de gând să îi aresteze pe dregători! Se prea poate să fi plănuit asta. Probabil că pusese totul la cale: testamentul, gărzile. Și poate că o să ne omoare și pe noi, dacă îndrăzneam să ne împotrivim.

Secretarul a strigat când două gărzi l-au înșfăcat. Alte câteva s-au repezit spre el și spre ceilalți dregători, împingându-i spre uși.

— Oprește-te, unchiule!

Pheasant s-a ridicat.

— Oprește-te, unchiule! M-auzi?

Dar gărzile nu s-au oprit.

— Generale! Generale!

Mi-am întins gâtul, uitându-mă spre intrarea în clădire. Generalul era singura noastră nădejde. Acum, că Împăratul Taizong era mort, el îl va sluji pe Pheasant și își va folosi sabia pentru a-i reda tronul, dacă Ducele va îndrăzni să stârnească vreo bătălie. Dar

în apropierea intrării dregătorii se îmbulzeau gemând și înjurând, iar Generalul nu era de văzut.

— A plecat, nepoate, a zis Ducele cu răceală.

— Unde? Era aici! Am vorbit cu el, cu o clipă în urmă!

— L-am exilat. I s-a cerut să părăsească orașul în clipa în care a murit Împăratul Taizong. A fost porunca tatălui tău.

— Cum? De ce?

— Generalul are o armată. E un om periculos.

— Dar... dar...

Pheasant s-a împleticit, dându-se în spate și lovindu-se de un stâlp. Am închis ochii și am lăcrimat. Bietul Pheasant era cu totul singur. Nimeni nu îl asculta. Nimeni nu i se supunea.

— Acum, voi.

Ducele a făcut un semn și mai multe gărzi au intrat.

— Femeile trebuie trimise la mănăstirile budiste. Luați-le!

— Nu, nu!

Strigătele femeilor îngrozite au izbucnit de pretutindeni. Capul îmi vuia. Ducele făcea numai ce voia. Ne exila pe toate.

— Unchiule!

Vocea lui Pheasant, deznădăjduită și cunoscută.

— N-are rost să faci asta! Nu face una ca asta!

— Nepoate, îndeplinesc voința tatălui tău. Îndrăznești să nu i te supui?

Două gărzi s-au apropiat de el și l-au prins de brațe. Pheasant s-a zbatut, încercând să se elibereze.

— Atunci lasă de la tine. Las-o doar pe una să rămână. Doar una!

— Care ar fi aceea?

Ducele se uita deja la mine, cu o privire rece.

— Da, da, a zis Pheasant. Las-o să rămână. Te implor, unchiule!

— Nepoate, cum poți domni peste o împărăție, dacă uiți cum să te porți?

Nu puteam să-mi ridic capul. Îl uram pe Duce. Dar m-am rugat să mă lase să rămân. Petrecusem la palat unsprezece ani, cei mai buni ani ai mei. Nu puteam să trăiesc nicăieri altundeva. Nu puteam să îl părăsesc pe Pheasant. Și nu voiam să îmi petrec restul vieții la mănăstire, rugându-mă și tânjind după Pheasant. Mai bine aș fi fost îngropată de vie într-un mausoleu.

— Unchiule...

— E concubina tatălui tău, iar tu vrei să te culci cu ea, nepoate? Îți vei începe domnia cu un scandal și vei pogori asupra împărăției tale rușinea veșnică?

Nu voiam să mânjesc în vreun fel domnia lui Pheasant, dar chiar trebuia să îmi petrec restul vieții într-o mănăstire? Nu, nu puteam. Oamenii n-aveau decât să râdă de mine. N-aveau decât să-mi spună târfă, atâta timp cât puteam să stau la palat.

— Gărzi, luați-l pe moștenitor!

Pheasant se împotriva, cu fața schimonosită de durere, dând din brațe, încercând să ajungă la mine. Voiam și eu să mă duc spre el, să îl țin strâns, să nu ne poată despărți nimeni. Dar silueta înaltă a Ducelui s-a ivit în fața mea.

— Talentato? Vei nesocoti porunca Împăratului?

Lacrimile îmi înțepau ochii. Am întors capul. De ce trebuia să mă supun? Împăratul era mort! De ce trebuia să-mi închei viața pentru el? Aveam doar douăzeci și trei de ani. Visasem la o viață cu totul altfel, o viață minunată, la palat, cu Pheasant. Dar ce altceva puteam să fac? Să strig? Să urlu? Nu avea rost. Nu ar fi schimbat nimic. Pheasant nu putea să mă scape. Nimeni nu putea.

M-am întors și le-am privit pe celelalte femei din curte. Unele boceau, lovind pământul; altele dădeau din mâini, țipând; altele se împleticeau pe lângă porți, plângând. Am simțit că mă lua amețea. Toți anii aceia în palat... Toate lunile acelea în care îl slujisem și îl îngrijisem pe Împăratul Taizong! În cele din urmă, eram la fel

de bună ca unul dintre caii săi și, precum bidiviul său, urma să fie sacrificată după moartea lui!

O umbră înaltă s-a ivit la câțiva pași de mine. Ființa avea fața lată, vopsită cu alb, ochii apropiați, iar nasul mare și borcânat. Cu bărbia ridicată, s-a uitat în jos la mine și, cu toate că lumina era slabă, am zărit pe chipul ei ușurare și fericire. Era Doamna Wang, soția lui Pheasant. Probabil că aflate vestea morții Împăratului Taizong și venise repede din Palatul de la Răsărit.

Cu chipul amortit, mi-am ferit privirea și m-am uitat după Pheasant. Dar nu mai era acolo. Se auzeau doar țipete – „la mâinile de pe mine, ia mâinile de pe mine!” – din cealaltă parte a coridorului. Simțeam picăturile mari de ploaie biciuind aerul și înțepându-mi fața și, cu toate că nu-mi simțeam buzele și nici nu îmi auzeam glasul, am zis:

— Mă voi supune.

În dimineța următoare, înainte de ivirea zorilor, înainte ca preoții să vină să stea de veghe lângă Împăratul Taizong, înainte ca părul să mi se usuce după ploaie, am fost dusă la Poarta Xuanwu, din spatele palatului, unde așteptau multe dintre doamnele de la palat. Îmbrăcate cu rochii albe, simple, palide și fețele înlăcrimate, păreau niște stafii rătăcitoare, gata să părăsească lumea. Una câte una, au urcat în căruțele care urmau să le ia de la palat.

Doamnele care îi născuseră pe copiii Împăratului fuseseră trimise deja într-o aripă izolată din Curtea Yeting, așa auzisem, unde gardienii și zidurile înalte aveau să zădărnicească orice gând de scăpare, iar acelea dintre noi care nu îi dăruiserăm copii Împăratului Taizong urma să fim trimise la diverse mănăstiri budiste risipite prin împărăție, prin colțuri întunecate, unde doar proscrisii mai puneau piciorul.

Deși Ducele spunea că fusese porunca Împăratului Taizong ca Generalul să fie exilat după moartea suveranului, acesta fusese alungat

Înainte de moartea monarhului, Vicleanul Duce, temându-se că Generalul i se va împotrivi, luase o sută de oameni și îl înconjurase când se dusesse să se ușureze în grădină. Auzind că va fi izgonit, Generalul, a cărui loialitate față de Împăratul Taizong era mai de nesfârșit decât sabia din teaca lui, și-a plecat capul, și-a strâns lucrurile și a părăsit orașul fără o vorbă.

Ducele l-a exilat și pe fratele mai mare al lui Pheasant, Prințul Wei; pe cei doi fii ai Doamnei Nobile, Prințul Ke și fratele lui; pe alți câțiva prinți; și pe toți slujitorii și sfetnicii prinților, pasămite pentru că fusese tot porunca Împăratului. Dar îmi era limpede că Ducele se folosisese de prilej pentru a înlătura orice amenințări la adresa puterii lui.

Se zvonea că Secretarul Fang avusese o discuție lungă cu Ducele, imediat după ce ne-a alungat. Ducele i-a îngăduit Secretarului să își păstreze rangul, iar cei doi s-ar fi despărțit prieteni, dar pe drumul spre casă trăsură Secretarului s-a răsturnat într-un șanț. Când l-au găsit slujitorii lui, era deja mort, cu gâtul frânt.

O căruță trasă de doi măgari s-a oprit în fața mea. Un gardian mi-a făcut cu mâna.

— Tu. E timpul să pleci.

Nu puteam să mă mișc. Am încercat să găsesc ceva de zis, dar mintea nu-mi mai aparținea. Zburase precum florile perilor de lângă mine, cu petalele albe grele de ploaie, cu ultimul parfum șters de picături, tremurând, căzând neajutorate pe pământ.

Un clopot a bătut în depărtare. Împăratul murise, iar acum o știa tot imperiul. Sunetul a plutit în aer, a umplut cerul, precum norii negri, apoi s-a stins. A urmat un răpăit iute și susținut de tobe. În Sala Taiji începuse ceremonia de încoronare. Pheasant era proclamat al treilea Împărat al Dinastiei Tang, Împărat Gaozong, și începea Domnia Yonghui, Anii Gloriei Eterne. Va urca pe tron înveșmântat în hainele aurii, hainele pe care eu le brodasem și le mângâiasem de atâtea ori. Lângă el va sta Doamna Wang, care

va purta coroana în formă de pasăre phoenix și va fi proclamată Împărăteasa Wang.

Dar Pheasant va conduce doar cu numele, pentru că acela care deținea pecetea-dragon și care va sta alături de el era Ducele, acum cu titlul de Regent.

Gardianul din căruță a strigat din nou, iar vocea-i era atât de aspră, încât mi-a străpuns oasele. M-am înfiorat. Cineva m-a ridicat în căruță, unde erau deja Daisy și celelalte Talentate, iar vehiculul s-a zdruncinat și am căzut pe spate. În urma mea, palatul s-a zdruncinat și el. Apoi s-a îndreptat și, încet, s-a îndepărtat de mine, devenind tot mai mic, ca o casă din hârtie plutind dusă de vânt.

Am întins mâna, dar oricât de departe am ajuns, tot mi-a alunecat printre degete.

Nu am luat nimic cu mine. Nici rochii de mătase, nici săculeți parfumați, nici agrafe de păr din aur. Am plecat întocmai cum venisem să îl slujesc pe Împăratul Taizong, cu unsprezece ani în urmă: cu mâinile goale. Și cu inima pustie. Nici nu știam unde ne duceau. Însoțitorii ne vorbeau arareori, iar unul dintre ei a băut tot drumul. Uneori, după ce bea prea mult, se dezgolea în fața mea. Membrul i se scutura ca un șobolan lacom, iar el striga:

— Vrei să-mi sugi mătărânga? Suge-o. Suge-o, *biaozi*!

Apoi râdea.

— Dar nu poți. Nu poți, *biaozi*. Ești femeia Împăratului Taizong care-i mort. Nu poți atinge bărbații. Și nici bărbații nu te pot atinge! Ce păcat! O târfă dintr-o tavernă chefuiește mai bine ca tine.

Am închis ochii strâns, ghemuindu-mă în colțul căruței, cu Daisy. Bărbatul a început să fredoneze. Cântecul lui fals îmi zgâria urechile precum spinii, iar vocea lui se agăța de mine ca o piele aspră, înfășurându-se în jurul meu, sufocându-mă. M-am strâns lângă Daisy, încercând să-mi acopăr urechile. Îmi doream să înceteze și să mă lase în pace, să am parte de o binecuvântată liniște.

Dar pe atunci nu cunoșteam adevărata însemnătate a liniștii. Liniștea nu e ca o piele aspră. Nu duhnește precum colțul unei căruțe în care-a pătruns mirosul de bălegar de cal. Nu semăna cu nimic din ce îmi închipuisem vreodată. Liniștea, aveam să aflu mai târziu, nu avea culoare, nici margini, nici miros. Dar avea un nume. Se numea mormânt.

Maica stareță era subțirică și cu o față precum hârtia boțită. Era la fel de bătrână ca muntele, ca mănăstirea din spatele ei. Când căruța s-a oprit, iar eu și celelalte Talentate am coborât, și-a lipit palmele una de alta, să ne salute. Nu a zis nimic, nu s-a arătat nici curtenitoare, nici amenințătoare. Doar s-a uitat la mine de parcă n-aș fi fost cu nimic diferită de un stâlp din apropierea unui puț unde oamenii își atârnau gălețile.

În spatele meu, strigând răgușit, gardienii au coborât dealul cu căruța. Daisy și celelalte au început să suspine, îndreptându-se spre mănăstire. Nu am vrut să mă alătur lor, dar nu știam ce altceva puteam să fac. Dar nici nu am salutat-o pe maica stareță. M-am prefăcut că nu o văd. Dacă nu îmi dădeam voie să o văd, poate că va dispărea. Poate că eu voi dispărea. Poate că mănăstirea va dispărea.

Dar a rămas, jalnică, în fața mea. Într-o parte, zidurile murdare i se prăbușiseră, iar în vârful acoperișului trona statueta unui cocoș cu un picior rupt. La intrarea în clădire era scris: *Ganye Miao*. „Mănăstirea simțurilor”. Ce batjocură! Ce simțuri puteam să am într-o mănăstire? Și cât de departe de Chang'an era locul acesta? O sută de *li*¹? O mie? Dar nu era nevoie să întreb, căci, chiar dacă aș fi putut măsura distanța dintre pământ și cer, distanța dintre mine și Pheasant tot ar fi fost nemăsurată.

Ținându-mă de zid, m-am împleticit înăuntru. În fața mea pluteau nori de fum alb, și multe siluete purtând bonete de culoarea

¹ Veche unitate de măsură chineză, egală cu 576 de metri (n. red.).

cenușii înconjurau holul, hainele lor cenușii legănându-se încet, ca niște fluturi obosiți.

— Așază-te, mi-a zis maica stareță, ținând în mâini o foarfecă. Nu va dura mult.

Am simțit vârfurile ascuțite pe scalp și m-am înfiorat. Părul meu! Părul meu lung! Voia să îl taie.

— Nu!

M-am dat înapoi, ținându-mă de cap. De când intrasem în palat nu îmi mai tăiasem părul. Negru și lucios, îmi cădea până aproape de genunchi și mi se legăna pe spate. Era parte din mine, din frumusețea și din făptura mea. Dacă mă tundeă, ce se alegea de mine? Voi mai fi femeie? Voi mai putea iubi și voi mai fi iubită?

Părul meu nu era un simplu ornament. Purta în el amintirile mele, poveștile trecutului meu și parfumul clipelor petrecute cu oamenii dragi. Dacă-l lasam să îmi ia părul, voi mai avea amintiri? Pentru că îmi aduceam bine aminte acele clipe. Îmi aminteam cum părul îmi cădea în fața ochilor, când trăgeam de funie, cu Sora cea Mare în spatele meu și cu tata răzând, pe partea cealaltă. Mi-o aminteam pe mama cum mi-l pieptăna, cum mi-l ungea cu frunze de salvie, cum îmi întindea pe scalp ulei de floarea-soarelui și îmi răsucea codițele aproape de urechi. Mi-o aminteam pe prietena mea Plum¹ cum trudea în spatele meu, îmi aduna șuvițele răzlețe în vârful capului și îmi dădea cocul cu parfum. Îmi aminteam cum mă rezemam de pieptul lui Pheasant, cu capul aproape de inima lui și cu părul atingându-i pielea...

Am împins-o pe maica stareță și m-am repezit spre ușă. Mai multe tinere mă chemau înapoi, iar celelalte Talentate strigau când foarfecile le tăiau părul, dar nu mi-a păsat. Locul meu nu era acolo. Trebuia să îl găsesc pe Pheasant, să găsesc palatul. El se va bate

¹ „Prună”, în lb. engleză (n. red.).

pentru mine. Îl va face pe Duce să se răzgândească. Mă va duce înapoi la palat.

Am trecut pe lângă călugărițe, am traversat în fugă curtea murdară și am ieșit din mănăstire. În fața mea se înălțau mesteceni, ca niște oase albite, stânci ascuțite se așteptau amenințător și văi adânci treceau printre versanți și se întindeau până departe, ca spinarea frântă a unui șarpe. Aerul rece m-a făcut să mă înfior.

În depărtare, am văzut niște garduri, o colibă și doi gardieni care stăteau în apropiere de drum, cu săbiile în mâini. Dincolo de ei, se îngrămădeau munții, înălțându-se spre cer. M-am înfiorat. Nu aveam cum să scap. Dacă mă prindeau, m-ar fi spânzurat. Mama și toate rudele mele de sânge aveau să fie omorâte și ele. Și, chiar dacă aș fi fugit, unde să mă duc?

Oh, Pheasant!

Dacă s-ar fi luptat mai mult. Chiar mă iubea, așa cum spusese? Poate că mă înșelasem, în toți acei ani. Poate că nu însemnasem nimic pentru el. Poate că nu eram cu nimic diferită de celelalte fete cu care își făcuse mendrele. Era o minciună înmuiată în miere, un vechi vicleșug ascuns în văluri de mătase. Mă abandonase. Acum el era pe tron, iar eu — aici.

M-am întors la mănăstire. Maica stareță s-a oprit în fața mea, cu foarfeca în mâini. I-am întors spatele.

— Dă-i drumul, ce mai stai!

A mormăit ceva și mi-a întins părul. Foarfeca a scrâșnit, în timp ce smocuri negre cădeau pe lângă mine. Nu am scos niciun sunet, dar tot mi-a sfărâmat inima. Am strâns pumnii, dar nu m-am clintit. Și mai mult păr cădea iute, cu furie, ca un torent de sânge negru. Apoi am simțit o atingere rece pe scalp și pe frunte, pe lângă urechi și pe ceafă. M-am înfiorat.

Maica stareță s-a dat într-o parte, călcând pe grămada de păr care fusese parte din mine, iar o călugăriță cu față sumbră a venit

repede cu o mătură și l-a împins într-un colț. Părul meu stătea adunat acolo, ca o stafie speriată, neajutorată și lipsită de nădejde.

Măicuțele m-au dat cu tămâie pe cap și m-au uns pe locurile arse, ca să împiedice vreo molipsire. Mai târziu, maica stareță mi-a oferit haine de schimb. Mi-am dat jos rochia din mătase, am împăturit-o, am pus-o lângă perna de pe salteaua din paie și am îmbrăcat roba groasă, gri, care mirosea a fum și a tămâie.

M-am întins pe saltea și mi-am așezat privirea pe crăpătura din peretele murdar. Am încercat să nu gândesc și să nu simt, iar când ochii au început să mă usture i-am închis și am adormit.

În întuneric, am simțit brațul cald al lui Daisy pe spinare și am auzit-o respirând ușor lângă mine. Eram din nou la palat! Cu inima tresărind de bucurie, m-am ridicat iute în capul oaselor. Dar atunci am atins ceva țepos – capul tuns al lui Daisy. M-am dat înapoi. Dintr-odată, m-a străbătut toată durerea stărnită de alungarea din palat și de sosirea la mănăstire. M-am întins și mi-am acoperit fața, dar n-am plâns. N-aveam cum să plâng.

A trecut ceva timp. Maica stareță a intrat în cămăruță și a lovit cu bățul într-un tambur de lemn, sperându-mă. Zorii nu se iviseră încă, dar călugărițele s-au trezit, s-au îmbrăcat și s-au înșirat lângă perete, cu picioarele încrucișate. Au meditat mult timp.

Am rămas întinsă și nici celelalte Talentate nu s-au ridicat. Poate că încă dormeau sau, pur și simplu, nu puteau să înfrunte ziua. Mănăstirea era învăluită într-o liniște adâncă. Nu se auzeau voci de eunuci care să răspundă poruncilor, nici tropote de pantofi din lemn cu toc, nici zăngănit de bijuterii atârinate la cingătorile doamnelor, nici sunetul blând al felinarelor care se loveau ușor de streșini. Nu se auzeau râsete, nici cântece, nici muzică de flaut sau de țiteră. Era atâta liniște, încât ți se părea că mănăstirea căzuse într-un hău și că nu avea să mai vadă vreodată lumina zilei.

Din pădure s-a auzit țipătul unui animal. Sunetul era atât de ascuțit, încât a rupt liniștea și mi-a zdruncinat inima. O rază de lumină slabă a pătruns prin crăpătura dintre prag și ușă. Se iviseră zorile. Călugărițele s-au ridicat și s-au aliniat pe hol. Nu m-am mișcat. Trebuiau să tragă de mine, dacă voiau să particip. Uram să le văd. Uram cânturile lor și uram holul cu statueta mare a lui Buddha, care îmi amintea de Tripitaka. Și îl uram și pe el.

Crezusem în el – și tata la fel, crezuse în destinul pe care mi-l prezisese, că aveam să domnesc peste toată China. Dar Tripitaka se înșelase. Iată-mă biciuită de furtuna nenorocului și prinsă de vânturile ei fățarnice.

Am adormit la loc pentru o vreme – mi s-a părut c-am dormit veacuri întregi –, iar, când m-am trezit, călugărițele încă mai psalmodiau. Celelalte Talentate s-au deșteptat și ele. Și-au atins tigvele rase și-au început să strige și să bocească, îngrozite. Mi-am întors privirea, cu ochii umezi. Maica stareță a intrat și ne-a spus că masa de dimineață era pregătită. Cum niciuna dintre noi nu i-a răspuns, a oftat și ne-a lăsat în pace. Nu puteam să mai stau în acea încăpere. Aș fi luat-o razna dacă le mai priveam fie și o clipă pe Talentate plângând. M-am ridicat de pe saltea și m-am împleticit spre curte. În fața mea, lumea dădea zor. Unii măturau podeaua, în timp ce alții frecau lămpile cu ulei de cânepă; câțiva curățau cenușa din vasele cu tămâie. O călugăriță subțirică ducea două găleți cu apă pe o prăjină așezată pe umeri.

Măicuțele s-au uitat spre mine fără o vorbă. Mi-am vârât mâinile în robă și m-am uitat în altă parte. M-am dus în curtea din spate și m-am zgâit la pepenii, vinetele, varza și păstăile care creșteau în grădină. Mi-am amintit de vinul parfumat și de carnea prăjită cu care mă desfătam la palat. Poate că niciodată nu voi mai simți gustul bucăteleuror suculente de carne.

Spre prânz, călugărițele au pregătit încă o masă. Luau doar două mese pe zi, mi-au zis, după care venea încă un rând de cânturi.

Îngenuncherate pe perne negre, se legăneau înainte și înapoi, iar vocile le erau întrerupte de sunetul bățului care lovea în tamburul de lemn. Pe hol plutea un miros greu de fum, ulei și tămâie. Mi s-a făcut greață din cauza lui.

Când ultima lumină a apusului a dispărut la orizont, maica stareță a lovit din nou în lemn, iar luminile din mănăstire s-au stins. Ne-am cufundat în beznă. Mă holbam la tavanul întunecat și mă gândeam la mama. Acum eram ca ea, o călugăriță. O mamă și o fiică. Două vieți. Un destin. Când o văzusem, cu câțiva ani în urmă, crezusem că eram gata să o iau pe propriul drum. Greșisem.

Și la Pheasant m-am gândit. Oare ce făcea? Se gândea la mine? M-ar recunoaște acum, când capul meu arăta ca un cartof mânjit de pământ? Poate că mâine, când mă voi trezi, îmi va sta în față, cu capul aplecat într-o parte și cu ochii sclipindu-i voioși, zâmbind. Poate că va deschide poarta mănăstirii, chiar când voi păși afară, și mă va apuca de mână, surprinzându-mă.

Poate...

N-ar fi trebuit să-mi stea mintea la el. Nici să visez la așa ceva, pentru că știam cum va fi ziua de mâine și cum va fi noapte de noapte. Mi-am spus că ar trebui să mă culc și am sperat să nu mă mai trezesc niciodată. Dar asta era viața mea de acum – fiecare zi începea cu același sunet al nuielei care lovea în tamburul acela de lemn, aceleași cânturi și același miros de tămâie, iar fiecare seară se încheia cu aceeași tăcere și cu același întuneric. Mă trezeam și adormeam. Adormeam și mă trezeam. Umblam prin mănăstire, cufundându-mă în fumul de tămâie, dar nu știam încotro mergeam. Auzeam cânturile, sunetele străine din jurul meu, dar nu știam ce însemnau. Treceam pe lângă călugărițele cu hainele lor cenușii, cu fețele pline de riduri, și mă uitam în altă parte. Totuși, știam că arătam ca ele, că miroseam ca ele și că mă simțeam ca ele.

Zilele s-au lungit, s-au lărgit, au înghițit golul dintre munți și cer și au redevenit goale.

Uneori mergeam în cealaltă parte a mănăstirii și stăteam pe vârful muntelui. Priveam la lumea de sub mine. Priveliștea era aceeași, de câte ori o priveam. Stânci abrupte. Văi adânci. Copaci uriași, care se întindeau până departe. Palatul era acolo, undeva, dar nu îmi mai aparținea, niciodată nu voi mai avea voie să pun piciorul în el. Și visul meu era acolo, o undă rece, acoperită de un nor de trădare și moarte. Poate că va străluci din nou, o lumină clipind slab, dar nu mă va mai încălzi, iar eu nu voi mai fi niciodată parte din visul ei ceresc.

Doar dacă Ducele se răzgândea. Doar dacă Pheasant venea după mine.

Dar lunile treceau. Și el nu a venit. Și știam că nici nu va veni vreodată.

Viața îmi jucase un renghi crud. Mă dăruise Împăratului Taizong, doar ca să mă facă să mă îndrăgostesc de Pheasant, iar acum el era împărat, iar eu aveam să-mi petrec restul vieții în singurătate. Mi-am făcut mâinile căuș la gură și am strigat:

— De ce? De ce? De ce?

„De ce... de ce... de ce...?”

Muntele mi-a răspuns credincios, ca un iubit devotat. Lacrimile mi-au umezit ochii. Voi trăi la mănăstire până în ultima zi a vieții mele. Voi îmbătrâni aici. Fața mi se va umple de cute; spatele mi se va încovoia; suflarea îmi va fi luată de vânt; lacrimile mele vor intra în pământ, amestecându-se cu frunzele moarte și cu rădăcinile putrede; iar bărbatul pe care îl iubeam, bărbatul care jurase să îmi fie alături, nu mă va mai ține în brațe niciodată.

Într-o zi, după masa de prânz, priveam cum se răsfrângea lumina soarelui la picioarele strălucitoare ale lui Buddha, când s-a auzit un țipăt din pădure, în apropierea curții din spate.

Daisy, draga mea prietenă, se spânzurase!

Călugărițele s-au repezit să-i dezlege eșarfa albă din jurul gâtului și să o dea jos. M-am aplecat deasupra ei, atingându-i fața rece, simțindu-i mâinile înțepenite. Nu puteam să îmi opresc lacrimile.

Am îngropat-o la marginea pădurii și, multă vreme după ce toată lumea plecase, am rămas acolo, cu brațele în jurul genunchilor, ținându-i de urât. Aș fi vrut să vorbesc cu ea, să îi povestesc amintiri de-ale noastre, din timpul vieții la palat, să o liniștesc, dar nu am izbutit. Nu avea rost. Mai devreme sau mai târziu, toate vom sfârși îngropate în același loc.

Soarele apunea, iar vântul îmi bătea peste față. Luna atârna pe cerul îndepărtat, palidă, firavă și întunecată, ca un bol cu lacrimi. Am rămas nemișcată, privind cum se lasă întunericul. Amenințător, pe nesimțite, s-a ivit la marginea movilei mici, s-a cățarat pe ea, s-a târât în jos și a înghițit-o.

M-am ridicat. Dintr-odată, am înțeles. Puteam să mă spânzur, ca Daisy, să scap de deznădejde sau puteam să trec peste durere și să supraviețuiesc.

A doua zi, am urcat prin pădure, croindu-mi drum printre tu-fişuri cu o creangă. M-am prins de o stâncă ieșită în afară și m-am cățarat pe ea. Pietrele de sub picioare îmi zgâriau pielea, dar nu am încetinit și nici nu am privit în urmă. Trebuia să urc; nu puteam să mă opresc. Pentru că, atunci când aveam să ajung în vârful muntelui, o să răsflu în tihnă, o să văd lumea de dedesubt și o să pot fi fericită din nou.

La mănăstire, am învățat să îmi fac de lucru. Căutam ciuperci sălbătice, lăstari de bambus și ferigi proaspete. Am săpat grădina, ca pământul să fie afănat, și am pus semințe de legume. Le-am udat în fiecare dimineață înainte de răsărit și le-am plivit în fiecare după-amiază, la apus. Când au crescut, le-am făcut araci din lemn, care să susțină fasolea verde și vinetele. Gândul la carne mi-a devenit străin, iar când îmi aminteam de mâncarea de la palat, de carnea

de oaie grasă și de coastele unsuroase la grătar, îmi părea greu de închipuit că obișnuiam să le duc dorul.

Uneori veneau păsări și le aruncam orezul rămas. Le priveam ciugulind boabele și întinzându-și gâturile, fluturând din aripi în timp ce înghițeau. Un fapt mărunț, stârnit de dorința de supraviețuire, dar, el mi se arăta cumva maiestuos, îmi amintea de bucuria de a fi în viață, de bucuria de a avea o dorință și de a o îndeplini.

Când am curățat statuia lui Buddha, l-am iscodit. Avea ochii deschiși pe jumătate, cu degetele răsfirate. Spre deosebire de Confucius, Lao Tzu sau Sun Tzu, nu era chinez. Nobilii nu îl venerau; doar cei slabi, sărmanii și femeile neajutorate. M-am întrebat cum de-i făcea pe oameni să creadă în el. Am început să ascult cânturile călugărițelor și s-o întreb pe maica stareță ce însemnau. Făceau parte din *Sutra de diamant*, m-a lămurit ea, una dintre scripturile aduse de Tripitaka, al cărei nume în sanscrită se tălmăcea „Trei Comori”.

I-am mulțumit, iar, când călugărițele și-au început meditația, mi-am încrucișat picioarele și am închis ochii. Poate că meditația mă va ajuta să îmi găsesc pacea lăuntrică, așa cum le-a ajutat și pe ele. Dar pe când meditam, gândurile au început să-mi hoinărească precum rotocoalele de fum. Era mai ușor să vânez un iepure în stepă decât să găsești așa-zisa liniște.

Mă trezeam adesea gândindu-mă la Pheasant. Îmi aminteam de ochii lui înlăcrimați, de fața schimonosită de suferință, de brațele întinse spre mine. Mă gândeam la durerea lui. El a făcut tot ce a putut să mă păstreze; m-a vrut. Dar nu stătea în puterea lui s-o facă. Un fiu devotat, abia numit împărat, și un tânăr cu o împărăție pe umeri, Pheasant trebuia să se supună voinței tatălui său. Și mai era Ducele, adică Regentul. Fusesse mai viclean decât Pheasant și îi smulsese acestuia comanda imperiului.

De câte ori puteam, o întrebam pe maica stareță ce mai era nou pe la palat. Afla multe de la negustorii de tămâie și se ducea regulat

în oraș, pentru ritualurile budiste. Regentul, mi-a zis, omorâse mulți dregători care luaseră partea lui Pheasant și îi exilase pe cei care i se pusese rămpotrivă. Apoi îi numise vicecancelari pe cei doi cumnați ai lui, Han Yuan și Lai Ji, și îl făcuse cancelar pe slujitorul lui, Chu Suiliang, un bărbat fără minte, pe care îl întâlnisem de câteva ori, cât împăratul Taizong fusese bolnav. Cu oamenii lui în locuri-cheie, Regentul i-a oferit apoi lui Liu Shi, unchiul Împărătesei Wang, postul de Secretar, iar alte câteva poziții importante altor rubedenii de-ale ei, fără îndoială – pentru a o împăca pe Împărăteasă și pentru a-i liniști familia.

Mi-am dat seama cât de singur era Pheasant, înconjurat de toți acești oameni care se plecau în fața lui, dar îl ascultau pe Regent. Și, într-adevăr, spunea maica stareță, Împăratul Gaozong nu prea domnea. Nu i se cerea să ia parte la sfaturile zilnice, la care se vorbea despre treburile însemnate. În schimb, Regentul ședea în Sala Sfatului și judeca toate jalbele. Lui Pheasant i se poruncise să aleagă o sută de fecioare din împărăție, să își poată întregi curtea, așa că, în scurt timp, Curtea Interioară gemea de lume: Împărăteasa Wang, Cele Patru Doamne și multe femei nobile, care își doreau toate să îl slujească pe Pheasant.

Dar Împăratului Gaozong nu-i păsa de ele, zicea maica stareță. Era tot mai mâhnit și îi sărea repede muștarul. Începuse să și bea zilnic și trimisese călăreți la granița de nord-vest, să îi aducă struguri rari, să facă vin, risipind vistieria împărăției. În timpul Sărbătorii Felinarelor, condusesse un car alegoric pe Strada Divină, beat criță. Căzuse și își rupsese un braț.

Când am auzit veștile, inima mi s-a strâns de durere. Bietul Pheasant! Mai întâi, mă pierduse pe mine, iar acum se pierdea pe el însuși. Prin oraș se răspândeau tot mai multe povești despre declinul lui. Se zvonea că săpase un havuz, îl umpluse cu vin și că se răsfața acolo cu multe dintre concubinele lui; pornise ceea ce se numea Jocul Licuricilor, în care concubinele lui dansau goale,

încercând să prindă licurici. Cine prindea cele mai multe insecte câștiga o noapte cu Pheasant, care dădea de veste că aceea era aleasa lui, după care, în noaptea următoare, se descotorosea de ea și-și alegea alta, apoi alta, și tot așa.

Am plâns, nu pentru că eram tristă că Pheasant mă uitase, ci de mila lui. Pentru că îl cunoșteam bine, iar acel bărbat în căutare de plăceri nu era Pheasant pe care îl iubisem foarte mult. Dar, când ai inima frântă, când toate speranțele tale mor, ce altceva poți face ca să rămâi în viață, dacă nu să îți împietrești inima?

A venit primăvara, gheața s-a topit, iar de pe munte se auzea apa picurând. Trecuseră aproape trei ani de la exilul meu. Patru Talentate care se îmbolnăviseră de-a lungul timpului muriseră peste iarnă și mai rămăseserăm doar patru.

Într-o zi, pe când lucram în grădină, am auzit icnete din pădure, dinspre locul unde era îngropată Daisy. Un buldog cu smocuri încălcite de blană roșcată și murdară scâncea acolo. Piciorul stâng din față îi era rupt și-și pierduse două gheare. Cu voia maicii starețe, l-am dus în bucătărie și l-am spălat cu apă caldă. După ce l-am curățat, i-am legat de picior o lingură de lemn, să-l ajute să se vindece. Noaptea, dormea cu mine pe saltea. Respira zgomotos, iar trupul lui era cald și liniștitor, când vântul vuia afară.

L-am botezat Hope¹.

Când a putut să umble din nou, Hope m-a însoțit pe munte. I-o luasem înainte, căci încă șchiopăta și nu era în stare s-alerge, așa că a trebuit să îl aștept. Când am ajuns în vârful muntelui, am tras în piept aerul umed, familiar și liniștitor și i-am povestit lui Hope despre palat și despre Pheasant. A dat din coadă, privind spre câmpiile din depărtare, cu ochii mari plini de înțelegere.

---

¹ „Speranță”, în lb. engleză (n. red.).

Câteodată priveam norii împreună – unii se înfășurau ca un sul de hârtie, alții se așezau în formă de scară, iar alții pluteau încet, ca niște șiroaie de lacrimi. Ne uitam și la soare, care mereu părea îndepărtat și palid, chiar și atunci când ajungea la miazăzi. Totuși, la apus, devenea puternic și înfășura muntele într-un vâl portocaliu, iar apoi se retrăgea spre marginea cerului și dispărea. În astfel de momente mă simțeam neliniștită și neputincioasă, dar îl îmbrățișam pe Hope, îi simțeam căldura și blana moale și știam că nu eram singură.

Odată, pe când treceam cu Hope printr-un pârâu, mi-am zărit chipul în apă. Cum mă mai schimbam! Pielea îmi era arămie, fața subțiată și pomeții ascuțiți, iar ochii păreau mai mari, adumbriți de acum de un vâl de înțelepciune.

Meditația începuse să mă liniștească. În fiecare dimineață în zori mă rezemam de perete, cu picioarele încrucișate, cu ochii închiși. Îmi adunam gândurile, preschimbând rotocoalele de fum într-o frânghie groasă, prindeam frânghia, pășeam pe drumul pe care mă ducea și alunecam mai departe, mai departe. Ce se întindea în fața mea? Nu știam. Totuși, nu simțeam teamă sau neliniște. Doar mergeam mai departe, mai departe, spre o încăpere care lucea în depărtare, din care ieșeau lumina soarelui, lumina întunecată a Lunii și aerul cald.

Dar nu eram liberă, iar gândurile mele se stingeau precum vârful unui băț de tămâie, pentru că la capăt vedeam mereu silueta înaltă și zveltă a lui Pheasant.

Într-o zi, maica stareță s-a întors din oraș cu un mesaj:

— Împăratul va oficia a treia comemorare a morții tatălui său, Împăratul Taizong, la Marea Pagodă Grație Maternă, în a cincea lună a anului.

Ritualul de comemorare se ținea de obicei la Casa Altarului, din palat, iar la el participau multe rude imperiale și demnitari de rang înalt. Dar în anul acela, a zis ea, Împăratul Gaozong stăruise să se țină în altă parte, iar Regentul încuviințase să aibă loc acolo.

— Adică la pagoda lui Tripitaka, nu-i așa?

M-am oprit din șters lampa de ulei, treaba mea de seară, care însemna curățatul lămpilor, al meselor și al stâlpilor, care se înnegriseră de funingine și fum. Mi-am amintit ce îmi spusese Pheasant înainte de exil: pagoda fusese construită în cinstea mamei lui și se afla la marginea orașului.

— Da, acolo.

În noaptea aceea, m-am gândit întruna la ritual. Ar fi fost cu putință să îl văd pe Pheasant, de vreme ce se va afla în afara palatului? Nu ar fi fost minunat să îl revăd? Dar poate că iarăși visam cu ochii deschiși. N-o să am cum să plec de la mănăstire. Fusesem alungată și aş fi fost spânzurată, dacă mă prindeau. Aş fi încălcat legea.

Unde mai pui că, după cum stăteau lucrurile, Pheasant mă uitase. La urma urmei, trecuseră trei ani. Probabil că se obișnuise să își vadă concubinele parfumate dansând în jurul lui, iar eu aveam douăzeci și șase de ani, eram femeie bătrână, iar cu capul chilug și cu haina peticită nu puteam să mă-ntrec cu doamnele sulemenite, în rochii în toate culorile curcubeului. Nici măcar nu m-ar fi recunoscut.

Dar poate că Pheasant n-avea să mai țină vreodată ritualul comemorării în afara palatului. Era singurul prilej de a-l întâlni și poate că atunci când mă va vedea, va găsi o cale de a mă duce înapoi la palat.

M-am canonit zile întregi. Nu eram în stare nici să meditez, nici să am grijă de legume și, în cele din urmă, am hotărât că merita să mă pun în primejdia de a fi prinsă și spânzurată. Trebuia să plec. Trebuia să îl revăd pe Pheasant.

Am dosit câte ceva de-ale gurii și un castron într-un sac pe care îl cususem pe ascuns. Într-o noapte, când Luna era sus pe cer, m-am strecurat din camera în care dormeam. Aş fi vrut să îmi iau rămas-bun de la maica stareță, cu care mă învățasem. Și ea se învățase cu mine, iar în nopțile reci de iarnă mă chema adesea pe salteaua

ei, împărțind cu mine căldura cuptorului. Dar am hotărât să nu-i spun. Dacă mă prindeau, era mai bine ca ea să nu știe nimic.

Hope s-a foit, scărpinându-se în somn. Aș fi vrut să îl pot lua cu mine. Era un câine bun, un tovarăș credincios. Avea să îmi fie dor de el, dar era mai bine să rămână. Călugărițele aveau să-i poarte de grijă.

În rasa mea de călugăriță, cu mătăniile de lemn la gât, cu o bonetă gri pe cap și cu un sac în spate, am închis ușa mănăstirii și am luat-o la vale.

Muntele era tăcut, iar mestecenii albi luceau ca pâlcurile de stele. Luna tot mai mare atârna deasupra mea, urmându-mă, oprindu-se când mă opream, plutind când mă grăbeam. Mergeam cu grijă, trecând dealurile și pășind pe pământul tare acoperit cu surcele și pietre. Pământul îmi rănise picioarele cu trei ani în urmă, dar acum călcăiele mi se obișnuiseră cu asprimea, iar respirația îmi era regulată și liniștită. Nu știam cât de departe eram de Chang'an, de câte zile aveam nevoie să ajung acolo, dar nici că-mi păsa. Atâta timp cât mă țineau picioarele, aveam să ajung acolo, în cele din urmă.

Când am ajuns la poalele dealului, am zărit niște garduri înalte, o colibă unde dormeau gărzile și doi cai într-un grajd. Vântul nopții îmi sufla peste față. Am rămas nemișcată, ținându-mi suflarea. Strângând bine sacul, am așteptat. Totul era tăcut, coliba, caii, Luna și vântul, precum niște prieteni buni, care unelteau împreună. Am coborât cu grijă poteca, am deschis zăvorul porții și m-am strecurat în curte. De îndată ce-am lăsat gardul în urmă, am rupt-o la fugă.

ANUL 652 D.H.
AL TREILEA AN AL DOMNIEI GLORIEI
ETERNE A ÎMPĂRATULUI GAOZONG
PRIMĂVARĂ

În a doua zi a celei de-a cincea luni, am ajuns la Marea Pagodă Grație Maternă, o clădire cu cinci etaje, sub a cărei streășină fluturau nenumărate steaguri în roșu și galben. Ritualul imperial nu începuse încă, așa că gărzile nu erau la locurile lor, lucru pentru care eram recunoscătoare. De îndată ce va veni ziua ritualului, va fi greu să mă apropii de clădire fără să fiu oprită și luată la întrebări.

Mi-au trebuit patruzeci și opt de zile să ajung la pagodă, timp în care am mers zi și noapte, oprindu-mă doar pentru câteva ore de odihnă, când era nevoie. Drumul a fost mai liniștit decât mă așteptasem. Pentru că eram călugăriță, puțini oameni s-au luat de mine și cei mai mulți erau bucuroși să îmi ofere de mâncare și să îmi arate pe unde să o iau, când întrebam.

Când am bătut la ușa pagodei, mi-a deschis un călugăr tânăr, într-o rasă peticită, de culoarea șofranului. M-am înclinat, spunându-i că eram în drum spre Luoyang și că aveam nevoie de un loc unde să stau. A trebuit să îl mint, să mă feresc de necazuri. Călugărul a dat din cap și mi-a spus să îl urmez. Am trecut prin coridorul principal, unde mai mulți călugări și mireni psalmodiau în fața unei

statui uriașe a lui Buddha. Veșmintele tuturor călugărilor erau zdrențuite. Câțiva erau desculți și arătau sfrijiți și obosiți, precum călugărițele de la mănăstirea mea. Am lăsat capul în jos și am trecut în tăcere pe lângă ei, dar speram din tot sufletul ca Pheasant, cu ocazia comemorării tatălui său, să îi miluiască pe oamenii ăștia cu banii de care aveau mare nevoie.

Călugărul m-a condus spre un șir de clădiri din spatele unei fântâni, unde ne-am oprit. Lângă un copac bătrân, pe veranda unei clădiri joase, era un alt călugăr. Stătea liniștit, cu spatele drept, picioarele încrucișate, cu mâinile pe genunchi, iar razele soarelui pătrundeau printre crengile copacului și străluceau pe capul lui ras.

Tripitaka!

Acel călugăr care își riscase viața în căutarea adevăratelor învățături ale lui Buddha. Cel care îmi prezisese viitorul, când aveam cinci ani. Spusese că o să conduc o împărăție stăpânită de mulți bărbați și că o să fiu mamă de împărați, dar și că o să devin împărăteasă.

Nu eram în stare să fac vreo mișcare. În timpul călătoriei mele spre pagodă, auzisem multe povești despre el. Tripitaka, spuneau oamenii, tradusese din sanscrită în chineză multe învățături prețioase, dezlegând tainele vechii înțelepciuni și înlesnind înțelegerea cuvintelor lui Buddha. Mai auzisem că avusese o călătorie uimitoare. Odată, trecuse printr-o împărăție unde nu erau bărbați, ci doar femei, care rămâneau însărcinate după ce beau apă dintr-un râu neobișnuit. Altădată, a trecut printr-o vizuină plină cu spirite-păianjeni și aproape că a murit. Mi-ar fi plăcut să îl întreb eu însămi mai multe despre târâmurile străine pe care le văzuse.

Dar, mai presus de toate, aș fi vrut să îi spun că se înșelase cu privire la destinul meu.

Avea o față plăcută, alungită, fruntea lată, ca a mea, iar pielea îi era bronzată și întinsă. Aveam doar cinci ani când l-am întâlnit prima dată, și nu-mi aminteam nimic despre chipul lui. Îmi rămăseseră vii

în memorie doar ochii lui, strălucitori și aprigi, ca două luni gemene, lucind în depărtare, dar care de acum parcă se mai apropiaseră.

Îi spuseseam că ne vom întâlni din nou și, într-adevăr, iată-ne, după atâția ani. Își va aminti, oare, de mine?

— Vino, copila mea! mi-a zis.

Avea un glas molcom și netulburat, cu un ecou plăcut, precum sunetul unui clopot vestind sosirea zorilor. M-am uitat în jur, să văd dacă nu cumva vorbea cu altcineva. Călugărul de lângă mine mi-a făcut semn din cap să înaintez. Dintr-odată, m-a cuprins neliniștea. Habar n-aveam de ce Tripitaka mă chemase și, dacă o să afle că venisem după Pheasant, poate că mă va alunga. Am îngenucheat ușurel în fața lui.

— Te așteptam, a zis Tripitaka.

Își ținea încă ochii închiși. Nu mă puteam hotărî ce să fac. Știa că eram călugăriță? De unde avea habar cine eram, dacă nu mă vedea?

— Luminăția Ta, este o onoare să te întâlnesc aici.

Chipul lui și-a păstrat seninătatea.

— Ai străbătut drum lung.

Poate că se gândea la planul de călătorie despre care îi spuseseam călugărului mai devreme.

— Încă mai am mult de mers.

Mi-am pus palmele laolaltă.

— Într-adevăr, a zis.

Colțul gurii i s-a ridicat, dar tot nu a deschis ochii.

— Și ce cauți, copila mea?

— Iluminarea, am mințit.

A deschis ochii și m-a privit. Oh, ochii aceia! Erau întocmai cum mi-i aminteam. Strălucitori și aprigi. Parcă se uitau prin mine. Cândva, privisem în ochii Împăratului Taizong și văzusem în ei puterea și voia cărora nu puteai să li te împotrivești. Și în ochii lui Tripitaka se deslușea puterea, dar una diferită. Erau ochi mari, de

neînchipuit, tainici, precum două oglinzi în care se ascundeau minuni ale trecutului și ale viitorului.

Eram subjugată, dar pe urmă căutătura i s-a schimbat... și mi-a devenit cunoscută. Mi-am amintit privirea aceea. Cu ani în urmă, se uitase la fel la tata, de parcă privea un om care se îneca și pe care nu avea cum să îl ajute.

— Focul durerii va mistui o mie de arbori. Dar, nu uita, numai virtutea va rodi în copacii tăi, mi-a spus.

Am sărit în picioare.

— Ce vrei să spui? Care durere?

Mi-am amintit de discuția pe care o avusese cu tata, cu foarte mult timp în urmă. „Cum poate ajunge o femeie conducător?“, îl întrebasese tata pe Tripitaka. „Trebuie să le faci față morților“, îi răspunsese el. La câțiva ani după întâlnirea noastră, tata murise. M-a cuprins frica. M-am înfiorat. De a cui moarte vorbea de data asta?

S-a mulțumit să ofteze doar, în loc să răspundă.

— Nu uita, copila mea: caută să dobândești virtutea, nu răzbunarea.

L-am ținut cu privirea, încercând să înțeleg la ce fel de virtute se gândea. Dar nu trebuia să îl cred. Se înșelase în privința destinului meu și avea să se înșele din nou. M-am liniștit și, cu o plecăciune adâncă, am zis:

— E-o cinste să te întâlnesc, Luminăția Ta.

Nădăjduiam din toată inima să nu îl mai văd vreodată. Părea că ar fi vrut să spună mai multe, dar a oftat și a închis ochii. Călugărul de lângă mine s-a înclinat și mi-a făcut semn să îl urmez. În cele din urmă, am ajuns într-o curte cu două clădiri joase. Probabil că acolo erau adăpostiți călătorii osteniți. I-am mulțumit călugărului și m-am așezat pe o saltea de lângă perete, limpezindu-mi mintea cu ajutorul meditației.

Trebuia să uit de Tripitaka și de spusele sale. Trebuia să rămân liniștită.

Aveam să îl revăd pe Pheasant foarte curând.

Cu cinci zile înainte de sosirea lui Pheasant, călugării s-au pus pe treabă. Au măturat curtea cea mare și coridoarele, au curățat streșinile, au lustruit stâlpii și au adunat gunoaiele de la marginea drumurilor din preajma pagodei. Am mințit că sunt bolnavă și că nu pot călători. Călugării au fost buni și mi-au dat voie să mai rămân o săptămână.

În scurt timp, călugării au primit o grămadă de ofrande. Capete de porci, capre întregi, picioare de porc sărate și multe butoaie cu portocale, mere, pere, fasole și orez, toate pentru sufletul Împăratului care murise. După încheierea ritualului, oaspeții aveau să se înfrupte din cărnuri, dar călugării nu le-ar fi atins, nici dacă ar fi fost binecuvântate. Fasolea și orezul erau darurile pentru cei din pagodă.

Bucuroasă și neliniștită, în același timp, îmi închipuiam ce făcea Pheasant în fiecare zi. Începea să postească; își curăța trupul; era în drum spre pagodă! Va aduce cu el multe gărzi de la palat – asta era sigur – și, poate, pe câțiva dregători cu rang înalt. Va veni și Regentul.

Nu puteam cere să-l întâlnesc. Eunucii de la palat m-ar fi întrebat data nașterii și care era rostul întâlnirii, iar apoi m-ar fi spânzurat, dacă ar fi descoperit cine eram, de fapt. O întâlnire pe furiș cu Pheasant era singura cale. Totuși, avea să-mi fie foarte greu, din moment ce mereu va fi înconjurat de gărzi. Dar, indiferent cât de greu era, trebuia să găsesc o cale.

În ziua când Pheasant trebuia să sosească, toți călugării, în haine de culoarea șofranului, cu mătănii în mâini, s-au înșirat la poartă, psalmodiind și așteptând alaiul. Pe la prânz, buzele călugărilor se uscaseră, iar fețele le erau stacojii de la căldură. Pe mine mă dureau ochii, după ce mă holbasem toată ziua la drum, iar alaiul imperial tot nu sosise.

Sigur, familia imperială putea să întârzie cât pofta. Dar, când razele soarelui au început să pălească, m-am întrebat dacă Pheasant va mai veni. Apoi, la auzul unui gong puternic, curtea a prins viață. Patru gărzi care purtau steaguri cu însemnele imperiale au alergat

spre colțurile curții, iar alte gărzi îmbrăcate în pelerine stacojii și-au ocupat locurile în nordul, sudul, estul și vestul curții. Răsună încă un gong.

Cu inima bătându-mi cu putere, m-am ascuns în spatele unei uși, vizavi de intrare, de unde puteam trage cu ochiul. O trăsură cu acoperiș albastru s-a oprit în mijlocul curții și eunuci au alergat să tragă la o parte o perdea roșie.

Abia puteam să răsuflu. În sfârșit, după trei ani, îl voi revedea pe Pheasant. Ce să-i spun când o să-l văd? Să-i zic „Împăratule”? Să ingenunchez? Să plâng?

Dar își va aminti de mine?

Un pantof roșu, cu vârful curbat, s-a ivit din trăsură. Apoi, o siluetă imensă, cu o coroană phoenix strălucitoare, învăluită într-o pelerină albă voluminoasă, a pășit în curte. Femeia era înaltă și zdravănă, cu umeri și coapse largi, cu fața lată și netedă și cu ochii apropiați. Doamna Wang.

Nu.

Împărăteasa Wang.

Mi-am simțit inima grea. Sigur că venise la rândul ei, dar, tot gândindu-mă la Pheasant, uitasem de ea. Mereu am știut că era o femeie cu care nu voiam să mă lupt, totuși, văzând-o după trei ani, amintirile au început să mă bântuie. Ea știa ce simțea Pheasant pentru mine. Se bucurase să mă vadă exilată și probabil că mă urâse fiindcă eu, concubina Împăratului Taizong, îi sedusesem bărbatul.

Dacă o să mă vadă, cu siguranță, o să se înfurie și va porunci să fiu omorâtă.

Tripitaka a salutat-o pe Împărăteasă, iar toți călugării și-au plecat capetele, psalmodiind. Împărăteasa Wang nu a salutat din cap și nici nu a răspuns. A trecut pe lângă ei fără să îi privească, îndreptându-se spre altar, unde fuseseră puse trei vase cu tămâie, în fața statuii lui Buddha.

Ar fi trebuit să mă ascund, dar nu-mi puteam lua privirea de la ea. Se schimbase de când o văzusem ultima dată. Părea palidă. Mersul ei era nesigur și călca într-un mod ciudat, spatele i se încovoia, de parcă îi era rușine să ridice capul.

A luat niște tămâie din mâna unui eunuc și le-a făcut semn slujitorilor să plece. Singură în fața statuii, a ținut tămâia între palme și a ingenuncheat pe o pernă din fața ei. Buzele i se mișcau în timp ce se ruga în tăcere. Știam pentru ce se ruga. Un fiu. Fără îndoială. Înainte să fiu surghiunită, auzisem zvonuri că ar fi fost stearpă, căci fusese măritată cu Pheasant aproape patru ani, fără să rămână grea. Acum, după alți trei ani, tot nu avea copii. Niciun fiu. Nicio fiică. Era o mare rușine pentru orice femeie, a cărei îndatorire de căpătâi era să îi ofere soțului un fiu care să ducă mai departe numele familiei, iar pentru Împărăteasă probabil că era o nenorocire. Trebuie să fi fost umilită, disperată și furioasă.

Împărăteasa și-a șters ochii. Plângea. Împărăteasa ingenuncheată în fața statuii lui Buddha plângea și îl implora să îi dea un prunc. Mi-a venit să oftez. Poate că ăsta era cel mai trist lucru care i se putea întâmpla unei femei ca ea. Avea totul – slujitorii, titlul și coroana –, dar nu putea da naștere unui moștenitor. Pheasant probabil că era foarte dezamăgit de ea.

În curte au intrat și mai mulți oameni. Unele femei de la palat, cu părul împletit înălțându-li-se pe capete precum urechile de iepure – doamnele cu titluri nobiliare –, urmate de servitoarele care duceau tăvi cu fructe și vase cu apă. În spatele lor erau eunuci, trăgând cufere în care trebuie să fi fost obiectele personale ale Împărătesei.

Niciun chip nu îmi era cunoscut. Toate trebuie să fi fost slujitoare noi aduse în slujba lui Pheasant și a Împărătesei, la Curtea Interioară. Eram sigură că nu m-ar fi cunoscut, dacă le-aș fi spus cine eram. Trei ani puteau însemna foarte mult. Se încheiase o domnie. Începuse alta. Foștii protagoniști zăceau sub lespezile

mormintelor, fețe noi erau în căutare de faimă, iar eu eram doar o slujitoare a Împăratului mort, praful unei domnii apuse.

Am scuturat din cap. Nu era vremea potrivită să fiu tristă și trebuia să îl găsesc pe Pheasant. Mi-am întins gâtul, privind spre intrare. Un gardian s-a dus să închidă poarta, Tripitaka a lovit într-o toacă de lemn, iar călugării au început să psalmodieze.

Eram uluită. Pheasant nu venise. După fuga mea, după luni de drum și după pregătirile călugărilor, el tot nu venise. Zgomotul din curte a devenit asurzitor, răsunându-mi în urechi. Cu picioarele grele, m-am tras de lângă ușă și m-am îndreptat spre partea din spate a templului. Am tot mers, până n-am mai auzit cânturile și nici sunetul pașilor și m-am oprit lângă copacul cel bătrân de paulownia. Învăluită în florile lui liliachii, nu m-am mai putut stăpâni. Mi-am îngropat fața în brațe și am izbucnit în plâns.

— Ce s-a întâmplat? a zis o voce de bărbat dindărătul meu. De ce plângi?

M-am grăbit să îmi șterg ochii, amintindu-mi unde eram. Trebuia să plec cât mai repede cu putință, ca nu cumva să afle cineva cine eram.

— Oh, nimic.

În fața mea stătea un necunoscut într-o pelerină albă.

— Nimic?

Mi-am ridicat mâneca, să îmi acopăr fața, dar când m-am uitat în sus am zărit chipul bărbatului. Chipul care mi se întipărise în minte, chipul pe care visasem să îl văd. Mi-am lăsat brațul în jos.

— Pheasant?

Era acolo, stătea chiar în fața mea, deși chipul lui, altădată atât de bine conturat, se buhăise, iar pielea îi era gălbejită. Bărbia lui dăltuită își pierduse ascuțimea, gușa i se rostogolea în straturi, iar sub ochi îi jucau umbre și riduri fine. Iar ochii, cândva frumoși, limpezi, erau acum triști și grei. Arăta ca un bărbat de vârstă

mijlocie, care fusese mult timp bolnav și care nu-și revenise încă. Bucuria mi s-a domolit. *Oh, Pheasant! Ce s-a întâmplat cu tine?*

S-a dat înapoi, cu gura căscată, cu ochii holbați din cauza surprizei.

— Tu..., s-a bâlbâit el, tu... ești...

Am dat din cap, aprobând cu putere, fără să-mi mai pot înfrâna lacrimile.

— Da, eu sunt.

— Tu... tu ești, a zis el răgușit. Cerule! Tu ești...

Într-adevăr, îmbătrânise într-un fel la care nu mă așteptasem, iar vocea îi era aspră, aproape goală. Un gardian care stătea în spațele lui a tușit.

— Maiestate?

Pheasant s-a răsucit.

— Plecați! Toți!

Gărzile au șovăit, privind spre mine, iar eu m-am tras înapoi, tot mai mărunță, ascunzându-mă după copac. În cele din urmă, s-au întors și au plecat.

— Mei...

Pheasant a venit la mine. Tremura, dar bucuria îi umplea ochii și părea gata să izbucnească în plâns. M-a apucat de umeri.

— Credeam că n-o să te mai văd niciodată!

Încă mă iubea. Inima mi s-a înmuiat, iar ochii mi s-au umezit.

— Și eu credeam că nu o să te mai văd vreodată.

Sau că o să-i aud glasul. Sau că o să stau în fața lui. Sau că o să vorbesc cu el. Voiam să îi spun cât de mult îmi lipsise, cum mă gândisem adeseori la el, în timp ce priveam munții, iar zilele se scurgeau agale.

— Oh, cerule!

M-a luat în brațe și a început să hohotească.

— Niciodată n-o să te mai pierd din vedere! Niciodată, niciodată!

Voiam să plâng și eu, de bucurie și de ușurare, pentru că vedeam cât de mult mă iubise în toți acei ani, la fel cum îl iubisem și eu.

— Nu mi-au spus unde erai, Mei. Te-am căutat. Fără știrea Regentului, am pus două sute de gărzi să te caute. Au răscolit prin împărăție mai multe luni. Mi-au spus că ai murit.

— Da?

— Nu i-am crezut. Le-am spus să mai caute. Dar a aflat Regentul și i-a oprit.

A închis ochii pentru o clipă, iar când i-a redeschis îi puteai citi în ei înfrângerea și neajutorarea.

— Nu am putut să fac nimic, Mei. Am renunțat. Am fost slab. Mă urăsc.

M-am ridicat pe vârfuri și i-am atins fața.

— Acum sunt aici, am zis blând.

A zâmbit slab.

— Nu te-am uitat. Mă crezi?

— Te cred.

— Trei ani.

Parc-ar fi fost fost o mie.

Și-a trecut mâna, cu blândețe, peste obrazul meu, peste bărbie, nas și urechi.

— Cum a fost departe de palat? Îți place să fii călugăriță?

— Uneori.

— Mincinoaso.

Atingerea lui era ușoară, iar degetul cald, ca de obicei.

— Ai slăbit.

— Am urcat în fiecare zi pe munte.

— Și pielea ți s-a închis la culoare.

— Stau des pe-afară.

S-a uitat la boneta mea gri.

— Și părul tău...

Rușinată, mi-am amintit de pieptănăturile complicate ale doamnelor de la palat, de părul lor parfumat, des și lung, și de cât de nea-trăgătoare eram eu cu capul ras. Mi-am acoperit capul cu mâinile.

— Nu-ți face griji. Nu o să-ți fur boneta, a zis el.

Am răs, iar el a zâmbit. Era din nou el însuși, arătos, tânăr și vesel. Un val de căldură a trecut prin mine, topind amintirile reci ale mănăstirii și risipind ceața disperării care îmi învăluisese inima.

— Sunt atât de fericită că te văd, Pheasant.

Mi-a strâns mâna.

— N-o să te mai pierd, jur. Vreau să te întorci cu mine la palat.

O spusese atât de firesc, de parcă niciodată nu fusesem surghiunită! Eram pe cale să izbucnesc în lacrimi din nou. Da. Mi-ar fi plăcut să mă întorc acasă și să fiu cu el.

— Dar nu e atât de simplu, nu-i așa? Dacă află Regentul?

Fără îndoială, ar vedea întoarcerea mea ca pe o sfidare.

— E aici?

— Vine. Dar îți promit că nu va afla.

M-am întors să mă uit la gărzi. Le zăream doar picioarele lungi și pelerinele roșiatice fluturându-le la picioare, iar cum copacul cel mare stătea în cale, nici ei nu mă vedeau. Dar eram sigură că trebuie să se fi întrebat de ce Împăratul stătea de vorbă atât de mult cu o călugăriță.

— Dar soția ta...

Pheasant s-a posomorât. M-am întrebat ce s-o fi petrecut între el și Împărăteasă.

— Am văzut-o, Pheasant. Părea... Nu o să se bucure să mă vadă. Mă va sfâșia înainte să apuc să pun piciorul în palat.

— Nici ea nu va afla.

Mi-a strâns umerii. Ochii îi luceau și mi-am văzut în ei imaginea, precum o sămânță, strălucitoare, plină de speranță.

— O să găsim o cale să te aducem înapoi, draga mea. Îți promit. Găsesc eu o cale.

În cele din urmă, Pheasant s-a hotărât să mă aducă înapoi în palat pe furiș. În a doua noapte petrecută în pagodă, după ce Pheasant luase parte la ceremonia dedicată Împăratului Taizong și pe când invitații încă se înfruptau din bucatele binecuvântate, m-am strecurat într-un cufăr cu haine și m-am întors la palat într-o caleașcă, la lumina Lunii și a stelelor. Odată ajunsă în Curtea Interioară, am fost dusă în grădină, unde eu și Pheasant obișnuiam să ne întâlnim în taină. Grădina părea părăsită, cu ierburi crescute peste tot și cu pânze de păianjeni în pavilion, dar o încăpere fusese aranjată pentru mine. Avea mobilă simplă, o masă, două scaune și un pat acoperit cu o pătură roșie. Acolo mă aștepta Apricot¹, o slujitoare care se îmbujora degrabă și care vorbea în șoaptă. Aveau să fie mai multe, mi-a zis Pheasant, dar i-am răspuns că una era de-ajuns.

Împărăteasa era încă la pagodă, rugându-se să rămână însărcinată. Mi-am închipuit cât de surprinsă și de furioasă ar fi, dacă ar afla că o concubină a fostului împărat trăia la palat. Dar Pheasant

¹ „Caisă”, în lb. engleză (n. red.).

era cu băgare de seamă. A pus două gărzi la poarta grădinii și doi slujitori cunuci în care avea încredere să îmi aducă mâncare și apă. Atâta timp cât nimeni nu știa cine eram, puteam trăi liniștită în acel colț al palatului.

Găselnița lui mă mulțumea. Mă bucuram de fiecare moment petrecut în grădină, plimbându-mă pe potecile unduitoare acoperite cu pietricele rotunde și zăbovind în colțurile umbroase, cu crânguri de bambus. Când răsărea soarele, stăteam pe scaunele calde din piatră din apropierea pavilionului și mă desfătam cu razele soarelui, care îmi cădeau pe față și care erau mai puternice decât fuseseră pe munte. Eram vrăjită de mulțimea de voci venind din alte părți ale palatului, de cântecele ritmice ale cicadelor, de sunetul blând al felinarelor care se legănau sub streșini și de cântecul slab al fluierelor, care se auzea de pe holurile îndepărtate. Muzica vieții.

Ce puteam să cer mai mult? Mi se oferise o a doua șansă, un dar care era raiul meu.

Am petrecut multe ore lucrând la rondurile cu flori. Am plivit iarba, am adunat crengile uscate, am săpat pământul și am plantat aster, trandafiri, bujori, azalee, crizanteme și orhidee, orice îmi aducea Apricot. Mirosul de pământ mi-a pătruns în haine și-mi rămănea pe degete chiar și când mergeam la culcare. Am umplut iazul cu nuferi albaștri, am pus pietre în jurul lui, iar în apă zburdau acum crapii și carași-aurii. Când briza trecea peste grădină, auzeam clinchetul apei și simțeam mirosul de alge și știam că eu îngrijisem locul acela, știam că acolo trebuia să mă aflu.

Mă bucuram și de compania lui Hope – la cererea mea, Pheasant își trimisese oamenii la mănăstire să îl aducă, fără să spună nimănui de fuga mea. Am fost atât de bucuroasă să îmi revăd scumpul tovarăș! La mănăstire, blana lui Hope era încălцитă, dar la palat i-a crescut lungă și pufoasă, iar când alerga și vâna albine și fluturi i se legăna în valuri și îl făcea să arate ca un leu fioros. Hope lătra rar în grădină, de parcă știa că trebuia să păstreze taina. Îl luam cu

mine când mă plimbam, vorbeam cu el când mă îmbrăcam, iar el se învârtea în jurul meu, când lucram în grădină.

Pheasant venea noaptea, sărind în grădină peste zid, de parcă era încă tânăr. Călăream împreună, el pe un armăsar alb, iar eu pe unul negru. Grădina nu era mare, dar aveam destul loc să hălăduim. Treceam de pălcurile de bambuși și de mesteceni. Urcam pe dealul mic din spatele grădinii. Rădeam. Strigam. Fugeam unul după celălalt. Iar când Luna era sus, când briza era caldă, își dădea jos hainele, apoi mă dezbrăca și pe mine. Ne uitam la trupurile noastre goale și ne îmbrățișam foarte firesc, de parcă nu ne despărțiserăm niciodată, de parcă eram două semințe sădite împreună.

Cu mult timp în urmă, fuseserăm apropiați unul de altul și ne cercetaserăm unul pe celălalt cu patimă tinerească și cu dorință. Tânjiserăm unul după celălalt așa cum tânjește soarele, aprig, după vraja tainică a Lunii. Iar acum ne contopeam; eram patimă și dorință; eram iubiți pe care pasiunea lor îi unea. Noaptea, Luna era felinarul nostru, grădina ne era pat, ne așătam unul pe celălalt, lăsam dragostea să plutească și ne îmbătam unul cu celălalt, întruna.

Iar când se iveau zorii, jucam polo. Cu pelerinele desfăcute, cu mânecile zburând prin aer, urmăream mingea stacojie. Eu nu mă pricepeam, dar cu toate acestea, jocul din zori mă prindea. În scurt timp, răsărea soarele; razele calde îmi mângâiau fața umedă. Zâmbind, îl priveam pe Pheasant cum lovea mingea și cum o azvârlea spre cer ca pe o pasăre eliberată.

De câteva ori, Pheasant a pomenit de tulburările de la granița cu tibetanii. Strongtsan Gampo, bătrânul lor rege, murise, iar cel nou rupsese târgul pe care-l făcuserăm și jefuise multe așezări de la hotarul nostru. L-am întrebat pe Pheasant cât de mare era problema, iar el a oftat greu. Regentul trimisese cavaleria, mi-a spus Pheasant, plecându-și capul. Apoi a adăugat că nu fusese chemat la sfaturile zilnice, așa că nu cunoștea amănuntele.

Am aprobat din cap tăcută, dar n-am putut să uit glasul nepu-
tincios și suferința din ochii lui. Mi-am amintit cât de încrezător
fusesse în noaptea în care îi murise tatăl. Pheasant ar fi fost un îm-
părat strașnic, dacă nu i s-ar fi răpit prilejul de a conduce.

Adesea, Pheasant îmi aducea daruri, coșuri cu dulciuri, prăjituri
cu miere și kaki uscat acoperit cu zahăr pudră, pe care i le dădeam
lui Apricot. Cândva îmi plăceau, dar după viața la mănăstire gus-
turile mi se schimbaseră mult. Nu mai pofteam la carne și dulciuri.
În schimb, tânjeam după rădăcini de lotus la rece, castane de apă
și prune murate.

Două luni mai târziu, i-am spus lui Pheasant că aveam și eu un
dar pentru el.

— Era și vremea!

Mi-a pus mâna pe pântec.

— Crezi că e băiat sau fată?

— Ce îți dorești, băiat sau fată?

A părut să cadă pe gânduri.

— Băiat, dacă nu te încurcă.

Am înțeles ce voia să spună. O fată putea trăi liniștită într-o
grădină înconjurată de ziduri, dar un băiat cu sângele lui Pheasant
n-ar fi putut trăi în pace, mai ales că știam cu toții că Împărăteasa
era stearpă. Apricot, slujnica mea cea rușinoasă, îmi spusese că
Pheasant avea doi băieți. Știam despre unul pe nume Zhong, care
trebuie să fi avut acum cel puțin opt ani, născut de Rain¹, o profe-
soară de etichetă din timpul domniei Împăratului Taizong. Și, adă-
ugase Apricot, Rain născuse din nou în timpul exilului meu, dar
pruncul murise la naștere. Pe celălalt băiat al lui Pheasant îl chema
Sujie, născut de o femeie cunoscută acum drept Doamna Imaculată,
una dintre cele patru ale lui Pheasant, din Curtea Interioară.

---

¹ „Ploaie”, în lb. engleză (n. red.).

Așadar, dacă aș fi avut un băiat, s-ar fi alăturat bătăliei pentru poziția de moștenitor, fie că îmi plăcea, fie că nu. Înainte să fi fost alungată, aș fi primit vestea cu bucurie și speranță, dar acum nu-mi doream decât o viață liniștită.

— O fată, atunci, am zis.

În scurt timp, am simțit în mine primele mișcări, bătaia vieții, blândă, dar profundă. Mi-a crescut pofta de mâncare. Măncam pe nerăsuflăte tot ceea ce mi se punea în față, iar trupul tânjea să adauge o viață preaplinului de-acum. Trăiam și clipe tainice, când lacrimile mă copleșeau pe neașteptate, iar cuvintele mă părăseau, oricât m-aș fi străduit, numai că astfel de momente treceau repede.

Mă gândeam la familia mea. Cu siguranță, sora cea mare era și ea mamă, iar mama ar fi fost fericită să aibă un nepot. Ar fi vorbit cu mine, ca de la mamă la mamă, m-ar fi învățat care erau lucrurile interzise în timpul sarcinii și mi-ar fi spus ce trebuie să fac pentru a avea un copil sănătos. Am fi împărtășit suferința, bucuria și mândria unei mame. Am fi râs și am fi plâns. Gândurile acestea mi-au încălzit inima și am vrut să îi cer lui Pheasant să o aducă pe mama în vizită. Mi-ar fi dat voie, nu mă îndoiesc de asta. Dar oamenii din palat ar fi vorbit, iar Împărăteasa ar fi aflat că se ascundea cineva în grădină. Aș fi fost în primejdie să fiu descoperită.

Mama trebuia să aștepte.

Când a venit iarna, mă simțeam umflată. Măinile îmi erau mai mari, degetele mai groase, iar burta se rotunjise. Simțeam o durere ușoară de câte ori încercam să mă ridic sau când stăteam prea mult în picioare. Când m-am privit în lac, am văzut că aveam un mers caraghios, țanțoș, cu umerii trași în spate, cu burta ieșind în afară, ca o rață bine hrănită, care se ducea să înoate cu puii. Am zâmbit. În scurt timp, voi avea puiul meu, pe care îl voi crește și îl voi feri de rele ca o rață.

Mă durea spatele și m-am așezat pe o băncuță caldă din grădină, să mă odihnesc. Hope mi-a sărit în brațe, iar eu m-am aplecat să îi

mângâi blana. Bujorii roșii și trandafirii roz din apropiere își pierduseră florile, dar tufișurile rămăseseră puternice și mândre. Crapii argintii și carașii aurii din lac țâșneau din apa lucioasă. Vântul sufla peste grădină, legănând vârfurile copacilor și fluturându-mi eșarfa de pe cap. Mă simțeam somnoroasă și fericită.

Și în fiecare zi mă rugam ca ziua de mâine să nu se schimbe. Dar, chiar dacă încercam să nu mă gândesc la asta, chiar dacă încercam să rămân liniștită, știam că Împărăteasa se întorsese la palat de câteva luni și că, mai devreme sau mai târziu, avea să mă găsească în grădină.

Ațipisem în dormitor, când am auzit o voce ascutită dinspre poarta grădinii.

— Cum îndrăznești să nu mă lași să intru? Cine zice că e porunca Împăratului? Vreau să fac o plimbare prin grădină.

M-am sprijinit în cot, trează de-a binelea.

În cele din urmă, venise. Împărăteasa. Probabil că îi auzise pe eunuci sau pe gărzi bârfind despre un oaspete de taină din grădină sau, pur și simplu, bănuise ceva după felul în care se purta Pheasant. Nimic nu-i scăpa.

Apricot a venit în fugă în camera mea, cu frica întipărită pe chip.

— Doamnă...

Am aprobat din cap încet.

— Sosesc.

M-am întors într-o parte și m-am rostogolit din pat. Eram însărcinată în șapte luni. Mișcările simple, precum ridicatul și coborâtul din pat, deveniseră adevărate corvezi. M-am îmbrăcat cu o haină din blană de iepure, pe care mi-o dăduse Pheasant. Vocea Regentului îmi răsună în urechi. *Un scandal...* El mă alungase din cauza asta – ce va spune Împărăteasa, când mă va vedea? Avea să mă biciuiască, eram sigură, cu vorbe înțepătoare, dar trebuia să o înfrunt. De găsit tot m-ar fi găsit.

Am ieșit din cameră. Ninsese. Aerul era răcoros și un strat subțire de zăpadă acoperea rondurile de flori. Am apucat-o pe poteca acoperită de gheață din apropierea pavilionului. Pheasant îmi spusese de multe ori să nu mă plimb pe acolo, îngrijorat că aş putea aluneca. Hope m-a urmat mârâind, de parcă simțea primejdia. Am trecut pe lângă felinarele din piatră și pe lângă un arbust de scorțișoară cu crengile acoperite de zăpadă, îndreptându-mă spre intrarea în formă de semilună. Cele două gărzi de la intrarea în grădină se scărpinau în cap. În apropierea lor erau Împărăteasa și un grup de slujnice, lungindu-și gâturile.

M-am oprit, tot mai neliniștită. Dacă aş fi putut să mă întorc, pur și simplu, și să mă ascund în camera mea!

— Unde este Împăratul?

Împărăteasa Wang a dat la o parte gărzile și a pășit în grădină, călcând apăsător pe pietriș. Purta coroana de ceremonie, în forma păsării phoenix, deși era o zi obișnuită.

— E aici? Vreau să văd ce face aici în fiecare noapte. Anunțați-l c-am sosit. Se va bucura să mă vadă...

M-a văzut și a înlemnit. Sângele mi-a năvălit în cap. Pentru o clipă, n-am știut ce să fac. Încercând să rămân liniștită, mi-am împreunat mânecile peste pântec și m-am înclinat – era greu, cu burta mea mare, dar trebuia să urmez ritualul.

— Plecăciune, Împărăteasa mea! Împăratul tocmai a plecat. Au trimis după el, să primească niște soli din străinătate.

— Tu cine ești?

Căzuse pe gânduri sau poate că se căznea să-și amintească.

— Ești... te cunosc. Ești concubina fostului Împărat.

Simțeam privirile curioase ale slujnicilor din spatele ei și am știut atunci că viața mea liniștită din grădină se terminase.

— Te țin ascunsă? Pe tine? S-a furișat aici în fiecare noapte? Pentru tine? Dar te alungaseră, a zis, apropiindu-se de mine, cu fața

întunecată de nedumerire. Cum ai ajuns aici? El te-a chemat înapoi?
Eu de ce nu am știut despre asta? De ce nu mi-a spus?

— Împărăteasă...

Nu știam ce să spun.

Era cât Pheasant de înaltă și abia dacă îi ajungeam la umăr. Iar cu coroana pe cap părea și mai înaltă, un uriaș. Dar vedeam limpede cât se schimbase. Fruntea brăzdată de riduri arăta ca un câmp proaspăt arat, nasul ca un sfeșnic ieșea în afară precum o creastă stâncoasă pe fața dreaptă, iar ochii apropiați, care fuseseră mici și întunecați, păreau rotunzi și bulbucați, ca ai unui pește speriat. Era tot zdravănă și osoasă, cu umeri largi și coapse late, iar în preajma ei se simțea un miros greu de plante, semn al încercărilor de a rămâne însărcinată.

M-a apucat de încheietură și mi-a răsucit-o, silindu-mă să o privesc în ochi.

— Tu! a strigat, iar glasul i-a devenit, din încurcat, furios. Nici nu e de mirare că nu mă vrea. Nu e de mirare că mă urăște. Mi l-ai furat.

— Nu, nu e așa.

Am scuturat din cap.

— Cu voia voastră, Maiestate aș vrea să lămuresc...

— Nu am nevoie de lămuririle tale. În șapte ani de căsnicie nu s-a uitat la mine. Numai din cauza ta. Tu!

Strânsoarea ei era atât de puternică, încât credeam c-o să-mi rupă încheietura, iar spatele mă durea pentru că eram silită să îmi răsucesc umerii.

— Nu ai ce căuta aici. Locul tău nu e aici.

Haina de blană îmi alunecă pe jos.

— Dă-mi drumul...

— Să-ți dau drumul? Știi cine ești? Tu ești concubina tatălui său. L-ai ademenit pe soțul meu când încă îi trăia tatăl, iar acum te-ai întors, să îl vrăjești din nou. Nu voi îngădui asta!

M-a strâns și mai tare și am simțit o durere în încheietură.

— Nu înțelegi...

— L-ai vrăjit ! Ce e de înțeles? Mi-ai răpit soțul, iar acum te ascunzi în casa mea.

Vocea i-a devenit și mai pițigăiată, străpungându-mi urechile. Nu mai suportam. Din spatele meu s-a auzit un mârâit, iar Hope a sărit spre Împărăteasă. Ea a țipat, s-a tras înapoi, iar durerea din incheietură mi-a trecut. Am răsuflet ușurată. Hope și-a dezvelit colții, gata să atace din nou.

— Stai jos.

L-am împins în jos, cu stângăcie. Încă mă durea locul de unde mă strânsese și mi-a luat ceva timp să îl fac pe Hope să rămână la pământ. Când m-am uitat din nou la împărăteasă, se holba la burta mea. Instinctiv, mi-am așezat mâinile pe ea, de teamă că m-ar putea lovi din nou. Dar a rămas nemișcată, cu gura căscată, cu ochii incremeniți. Apoi, s-a întors și s-a strecurat, împleticindu-se, prin intrarea în formă de semilună, cu slujnicele după ea.

Apricot mi-a pus haina pe umeri și mi-a legat baierele sub bărbie, dar tot îmi era frig. Și eram tare îngrijorată. Împărăteasa nu se așteptase să mă găsească acolo și, fără îndoială, o rănisem cu burta mea umflată, dar nu asta voisem. Nu dorisem să o ameninț, să râd de ea sau să i-l răpesc pe Pheasant. Dar nici gând să mă creadă sau să-mi dea pace.

Dintr-odată, m-am întristat.

Nu îmi mai doream coroana. Atâta putere era pentru mine un vis îndepărtat. Îmi doream doar un colțișor liniștit, un strop de fericire cu Pheasant și cu copilul meu, în acest palat. Nimic mai mult.

Dar acum nu credeam că mai era cu puțină.

— Voi rămâne aici mâine.

Pheasant stătea lângă calul său, cu un ciocan de polo în mână.

De obicei, era nerăbdător să încalece și să joace. Nu și în ziua aceea. Gărzile îi spusese ră despre vizita Împărătesei, iar el se grăbise spre aripa ei de clădire și îi poruncise să mă lase în pace. Încă era furios, încruntat și-și legăna ciocanul încolo și-ncoace.

— Nu știu.

Am luat o minge de polo, de pe o bancă de lângă mine. Pheasant era îngrijorat pentru mine, dar nu putea face nimic.

— Nu poți sta aici cu mine în fiecare zi.

— Nu o să te lase în pace, a zis Pheasant. Se va întoarce și o să-ți facă zile fripte.

Hope a adulmecat bucuros mingea din mâna mea. Am aruncat-o, iar el a fugit după ea, scheunând.

— Îl am pe Hope, iar el o să mă apere, am zis. Dar cred că Împărăteasa s-a schimbat mult.

Avea o altă înfățișare, desigur, dar și un alt fel de a se purta, care se schimba foarte repede. Fusesse la fel și acum trei ani? Nu eram sigură.

— Da?

Pheasant a ridicat din umeri.

— Ai chemat-o în nopțile cu Lună plină, în ultimii trei ani?

Pheasant ar fi trebuit să cadă la așternut după obiceiul Împăratului Taizong. Totuși, de când revenisem în palat, încetase să mai cheme multe doamne. Tot trebuia să o vadă pe Împărăteasă, ca să nu devină bănuitoare.

— Cred că da. Nu-mi amintesc. Obişnuiam să beau mult în nopțile acelea. Dar acum, că știe că ești aici, nu mai e nevoie să o chem.

— Asta nu o să-i placă.

Hope s-a întors cu mingea în gură și a așezat-o la picioarele lui Pheasant. Ridicându-și capul spre mine, a dat din coadă. Am zâmbit și l-am scărpinat pe cap. Eram mândră de el.

— Ei bine, e stearpă. Toată lumea o spune. Nu e nimic de făcut.

— Dar...

Pheasant s-a așezat în fața mingii.

— Draga mea, știi că eu și Împărăteasa Wang nu avem nimic de împărțit. Când m-am însurat cu ea, acum șapte ani, am făcut-o doar ca să mă supun tatei. Mamei nu i-ar fi plăcut de ea, drept să-ți spun. Dar deja era tare greu să stai de vorbă cu Doamna Wang. Mă feream din calea ei de câte ori puteam... N-are cum să-mi placă... Ea e altfel... E o femeie rece, rece.

A lovit mingea.

— Și crudă.

Am privit mingea zburând prin aer. Hope, schelălăind bucuros, a fugit din nou după ea.

— Crudă? S-a întâmplat ceva între tine și Împărăteasa Wang cât am fost în exil? Ce a făcut?

— A făcut o grămadă de lucruri îngrozitoare.

— Ca de pildă?

— Acum doi ani, când Rain era în durerile facerii, nu a chemat moașa. De aceea a murit.

Mi-am dat seama că Pheasant vorbea despre celălalt copil al lui Rain, dar nu știusem că Împărăteasa avusese de-a face cu moartea ei. Firește că Pheasant nu o putea ierta pentru asta.

— Ce a mai făcut Împărăteasa?

— Nu e destul? Doar o femeie crudă ar fi stat în fața odăii, ascultând timp de două nopți cum se chinuie o femeie care naște. Chiar așa s-a purtat. A stat acolo și nu a făcut nimic. Nu a îngăduit ca vreo moașă ori vreo slujnică să o ajute pe Rain și a lăsat-o să sufere. Când un eunuc a încercat să-mi dea de veste, l-a amenințat că îl bate.

Pheasant a dat cu ciocanul de polo de pământ.

— Rain ar fi putut să mai aibă un copil. În schimb, a sângerat până a murit, iar copilul a murit odată cu ea.

M-a trecut un fior rece și mi-am pus mâna pe pântec. N-aș fi îndurat să pățescă și copilul meu ceva.

— Nu vreau să am o astfel de soție.

— Știu, dar...

— E rea și cu celelalte doamne. De fiecare dată când o chem pe vreuna dintre ele, o hărțuiește.

Și-a îndreptat spatele.

— Nu o să-i îngădui să te chinuie și pe tine, Mei. O să aduc mai multe gărzi.

M-am uitat spre intrarea în grădină. Gărzile nu se vedeau, dar știam că, și dacă Pheasant ar pune acolo o armată, ar fi fost tot degeaba. Pentru ei, eu eram doar o concubină surghiunită, care îl ademenise pe Împărat. Niciunul nu mi-ar fi fost credincios și niciunul nu m-ar fi păzit în fața Împărătesei. M-am gândit la Sun Tzu și la *Arta războiului*, cartea pe care o citisem cu atâta atenție în

copilărie. Aș fi vrut ca maestrul să aibă un sfat bun pentru mine. Dar uitasem cea mai mare parte din ea și nu o aveam la mine.

— Sau aș putea să te mut în altă parte, dacă vrei.

Am oftat. Nici asta nu ar fi fost de ajutor. Întreaga Curte trebuie să fi aflat deja că mă ascundeam în grădină – cu siguranță. Împărăteasa avusese grijă de asta – și, indiferent unde m-ar fi ținut Pheasant, tot m-ar fi găsit.

— Nu o să mă ascund de ea, dacă la asta te gândești.

S-a uitat în jur.

— Ai dreptate. Nu o să te mai ascunzi. Săptămâna viitoare, în prima zi a lunii, vom da un ospăț în cinstea ta și le vei cunoaște pe toate femeile de la palat. Totul la vedere.

M-am speriat.

— La vedere?

A încuviințat din cap.

— M-am hotărât. O să te așez la dreapta mea. O să anunț că ești a mea, astfel ca bârfele să înceteze o dată pentru totdeauna.

Cuvintele lui mi-au amintit de vremea când mă băteam cu intriganta de Jewel¹ pentru cinstea de a sta alături de tatăl său. Ea fusese aleasă, însă avea să se prăpădească în dizgrație. M-ar fi bucurat foarte mult să stau alături de Pheasant, să se știe că eram a lui și doar a lui, dar gândul acela mă și neliniștea.

M-am întors să-l găsesc pe Hope, care încă mai căuta mingea în pădurea de dincolo de lac.

— Nu știi. Nu cred că e o idee bună.

Nu eram îndeajuns de puternică, nu aveam niciun aliat sau vreun protector, în afară de Pheasant, iar când Regentul va fi aflat de întoarcerea mea, Pheasant va avea de înfruntat dușmani din toate părțile. Regentul era prea puternic, cu toți dregătorii de rang înalt care îl slujeau.

¹ „Nestemată”, în lb. engleză (n. red.).

— Parcă spuneai că nu vrei să te ascunzi de ea.

— Nu vreau.

Mi-am întors capul, ca să nu vadă cât de îngrijorată eram. Ce avea să îmi facă Regentul, când va afla că m-am întors?

— Doar că nu cred că acum s-ar cădea.

— Dar...

— Fără petreceri în numele meu, am zis cu hotărâre. Și nu mă mai privi așa.

Pheasant a tras adânc aer în piept, a pus ciocanul jos și s-a apropiat să-mi mângâie pântecul.

— E fiul meu.

Mereu spunea așa, deși eu nădăjduiam să fie fată.

— Nu știi dacă e băiat.

— Dar știi că locul tău e la palat, nu?

Am simțit o mișcare în burtă, de parcă pruncul răspundea întrebării lui Pheasant. I-am acoperit mâna cu a mea. Era adevărat. Eram fericită cu viața mea în grădina aceea, dar copilul meu, fie că era băiat sau fată, nu putea sta ascuns pentru totdeauna. Ce voi face ca să-l feresc, când împărăteasa va încerca să îi facă rău? Trebuia să ridic un zid de apărare pentru copilul meu, chiar dacă nu eram gata să o înfrunt pe împărăteasă. Iar asta însemna că Pheasant trebuia să fie scutul și armura mea.

Am ridicat capul.

— Mai devreme ai pomenit de războiul cu tibetanii. Cavaleria noastră a învins?

A oftat.

— Tibetanii ne-au înfrânt. Din nou. Lucrurile se înrăutățesc la graniță. Știi, Mei, dacă tata ar fi trăit, nu am fi îndurat o astfel de rușine, iar acum toată lumea din împărăție dă vina pe mine, pe neputința mea.

A râs sec.

— Deși nu am făcut nimic. Absolut nimic.

I-am simțit suferința.

— Care e planul Regentului?

— A trimis la luptă alte douăzeci de mii de oameni, dar lucrurile nu par încurajatoare.

Pheasant a luat din nou ciocanul.

— Guvernatorul de la graniță și-a abandonat postul și a fugit. Unchiul i-a trimis la moarte întreaga familie. Acum, dregătorii sunt speriați, iar oamenii fug. Se tem că tibetanii vor trece granița în curând și că vor ataca Chang'an.

M-am încruntat. Era mai rău decât îmi închipuisem.

— Poate că ar trebui să iei parte la sfaturi, Pheasant!

S-a întors surprins spre mine, iar eu am continuat.

— Știu că Regentul nu ți-a cerut să mergi, dar nici nu te poate împiedica, dacă hotărăști să te duci.

— Am fost de câteva ori, înainte de întoarcerea ta.

S-a uitat în jos, spre ciocan.

— Nu am fost... de ajutor și, oricum, după ce am aflat vestea morții tale, nu am mai văzut rostul.

Mi-am așezat mâna pe brațul lui.

— Dar acum vezi rostul, nu-i așa? Iar mâine, când vei merge în Sala Sfatului Audiențelor, îl vei chema pe General și îl vei trimite să se lupte cu tibetanii.

Generalul era încă în exil, dar numele lui era prea mare încât să fi fost uitat și eram sigură că, dacă el va conduce armata, îi va zdrobi pe tibetani. Dar voiam să se întoarcă și din altă pricină. După ce Generalul o să îi învingă pe tibetani și o să se întoarcă la Curte, îi va datora lui Pheasant credință pentru totdeauna, iar cu ajutorul Generalului, Pheasant nu va mai fi lipsit de putere.

— Să îl chem pe General din exil?

Pheasant părea surprins.

— Nu e cu puțință.

Legea oprea rechemarea unui surghiunit. Dar, la urma urmei, împăratul făcea legile.

— Trebuie să faci să se poată.

— De ce crezi că Regentul mă va asculta?

— Pentru că nu are un om mai bun pe care să îl trimită.

O cavalerie de douăzeci de mii de oameni, iar guvernatorul tot fugise. Când Generalul atacase Koguryo, cu șase ani în urmă, condusesese cinci sute de oameni, luptase împotriva a cincizeci de mii din armata Koguryo, îi călcasese în picioare pe toți și lăsase zece forturi în ruine. Era o legendă a câmpului de luptă și eram sigură că își putea repeta isprava, dacă i se dădea prilejul.

— Măine, când te duci în Sala Sfatului, pomenește numele lui și vezi ce spun dregătorii.

Pheasant a clătinat din cap.

— Nu o să încuviințeze. Iar unchiul meu...

— Crezi că ar lăsa mai degrabă să fie atacat Chang'an?

M-am uitat în ochii lui Pheasant.

— Țasta e prilejul pe care-l căutai, Pheasant. Îți amintești ce ți-ai dorit pentru împărăție? Acum mult timp? Înainte să moară tatăl tău? Îți amintești ce-a prezis Tripitaka – urmează o perioadă mărreață, mai glorioasă decât domnia oricărui împărat?

— Nu voi uita niciodată.

L-am strâns de braț.

— Atunci, ia ce îți aparține, Pheasant. Acum, când ai prilejul. A privit în pământ, dar am văzut dorința adâncă din ochii lui, dorința de a conduce, de a conduce singur.

— Nu crezi că e prea târziu?

— Prea târziu? Sigur că nu. Ești încă tânăr. Mai ai mulți ani în față.

— Dar unchiul meu... Știi că nu... el doar face voia tatălui meu...

Glasul lui slab și domol mă învăluia precum pânza delicată pe care o țes viermii de mătase, dar dedesubt simțeam cum suferința atârna ca o gânganie grea, care se luptă să supraviețuiască. Pheasant, mi-am dat seama, încă își ținea unchiul la mare cinste.

— Vrei să fii împărat, adevăratul împărat, nu-i așa?

A dat din cap, cu tristețea pe chip.

— Da. Vreau. Cum să nu vreau? Este dinastia familiei mele. Mama s-ar bucura să mă vadă conducând. Și tata a vrut să fiu conducător. Asta m-a învățat, chiar dacă s-a răzgândit înainte să moară. Da, ar fi minunat dacă visul meu s-ar împlini. Știi că atunci când era de vârsta mea, tata deja conducea imperiul de cinci ani?

Pentru prima dată de la întoarcerea mea la Curte, am simțit amărăciune în vocea lui și mi-am dat seama cât de mult își dorise să devină împărat adevărat. Eram sigură că trebuia să câpătăm ajutorul Generalului, pentru ca Pheasant să-și recâștige puterea la Curte. Nu doar pentru mine, ci și pentru el.

— Vei conduce, Pheasant, și nu uita... Regentul nu va trăi o veșnicie.

A zâmbit, un zâmbet strălucitor.

— De acum înainte, mă voi duce la sfaturi. Și mă voi bate să-l aduc înapoi pe General.

Mi-a strâns mâna.

— Sunt fericit că ești aici.

Și eu eram bucuroasă și, cumva, știam că va reuși. Poate că în curând nu va mai fi nevoie să mă tem de împărăteasă. Hope a schelălăit bucuros din apropierea lacului și l-am văzut alergând spre mine, cu mingea în gură.

— E un câine bun, a zis Pheasant, privindu-l pe Hope frecându-și botul de mine. Îți dau un armăsar la schimb.

— Nu se poate.

Am zâmbit, ținându-l pe Hope aproape de mine.

— El mă apără. Aproape că a mușcat-o pe împărăteasă, zilele trecute.

— Aproape? Trebuie să fie mai bun data viitoare.

Am râs. Pheasant era atât de ușor de citit. Dragostea și ura sălăluiau în el ca focul și apa.

— Obişnuiam să cred că, fără îndoială, cele mai preţioase animale sunt caii, dar nu mai sunt atât de sigură.

— Repede te-ai mai răzgândit!

Am răs din nou, dar nu l-am contrazis. Mereu aveam să îl iubesc pe Hope mai mult decât caii. Pheasant n-ar fi înţeles. El avea o slăbiciune pentru cai, mai ales pentru cei de rasă, a căror sudoare se înroşeşte precum sângele.

— Dar tot cred că ai nevoie de cineva cu care să stai, în caz că ea se întoarce, a zis Pheasant.

— Să mă apere?

Nu era uşor să găsim pe cineva care să îmi fie credincios şi îndejuns de puternic ca să o oprească pe Împărăteasă, dacă încerca să mă atace.

— Un tovarăş, Mei. Stai să mă gândesc...

— Pheasant...

A tuşit.

— O voi ruga pe sora mea să stea cu tine.

M-am încruntat. Nu mă aşteptam ca o prinţesă să fie o tovarăşă prietenoasă, multe erau înfumurate, răsfăşate şi adesea le priveau de sus pe concubine. Întâlnisem câteva, când îl îngrijisem pe Împăratul Taizong, şi rar se uitaseră spre mine sau îmi aruncaseră vreo vorbă.

— Pe care dintre ele?

Pheasant avea patru surori şi şaptesprezece surori vitrege. Când trăia Împăratul Taizong, ele locuiau cu mamele lor şi rar luau parte la treburile palatului. Acum, cele mai multe fie erau măritate, fie trăiau retrase în odăile lor.

— Gaoyang.

Însemna „Soare Puternic”, un nume neobişnuit pentru o fată.

— E una dintre surorile tale vitrege?

Pheasant a da din cap.

— Ea-i mai ciudată. Cred că voi două o să vă înțelegeți foarte bine. A învățat cu un călugăr, de foarte tânără, și a căpătat niște deprinderi numai ale ei. Îi scoate din sărite pe mulți oameni din palat și face doar ce pofteste. Acum e măritată.

Vasăzică, prințesa aceea nu doar că era înfumurată, dar era și habotnică. Nu îmi doream să îmi petrec zilele intonând cu ea sutre sau privind-o cum se plimbă țanțoșă prin grădină toată ziua.

— Ți-am spus, Pheasant, că mă descurc singură.

Și-a înclinat capul, zâmbind.

— Cum?

— De când ești atât de încăpățânat?

Nu puteam să mă cert cu el când îmi zâmbea așa. Am oftat.

— Bine, trimite-o aici pe prințesă.

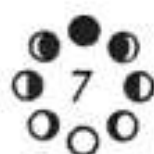
— Lasă-mă să aranjez să te viziteze săptămâna viitoare. Iar între timp – s-a dus spre cal și a încălecat – să nu dai de belele.

În următoarele zile, Pheasant s-a dus devreme în Sala Sfatului, încercând să îi convingă pe Regent și pe ceilalți dregători să îl recheme pe General din exil și să îl trimită să lupte cu tibetanii. Cererea i-a fost de îndată nesocotită, dar Pheasant a stăruit și, cum la Curte continuau să sosească vești privind înfrângerile, în cele din urmă, Regentul a consimțit îi dea Generalului o șansă.

Plin de bucurie, Pheasant a hotărât să-l întâlnească pe General într-un oraș de la graniță, cu gândul să-l îmbărbăteze. Pheasant a făgăduit că o să se întoarcă la palat în câteva săptămâni, cu Generalul victorios.

Înainte să plece, Pheasant mi-a făcut un dar pe care mi-l promisese cu ani în urmă: *Arta războiului*, de Sun Tzu. Am ascuns sulul prețios sub pernă. Într-o bună zi avea să îmi fie de folos. Și m-am rugat ca Pheasant să vină înapoi cât mai repede cu putință, căci eram îngrijorată din cauza împărătesei, care, cu siguranță, avea să se folosească de prilej ca să scape de mine.

Zgomote puternice izbucniseră la poarta grădinii. Împărăteasa se întorsese, nu singură, ci cu o armată de gărzi de la palat. Băteau în poartă cu ceva tare. Mă așezasem pe marginea patului și ascultam. Mi-ar fi plăcut să mă duc la ușă, să văd ce făceau, dar burta mea era prea mare și oboseam repede, dacă stăteam în picioare prea mult. Și eram neliniștită. Ce o să-mi facă Împărăteasa? Nu va da înapoi, știind că Pheasant nu era aici, să mă apere.

Porțile s-au prăbușit cu un bufnet, iar gărzile au pornit să strige și mai tare. Apricot a intrat în fugă în camera mea, cu fața albită de frică. Voiam să îi spun să nu se teamă, dar eram prea tulburată ca să pot vorbi. Încercând să rămân liniștită, am îmbrăcat haina din blană și mi-am legat o eșarfă roșie pe cap. Părul îmi mai crescuse în ultimele șapte luni, dar încă era prea scurt să arate frumos.

Apricot își frângea mâinile în stânga mea, iar Hope sălta în dreapta. M-am dus spre intrare. Împărăteasa era în apropierea pavilionului, cu un grup de bărbați și femei care dădeau din mâini. Când a văzut că mă apropiam, s-a răsucit și a pornit spre mine, lată-n trup, ca un porumbel uriaș care își întinde aripile pe cer. Părul

ii era adunat strâns după urechi, iar pe cap avea aceeași coroană în forma păsării phoenix, de grija căreia nu mai părea să scape. Mă întrebam dacă și dormea cu ea.

Patru doamne veneau în spatele ei. După felul în care păseau, mi-am dat seama că erau Cele Patru Doamne, femeile de rangul doi, mai prejos doar decât Împărăteasa. Cea din stânga avea o rochie albă cusută cu auriu, iar celelalte trei purtau rochii la fel, din brocart trandafiriu. Cele trei doamne se țineau de braț, iar părul lor lung și lucios era adunat într-un coc în creștet. Cu obrații roșii și cu alunițele minunate, arătau foarte sfioase și atrăgătoare, ca trei portnichi frumoșele, cu pene roz.

Le pizmuim pentru că erau atât de frumoase. Aș fi vrut să am încă părul lung, dar aveam numai eșarfa roșie din mătase, pe care vântul mi-o sufla peste față. Mi-am pus-o pe după urechi, temându-mă că nodul s-ar putea desface, iar eșarfa ar cădea. Dacă doamnele mi-ar fi văzut părul tăiat scurt, aș fi devenit bătaia de joc a întregului palat.

— *Zao an*, „Împărăteasă“.

— Bună dimineața.

M-am îndepărtat cu câțiva pași și am făcut o plecăciune, încercând să îmi păstrez liniștea. Ce avea de gând? Să mă umilească? Să mă amenințe?

— Am hotărât să deschidem grădina oricui va pofti s-o viziteze, a spus Împărăteasa Wang, mai înaltă decât toate femeile și decât gârziile din spatele ei. Va fi deschisă pentru toate doamnele, indiferent de rang. Și-i voi adăuga o nouă aripă, o s-o măresc. Grădinarii vor veni mâine, la fel și zugravii și cei care se vor ocupa de lac. Acum vreau să îndepărtăm tot ce nu își are locul aici. Asta înseamnă că trebuie să pleci.

M-am ținut dreaptă.

— Mă tem că nu pot, Împărăteasa mea.

— Îndrăznești să nu îmi dai ascultare?

Umbra ei mare s-a întins pe pământ, acoperindu-mi picioarele și apoi fața.

— Împărăteasă.

Mi-am păstrat glasul liniștit.

— Nici prin gând nu-mi trece. Este porunca Împăratului să rămân în această grădină.

— Împăratul? El nu poruncește în Curtea Interioară.

Nu îmi plăceau deloc tonul și siguranța cu care vorbea.

— Poate că ar trebui să vorbiți cu el.

După un răgaz, Împărăteasa s-a întors spre doamnele din spatele ei.

— Doamnelor, poate că vă întrebați de ce v-am adus pe toate aici. V-ați întrebat cine este această femeie? Dați-mi voie să vă spun. Este o târfă a fostului împărat. Acum trei ani, Regentul a trimis-o la o mănăstire, să se căiască, dar ea s-a furișat înapoi la palat și l-a ademenit pe Împărat! Iar acum, ca împărăteasă, trebuie să îmi fac datoria să o alung.

Doamnele și-au plecat capetele, apropiindu-se una de alta, iar Împărăteasa a continuat cu glasul și mai pițigăiat.

— M-ați auzit? Femeia asta s-a culcat cu tatăl, iar acum se culcă și cu fiul! O curvă, asta este! Fără de cinste și virtute.

Slujinicele din apropierea Celor Patru Doamne și-au acoperit gurile, șușotind între ele. Slujnicele și gărzile se uitau la mine cu gurile căscate, iar capul lui Apricot era atât de plecat, încât ai fi zis că va intra în pământ. Îmi venea să-mi acopăr fața, să fug în camera mea și să mă încui acolo. Dar m-am silit să rămân dreaptă. Cu zece ani în urmă, dorința ei ar fi fost îndeplinită, dar acum eram mai puternică.

— Răspunde-mi, târfo! Nu ți-e rușine?

Mi-am ridicat capul, să o privesc în ochi. Da, încercasem să împart patul cu tatăl lui Pheasant, în zadar. Însă trecutul și rușinea erau ale mele, eu trebuia să le duc.

— Maiestate, îngăduiți-mi să fiu limpede: nu v-am furat soțul.

— Nu poți spune că nu-i așa, curvo!

Vocea ei era atât de ascuțită, încât îmi venea să-mi acopăr urechile, iar bebelușul s-a mișcat în mine cu atâta putere, că aproape m-am încovoiat de durere. Se speriasse de vocea Împărătesei.

— Nu o să mă cert cu Măria Ta. Dacă ați încheiat, vă doresc o zi bună. Aș vrea să mă odihnesc.

— Stai pe loc! Nu te miști de-aici!

S-a apropiat de mine cu pași nesiguri.

— O să te las..., începu ea, apoi, în mod neașteptat, glasul i-a scăzut până la un murmur atât de încet, încât abia o auzeam. O să te las în pace... dacă promiți să nu te culci cu împăratul.

Nu știam ce să spun. Era o dorință atât de copilărească; nu mă aștepasem să aud asta din partea ei.

— Da. Promite-mi... promite-mi că o să mi-l dai înapoi.

Glasul îi tremura, la fel și buzele, de parcă fiecare cuvânt ar fi durut-o grozav.

— Dacă mă alege pe mine, dacă îmi dă un fiu, o să te las în pace.

Avea ochii scăldați în lacrimi și mi s-a făcut milă de ea. Dar era stearpă. Cum puteam eu să o ajut?

— Îmi pare rău. Mă tem că nu pot promite nimic.

Chipul lat i s-a înroșit, iar nasul ca un sfeșnic i s-a îndreptat spre cer.

— Atunci îți poruncesc să pleci. Ieși! Afară din grădină. Acum!

O apucase din nou un val de furie înspăimântătoare. Am făcut un pas înapoi.

— V-am spus, Maiestatea Voastră. Nu pot face asta.

A izbucnit într-un râs strident.

— Cum îndrăznești să nu mi te supui? Nimeni nu îmi nesocotește mie poruncile, târfo! Nimeni. Dacă îți spun că trebuie să pleci din grădină, trebuie să pleci din grădină. Dacă spun că vei fi pedepsită, vei fi pedepsită. Gărzi!

Bărbatul din spatele ei a răspuns, iar ea a arătat spre mine.

— Lovește-o!

Nu-mi venea să cred că tocmai poruncise asta, dar bărbatul a venit spre mine, fluturând niște nuiiele groase. Mi s-a pus un nod în gât și m-am uitat în jur. Femeile și-au plecat repede capetele și s-au dat înapoi. Lângă mine, Apricot scâncea, cu mâinile la gură. Gărzile cărora Pheasant le poruncise să mă păzească nu erau nicăieri.

Am simțit fiori de teamă pe șira spinării. N-avea nici un rost să fug. N-aș fi reușit să mă mișc mai repede ca ei. În spatele meu s-a auzit un mârâit cunoscut, iar Hope țâșni, arătându-și colții. Nici nu apucasem să răsuflu ușurată, când una dintre gărzi l-a lovit cu bâta. Dar Hope al meu cel curajos a sărit într-o parte și a mușcat piciorul bărbatului. Acesta a căzut strigând de durere, iar Hope s-a răsucit să îi înfrunte pe alți cinci bărbați care erau în fața lui. Rotindu-se, s-a aruncat și a mușcat umărul unui gardian, punându-l la pământ. Ceilalți patru au șovăit, iar Hope s-a întors lângă mine. Înainte să îl pot atinge, un gardian a sărit spre el și l-a lovit peste piciorul rănit. Scâncind, Hope a căzut, în timp ce nuiielele au tăbă-rât pe el. Am strigat:

— Opriți-vă! Opriți-vă!

Nu m-au ascultat, iar bietul meu Hope se zbătea pe jos.

— Opriți-vă!

M-am aruncat în fața lui Hope, cu brațele desfăcute.

— Nu-l atingeți.

— Prindeți-o! a strigat împărăteasa.

Când bărbații s-au apropiat de mine, inima îmi bătea nebu-nește. M-am ridicat și am încercat să rămân liniștită.

— Nu mă puteți atinge. Port în mine sămânța Împăratului. Dacă îmi faceți vreun rău, dacă îndrăzniți să mă atingeți fie și cu un deget, o să pun să fiți azvârliți cu toții în temniță.

Au șovăit și au întors capetele spre Împărăteasă. Ea a râs.

— Prea târziu, târfo! Deja ți-am dat o șansă. Loviți-o!

S-au apropiat, iar Hope a lătrat furios. Sudoarea mi-a umezit subsuorile. Voia să mă facă să pierd copilul! Am simțit o lovitură

pe spinare. M-am clătinat în față, iar un gardian m-a lovit în burtă. Disperată, m-am încovoiat, cu brațele în jurul burții, dar un alt gardian m-a lovit în genunchi și am căzut.

— Nu! a țipat Apricot, cu glas amenințător.

Am ridicat capul, eșarfa mi-a zburat în față și mi-a blocat vederea, dar tot am apucat să văd limpede cum deasupra capului se ridică o bâta. Era destul de groasă ca să-mi rupă brațul, să mă lase fără cunoștință sau, cel mai rău, să mă facă să pierd copilul. Nu puteam să mă mișc.

Dintr-odată, un vâl liliachiu mi s-a s-a involburat în față. A apucat bâta și a azvârlit-o în aer. Ca și cum ar fi avut ochi și brațe, țesătura liliachie l-a lovit pe bărbatul din fața mea, care a căzut, apoi pe un altul, în dreapta, care a scos un strigăt, apoi l-a învăluit pe încă unul la stânga, aruncându-l într-o parte, până când, în cele din urmă, toate gărzile care mi se așezaseră în față se rostogoleau pe jos, gemând.

Țesătura liliachie a început după aceea să se răsucescă, mai întâi iute, după care a încetinit, desfăcându-se ca un cocon și lăsând vederii o fată zveltă, cu un braț deasupra capului, cu altul pe lângă coapse, și cu mânecile lungi căzând pe lângă ea ca două draperii.

Mi-am strâns eșarfa după urechi, privind-o înfricoșată. Mânecile ei lungi și liliachii dezarmaseră gărzile. Mă scăpase.

— Pleacă, Împărăteasă Wang, a spus fata.

Era chiar mai scundă ca mine, iar în fața împărătesei arăta ca un copil, dar stătea dreaptă și țănoșă, de parcă mai făcuse asta de multe ori.

— Cum îndrăznești să vii aici? a zis împărăteasa, cu chipul incremenit ca dăltuit în piatră.

Fata și-a aruncat mânecile la spate și a ridicat bărbia.

— Nu mă iei tu la întrebări, Împărăteasă Wang. Acum, întinde-o. Nu vreau să-ți zic de două ori.

Încet, Împărăteasa s-a dat la o parte.

— Nu voi uita asta.

— Sunt sigură, a încredințat-o fata.

Glasul îi era domol, și privea cu dispreț spre împărăteasă, de parcă era obișnuită ca oamenii să i se supună. Împărăteasa s-a întors pe călcâie și a ieșit repede din grădină, fără o vorbă. Cele Patru Doamne s-au uitat la mine și s-au întors să o urmeze, iar gărzile și-au adunat armele și s-au repezit după ele. Apricot m-a ajutat să mă ridic.

— Sunteți bine, doamnă?

Mi-a scuturat praful de pe umeri. Plânsese, iar mâinile îi erau reci. Biata copilă! Era atât de tânără, nici măcar cincisprezece ani nu împlinise încă, și probabil că era îngrozită să mă vadă bătută, fără să poată să mă ajute.

— N-am nimic, am zis. Îmi pare rău că Împărăteasa te-a speriat.

— Nu... doamnă... eu...

Apricot și-a mușcat buza.

— Eu... eu... ar fi trebuit să vă ajut. Vă rog... nu mă pedepsiți, doamnă.

Am scuturat din cap.

— Sigur că n-o să te pedepsesc, Apricot. Mă bucur doar că nu ai pățit nimic. Te-ar fi bătut și pe tine, dacă ai fi încercat să mă ajuți.

Apricot și-a șters ochii, cu ușurea pe chip, iar eu m-am întors spre fata în violet.

— M-ai scăpat. Îți sunt datoare.

Era tânără, de șaptesprezece sau optsprezece ani, subțire ca o frunză, cu umerii mici și pieptul drept. Cu mânecile lungi atârând până în pământ, arăta ca un duh care dansează, din fresca aceea faimoasă, *Înălțarea la ceruri*. Părul lung, împletit simplu, îi cădea pe piept, spre deosebire de doamnele din Curtea Interioară, care și-l strâneau în creștet. Avea un farmec simplu și liniștitor, pe care nu îl vedeai la femeile de la palat, care erau obișnuite să se pudreze și să se spoiască.

— Nu. Îi ești datoare lui Pheasant.

M-am uitat la ea.

— Ești Prințesa Gaoyang?

Abia acum pricepeam ce spusese Pheasant. Învățase cu un călugăr... desigur. Mulți călugări practicaau artele marțiale, pentru a-și întări trupurile.

— Eu sunt, a zis zâmbind și dezvăluind două gropițe adânci. Ochii-i mari erau negri ca piatra de onix.

— Dar parcă Pheasant zisese că vei veni săptămâna viitoare. Și-a ridicat bărbia.

— Crezi că Pheasant poate să îmi spună mie ce să fac?

Avea un soi de hotărâre obraznică, dar îmi plăcea. Nu mai întâlnisem o fată ca ea.

— Sigur că nu. Ar fi de neînchipuit.

A râs, fără să se sinchisească să își acopere gura. Glasul îi era clar și vesel, ca un clopoțel care clinchește sub cerul senin.

— Când Pheasant mi-a spus despre tine, nu l-am crezut, dar acum îmi dau seama că, la urma urmei, avea dreptate.

— În legătură cu ce?

Nu mi-a răspuns. În schimb, s-a răsucit și a zbughit-o spre pavilion. Când a ajuns acolo, s-a cățarat pe acoperiș, cât ai clipi.

— Te voi veghea. De aici.

— Așa să fie.

Am dat din cap și m-am sprijinit de o bancă din piatră, ca să mă îndrept. Nici nu era de mirare că Pheasant spunea despre ea că scotea din sărite lumea din palat. Nimănui nu-i convenea să știe că o prințesă cățarată pe acoperiș putea asculta vorbele de taină, noaptea. Dar ea era aici ca să mă păzească și eram bucuroasă. Hope scânci. M-am dus spre el.

— Gata, gata, băiat cuminte! Hai să te văd.

I-am ridicat lăbuța. Bietul Hope! Zăcea acolo moale și sângera.

— O să le cer doctorilor niște leacuri, doamnă, a spus Apricot.

Își mușca buza din nou. Chipul i se liniștise, însă în ochi i se vedea îngrijorarea.

— Da. Așa să faci, Apricot. Acum.

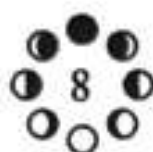
L-am mângâiat pe Hope, liniștindu-l, iar Apricot a plecat după doctor. Când s-a potolit, m-am ridicat. Ceva mi se mișca în pântec și am simțit cum mă cuprinde durerea. Am răsuflat greu, amețită. Nădăjduiam ca loviturile să nu-mi fi rănit pruncul. Îmi doream ca Pheasant să se întoarcă iute.

Vântul mi-a aruncat capătul eșarfei peste față, acoperindu-mi ochii. Pentru o clipă, tot ce era în grădină – copacii cu crengile goale, pavilionul acoperit de gheață, lacul negru, chiar și felinarele din piatră – totul a fost învăluit în roșu.

ANUL 652 D.H.
AL TREILEA AN AL DOMNIEI GLORIEI
ETERNE A ÎMPĂRATULUI GAOZONG
SFÂRȘIT DE IARNĂ

Patru zile mai târziu, am primit vești de la Pheasant. Totul mergea bine. Îl întâlnise pe General, care se pare că era la fel de puternic ca înainte, iar acum plănuiau un atac surpriză asupra tibetanilor. Foarte curând, zicea el, se va întoarce victorios la palat.

Am ascuns mesajul la cingătoare. Nădăjduiam să se întoarcă foarte curând, pentru că nu mă simțisem prea bine în ultimele zile, iar Împărăteasa trimisese vorbă din nou, cerându-mi să îi dau pace lui Pheasant. Am oftat și i-am făcut semn slujitoarei ei să plece, dar a continuat să mă hărțuiască.

În fiecare dimineață zăream capete care priveau peste zidul grădinii și siluete care treceau repede pe lângă intrare, pentru că porțile încă stăteau, claie peste grămadă, în locul unde căzuseră. Mă priveau în timp ce meditam pe coridor, iar spre apus, când ieșeam la o plimbare prin grădină, capetele se retrăgeau și îi auzeam pe spionii Împărătesei cum alergau să dea raportul despre ce făceam.

Hope continua să mă păzească, lătrând strașnic la străini, pentru că era rănit și nu putea să alerge după ei. Noua mea protectoare, Prințesa Gaoyang, mă făcea să mă simt mai în siguranță. Aduna

pietricele și le arunca de pe acoperișul pavilionului, când zărea pe cineva care dădea târcoale. De câte ori o pietricică zbura peste zid urma un țipăt ascuțit. Nu greșea niciodată ținta, însă dacă o țineam tot așa, grădina noastră avea să rămână fără pietre.

— Îți datorez viața mea și a copilului, i-am spus prințesei în dimineața de după ce Pheasant trimisese veste. Cum pot să te răsplătesc, *gongzhu*?

„Prințesă“. Am folosit titlul formal.

— Nu-mi spune așa.

Stătea întinsă pe acoperișul pavilionului, cu picioarele încrucișate, cu mâinile sub cap, iar mânecile lungi îi atârnavau de pe acoperiș.

— Cum altfel să-ți spun, atunci?

— Spune-mi Gaoyang.

Doar împăratul sau mama prințesei aveau dreptul să îi spună pe nume. M-am mirat că-mi oferea așa o cinste.

— Cu mare drag, dar numai când suntem singure.

Am făcut o pauză.

— E un nume bun.

Soare strălucitor. I se potrivea, pentru că părea să fie ca Soarele de la amiază, sclipitoare și mândră. Și, la fel ca numele ei, era una singură. Niciodată nu rămânea nemișcată, precum doamnele de la palat; în schimb, sărea și zbura printre copaci. Și avea o slăbiciune pentru zburdatul pe-afară, nu consimțea să-mi intre în cameră nici dacă vremea se răcise. Mânca doar grâne fără gust și bea apă, și pasămite încălca deja regulile adevăraților spadasi, care beau doar vânt și se hrănesc cu soare.

Mă subjugase, așa că-am căutat să aflu mai multe. Mama ei fusese una dintre doamnele de rangul al treilea, Doamnele de Onoare ale Împăratului Taizong, pe care mi-o aminteam ca fiind o femeie tăcută și palidă. Se spunea că fusese o budistă neștrămutată, care petrecuse mult timp într-un templu din apropiere de Casa Altarului.

La fel ca Doamna Nobilă care se împrietenise cu mine, mama lui Gaoyang murise în noaptea aceea îngrozitoare în care se răsculasera Taizi și Prințul Yo, cu șapte ani în urmă.

Prințesa fusese un copil neobișnuit, de mică îi plăcuseră giumbucurile și zbenguiala. Nimeni nu i-a dat atenție, căci era copila unei doamne de rangul al treilea, dar într-o zi, când a sărit de pe un acoperiș și s-a pomenit taman în fața Împăratului Taizong, acesta aproape că a leșinat de spaimă. De furie, a trimis-o la un călugăr pe nume Biji, drept pedeapsă pentru obrăznicia ei. Călugărul Biji a învățat-o, mai întâi, mișcările *taiji*, pe care le-a deprins fără greutate, iar apoi a învățat-o *qigong*, ca să-i folosească atât pentru *taiji*, cât și ca să-i potolească neastâmpărul. S-a dovedit o elevă nemaîntâlnită, care putea sări la înălțimi neobișnuite și să sfărâme o stivă de cărămizi cu palma ei subțire. Când a implinit paisprezece ani, în anul în care Pheasant a fost numit moștenitor al împărăției, Împăratul a măritat-o cu fiul Secretarului Fang, pe nume Fang Yi'ai. Erau căsătoriți de patru ani, dar nu aveau copii.

Îmi plăcea prințesa. Îmi plăceau silueta ei zveltă, ca a unui spirit, puterile ei neobișnuite, nepăsarea ei față de etichetă și protocol și chiar purtarea ei mândră. Doar unei prințese i se puteau ierta asemenea năravuri. Mai presus de toate, mă bucuram că mă păzea.

Trecuseră aproape patru săptămâni de când Pheasant plecase de la palat. Într-o dimineață, am mai primit o veste de la el.

— Gaoyang! am strigat, alergând spre pavilion. Generalul i-a învins pe tibetani! Se întorc acasă!

În grădină, aerul era răcoros, dar proaspăt. Picăturile de rouă înghețaseră, prinse între crengile copacilor ca niște perle transparente, iar de streășină atârnavu țurțuri, ca niște fâșii argintii.

— Când?

Prințesa își făcea exercițiile obișnuite, care mie îmi păreau chinuitoare. Mai întâi sărise peste trunchiul unui pin bătrân, apoi,

lovind cu picioarele o creangă groasă, făcuse un salt în văzduh, înainte să ajungă înapoi pe pământ.

— Nu-mi spune. Poate că deja e în drum spre palat, am zis, zâmbind.

Pentru că erau victorioși, Regentul nu mai putea să se împotrivească atunci când Pheasant avea să poruncească să înceteze surghiunul Generalului, iar odată Generalul întors la palat, avea să fie un sprijin de nădejde pentru Pheasant.

Un șirag de cristale s-a răspândit în văzduh. Prințesa a lovit o creangă cu piciorul.

— Bun. Atunci pot pleca. Trebuie să mă-ntâlnesc cu dascălul.

— Călugărul?

A făcut un salt peste vârfurile copacilor.

— Da.

M-am întors, urmărindu-i silueta zveltă. Eram necăjită. Sperasem că va rămâne cu mine în grădină.

— O să vii să ne vezi, după ce se naște copilul?

S-a lăsat ușor pe pământ. Nici măcar nu gâfâia. Mi-era ciudă pe iuțeala ei. Ajunsă acum în luna a opta de sarcină, mă simțeam la fel de sprintenă ca o bivoliță.

— Îmi ceri prea mult, a zis ea, dar gropițele i s-au adâncit de încântare.

Am zâmbit și eu.

— De ce mă ajuți, Gaoyang?

— De ce nu? a întrebat ea, în felul ei trufaș.

— Îmi dau seama că nu prea le placi pe doamnele de la Curte.

— Ah, dar tu ești altfel decât ele. Mai puțin săcăitoare.

Am râs.

— E de laudă?

— Este. Dar nu trebuie să îți faci griji.

A sărit încă o dată și a nimerit cu un picior pe un felinar din piatră, cu brațele întinse precum aripile unei păsări.

— Dacă chiar ai nevoie de mine, pot să mai stau aici câteva zile.
Apoi și-a împreunat mâinile deasupra capului și a închis ochii.
Medita stând pe un felinar din piatră. Eram uimită.

— Și eu meditez. Am învățat cât am stat la mănăstire.

— Ți-e dor de viața de călugăriță?

Am scuturat din cap.

— Pur și simplu, îmi place liniștea meditației.

Am simțit prin pântec o mișcare iute. Am gemut și m-am așezat pe o bancă din piatră, să-mi potolesc durerea. De când oamenii împărătesei mă loviseră, copilul fusese destul de neastâmpărat. Uneori când se mișca simțeam o durere ascuțită, iar amețelile puteau dura și câteva ceasuri.

— Ești trasă la față. Ar trebui să mergi înăuntru.

Gaoyang a coborât de pe felinar. Părea să nu mai vrea să mediteze.

— N-am nimic.

Aș fi vrut ca doctorii să poată trece pe la mine, dar împărăteasa le interzisese să mă îngrijească.

— Nu arăți bine.

— Chiar nu am nimic.

Am răsuflat adânc, până când durerea s-a domolit.

— Voiam să te întreb ce s-a întâmplat între tine și împărăteasă.
Nu pare să te placă.

— Nu mare lucru. Pur și simplu, nu mă place, pentru că Pheasant îmi dă voie să-l caut când poftesc. Zice că mă răsfăță.

Gaoyang a ridicat din umeri.

— Și mai e și nebună.

— Adică e iute la mânie?

O întrebasem pe Apricot despre împărăteasă, iar ea întrebase prin palat. Într-adevăr, spuneau oamenii, era greu s-o citești. Uneori țipa, azvârlea cu lucruri în stânga și-n dreapta și își bătea slujnicele, sperându-i pe toți cei care o slujeau, iar alteori nu voia să mănânce

sau să se îmbrace și stătea pe podeaua odăii sale, cu brațele în jurul genunchilor, legănându-se înainte și înapoi, cerând iertare oamenilor și plângând zile întregi.

— Oamenii spun că e într-atât de schimbătoare, încât parcă în ea ar trăi două femei diferite. Mă întreb de ce.

— Nu e limpede?

Gaoyang și-a tras piciorul din spate spre cap, trupul arcuindu-se grațios. Era atât de mlădioasă!

— E stearpă. E deznădăjduită. Oamenii râd de ea, spun că e o găină care nu poate oua.

— Înțeleg.

Am dat din cap, amintindu-mi că împărăteasa îmi ceruse și mie să o ajut să rămână însărcinată. Chipul ei înlăcrimat mă uluise și mă întrebam cum credea că puteam să o ajut.

— Dar nu crezi că e ciudat că se poartă atât de nesăbuit?

— O face pentru că înlăuntrul ei trăiește un câine beteag, a zis Gaoyang, dând drumul piciorului.

Asta mi-a amintit de Hope. Nu îl văzusem în dimineața aceea.

— Unde e Hope?

M-am uitat prin grădină, căutându-l. Își revenise foarte frumos, sub îngrijirea lui Apricot. Acum zburda prin grădină, în căutarea nepoștiților, iar când dădea de iscoadele împărătesei lătra și se repezea spre ele, înfricoșându-le. Am fost foarte mândră când, într-o zi, a venit la mine trăgând după el pe unul dintre oamenii împărătesei.

— Gaoyang, l-ai văzut azi pe Hope?

— Pheasant mi-a spus să am grijă de tine, nu de câinele tău.

Gaoyang a mai făcut un salt și s-a așezat pe pământ.

— Unde-i Apricot? Poate că l-a văzut ea.

— Ne aduce mâncarea.

Împărăteasa îi opri pe eunuci să aducă de mâncare în grădina mea, și de aceea Apricot trebuia să se ducă la bucătărie, să ne-o aducă ea.

— Poate că Hope s-a dus cu ea. Unde te duci, Mei? Stai! Ai grijă pe gheață.

M-am oprit, i-am luat mâna și am trecut peste poteca acoperită de gheață. Era foarte alunecoasă și a trebuit să am grijă pe unde pășesc.

— Mă duc să îl găsesc pe Hope. Poate că e pe cealaltă parte a lacului.

L-am căutat printre straturile de flori, în jurul lacului și chiar prin pădurea de dincolo de el, dar nu l-am găsit. Când s-a întors Apricot, nici ea nu știa pe unde era.

— Credeam că e aici.

Am căutat prin grădină toată după-amiaza. Nici urmă de Hope. Am căutat mai departe pe lângă lac, prin tufișuri și prin colțurile din apropierea crângului de bambuși. Prințesa Gaoyang chiar sări pe acoperiș și se uită de jur împrejur în grădină. Câinele nu era nicăieri. Mi-am amintit cât de rău îl bătuseră gărzile împărătesei pe Hope și m-a luat cu leșin. Ea îl furase, eram sigură. Când Apricot m-a îndemnat să mă așez la masă, m-am uitat la tăvile cu mâncarea mea preferată: ciuperci reci, brânză tofu prăjită și fasole roșie. Nu aveam poftă de mâncare și nici măcar nu puteam să îmi ridic mâna.

— Probabil că s-a rătăcit prin pădure, Doamnă, a spus Apricot, așezată lângă mine. Se va întoarce. Nu-i așa, Prințesă?

Gaoyang, care ne urmase înăuntru, a încuviințat. Am clătinat din cap.

— Nu cred că s-a rătăcit.

Apricot a împins tava mai aproape de mine.

— Dar e aproape cina, Doamnă. Nu ați mâncat nimic azi. Copilul are nevoie de mâncare. Vă rog, luați ceva. Nu vreți niște supă?

— Las-o acolo, Apricot. O să mănânc mai târziu.

Mă durea din nou burta. Am închis ochii și am așteptat să treacă.

— Uite. Mănâncă asta.

Gaoyang a pus în fața mea un vas mare cu supă, cu capacul pe el.

— E supa ta preferată, nu? Mănâncă un pic, apoi poți să te odihnești.

Am ridicat privirea.

— E furioasă pe mine, Gaoyang. A vrut să mă pedepsească și l-a luat pe Hope. O să îl pună în lanț, o să îl bată, o să-i facă rău. Oh, bietul meu câine...

— O să-l aducem noi înapoi, a zis Prințesa Gaoyang. Înainte să mai pot spune ceva, a urmat: O să mergem în odăile ei și o să întrebăm de câinele tău.

— Nu o să ni-l dea pe Hope așa, pur și simplu.

Mi-am amintit cum, cu mult timp în urmă, mă dusesem în camera lui Jewel, să îi cer să îmi înapoieze niște diademe pe care le furase ca să mă aibă la mână, și aflasem că nu poți discuta cu o femeie flămândă de putere.

— O voi ruga frumos.

— Nu te va asculta.

Gaoyang și-a întins pe jos mânecile lungi, amintindu-mi cât de ușor dezarmase gărzile.

— O să văd atunci ce pot face.

Fața i-a devenit serioasă, iar inima mi s-a umplut de speranță. Gaoyang avea să mă ajute. Dacă putea pune la pământ o ceată de gărzi, cu siguranță putea să o facă pe Împărăteasa Wang să îmi înapoieze câinele.

— Hai să mergem, Gaoyang!

— Mai întâi, ar trebui să mănânci. Apricot are dreptate, a zis ea și mi-a pus o lingură în mână. Trebuie să ai grijă de copil. Când te vei fi întremat și vei fi gata de luptă, plecăm.

Am oftat. Părea un plan cuminte. Când o să mă simt în putere, voi merge la împărăteasă. O să ne înfruntăm încă o dată. Dar nu eram singură. Cu ajutorul lui Gaoyang, împărăteasa va pierde. Nu va avea de ales, va trebui să mi-l înapoieze pe Hope.

Am ridicat capacul oalei cu supă și o aromă delicioasă mi-a cuprins nările. Supa era subțire și vedeam lăstarii de bambus, ciupercile, urechile de lemn și gălbenușurile ouălor fierte. Dintr-odată, eram hămesită. Am vârât lingura în oală și am luat din supă. Era delicioasă. Am mai luat o lingură. Lângă ouă s-a ivit o bucată de carne.

M-am oprit.

— Apricot.

M-am încruntat.

— Credeam că știi că nu mănânc carne. De ce mi-ai pus carne în supă?

— Carne? Ce carne?

Gaoyang s-a aplecat și s-a uitat la supă.

— Mie îmi pare că e carne. Nu știi că Doamna ta e vegetariană, Apricot?

— Știu, știu, prințesă.

Apricot s-a înroșit.

— Dar le-am spus bucătarilor. Ei cunosc obiceiurile doamnei noastre și mereu au oameni care îi pregătesc special mâncarea...

— I-ai văzut gătind? Cine ți-a dat supa? am întrebat.

A înghițit în sec.

— Slujnica împărătesei... Ea mi-a dat-o, iar împărăteasa era și ea acolo. Mi s-a părut ciudat... și la început nu am vrut să o iau de la ea. Eram îngrijorată... Dacă... M-am dus la mai-marii bucătarilor și i-am pus să o guste de trei ori, în caz că...

Împărăteasa nu m-ar fi otrăvit, eram încredințată, dar de ce s-ar fi obosit să meargă la bucătărie, un loc unde cele mai multe femei nobile refuzau să fie văzute? M-am uitat la bucata de carne roșiatică din oală. Am simțit un fior pe șira spinării și am pus lingura jos.

— Ce este? Ce este, Mei?

Vocea lui Gaoyang a răsunat în camera mare.

— Te simți bine?

— Este... este...

O acreală mi-a urcat din stomac până în gât. Am răgăit. Și încă o dată.

Cum de putuse să facă așa ceva? Dar nu puteam să gândesc limpede, să văd sau să aud, pentru că încăperea se făcuse toată un du-te vino și se umpluse de voci pițigăiate. Apricot trăgea aer în piept, gâfâia, nu putea să respire, iar Gaoyang striga furioasă. Am clipit, încercând să spun ceva sau să îmi limpezesc privirea, dar nu eram în stare. Un răpăit greu, asurzitor îmi răsuna în urechi.

Camera se rotea. Cele două siluete s-au clătinat în fața mea. Am întins mâna, dar se micșorau, deveneau cețoase, se deformau și nu le mai ajungeam. Podeaua tare m-a lovit pe o parte a corpului, iar prin pântec am simțit că mă trecea un junghi mai puternic decât simțisem vreodată. Am gemut.

— Ce este, ce este?

Gaoyang mă ținea în brațe. Îi simțeam atingerea, dar nu o vedeam, iar durerea se răspândise peste tot, în burtă, în picioare, în piept, în oase. Durea într-atât de tare, încât nu puteam să răsflu, dar am încercat să gândesc, am încercat să stau nemișcată. Nu era cu putință. Trebuia să fiu puternică. Mai aveam o lună. Copilul nu era pregătit. Trebuia să mai stea...

Dar era prea târziu.

Am simțit umezeală între picioare. Îmi curgea pe coapse și se lipea de mine. M-a luat cu frig, picioarele mi-au amorțit, iar dinții au început să-mi clănțane.

— Sângerează... Cerule...

Mi-a apărut în față chipul lui Tripitaka, privirea lui neajutorată și încărcată de presimțiri. Am scuturat din cap. Nu, nu, nu. Nu trebuia să se întâmple. Se înșelase. Se înșelase! Cu inima strânsă, m-am ținut de burtă, încercând să opresc durerea, încercând să îmi așez copilul la loc, unde trebuia să fie. Dar trupul nu mă asculta. Pântecul mi-a devenit mai greu, mai mare, mai tare, ca un bolovan

înghețat, care se rostogolea și se tot rostogolea, amenințând să cadă, amenințând să iasă.

— Apricot! Cheamă doctorii!

— Dar, prințesă, Împărăteasa Wang n-o să-i lase să vină!

— Atunci ai grijă de doamna ta! Îi aduc eu!

Un șuvoi puternic și de neoprit mă lovea pe dinăuntru, iar un ghem de foc nemilos și aspru se învârtea prin mine. Încăperea s-a întunecat. Teama, agonia, durerea m-au străpuns și m-au zguduit. Am țipat.

Eram sfâșiată. Aveam să mor. Iar copilul meu... copilul meu avea să moară și el.

Cineva m-a prins de umăr, un chip rotund și palid ca o urnă de cenușă s-a ivit în fața mea și s-au auzit mai multe voci care mă îndemneau să ascult, să împing. Nu voiam. Nu îmi plăcea că eram ținută acolo. Nu îmi plăcea că vedeam fețele acelea străine. Îl voiam doar pe Hope. Oh, Hope. Fusesse un câine atât de bun...

Dar brațele acelea nu îmi dădeau drumul. Mă atingeau cu degetele lipicioase precum piciorul lung al unui păianjen. Voiam să plece. Nu puteam să îi las să mă atingă pe mine sau pe copilul meu. Dacă îi trimisese împărăteasa?

Apoi, brațele au dispărut. Vocile s-au risipit. Era întuneric din nou, atât de întuneric, încât nu vedeam nici măcar sclipirea unei lumânări sau frânturi din lumina Lunii. Unde eram? Unde plecaseră toți?

Mă simțeam obosită, foarte obosită. Voiam să dorm un pic. Dar un glas spart și apăsător îmi răsuna în urechi. Am încercat să îl ascult, dar se risipi. Se lăsă din nou tăcerea, apoi mi-am dat seama că îmi auzeam propriul geamăt. Durerea m-a cuprins din nou, sfâșiindu-mă. Am țipat. Am implorat. Nu puteam să fac asta. *Lăsați-mă să mor!*

— ... tulburată... copilul... nu îi putem salva pe amândoi...

Cine spunea asta? Nu vedeam. Prea întuneric. Și încețoșat.

— Pheasant... Tu hotărăști... Durează de prea mult... Are dureri foarte mari...

Vocea lui Gaoyang. Așadar el se întorsese. Mă bucuram. Voiam să îl țin de mână. Voiam să mă ia în brațe.

— Am mai pierdut-o o dată...

— Dar copilul...

— Scăpați-o!

Oh, era furios. *Pheasant, nu fi furios! E doar durere. O nimica toată...*

Chipul lui s-a ivit în fața mea, ochii îi luceau ca două stele în depărtare, scăpărătoare și puternice. Voiam să îl ating. Fusese o vreme când mă uitam la stelele acelea și vedeam Luna oglindită lângă ele. Îmi închipuiam palatul strălucitor. Visam. Zâmbeam. Uitam trecutul și viitorul. Tânjeam după Hope și îmi doream mai mult... Oh, stelele acelea, sclipirile acelea care mă ademeneau, atât de aproape de Lună...

— Draga mea. Ascultă-mă. Fii puternică. O să răzbești. Mă auzi? Sunt aici.

Era acolo. Se întorsese după mine. Dar se înșela, nu credeam că voi izbândi. Era cu neputință. Durerea era îngrozitoare. Nici măcar nu puteam să îmi înfrânez lacrimile...

— Ascultă, Mei. Hope... el mereu te va păzi... o vei învinge. Amândoi o vom învinge.

Glasul lui Pheasant. Nu credeam. Împărăteasa mă va zdrobi. O va face. Nu îl omorâse ea pe Hope al meu?

— Ține-mă de mână, draga mea.

Mâna lui era mare, uscată și caldă. Mă acoperea ca o mantie îmblănită.

— Pentru fiul nostru...

Fiul nostru...

Pheasant avea dreptate. Trebuia să se întâmple. Nu aveam nevoie de o fată supusă, cu capul plecat. Nu mai puteam să trăiesc tăcută

Într-un colț al palatului. Aveam nevoie de tărie, de puterea unui fiu care să mă ajute să îmi înfrunt dușmanul. Voi ridica glasul la împărăteasă. O voi opri. Voi lupta cu ea.

Durerea se întoarse, urcând prin mine. Am strigat și mai tare, capul îmi vâjâia și fiecare părticică a trupului părea să strige cu mine. Totuși, de data aceasta, era altfel. Vedeam întunericul cum piere și strălucirea luminii ițindu-se dintr-o perlă rotundă, la câțiva pași de mine.

Ușurarea a venit pe neașteptate. M-am întins pe spate, sleită. În jurul meu, se-auzeau nenumărate chiote și murmure. Nu-mi spusese rădă pruncul meu era băiat sau fată, dar eu știam.

— Ai izbândit.

Fața zâmbitoare a lui Pheasant s-a ivit lângă mine. Oh, ce frumos era!

— Uite.

Mi-a întins o mogâldeță. Pruncul era un piticuț plin de cute, cu capul ca un dovlecel și chipul vânăt. Își strânsese mâinile la piept, pleoapele îi erau umflate și nasul drept, iar gura strânsă, de parcă era chinuit și nemulțumit de lumea asta. Parcă nici n-ar fi avut oase, prea era moale și alunecos. Dar plângea, cu pieptul ridicându-i-se și cu buzele turtite. Iar plânsul acela era cea mai frumoasă muzică pe care o auzisem vreodată.

Mi-am lipit fața de a lui și l-am luat în brațe. I-am ascultat suflarea iute, i-am simțit inima lângă a mea și am plâns de bucurie.

— Băiatul meu!

Am rămas multe zile în pat, cu fiul meu în brațe. Era mic, blând și gingaș. Când plângea, vocea îi era slabă, respirația greoaie. Dar, pentru un copil care se născuse cu aproape șase săptămâni mai devreme, părea să fie sănătos. Dormea în cea mai mare parte a timpului. Când se trezea, se uita la tavan, cu chipul unui poet bătrân, visător și liniștit. În spatele ochilor lui părea să se ascundă o întreagă

lume, pe care nu se grăbea să o împărtășească. Uneori, se uita la mine cu o privire înțelegătoare, de parcă știa prin ce trecusem, dar alteori părea nehotărât dacă ne plăcea pe mine și noua lui casă.

Fiul meu era comoara mea și nu îl scăpam din ochi. Dormeam când dormea și el și îl îngrijeam când se trezea. Îl priveam cum se cuibărea sub pătură, încruntându-se și mijind ochii. Dădea din mâini încet, întorcea capul, ridica pumnii, ca un dansator atent, care încerca fiecare mișcare. I-am desfăcut degetele strânse și i l-am sărutat pe fiecare. I-am adulmecat izul lăptos, i-am mângâiat smocurile de păr și l-am strâns la piept. Știam că aș fi fost în stare să-mi dau viața pentru micuțul acela.

Din porunca lui Pheasant, doi doctori aveau grijă de mine. Mi-au spus să mă leg la cap cu o pânză groasă și să îmi încălzesc picioarele cu papuci îmblăniți. Mi-au spus să beau apă fierbinte cu ghimbir și zahăr. Îmbăierea era oprită.

— Trupul tău nu și-a revenit după facere. Apa se va strecura în măruntaie și te va slăbi, au zis ei.

Nici plimbările nu-mi erau îngăduite.

— Mișcarea îți fură din putere. Fără putere, *qi*-ul slăbește.

Nici măcar să mă duc spre ușa camerei, unde se simțea briza proaspătă, n-aveam voie.

— Vântul este cel mai dăunător pentru trupul tău slăbit. Se înstăpânește în creier și îți dă dureri de cap, care te vor bântui toată viața.

Mi-au mai spus să mănânc plachie din pește de râu și brânză tofu prăjită în grăsime de porc mistreț, ca să am mai mult lapte. Nu eram învățată cu bucatele ăstea, dar nu m-am împotrivit. Nu asta era războiul meu. Bătălia mea se dădea în altă parte.

I-am scris mamei, i-am spus că devenise bunică și că eram bine, sănătoasă. Mi-a răspuns printr-o scrisoare plină de bucurie și încântare. Era nerăbdătoare să-și cunoască nepotul și nădăjduiam să i se îndeplinească dorința în scurt timp. Poate chiar în foarte scurt timp, căci, în sfârșit, Generalul, care îi înfrânsese pe tibetani și

scăpase localitățile de la graniță, avea voie să se întoarcă la Curte. În ziua sosirii, a avut parte de o primire caldă, dregătorii l-au întâmpinat pe străzi, iar oamenii de rând ai orașului l-au primit cu urale, recunoscători. Pheasant a cerut ca Generalul să fie repus în fosta lui dregătorie, cea de ministru al războiului, și să i se îngăduie să redevină comandantul celor nouăzeci și nouă de legiuni ale Păsărilor de Aur. La început, Regentul s-a împotrivit, dar n-a avut încotro, căci ceilalți dregători îl sprijineau puternic pe General.

Astfel, spre încântarea mea, Generalul și-a reluat poziția la Curte și i-a fost credincios lui Pheasant. Oriunde se ducea Pheasant, se ducea și Generalul, iar la cererea lui Pheasant și-a trimis zece dintre oameni să îmi păzească grădina.

Nu mai eram singură în Curtea Interioară, nu mai eram o concubină exilată demnă de milă, care se temea să nu fie alungată din nou. Mulțumită nașterii fiului meu, toată lumea știa că eu, mama unui copil al împăratului, voi rămâne la palat. Și am primit numele legiuit de Cea Mai Adorată, iar Pheasant mă copleșea cu haine de blană călduroase, bijuterii prețioase și cu dragostea sa.

Gaoyang a găsit blana bietului Hope în dosul bucătăriei. Am îngropat-o într-o pârloagă din apropierea crângului de bambus din grădină. Cu lacrimi în ochi, am stat așezată lângă mormântul animalului meu de companie, amintindu-mi cum mă alinase în timpul exilului. N-aveam să uit niciodată ce i-a făcut Împărăteasa și fiecare zi în care nu îi auzeam lătratul și vedeam locurile pe unde obișnuia să doarmă îmi amintea de primejdia care îmi dădea târcoale.

În apropierea mormântului lui Hope curgea un pârâu. Le-am cerut gârșilor mele să construiască un pod peste el. L-am numit Podul Nădejzii, căci speram că mă va trece peste tărâmul de foc și tunet și că mă va duce spre unul sigur și plin de bucurie, unde să nu mă mai tem.

Weina Dai Randel

N-aveam să-l uit niciodată pe Hope, pentru prietenia lui, pentru grija pe care mi-a purtat-o și pentru ceea ce moartea lui m-a ajutat să înțeleg.

Aveam să înving.

Aveam să nasc.

Aveam să înfloresc.

ANUL 653 D.H.
AL PATRULEA AN AL DOMNIEI
GLORIEI ETERNE
A ÎMPĂRATULUI GAOZONG
PRIMĂVARĂ

Împărăteasa s-a prefăcut nevinovată, când Pheasant a întrebat-o dacă ea l-a omorât pe Hope.

— Lumea obișnuiește să mănânce câini. N-are rost să faci din țânțar armăsar, a zis ea. N-am vrut decât să-i dau supa ca să se întremeze.

Dar când Pheasant i-a amintit că nu mâncam carne, și-a întors capul, cu răutate.

Și mi-a blestemat copilul, azvârlind cuvinte cumplite, care ar face orice mamă să se teamă.

„Mai mult de-o lună n-o s-o ducă!”

„O să moară în somn.”

„Se va îmbolnăvi de friguri.”

Mi-am strâns înfuriată pumnii. Am jurat că voi face tot ce eram în stare pentru a-mi păzi fiul, dacă îndrăznea să-l atingă chiar și cu un deget.

— Haide, am un dar pentru tine!

Pheasant mi-a făcut semn să mă apropii, când am intrat în sala de mese. Cu câteva zile în urmă, fiul meu împlinise treizeci de zile, un moment important în viața lui. Pheasant dăduse un ospăț, să îl sărbătorim. Au fost chemate toate doamnele de rang înalt, chiar și împărăteasa cea degrabă ucigașă de animale, dar încă nu sosiseră.

— Ce fel de dar? am întrebat.

Salonul gema de servitori, slujnice și concubine. Într-un colț, muzicienii începuseră să cânte la fluiere, țitere și lăute *bipa*. Cântau o melodie cunoscută – „Munții înalți și izvoarele curgătoare”. Mi-am amintit că o auzisem cu mulți ani în urmă, la o petrecere a împăratului Taizong. De fapt, totul îmi părea cunoscut. Fusesse în aceeași sală, cu aceleași mese aurite, cu scaune lăcuite în roșu, cu paravane din lemn incrustat cu rubine pe care erau desenate peisaje alb-negru. Pentru o clipă, am crezut că o să-mi văd prietenele așteptându-mă. Dar ele dispăruseră, la fel ca florile de cireș de anul trecut, cândva luminoase și atrăgătoare, ispitele strălucitoare ale primăverii, acum ofilite și pierdute în praf.

— E o surpriză.

Pheasant a ridicat paharul spre mine.

— Ar fi bine să fie una bună, am zis și m-am așezat pe un scaun de lângă el.

Nu m-a lăsat inima să îi spun că nu îmi păsa de daruri. Singurul lucru la care mă gândeam zilele acelea era cum să fac ca fiul meu să rămână teafăr. M-am întors să mă încuviințez că în spatele meu venea Apricot, care îl ținea în brațe. Cum avea doar o lună, fiului meu nu i se dăduse încă un nume, avea să-l primească atunci când împlinea un an.

— Nu vei fi dezamăgită, draga mea. Ți-l voi da când vor sosi toate doamnele, a zis și mi-a atins fața cu mâna. Arăți precum zeița râului Luo.

Am zâmbit. Cu siguranță, știa ce să spună ca să mă facă fericită. Eram îmbrăcată cu o rochie nouă, pe care o promisem de la el, o rochie de un roșu aprins, pe care erau pictate pagode și valuri.

Pieptul îmi ieșea în față și-mi mai legasem și-un brâu lat la mijloc. Adăugasem un șal lung din blană și o fustă albastră. Ba chiar mă dădusem cu pomadă albă de față și cu roșu în obraz. Dar nu reușisem să fac nimic în privința părului. Încă era scurt și nu avusesem de ales, a trebuit să îl înfășor cu o eșarfă lungă.

— Iar Domnia Voastră, Maiestate, n-ați arătat niciodată mai chipeș, am zis.

Într-adevăr, Pheasant era mai fericit de când câștigase sprijinul Generalului. Mersese la sfaturi, ascultase jalbe și luase hotărâri care fuseseră puse în fapt. Speram ca Pheasant să-și sporească puterea, să domnească peste împărăție și să devină adevăratul împărat, așa cum merita.

— Mă simt bine. Totul va fi bine! a zis cu fața frumoasă luminată de fericire. Dar tu ești încă bolnavă. Dacă obosești, putem încheia repede petrecerea.

M-a mișcat grija lui, pentru că încă sângeram și osteneam repede. Dar am glumit:

— De ce, ca să joci fără mine faimosul Joc al Licuricilor?

Îl jucase cu concubinele, în vremea exilului meu, dar lucrurile nu se petrecuseră cum se zvonea. Nu fusese vorba despre fete dezbrăcate, doar de licurici, pe care îi adunase într-o cutie rotundă cu sită. Dar cei mai mulți oameni nu cunoșteau adevărul și credeau că totul era un fel de nărav murdar.

Pheasant a izbucnit în râs.

— Ar trebui să iau asta drept o încurajare, să o fac?

M-am prefăcut că îl lovesc. Mereu se pricepea să mă facă să zâmbesc.

— Tu ai început, a spus el, acum fără să glumească. Uite, poftim niște vin.

Am luat o înghițitură. Vinul era dulce, cu o aromă puternică de prune și miere.

— Când vin doamnele?

— Trebuie să ajungă în curând.

Slujitorii din apropierea porții au făcut o plecăciune când au intrat cele patru doamne – cele patru femei pe care le văzusem în grădină când Împărăteasa venise să mă bată.

— Doamna Nobilă, Doamna Virtuoașă, Doamna Supusă și Doamna Imaculată, a strigat crainicul.

Erau Cele Patru Doamne de rangul al doilea ale lui Pheasant, altele decât cele care îl slujiseră pe Împăratul Taizong, dar cu aceleași titluri. Când s-au apropiat de mine, nu mi-a venit să cred cât de tinere erau. Trebuie să fi avut optsprezece sau nouăsprezece ani, ochii strălucitori, pielea luminoasă și taliile subțiri.

M-am simțit bătrână. Doar aveam douăzeci și șapte de ani.

M-am ridicat să le salut. Deși acum eu eram Cea Mai Adorată, încă eram concubină fără rang și trebuia să fiu cuviincioasă, să mi le fac prietene.

Doamna Imaculată, îmbrăcată cu o rochie albă brodată cu flori de prun violet, a venit în fața celorlalte trei, astfel că m-am plecat mai întâi în fața ei.

— E o marte cinste să te cunosc, Doamnă Imaculată.

— Cinste mi se face mie, Cea Mai Adorată.

Ochii ei au sclipit a deșteptăciune, și-a încrucișat brațele peste mijloc și a făcut o plecăciune. Părea liniștită și se purta cu fereală. Aș fi vrut să o cunosc mai bine, mi-am amintit ce îmi spusese Apricot. Doamna Imaculată era plăcută la palat, căci era singura doamnă de rang înalt care avea un fiu, pe nume Sujie, care, cu siguranță, avea să devină moștenitor, de vreme ce Împărăteasa era stearpă. Apricot îmi mai spusese că Doamna Imaculată avea o rară aplecare spre matematică. Știa să folosească abacul și putea să socotească mai repede decât slujitorul de la vistieria imperială. Mulțumită acestei neobișnuite priceperi – cele mai multe doamne de la palat abia dacă știau să citească –, Doamna Imaculată primise sarcina de a veghea socotelile Atelierelor Imperiale de Viermi de

Mătase, care erau sub îndrumarea împărătesei. Dar Împărăteasa era geloasă pe Doamna Imaculată și nu se înțelegea bine cu ea.

Doamna Imaculată s-a așezat, iar eu m-am întors spre celelalte Doamne. La început, nu reușeam să le deosebesc. Aveau cam aceeași înălțime, toate purtau rochii de culoarea piersicii, aveau aceeași pieptănătură, un coc în formă de cochilie, iar în apropierea gurii aveau pictat același semn: un trandafir roșu. Doamna Virtuoașă era cea din dreapta, cu ochi umflați; Doamna Nobilă, în mijloc, era foarte atrăgătoare, cu o față ovală și nas mic; iar Doamna Supusă, în stânga, avea obiceiul să-și acopere gura, poate prea atentă la rânduiești sau rușinată de dinții ei. Am zăbovit cu privirea mai mult asupra Doamnei Nobile, amintindu-mi de fosta mea prietenă, o altă Doamnă Nobilă. Cele două femei aveau același titlu, dar se deosebeau foarte tare.

— Este o plăcere să vă cunosc, Doamnelor, am zis și m-am înclinat. Sosirea dumneavoastră ne face cinste mie și fiului meu.

Cele trei Doamne nu păreau în largul lor și nici să știe cum să răspundă. Încercând să le fac să se simtă mai relaxate, le-am arătat copilul. Au făcut ochii mari și, gângurind, i-au atins obraji și picioarele și au țipat încântate când a deschis gura și i s-a scurs o bală mică. Nu avuseseră norocul să rămână însărcinate și îmi dădeam seama că își doreau asta cu deznădejde.

Alte câteva Doamne au intrat în salon. Doamnele de Onoare, Frumusețile și Grațiile, toate minunat îmbrăcate, cu părul atent pieptănat și împodobit cu bijuterii și agrafe, cu fețele pudrate și vopsite. Nu o cunoașteam pe niciuna dintre ele.

Se uitau la mine din spatele evantaielor și al batistelor. Când am salutat, și-au plecat capetele și și-au ferit privirile. Toate trebuie să fi știut că îi slujisem pe Împăratul Taizong și mă așteptam la venin și dispreț. Dar doamnele lui Pheasant nu erau răutăcioase. Păreau supuse și temătoare. M-am întrebat de ce. Din cauză că erau tinere? Oare și eu fusesem ca ele, bincuvântată cu tinerețe, dar chinuită de frică?

— Pe unde umblă? a întrebat Pheasant. Aștept să vină toată lumea, să îți pot da darul.

A dus paharul la buze, s-a uitat la mine, apoi l-a pus jos. De când mă întorsesem la palat, băuse mai puțin. Sala s-a întunecat, iar în prag s-a ivit o siluetă înaltă. Mi s-a strâns inima. Am pus o mână pe brațul lui Pheasant.

— A venit.

Toate femeile s-au ridicat în picioare și și-au plecat capetele, iar Împărăteasa Wang, în rochia ei aurie, a pășit printre șirurile de mese, făcându-le pe femei să pară copii, pe lângă dânsa. S-a oprit în fața mesei unde stăteam cu Pheasant. Mi-am îndreptat spatele. Nu putea să îmi ia locul, chiar dacă ar fi vrut. Pentru că eu eram Cea Mai Adorată și, cu toate că nu aveam rang, eram mama copilului pe care îl sărbătoream.

Nu m-am plecat în fața ei și nici nu am salutat-o. De fapt, nici nu puteam să mă uit la ea fără să îmi aduc aminte de Hope. Dacă aș fi zărit chiar și un pic din fața aceea nemiloasă, aș fi sărit la ea și i-aș fi scos ochii.

În cele din urmă, s-a dus la altă masă din dreapta mea și s-a așezat. În sală era liniște. M-am gândit că doamnele erau speriate de ea. Pheasant s-a ridicat, și-a dres vocea și toate doamnele și-au ațintit privirile asupra lui.

— Doamnelor, am marea plăcere să vă aduc la cunoștință că acest copil și mama lui mi-au adus mare bucurie și, de aceea, îi voi face doamnei mele un dar. Vreau să vă dau tuturor de veste.

L-am privit. Ce dar putea fi?

— O voi cinsti pe mama copilului meu dăruindu-i titlul de doamnă de rangul al doilea.

Inima mi-a tresăltat de bucurie. „Doamnă?” Împărăteasa a tresărit.

— Majestatea Ta, nu se poate!

M-am încordat, fără să fiu în stare să mă uit spre ea.

— De ce?

Vocea lui Pheasant era domoală.

— Nu sunt eu în măsură să le cinstesc pe femeile de la Curte?

— A fost concubina tatălui tău!

Eram sigură că, dacă aş fi întâlnit ochii Împărătesei, privirea ei m-ar fi ucis.

— Unde mai pui, sau ai uitat, Maiestatea Ta, că deja avem patru doamne care au rangul ăsta? Dacă i-l dai ei, înseamnă că vrei ca vreuna dintre aceste nobile doamne să-l piardă?

— Nimeni nu va pierde nimic, a zis Pheasant, spre uşurarea mea.

N-aş fi vrut ca bucuria mea să fie necazul altcuiva. I-am simţit mâna pe umăr.

— O să avem încă un rang.

— Cinci Doamne? E-un caraghioslâc. Rangurile Doamnelor de la palat sunt câte sunt de-acum opt sute de ani. Dacă mai adaugi unul oarecare, vei face de râs imperiul. Mă prind că Regentul nu va încuviinţa aşa ceva, a spus ea repede, cu voce tăioasă.

Pheasant s-a dus la masa Împărătesei şi s-a aplecat deasupra ei. Simţeam cum îi creştea furia.

— Am uitat să îţi spun ceva, nevastă. Nu este o rugămintă.

— Curtea nu va încuviinţa vreodată asta.

— Nici n-am nevoie şi, dacă-mi îngădui, tocmai ce m-am răzgândit. Acest titlu nou nu va fi printre Doamnele de rangul al doilea.

S-a lăsat tăcerea.

— Care e titlul?

— Doamna Strălucitoare.

Înainte ca ea să mai apuce să spună ceva, Pheasant l-a luat pe fiul meu din braţele lui Apricot.

— Vă dau tuturor de ştire, a spus el, întorcându-se cu faţa spre mulţime şi ținând copilul ridicat, şi vă fac martori la această sărbătoare, când îi ofer mamei acestui copil noul titlu de Doamnă Strălucitoare, a doua fiică a familiei Wu. Să ne bucurăm cu toţii!

— Maiestate! a strigat împărăteasa, ridicându-se.

— Dar asta nu e totul.

Pheasant a venit spre mine.

— Am uitat să spun că acest titlu va fi peste rangul al doilea.

Împărăteasa a împins masa, care s-a lovit de un stâlp. Cu mânecile aurii fluturând în urma ei, a năvălit afară. Pheasant a dat din mână.

— Ducă-se învârtindu-se, a zis el, iar vocea lui a fost singura care s-a auzit în salon. Ascultați-mă cu toții. Îți confer titlul de Doamnă Strălucitoare.

— Doamna Strălucitoare, au murmurat femeile, privind spre mine.

M-am ținut de masă. Pentru o clipă, culorile vii ale rochiilor s-au amestecat în fața mea ca un curcubeu, iar agrafele și colierele lor din aur au sclipit precum razele soarelui care străbat norii.

Nu mă așteptasem la asta. Doamna Strălucitoare. Ce titlu! Și ce frumos suna. Mă chinuisem timp de cincisprezece ani. De la un împărat la altul. De la nimeni la o Talentată, de la o Talentată la nimeni, iar acum, de la nimeni la o Doamnă. Eram o fetiță când am ajuns la palat, iar acum eram Cea Mai Adorată, mama unui băiețel și Doamna Strălucitoare, peste doamnele de rangul al doilea, mai jos doar decât împărăteasa.

Asta însemna că numele meu de familie – și numele tatălui meu – avea să intre în istoria familiei imperiale, iar visul lui ca eu să aduc glorie familiei se va împlini. Însemna că voi avea puterea de a-i oferi daruri și de a o alina pe mama, care era încă în viață și se ruga într-o mănăstire prăpădită, la marginea orașului. Mai însemna și că fiul meu era preamărit și nimeni nu putea să-l privească de sus sau să râdă de el, pentru că se născuse dintr-o mamă fără rang.

Ar fi trebuit să fiu fericită, dar, nu știu de ce, ochii mi s-au umezit. M-am întors, clipind ca să alung lacrimile. Zâmbind, Pheasant s-a întors spre mine.

— Ți-a intrat vin în ochi?

Pentru prima dată, nu am găsit ceva potrivit să îi spun.

— Nu mi-ai fi zis și tu dinainte.

— Titlul acesta era al tău de mulți ani.

Mă privea cu duioșie și, chiar dacă nu a spus-o, știu că se gândea la nopțile pe care le petrecuserăm împreună în grădină privind Luna și la toate acele nopți singuratice, când ne aflaserăm sub același cer, dar despărțiți.

— Ți-am jurat, îți amintești?

Am încuviințat.

— E un titlu frumos. Îmi place. Cine te-a ajutat să îl găsești?

— Doamna Lună, a răspuns el, gândindu-se la fata din basmul pe care obișnuiam să i-l spun când ne întâlneam pe ascuns.

Chang E își părăsise soțul și fugise în palatul de pe Lună, alegând nemuirea în locul bărbatului, iar Pheasant spusese că era prostituată.

— Ah, ar fi trebuit să știu, i-am zis, dând din cap.

— Bun. Acum, bea-ți vinul și lasă-le pe celelalte să închine în cinstea ta, Doamnă Strălucitoare.

— Să închinăm, da.

Am zâmbit și m-am uitat la doamnele cu roșu în obraji și cu alunițe, la ochii lor sfioși și la zâmbetele neliniștite. Am simțit nevoia să fac ceva. M-am ridicat și m-am dus spre mesele lor.

— Onorate doamne, vreți să beți cu mine?

Mi-am plecat capul, iar eșarfa mi-a căzut în fața ochilor. Am dat-o la o parte. Păreau uimite, mă priveau nedumerite, dar niciuna nu mi-a răspuns. Am zâmbit, amintindu-mi cum, cu mulți ani în urmă, prietena mea, Doamna Nobilă, a spart gheața dintre noi, când mi-a întins mâna.

Am luat mâna tinerei Doamne Nobile.

— Vino, stai aici cu mine. O să bem toate împreună.

Părea să se codească.

— Prea bine, atunci. O să stau cu lângă tine. Trag nădejde că nu te va stânjeni.

M-am așezat și am umplut un pahar pentru Doamna Nobilă.
— Vin?

Toate au făcut ochii mari. Rânduiala spunea că doamnele cu rang mai mic trebuie să le toarne vin doamnelor cu rang mai mare.

— Ascultăm și niște muzică?

Pheasant a făcut semn bătând din palme, iar sunetele ușoare ale fluierelor s-au auzit în văzduh. Au urmat cântăreții la țiteră și lăută.

— Așa e mai bine.

Am luat niște castane prăjite.

— Ce cântă? Nu-mi sună cunoscut.

— E un cântec nou, a zis Doamna Nobilă. Se numește „Cântecul cucilor vara“.

— Nu l-am mai auzit. Cred că am fost ruptă de lume cam mult timp.

Am zâmbit, să risipesc încordarea.

— Copilul arată fermecător și sănătos, Doamnă Strălucitoare. Doamna Virtute a clipit din ochii umflați.

— Are un nume de lapte?

— Eu îi spun spun Lion¹, i-am zis.

Îmi amintea de Hope al meu, a cărui blană deasă semăna cu a unui leu. Îmi era dor de el. Doamna Virtute a dat din cap.

— Într-adevăr, e un leuș.

— Dacă Doamna Strălucitoare are nevoie de dădace bune, îi pot găsi una. Știu mai multe, a spus Doamna Imaculată.

Chipul îi era liniștit, dar în ochi i se vedea o umbră de îngrijorare. Am înțeles că poate se simțea amenințată, din cauză că rangul meu era mai mare decât al ei, dar, dacă o să mă cunoască mai bine, avea să-și dea seama că nu trebuia să se teamă de mine.

— Foarte frumos din partea ta, Doamnă Imaculată, am spus fără prefăcătorie. Îți mulțumesc pentru ajutor.

---

¹ „Leu“, în lb. engleză (n. red.).

Împărăteasa Lunii

Doamna Supusă și-a dus mâna la gură și a șoptit ceva la urechea Doamnei Nobile. Aceasta s-a întors spre mine și a spus:

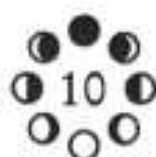
— Doamnă Strălucitoare, Doamna Supusă ar vrea să îți ceară îngăduința să împletească niște hăinuțe pentru cel mai nou vlăstar al familiei. Sper că îi vei da voie. E cea mai pricepută.

— Oh, ar fi o mare cinste, am zis, întrebându-mă de ce Doamna Supusă avusese nevoie de ajutorul Doamnei Nobile pentru a vorbi. Mai vreți vin?

Au dat din cap, acum mai în largul lor, iar eu le-am umplut paharele și le-am rugat să cânte despre cucul acela. S-au supus, deși niciuna dintre ele nu avea glas de cântăreață. Dar păreau mulțumite, în timp ce beau din vinul pe care li-l turnam. În scurt timp, vorbeau despre o vopsea de față nouă, făcută dintr-o rășină de insectă din sud. Era de culoare stacojie și ținea mai mult decât tot ceea ce folosiseră până atunci. Trebuia să o încerc, mi-au zis. Am încuviințat, deși numai de sulimanuri nu-mi păsa mie.

În timp ce beam cu ele, m-am întors spre Pheasant, care îl ținea în brațe pe Lion. Mi-a prins privirea și a zâmbit. Am zâmbit și eu, cu eșarfa mătăsoasă căzută pe umeri, dar pentru prima dată nu mă necăjea părul meu scurt, căci știam că nu trebuia să îmi fac griji pentru cum arătam. Cu obrajii încălziți de vin, am ridicat paharul. Am închinat pentru Pheasant și pentru mine, pentru că era un motiv bun de sărbătoare. Viața mea se dovedise a fi taman ca vinul. Cu cât îmbătrâneam, cu atât era mai bună.

Dar, deși am încercat să nu mă gândesc la asta, știam că și cel mai aromat vin poate fi acru, dacă îl gustă cine nu trebuie.

Zvonurile s-au răspândit prin palat. Împărăteasa era furioasă din cauza noului meu rang. Și-a chemat degrabă la sfat unchiul, pe Secretar și pe celelalte rubedenii care slujeau la Curte. Împreună, unchiul ei și ceilalți au făcut o jalbă către Curte în care spuneau că șederea mea acolo era o nerușinare. „După cum spunea marele nostru învățător Confucius, o femeie nu trebuie să slujească doi bărbați, iar această femeie a slujit doi împărați!” scria în jalba pe care am văzut-o în mâinile lui Pheasant. „Încă și mai mult, legătura lor e împotriva legii. E de plâns că o femeie căzută va avea un rang înalt, va locui în palatul nostru și va păta numele împărăției noastre!”

După câteva zile, au câștigat sprijinul câtorva dregători, iar după câteva săptămâni slujitorul Regentului, Cancelarul, și doi dintre cumnații Regentului l-au îndemnat pe Pheasant să dea înapoi, ca să nu stârnească „prăbușirea grabnică a imperiului”.

Regentul păstrase tăcerea, dar știam ce fel de om era și era limpede că tăcerea lui însemna că încuviințează faptele dregătorilor. Lui Pheasant nu i-a păsat de jalbele lor și mi-a spus să nu-mi fac griji. Dar, de fiecare dată când se întorcea din Sala Sfătuului, era foarte tăcut.

Apoi, într-o zi, s-a întors foarte tulburat, cu fața roșie de furie. A trebuit să plece cu calul în galop la pădure ca să se mai liniștească.

Din coridorul care ducea la dormitorul meu am privit cum îi flutura roba aurie în goana către pădure. I-am simțit furia și mi-a părut rău că devenisem o povară pentru el. Îi pusesem în primejdie noul loc și cinstea pe care le recâștigase în Sala Sfatului.

Dar de rang nu mă puteam descotorosi. El ne proteja pe mine și pe copilul meu. Dacă împărăteasa și cei care o sprijineau mi-ar fi luat rangul, ea putea să încerce să mă înfricoșeze iar, să mă pună la colț, să mă facă să mă tem și să devin neajutorată.

Pheasant a călărit până departe. Strigătele furioase i s-au domolit, iar haina lui aurie s-a pierdut în zare. M-am uitat la cer, o pătură de-un liliachiu șters, pe care soarele strălucea slab. Mi-a zburat gândul la venirea unei furtuni, mereu neașteptată primăvara, și la felul în care ar acoperi cerul și ar biciui florile.

Norii s-ar aduna și ar întuneca pe dată cerul, tunetul ar amenința să despice văzduhul, iar eu aș fi nevoită să aștept în liniște înăuntru, nădăjduind să treacă. Sau ar trebui să îmi adun puterile și să mă pregătesc?

Din încăpere s-a auzit un scâncet. Lion era treaz. Am intrat înaintea lui Apricot și a celorlalte slujitoare. Întotdeauna îl auzeam, oricât de departe aș fi fost. Întotdeauna îl simțeam și îi înțelegeam nevoile, chiar și atunci când dormeam. Ăsta era, neîndoielnic, sufletul de mamă.

M-am dus la patul în care Lion dădea din picioare, cu ochii deschiși. Era atât de frumos, cu gura strânsă, încruntându-se. Avea două luni, părea mai mare decât era, fața nu-i era foarte bucălată, iar pielea sănătoasă. Încă avea privirea aceea adâncă, de înțelept, și adesea ofta întinzând mâna, de parcă s-ar fi gândit la niște versuri. M-am simțit năpădită de dragoste, l-am ridicat și l-am legănat până când, în cele din urmă, s-a liniștit și a început să sugă. M-am jucat cu părul lui moale, privind cum i se mișcă buzele, și mi-am dorit

să îl țin așa pentru totdeauna. Era al meu și aveam de gând să fac tot ceea ce puteam ca să îl apăr și să îl știu nevătămat.

Cerul se întuneca. Îmi doream ca Pheasant să se întoarcă iute și știam că trebuia să mă pregătesc pentru ploaie și primejdii. Pentru că tunetul putea lovi cu toată puterea, iar ploaia putea cuprinde fiecare frunză și fiecare creangă și putea să se iuțească, s-ajungă o furtună.

Am chemat-o pe Prințesa Gaoyang la mine în cameră. Acum, că aveam mai multe gărzi în fața grădinii, nu mai stătea cu mine în fiecare zi, dar mereu venea, dacă o chemam. Tocmai îl culcam pe Lion, când s-a arătat pe coridor. Mi-am dus un deget la buze și i-am făcut semn să tacă. Cu blândețe, mi-am mângâiat băiatul. Când a mișcat buzele și a ridicat brațele deasupra capului, mi-am dat seama că dormea adânc. Mi-am scos brațul de sub el, m-am ridicat cu grijă și m-am dat jos din pat. Apricot s-a aplecat deasupra lui, să nu rămână singur.

— Zău? Atât de mult îți ia să îl adormi? m-a întrebat Prințesa Gaoyang, în timp ce ne plimbam prin grădină. Am avut timp și să îmi termin meditația. Parcă a trecut o zi întreagă.

Părea să mă ia de sus. Nu m-am supărat, chiar dacă acum eram o doamnă de rang înalt, iar Gaoyang trebuia cel puțin să se încline în fața mea.

— Nu vei înțelege până când nu vei avea și tu un copil.

Gaoyang a clătinat din cap.

— Acum și vorbești ca o mamă.

— Ei bine, mă bucur să aud asta și dă-mi voie să îți amintesc: unele femei nu au niciodată norocul de a deveni mame.

— Înțeleg. Așadar, asta voiai să îmi spui, mămico?

A sărit într-un păr din apropiere. Stătea pe o creangă și își legăna picioarele. Purta o tunică liliachie simplă și un brâu galben, care plutea și dansa prin văzduh pe când ea sălta încolo și-ncoace. Era atât de slabă! Ziceai că acuş-acuş o s-o ia vântul pe sus.

— Nu. Chiar trebuie să vorbim despre un lucru însemnat. Poți să te dai jos? am rugat-o, stând lângă un felinar din piatră de lângă copac.

Era o după-amiază caldă de primăvară, cu aer înmiresmat. Bujorii roz înfloriseră, trandafirii roșii se legăneau, iar apa din lac sclișea ca o oglindă șlefuită. O ploaie de flori albe de păr pluti în văzduh, iar Prințesa Gaoyang a apărut lângă mine.

— Ce este?

Nu i-am răspuns imediat, bucurându-mă de razele soarelui care-mi cădeau pe chip. Grădina era foarte liniștită. M-am uitat în jur după Hope, înainte să îmi amintesc că nu mai era. Am oftat. Îmi era dor de el.

— Care-i necazul, Mei?

— Poți să-i spui și necaz. Ai auzit că Pheasant mi-a dat un rang, Gaoyang?

M-am uitat la slujnicele din preajmă. Aveam opt acum și erau prinse cu treburile lor. Unele făceau curățenie în cameră, unele spălau hainele lui Lion, iar altele pliveau. Pe patru dintre ele le alesesem ca să îmi fie slujnice personale și le dădusem nume noi — Chunlu, Xiayu, Qiushuang și Dongxue, însemnând „Rouă-de-Primăvară“, „Ploaie-de-Vară“, „Îngheț-de-Toamnă“ și „Zăpadă“.

— Sigur că da.

Mi-a întins ceva acoperit cu o pânză roșie.

— De aceea ți-am adus un dar.

— Oh.

Era o perucă frumoasă, căreia îi adăugase o meșă. Eram încântată. Meșa avea multe împletituri gingașe și agrafe din aur în formă de păsări, fiecare dintre ele cu aripi din aur, cioc din rubin și ochi de jad. Cel mai bun lucru era că peruca era lungă și dreaptă, ajungând aproape până la pământ.

— Pentru mine?

A dat din cap, zâmbind, iar gropișele i s-au adâncit în două vârtejuri.

— Urări de bine, Doamnă Strălucitoare.

— Mulțumesc.

Nu m-am putut stăpâni. Mi-am pus-o pe cap.

— Cum îmi stă? Repede, adu-mi o oglindă.

O adiere a trecut peste mine, Gaoyang a dispărut, apoi s-a întors cu o oglindă din bronz. M-am uitat în ea, încântată să văd buclele lungi și împletiturile gingașe ale meșei. Păsările aurii sclipeau pe capul meu, iar șuvițele lungi îmi cădeau pe spate ca un văl negru vopsit. Îmi plăcea felul în care peruca îmi îmblânzea fața și cum mi se legăna plăcut pe spate. Păream blândă și grațioasă.

— Mulțumesc, Gaoyang. Este un cadou minunat. Nu m-așteptam.

— Așadar, îți place, a zâmbit ea. Apricot s-a gândit la ea. Nu credeam că o să-ți placă. E foarte elegantă, dar s-ar putea să te stânjenească. Cred că e chiar grea. Nu-i prea grea?

Am încuviințat. Parcă mi-aș fi așezat un cocoș durduliu pe cap, dar nu-mi păsa.

— Cum ai făcut rost de ea?

Am pieptănat cu degetele părul lung. Era plăcut la atingere. Părul era moale și fin.

— Am plătit zece peruchieri să o facă, a zis Gaoyang. Le-a luat șapte zile și șapte nopți.

— Oh, sper că i-ai răsplătit pe măsură. Au făcut o treabă tare frumoasă.

Am pășit cu grijă, cu peruca tremurând pe cap. Acum nu mai trebuia să mă simt ca o vrabie printre păuni, când stăteam lângă doamnele cu păr lung și lucios. Am hotărât că niciodată nu voi mai ieși din cameră fără ea.

— E al doilea dar prețios pe care l-am primit luna asta.

Gaoyang a izbucnit în râs.

— Ei bine, Doamnă Strălucitoare, meriți mult mai mult.

Era tare frumos din partea ei să spună asta. Am vrut s-o îmbrățișez. Ținându-mi peruca pe cap, m-am dus spre rondurile cu flori de lângă banca din piatră.

— Dar, Gaoyang, n-ai auzit despre jalbele împărătesei și ale unchiului ei?

— Soțul meu mi-a spus despre ele.

Soțul lui Gaoyang era un dregător de rangul al cincilea și nu fusese fericit la Curte, din câte auzisem. Cum Curtea era doldora de oamenii împărătesei și de rudele Regentului, mulți dregători tineri, precum soțul prințesei, nu aveau șansa să răzbească ori să arate de ce erau în stare.

— Dar nu te necăji din pricina lor, Doamnă Strălucitoare. Nu vor schimba nimic.

— N-aș prea zice, Gaoyang.

— În locul tău, eu nu m-aș amări.

Îi prețuiam tăria și mi-aș fi dorit să pot face la fel. Dar ea era o prințesă și nu era nevoită să se bată pentru rangul ei. Am apucat o greblă din preajma rondurilor cu flori și am început să adun buruienile risipite pe potecă. Era bine să îmi folosesc din nou brațele, după ce luni de-a rândul stătusem fără să fac nimic. Simțeam cum mi se clatină pielea de pe burtă în timp ce lucram. Era prețul nașterii unui copil.

— Împărăteasa este o femeie puternică, Gaoyang.

A scuturat din cap.

— Nu toți sunt de partea ei. Mulți dregători de la Curte nu o plac. Râd de ea pe ascuns și spun că e o rușine că n-a izbutit să țină rânduiala de căpătâi a lui Confucius și să dea naștere unui fiu. După toți acești ani, își pierde răbdarea cu ea.

— Cine își pierde răbdarea?

Mi-am întors capul, iar peruca mi-a alunecat. Am prins-o și mi-am pus-o cu grijă pe cap. A ridicat din umeri.

— Mulți dregători. Eu nu merg în Sala Sfatului, așa că nu pot să îți dau nume. Dar soțul meu spune că lucrurile se schimbă la Curte.

Eu nu auzisem asta.

— Ce vrei să spui?

— Când a ajuns împărăteasă, acum patru ani, Regentul le-a împărțit rubedeniilor ei multe dregătorii la Curte. Era foarte puternică și mulți oameni i s-au alăturat, crezând că va avea un fiu care să moștenească tronul și că sângele familiei Wang va deveni sânge imperial. I-au jurat credință și au ascultat poruncile unchiului ei. Dar acum lumea a început să se-ndoiască.

— Înțeleg.

De vreme ce împărăteasa nu putea avea copii, moștenitorul va fi altcineva. Era prea devreme să ne gândim cine, căci Pheasant era încă în floarea vârstei, dar slăbiciunea împărătesei era că era stearpă și avea prea puțină însemnătate că acum se afla alături de Pheasant. Atâta timp cât nu dădea naștere unui moștenitor băiat, coroana phoenix pe care o purta devenea o coroană de spini.

— Își va pierde sprijinul în curând?

— Soțul meu așa crede. El spune că unora dintre dregători nu le plac nici rubedeniile împărătesei. Se spune că sunt nevolnice. Nimeni nu îl place nici pe unchiul ei, Secretarul. Așadar, chiar dacă ea amenință că te lasă fără rang, nu va reuși.

Mă bucuram să aud că împărăteasa nu era atât de puternică precum crezusem, dar nu eram atât de incredințată că nu trebuia să mă tem de ea.

— S-a înțeles cu Cancelarul. El i-a scris jalba. E hotărât să mă dea la o parte.

— Cancelarul? El e un nimeni. Nu face decât să îl urmeze pe Regent.

Am oftat. Sigur că da, Regentul. La urma urmei, el era cel de care mă temeam cel mai mult.

— Ce părere ai despre Regent, Gaoyang?

— Vulpoiul ăla?

A dat din mână.

— Îl urăsc. S-a purtat rău cu mama.

— E rău cu toate femeile.

Mai ales cu femeile Împăratului Taizong și mai ales cu cele preferate de Pheasant.

— L-a alungat pe fratele meu vitreg, Prințul Ke. A spus că asta a fost voința tatălui meu. Toți știm că nu e adevărat. A scăpat de el pentru că se temea că Prințul Ke o să-l încurce.

Mi l-am amintit pe prinț. Regentul îi exilase pe el, pe alți prinți și dregători, după moartea Împăratului Taizong. Regentul le închisese apoi într-o clădire din Curtea Yeting pe toate fiicele împăratului care nu atinseseră încă vârsta pentru logodnă, pasămite ca să le ferească de rele și să le poarte de grijă.

Prințesele căsătorite, precum Prințesa Gaoyang, scăpaseră de soarta asta. Prințul Ke era fiul fostei Doamne Nobile. El era încă în exil și auzisem că, într-adevăr, celălalt frate al lui, Prințul Wei, se îmbolnăvisese de ftizie și murise. Pheasant îmi vorbise de câteva ori despre frații lui. Îi era dor de ei.

M-am sprijinit în greblă și am oftat.

— Regentul are imperiul pe mână și nimeni nu i se va împotrivi. Dacă el spune că nu merit rangul, o să mi-l ia îndată.

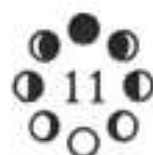
Gaoyang a încuviințat.

— Nu zice că nu-i așa. Și ce o să faci, Doamnă Strălucitoare?

O umbră s-a văzut peste potecă. Am ridicat privirea. Sus pe cer a fâlfâit o umbră. Un șoim? Sau poate un vultur?

Trebuia să fac ceva. Eram în primejdie să ajung prada vulturului. Am tras aer în piept, mai hotărâtă ca niciodată.

— Voi merge în Sala Sfatului. Nu îi voi lăsa să îmi ia rangul.

Am așteptat lângă scările din piatră care duceau la Sala Sfatului, cu cele opt slujinice ale mele în spate. Aveam nevoie de ele acolo, ca să le arăt Regentului și dregătorilor că eram Doamna Strălucitoare, fie că le plăcea sau nu.

Îmi pusesem peruca pe care mi-o dăduse Prințesa Gaoyang. Deja era greu să mă despart de ea. Mă obișnuisem cu greutatea și cu mișcarea șuvițelor lungi, care mi se legănav până la genunchi. Eram îmbrăcată cu minunata rochie roșie pe care mi-o dăduse Pheasant când sărbătorisem cele treizeci de zile ale fiului meu. Eram hotărâtă să mă arăt în cea mai bună lumină, astfel încât Regentul și dregătorii să nu poată spune că nu sunt vrednică de titlu.

Trecuseră aproape patru ani de când venisem ultima dată la Palatul Exterior. M-am uitat la clădire, un edificiu mare, cu acoperiș albastru și streșini curbate. Venisem aici de multe ori, când îl slujisem pe Împăratul Taizong, iar clădirea încă arăta maiestuoasă.

Pheasant avea să fie surprins să mă vadă. Nu îi spusese că aveam să vin azi. Nu aveam nevoie de ajutorul lui. Mă voi descurca singură cu Regentul și cu oamenii lui. M-am întrebat ce va spune

Regentul când mă va vedea. Mă va acuza? Va încerca să scape de mine? Dar nu mai eram o fetiță de treisprezece ani. Puteam să îl înfrunt și puteam să mă iau la ceartă cu el, dacă era nevoie. Dar, cumva, împotriva voinței mele, m-au cuprins neliniștea și tulburarea. Eram singură, iar el avea foarte mulți slujitori – Cancelarul, de exemplu, care spusese despre mine că eram „o femeie căzută”, și mai era Secretarul, unchiul împărătesei. Poate că dregătorii nu-l plăceau, dar, cu siguranță, mă urau cu toții pentru că îl luasem pe Pheasant de lângă împărăteasă.

M-am uitat spre gărzile Păsărilor de Aur, care stăteau în colțurile curții mari pavate cu piatră. Îmbrăcați cu cape stacojii și platoșe din bronz, soldații își țineau neclintite săbiile și arcurile și nici nu și-au întors capetele spre mine. M-am întrebat unde era Generalul. El era comandantul celor nouăzeci și nouă de legiuni ale Păsărilor de Aur, precum și ministru de război.

Când crainicul Curții a ieșit pe coridor, mi-am dat seama că se terminaseră audiențele. L-am privit pe dregători coborând scările, dar Pheasant nu era printre ei. Poate că își schimba hainele domnești sau poate că vorbea cu alți dregători. L-am zărit imediat pe Regent, cu o pălărie neagră și o robă violet lungă, cu mâneci ample, care îi cădeau până la genunchi. Nu părea să fi îmbătrânit mult în ultimii patru ani, iar pasul îi era iute și pieptul îndreptat spre cer.

Un dregător a șoptit ceva la urechea Regentului, iar acesta s-a uitat spre mine. A coborât scările rapid, cu ochii la mine. Am înaintat și m-am înclinat.

— *Zao an*, cinstite Regent. Făceam o plimbare prin palat și s-a întâmplat să trec pe aici. Ce minunat arătați azi. Mă bucur foarte mult să văd că sunteți sănătos.

Regentul s-a încruntat, privirea căzându-i undeva peste umărul meu, refuzând să mă privească în ochi.

— Ah, Talentata.

Desigur că și-a amintit cine eram.

— Cinstitul Regent are o memorie uimitoare în ceea ce privește trecutul meu la palat.

— Iar tu ești o femeie cu o poftă de viață uimitoare.

Așadar, se așteptase să mor la mănăstire, cum se întâmplase cu multe alte Talentate.

— Și sper să mai trăiesc, cu voia dumitale, stimate Regent, am ripostat.

Fiind mai aproape de mine, am văzut că, totuși, îmbătrânise. Fața îi era pătată cu puncte negre, barba presărată cu fire albe, dinții stricați, iar respirația lui putea face o femeie mai slabă să leșine. Doar ochii nu i se schimbaseră, erau tot vicleni și primejdioși.

— Ce faci aici, Talentato?

M-am inclinat din nou, părul din spate alunecându-mi de pe umeri peste brațe, amintindu-mi că trebuia să rămân cât mai umilă cu putință.

— Poate că cinstitul Regent nu a aflat...

Desigur că aflate despre fiul meu, dar nu spusese o vorbă și nici nu trimisese vreuna.

— Palatul a sărbătorit de curând un nou vlăstar al familiei imperiale. Fiul meu și cu mine am fi veșnic îndatorați, dacă unchiul lui ne-ar cinsti la un pahar.

Și-a aruncat mânecile spre spate.

— Îmi pare rău, Talentato, sunt foarte prins.

Din nou, niciun cuvânt despre fiul meu. Mi-am îndreptat spatele.

— Cinstite Regent, poate că ai aflat că nu mai sunt o Talentată. Împăratul nostru mi-a dăruit titlul de Doamna Strălucitoare.

— Tu! s-a auzit strigând o voce în spatele meu.

M-am întors. Un dregător bătrân, cu ochi albi tulburi, stătea lângă mine. Era Cancelarul, Chu Suiliang.

— Ar trebui să îți fie rușine, femeie. Nu ai nicio deprindere cinstită și nici bună-cuviință. Cum de îndrăznești să te arăți aici?

O ceată de dregători s-a adunat în jurul lui. Rânjeau, arătându-și dinții. Cunoșteam fețele acelea. Printre ei era și Secretarul, unchiul împărătesei, un bărbat durduliu, cu față rotundă și puhavă și cu mustață neagră deasă, care arăta ca un măcelar. Îl mai întâlnisem o singură dată, când venise să îl viziteze pe Împăratul Taizong, când era bolnav. Prințesa Gaoyang spusese că puterea familiei Împărătesei Wang era pusă la îndoială, dar unchiul ei încă arăta foarte bine.

Iar lângă el erau cei doi cumnați ai Regentului, Ministrul Han Yuan și Ministrul Lai Ji, plus alți câțiva sfetnici. Pentru o clipă, mi-am amintit cum se năpustiseră dregătorii asupra mea cu mulți ani în urmă, când crezuseră că aveam de-a face cu uneltirile împotriva vieții Împăratului Taizong. Mi s-au înmuiat genunchii.

Cancelarul a strigat la mine.

— Să îți fie rușine, femeie fără cinste și desfrânată! L-ai slujit pe Împăratul Taizong, iar acum îl vei păcăli și îl vei îmbrobodi pe fiul său?

M-a împuns cu degetul în obraz, iar eu m-am dat înapoi, uluită de bătăria lui.

— Femeie calică, nerușinată și vrednică de dispreț! a strigat spre mine Secretarul, unchiul împărătesei. Pângărești numele palatului care te adăpostește!

Și-a fluturat pumnii spre fața mea. M-am dat înapoi și mai mult, cu inima la galop. Dar puteam să mă descurc cu ei. Trecusem la viața mea prin multe greutăți. Supraviețuisem atacului rebelilor asupra palatului. Trăisem în tăcerea unei mănăstiri, suferisem pierderea unui tovarăș credincios și învinsesem durerile nașterii.

Mi-am ridicat mâneca, să îi opresc.

— Domnilor dregători! Ascultați-mă...

În jurul meu s-au repezit și mai multe robe colorate.

— Femeie necinstită! a mârâit un bărbat.

— Tărfă!

— Loviți-o!

— Domnilor dregători... domnilor dregători!

M-am uitat de la unul la altul, în timp ce se apropiau cu degetele ridicate în aer, cu gurile deschise scuipând venin. Erau nemiloși și nu aveau să se oprească. Am vrut să îmi acopăr fața, să fug și să nu îi mai văd niciodată pe acești oameni. M-am întors, dar m-am împleticit și am căzut. Peruca mi-a alunecat într-o parte, acoperindu-mi ochiul drept. În jurul meu au izbucnit râsete. Obrajii îmi ardeau de umilință. Mi-am pus repede peruca la loc, dar mâinile îmi tremurau și mi-a alunecat din nou. În acest răstimp, râsetele din jurul meu nu conteneau.

Îmi venea să plâng, dar mi-am dat seama că bărbații aceia ar fi fost mulțumiți să mă vadă în lacrimi. Ar fi fost încântați că mă invinseseră. M-am îndreptat și mi-am pus peruca la loc pe cap, nu îmi păsa dacă era strâmbă sau nu. Nu aveau să mă sfâșie așa de ușor. M-am ridicat în picioare și, acoperindu-mi gura cu mâna, am râs și eu. Tare.

Au tăcut și s-au uitat la mine cu gura căscată.

— Minunat, am zis domol. Domnilor dregători, acum, dacă tot v-am stârnit atenția, aș vrea să vă rog să vorbim omeneste. Dați-mi voie să vă întreb. De ce mă urâți atât de mult? V-am torturat părinții? V-am otrăvit concubinele? V-am schilodit copiii?

Au părut surprinși, iar unchiul Împărătesei a arătat din nou spre mine. Nu l-am lăsat să vorbească.

— Domnule Secretar Liu Shi, m-ai acuzat că sunt calică. Dă-mi voie să îți amintesc: tatăl meu, Wu Shihuo, a fost guvernator al Prefecturii Shanxi, cea care a plătit pentru războiul Împăratului Gaozu. El a deschis porțile familiei mele și a adăpostit armata lui Gaozu, când a fost trădat și a fugit. Vrei să spui că tata nu a ajutat la nașterea acestei mărețe dinastii? Vrei să spui că nașterea mea nu este la fel de nobilă ca a oricărei persoane din clasa *shi*? Tu sau familia ta i-ați oferit lui Gaozu vreun astfel de ajutor, când a avut nevoie?

S-a încruntat, iar eu i-am întors spatele.

— Da. L-am slujit pe Împăratul Taizong.

M-am întors spre ceilalți dregători, păstrându-mi glasul liniștit.

— A fost o mare cinste și nu mi-e rușine de asta. L-am slujit conștiincios și am izbutit multe lucruri. Am chemat ajutor, când a fost atacat de un ucigaș. L-am salvat viața, când nimeni nu era lângă el. Unde erai tu, domnule Cancelar, când împăratul Taizong avea nevoie de tine?

Ochii tulburi ai Cancelarului s-au rotit și a deschis gura să vorbească. Nu l-am lăsat.

— L-am slujit cu credință pe Împăratul Taizong, timp de unsprezece ani, și am avut grijă de el când era la pat și suferea. L-am alinat când se lupta cu demonii din cealaltă lume. Nu mă simt rușinată de felul în care l-am slujit. Unde mai pui...

În jurul nostru se adunaseră niște dregători de rang mijlociu care se uitau la mine. M-am întors spre Regent.

— Îngăduiți-mi să vă amintesc, domnule Regent, că și Domnia Voastră l-a slujit pe Împăratul Taizong.

S-a încruntat.

— Asta e cu totul altceva.

— De ce?

— Eu sunt bărbat!

— Și, din câte știm, un bun prieten al Împăratului Taizong. Așadar, sunt incredințată că știți că nu am avut cinstea de a câștiga favorurile împăratului răposat.

Acum știau că împăratul nu mă avusese. Dar, după ziua de azi, nu voi mai pomeni vreodată de viața mea în slujba tatălui lui Pheasant.

— N-are a face, Talentato.

Secretarul s-a apropiat și m-a scuipat.

— Limba ta alunecoasă nu va păcăli pe nimeni, femeie. L-ai ademenit pe împăratul nostru, fiul Împăratului Taizong! Ai săvârșit un păcat de neiertat. Ar trebui să fii spânzurată!

Flegma lipicioasă mi s-a prins în perucă, a alunecat și mi-a căzut pe umăr, arzându-mă ca o piatră încinsă. Eram uluită. Cu astfel de

bărbați aveam de-a face. Când nu mai aveau argumente, încercau să te înec în scuipat!

— Ce este cu zarva asta, domnilor dregători? a răsunat vocea lui Pheasant.

Bărbații s-au dat la o parte, iar în fața mea s-a ivit Pheasant, încă îmbrăcat în hainele imperiale. Se petrecuse, oare, ceva?

— Doamnă Strălucitoare? Nu știam că ești aici. Unchiule, ce se întâmplă?

— Mai nimic, nepoate. Eram pe cale să plecăm, a zis Regentul, cu glas liniștit.

— Văd bine?

Pheasant a venit lângă mine și mi-a dat la o parte părul care îmi acoperea ochiul.

— Doamna Strălucitoare n-a fost primită cum se cade?

Regentul n-a răspuns, dar Cancelarul a pufnit.

— Primește ce merită, Maiestatea Voastră. Această femeie nemernică și nerușinată ne osândește imperiul și ne smintește sufletele.

L-am simțit pe Pheasant încordându-se și i-am pus o mână pe braț. Trebuia să fie cu băgare de seamă, altfel avea să atragă neplăceri și asupra lui.

— Doamna Strălucitoare ne va osândi împărăția? Cum? a întrebat Pheasant, cu glas jos și măsurat, dar plin de furie.

— Se vede cu ușurință cum, Maiestatea Voastră! Ați încălcat codul bunei-cuviințe și v-ați lăsat sedus de farmecele unei femei, iar acum nu mai avem cum să le spunem oamenilor ca ei să se poarte cuviincios.

Pheasant a tras aer adânc în piept. Perlele de pe toca lui au clinchețit, iar eu mi-am amintit cum, cu ani în urmă, Împăratul Taizong poruncise să fie tăiată limba unui preot care, fără să vrea, adusese vorba de cât de limpede era la minte. Cancelarul pusese la îndoială domnia lui Pheasant. Dar preaiubitul meu nu semăna deloc cu tatăl său. El nu avea să se arate nemilostiv.

— Aș putea pune să fii biciuit, Cancelare, pentru necuviința față de împăratul tău.

— Bateți-mă, Maiestatea Voastră. Nu voi uita de datoria și de răspunderea cu care m-a însărcinat tatăl vostru.

Pheasant s-a încruntat.

— Tata a murit acum patru ani.

— Eu încă îi sunt credincios.

— Ești Cancelarul meu acum.

Vocea lui Pheasant a devenit mai puternică.

— Totuși, sunt neîncrezător într-un împărat decăzut. Strămoșii familiei Li nu vă vor ierta pentru că împărțiți patul cu femeia tatălui vostru.

Pheasant s-a apropiat de dregător.

— Poate că n-ar trebui să mai rămâi în dregătorie.

Fața i s-a întunecat, iar pieptul i se ridica și cobora cu furie. În curtea imensă s-a făcut liniște, iar Cancelarul fără minte părea uluit, de parcă niciodată nu i-ar fi trecut prin cap că Pheasant l-ar putea amenința. Cu ochii cețoși rotindu-se șovăielnic, s-a întors spre Regent.

Regentul a tușit.

— Nepoate...

Pheasant a strigat:

— Generale!

Din spatele meu s-a simțit o boare puternică.

— Maiestatea Voastră!

Generalul și-a făcut apariția, cu palma pe plăselele sabiei. Trecuseră aproape patru ani de când nu-l mai văzusem. Arăta ca un sălbatic, cu jumătate din față acoperită de un semn vinețiu din naștere. Aproape că mi s-a făcut frică. Dar el avea să îl sprijine pe Pheasant și avea să le amintească Regentului și celorlalți dregători cine era adevăratul împărat. Eram bucuroasă că Pheasant reușise să îl aducă înapoi.

— Luați-l din fața mea, a poruncit Pheasant.

Generalul s-a repezit și i-a răsucit Cancelarului brațele la spate.

— Regentule! a strigat Cancelarul, dar acesta arăta de parcă îl palmuise cineva.

Buzele subțiri îi erau strânse, iar pe chipul acoperit de pistruii se citeau furia și uluiala. Doar putea întoarce porunca lui Pheasant, dar n-ar fi cutezat să-l înfrunte pe General de-a dreptul. Ceilalți dregători au rămas cu gurile căscate când Generalul a început să îl tragă pe Cancelar de lângă Pheasant. Era limpede că niciodată nu se gândiseră că Pheasant va îndrăzni să dea la o parte un dregător de rang înalt din cauza unei simple concubine.

— Așteaptă, Maiestatea Ta, am zis, întorcându-mă spre Pheasant. Pot să te rog să te mai gândești? N-aș vrea să-și piardă cineva rangul din cauza mea.

— Vorbești în numele lui, Doamnă Strălucitoare?

Pheasant a ridicat din sprâncene. Am încuviințat.

— Te rog, Maiestatea Ta. Mai dă-i o șansă Cancelarului.

Pheasant s-a întors către bătrân.

— Ai auzit, Cancelarule? Doamna Strălucitoare e mult mai bună decât tine. Nu îi meriți bunătatea. Dar dacă îi ceri iertare, necuviința ta va fi iertată.

Cancelarul și-a răsucit capul. Omul nu era doar prost, era și nerecunoscător.

— Nu e nevoie să-și ceară iertare, am zis repede.

— Nu?

— Stăruie, Maiestate.

Dregătorii m-au privit cu curiozitate. Nădăjduiam că vor ține minte cum m-a apărut Pheasant și cum îl iertasem pe Cancelar.

— Prea bine. Dorința Doamnei Strălucitoare se va face. Acum, plecați toți. Cred că vă puteți găsi ceva mai bun de făcut decât să stați aici, arătând cu degetul spre alții.

— Voi pleca bucuros, nepoate, a spus Regentul.

Chipul său era de nepătruns, ca al unei statui din lut. Apoi s-a întors spre mine.

— Să vă fie ziua bună, a zis și, spre uimirea mea, s-a înclinat ușor. Doamnă Strălucitoare!

M-a salutat! De ce? Pentru că îi cerusem ca Pheasant să îl ierte pe Cancelar? Sau pentru că văzuse că Pheasant avea sprijinul Generalului? Nu conta. În orice caz, trebuia să fiu fericită. Zâmbind, mi-am înclinat și eu capul.

— Vă doresc cât mai multe zile minunate, cinstite Regent.

Fața Cancelarului s-a învîinețit, dar Regentul a scuturat din cap și i-a făcut semn să îl urmeze. Amândoi s-au întors și au plecat. Unchiul împărătesei și-a plecat capul și a plecat și el, cu apropiații după dânsul. Dregătorii de rang mai mic s-au uitat spre mine, s-au înclinat și i-au cerut lui Pheasant încuviințarea să plece și ei.

— Mă bucur să vă revăd, Generale.

M-am înclinat spre el, după ce toți dregătorii au plecat și am rămas doar noi în curtea imensă. Stătea neclintit, cu semnul din naștere de parcă cineva i-ar fi pus pieziș un petic negru pe chip. Exilul nu părea să îl fi schimbat. Se apropia de patruzeci de ani și era tot zdravăn, bine făcut, bărbătos și rece. Dar îi stătea bine cu capa stacojie, cu platoșa strălucitoare din bronz și cu pălăria roșie. O fi știut că eu rugasem să i se dea o a doua șansă la Curte, o a doua viață alături de familie?

— Doamnă Strălucitoare.

S-a înclinat scurt spre mine.

— Vă sunt foarte recunoscătoare pentru ajutor, am spus.

— Voi fi aici, Maiestatea Voastră, dacă veți avea nevoie de mine.

Generalul s-a întors și s-a îndreptat spre caleașca lui Pheasant care avea să îl ducă pe acesta în Curtea Interioară.

— De ce nu mi-ai spus că vii aici? m-a întrebat Pheasant, încruntându-se.

— Am greșit. Ar fi trebuit să îți dau de știre. Dar ai auzit ce a zis Regentul? M-a salutat. Acum, bătrânii aceia nu mă vor renega.

— Știu. Am auzit.

Pheasant a încuviințat, părând mai bucuros.

— Ți-a căzut asta.

A luat de pe jos o agrafă și mi-a așezat-o în perucă.

— Așa... ia să văd. Acum arată mai bine. Ți-am spus că arăți grozav cu peruca asta? Da. Grozav de-a dreptul, Doamnă Strălucitoare.

— Sunt tare mulțumită să-mi păstrez rangul, am zâmbit, și peruca.

A izbucnit în râs și a pornit-o spre caleașcă.

— Într-adevăr, Doamnă Strălucitoare, vei avea tot ce îți dorești. Nimeni nu îți va sta în cale. Vino, să ne vedem de niște plăceri imperiale.

L-am urmat, trecând pe lângă gărzile care stăteau în curte precum stâlpii. Nu și-au întors capetele, dar privirile lor mă urmăreau. Am zâmbit. Îmi închipuiam că aveam să-i văd mai des, de atunci încolo. Ca Doamnă Strălucitoare, puteam să vin la Curtea Exterioară de câte ori voiam.

— Ce fel de plăceri?

— Ah! Sunt foarte multe. Căii dansatori mi-s cei mai dragi, dar și, desigur, aruncatul la țintă și carele alegorice. Să fii gata de petrecere! Poate că te voi cinsti cu un carnaval, unul de o săptămână.

Un carnaval era mereu un răsfăț pe cinste, unde oamenii puteau să uite de necazuri și să se amuze. Când trăia Împăratul Taizong, porunca adeseori să se facă un carnaval, doar pentru că așa avea chef. Uneori, dura câte trei zile, alteori, două săptămâni.

— Nu văd de ce m-aș împotrivi, Maiestatea Voastră.

Eram gata să urc în caleașcă, dar am zărit ceva cu coada ochiului. Pe cealaltă parte a palatului sosise o altă caleașcă, iar din ea am văzut coborând silueta mare a Împărătesei, îmbrăcată în largă ei rochie

Împărăteasa Lunii

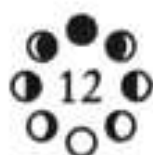
---

aurie. Secretarul și un grup de dregători s-au dus să o întâmpine. Au înconjurat-o, apropiindu-și capetele. Partea din spate a pălăriilor negre se întindea în urma lor, iar capetele li se ridicau și coborau în timp ce încuviințau, precum un stol de ciori care se pregăteau pentru următoarea pradă.

Vorbeau despre fiul meu? Sau despre mine? M-am oprit lângă caleașcă. Dar nu mi-am făcut griji, pentru că, acum, eram Doamna Strălucitoare și nu puteau să facă nimic în privința asta.

ANUL 653 D.H.
AL PATRULEA AN AL DOMNIEI
GLORIEI ETERNE
A ÎMPĂRATULUI GAOZONG
VARĂ

Renăscusem. Nu mi se mai spunea „slujnica” sau „concubina Împăratului Taizong”. Oriunde mergeam, oamenii se înclinau în fața mea, numindu-mă „Doamna Strălucitoare”, recunoscându-mă drept o domniță de rang înalt și în plină ascensiune, mama fiului împăratului, femeia care aproape că îl făcuse pe împărat să-l dea afară pe Cancelar. Toți – slujitorii, dregătorii și scribii – își lăsau privirile în jos și se plecau adânc atunci când treceam.

Am fost copleșită cu și mai multe daruri luxoase: suluri de mătase fină, bijuterii din aur, parfumuri neobișnuite și multe peruci – păstrasem opt, toate cu păr lung, lucios, care îmi cădea până la glezne. În zilele călduroase, primeam evantaie mari, din pene albe de lebădă, pepeni reci ținuți în găleți cu gheață, mult-râvnite pier-sici aurii de Samarkand și *lychee*, un fruct rar, cu pulpă străvezie, ca un jeleu, care creștea doar în căldurosul sud. Le dădeam slujnicelor, împărțeam darurile, pentru că ele erau ale mele: le purtam de grijă și împărtășeam cu ele norocul meu.

Pheasant a hotărât să aducă unele îmbunătățiri grădinii. A poruncit să se construiască o clădire nouă, cu zece camere, fiecare

dintre ele cu paravane aurite, geamuri cu zăbrele din lemn parfumat de santal și coridoare lungi și late. A mărit și grădina, căreia urma să i se adauge un lac uriaș, plin cu pești neobișnuiți și cu flori de lotus albastru. În apropierea lacului, urma să se ridice o miniatură a muntelui Tai, unul dintre cei Cinci Munți Măreți din împărăția noastră. Iar după ce astrologii vor fi făcut socoteli și se vor fi sfătuit, avea să fie ridicat un pavilion cu acoperiș albastru și un pod șerpuit, cu nouă serpentine. Având cele cinci elemente – lacul, muntele, pavilionul, podul și coridoarele –, grădina era în armonie desăvârșită cu rânduielile privind frumusețea și cu cele *feng shui*.

Nu aveam nevoie să mă mut în locuințele din Lotusul Pur, unde stăteau Cele Patru Doamne, mi-a spus Pheasant. În schimb, s-a mutat el în grădină și trăiam acolo împreună, ca soț și soție.

În scurt timp, Pheasant a și dat tuturor de știre că nu va mai chema în camera lui pe niciuna dintre concubine sau pe vreuna dintre doamnele de rang înalt, în răspăr cu toate rânduielile împreunării. Mă va avea drept tovarășă doar pe mine, Cea mai Adorată și Doamna lui Strălucitoare. Vestea a uluit întregul palat. Dregătorii, care auziseră că lui Pheasant nu-i păsa de protocol, dar care credeau că era vorba de-o toană, au fost uimiți.

— Cum rămâne cu legea de căpătâi a lui Confucius, că trebuie făcuți cât mai mulți băieți cu putință? s-au împotrivit ei. E o încălcare a obiceiului și e nemaiauzit ca un împărat să își aleagă o singură femeie.

— Și nu trebuie să uitați, Maiestatea Voastră, a strigat Cancelarul, cel mai mare domnitor, tatăl vostru, cel mai conștiincios fiu al Împăratului Gaozu, a fost tatăl a zece fii și a douăzeci și una de fiice!

Deocamdată, Pheasant avea doar trei băieți – unul cu mine, unul cu Doamna Imaculată și unul cu Rain – și două fiice. Cu chipul liniștit, Pheasant a ridicat mâinile, ca să îl facă pe Cancelar să tacă.

— Nu uita nici acest lucru, Cancelarul: eu nu sunt tata.

Apricot mi-a spus că Împărăteasa Wang era furioasă și că mă considera vinovată pentru că nu putea face copii. Pare-se însă că nimeni nu credea ce spune, iar oamenii au început să se poarte altfel cu ea. Când trecea pe holurile din Palatul Exterior, dregătorii fie o priveau pieziș, fie șușoteau pe la spatele ei, iar unii chiar cârteau împotriva rudelor ei care slujeau la Curte; un dregător chiar s-a certat cu unchiul ei, Secretarul.

Împărăteasa își descărca furia pe slujitoarele ei, pe care le pedepsea și le bătea, din câte am auzit. După aceea, tropăia prin dormitor, strângând din dinți și blestemându-mă. Dar nu îmi păsa și în fiecare noapte stăteam întinsă în grădină cu Pheasant, sub Luna strălucitoare, scăldați în lumina ei argintie.

— Îți voi da orice dorești, îmi șoptea el, trecându-și degetul peste pielea mea goală. Orice îți dorești va fi al tău.

Vocea lui era amețitoare.

— Chiar și Luna? am întrebat.

M-a sărutat pe gât. Un fior plăcut a urcat prin mine și m-am aplecat să îl sărut și eu.

— Da, chiar și Luna.

Mi-a mângâiat sânii, stomacul și pântecul. M-a mușcat blând, ispitindu-mă, întărâtându-mă, îndemnându-mă să îl doresc, să vreau mai mult.

— Pentru tine, Doamnă Strălucitoare, draga mea, mama copilului meu... Într-o bună zi, toate visele tale se vor împlini.

Mi-a crescut inima, pielea îmi ardea de plăcere, iar trupul mă durea de o patimă pe care nu o mai simțisem. Fiecare atingere a mâinii lui, fiecare ecou al vorbelor lui era o amintire a trecutului, dar și o presimțire a viitorului, eram la adăpost, eram ferită de rele, și așa avea să fie și viața mea la palat.

Da, voi visa din nou, iar acum urma să îmi îndeplinesc primul vis.

O voi vedea pe mama.

Mama a sosit la palat într-o zi de vară plăcută, răcoroasă.

Îmbrăcată cu cea mai bună rochie roșie pe care o aveam și purtând peruca mea cea minunată, am așteptat în grădină, ținându-l în poală pe Lion, care avea șase luni. Am încercat să rămân liniștită, trecuseră aproape nouă ani de când o văzusem ultima dată, dar când eșarfa ei cenușie s-a ivit la intrarea în grădină și când i-am văzut trăsăturile cunoscute, spatele încovoiat, chipul bătut de frig și de vânt, n-am mai putut să rămân așezată. I l-am dat lui Apricot pe Lion și am alergat spre ea.

— Mamă! am prins-o de braț.

Eram atât de fericită, că îmi venea să plâng.

— Cât mă bucur să te văd.

S-a uitat la mine, iar chipul ei mi-a părut cea mai uluitoare canava pe care o văzusem vreodată.

— Copila mea, uită-te la tine. Cât de frumoasă te-ai făcut. Atât de frumoasă, atât de grațioasă. Niciodată n-am crezut că s-ar putea întâmpla asta.

— Știu, știu.

Am încuviințat, iar fericirea a făcut să-mi crească inima. Purta o eșarfă cu petice cenușii și negre și o pereche de pantofi din pânză care păreau subțiri și tociți. Era mai scundă, mai slabă și mai mărunțică, urmări ale vieții simple din templu, știam asta, dar ochii îi erau limpezi, iar mișcările iuți. Am fost foarte ușurată. Atâta timp cât mama era sănătoasă, puteam să o văd mereu.

— Acesta este nepotul meu?

S-a aplecat și l-a luat pe Lion din brațele lui Apricot. Fericirea i-a înflorit pe chip, iar adorația ei strălucea precum soarele de vară.

— Uită-te la el. Cerule! E atât de mic. E atât de frumos!

Nu putea să-și ia mâinile de pe el. L-a strâns în brațe, i-a mângâiat părul, obrazii, degetele. Lion nu s-a tras și nici nu a plâns, cum făcea adesea cu străinii, de parcă simțea dragostea ei. Ba chiar a

zâmbit un pic, atunci când ea l-a gădilat. Poate că a fost prima dată când l-am văzut zâmbind.

Mai târziu, eu și mama ne-am așezat lângă lac și am băut ceai de crizanteme. M-am așezat aproape de ea, simțindu-i căldura brațelor, bucurându-mă de zâmbetul ei. În copilărie, iubeam clipele acelea, rezemată de ea, simțindu-i dragostea în vocea blândă și în atingerea gingașă. Mă deprinsesem așa din copilărie, crescusem astfel și nici prin gând nu-mi trecuse că lucrurile ar fi putut să fie altcumva. Acum, stând lângă ea, simțeam cum dragostea ei continua să izvorască și să mă hrănească precum o fântână nesecată, dar era ceva mai mult de atât. Pentru că acum eram și eu mamă, simțeam mai bine cât de adâncă era fântâna și cât de puternic fiecare strop de dragoste, iar asta îmi limpezea gândurile și mă umplea de recunoștință.

M-am dus în spatele ei și i-am apăsât umerii. A gemut de plăcere și mi-am dat seama că durerea ei de spate se înrăutățise cu anii. Odinioară, mă umpleam de putere și de hotărâre doar atingându-i și mângâindu-i pielea. Așa era și acum, dar mai căpătam și mulțumire și fericire. I-am spus că trebuia să vină să mă vadă din nou, iar dacă dorea putea chiar să părăsească templul. Puteam să îi cumpăr o casă în oraș, să poată trăi în largul ei și bine îngrijită.

I-am mai spus că, dacă dorea, puteam și să răscumpăr casa familiei noastre, din Wenshui, dar și acareturile familiei, astfel încât să locuiască acolo. Dar eu mi-aș fi dorit mai degrabă să rămână în Chang'an cu mine, decât să stea singură în îndepărtata casă a familiei.

A dat din cap.

— Toate la timpul lor.

— Acum e timpul, i-am amintit.

— Am trăit la mănăstire foarte mulți ani. Sunt obișnuită cu viața simplă de acolo. Nu trebuie să îți faci griji pentru mine.

Stăteam în fața ei.

— Nu vrei să am grijă de tine?

A zâmbit, iar ridurile din jurul ochilor i s-au adâncit.

— Sigur că vreau. Dar nu e chiar atât de ușor. Ești o doamnă de rang înalt, dar asta nu înseamnă că poți face orice poțtești.

Nu știam ce să spun. Mama încă își făcea griji pentru mine. Era verișoară cu fosta împărăteasă și știa că un rang nu putea să mă ferească de primejdiile ascunse din palat. Și se temea că grija mea pentru dânsa ar putea fi folosită împotriva mea, deși împărăteasa însăși dăruise multe lucruri familiei sale. Lumea cârtea acum împotriva împărătesei, dar ea tot putea găsi o cale să îmi facă rău.

Însă nu voiam să o las pe mama să trăiască în sărăcie, în timp ce eu aveam tot ce îmi doream. Mi-am trecut degetul peste cusăturile peticelor de pe eșarfa ei și pe marginile roase ale mânecilor ei. Poate că găseam o altă cale să am grijă de ea.

— I-aș putea cere împăratului să facă un dar mănăstirii. Crezi că maica stareță va zice ceva?

— Un dar?

Cu ani în urmă, când vizitasem mănăstirea, clădirea stătea să se prăbușească. Acum trebuie că era într-o stare de plâns.

— Da, pentru lucrări. Ai putea să-i dai de veste, mamă?

— Bucuroasă.

I-am strâns mâna, ușurată. Mama mi-a luat fața în mâini. Cu ochii sclipindu-i, s-a uitat la mine.

— Sunt fericită pentru tine, copila mea. Nu am îndrăznit să visez la ziua asta. Aș vrea să îți pot spune cât sunt de fericită.

— Știu, mamă. Știu.

Am îmbrățișat-o.

— Tatăl tău ar fi foarte mândru de tine.

Tata. Da. Ar fi fost. Eram Doamna Strălucitoare. Niciunul dintre strămoșii mei nu cinstise familia Wu în felul acela. Iar eu eram fiica lui. Eram carne din carnea lui; eram visul lui. Acum, că eu mă ridicasem, se va ridica și el cu mine. Poate că simțise asta, bucuria cinstirii ce ni se făcuse și strălucirea fericirii mele. Cu rangul meu, puteam să îl cinstesc cum se cuvine, la comemorarea lui. Puteam

să fac în numele lui daruri neobișnuite și să le cer călugărilor să se roage pentru el, să li mângâie sufletul.

Dar era cu puțință, oare chiar era cu puțință să îi fac cea mai mare cinste și să devin o legendă?

Am oftat.

Mama mi-a atins mâna.

— Îmi fâgăduiești ceva, copila mea?

— Da, mamă.

— Ai grijă.

Iată cât de mult mă iubea, mereu voia să mă știe la adăpost. Am îmbrățișat-o.

— O să am, mamă.

Am mai stat de vorbă și toată după-amiaza ne-am jucat cu fiul meu. Când a venit vremea să plece, am îmbrățișat-o, dorindu-mi să nu trebuiască să mă despart de ea din nou.

În ziua de după plecarea mamei, am scos o parte din zestre și am trimis banii la mănăstirea ei. Nădăjduiam ca maica stareță să îi folosească pentru cele trebuincioase și pentru a le ușura traiul călugărițelor. Maica stareță mi-a trimis o carte prin care îmi mulțumea pentru dar și îmi spunea că făcuseră reparațiile de care era nevoie pentru ca mănăstirea să poată primi numeroasele femei chinuite și alungate de familiile lor și care căutau adăpost acolo. Mai mult, urma maica stareță, mulți țărani rămași fără case din cauza unei furtuni de nisip ceruseră de mâncare de la templu. Știind că darul meu îi hrănise pe ei și pe copiii lor, îmi erau recunoscători pentru ajutor și se rugau pentru mine, Doamna Strălucitoare de la palat.

M-am bucurat să aud că darul meu ajutase femeii nevoiașe și pe cei săraci. Și știam că în Chang'an, deși erau multe mănăstiri taoiste, se ridicaseră doar câteva temple și mănăstiri budiste, risipite prin colțurile îndepărtate de pe lângă zidurile așezării. Cum budiștii nu primeau niciun fel de ajutor de la Curte, călugării și călugărițele se bizuiau doar pe propriile puteri și pe ajutorul binefăcătorilor lor

cam zgârciți. Și mai știam că templele budiste, nu mănăstirile taoiste, săreau în ajutorul sărmanilor loviți de necazuri; pentru că taoiștii, cu gândirea lor trufașă, se închipuiau deasupra tuturor și li numeau pe săraci „hoțomani” și „purători de boli”. Pentru mine era limpede că templele și mănăstirile budiste deveniseră un fel de bărci de salvare pentru oamenii pe cale să se înece, mai ales pentru femei, tinere și bătrâne deopotrivă.

Am cântărit lucrurile. Până atunci, nu mă gândisem cu adevărat la credință, nici măcar pe când fusesem închisă la mănăstire, unde mă chinuisem să rămân în viață. Pentru mine, religia era ca o floare în ceață. Adesea era încurcată, neguroasă și nu reușeam să o privesc limpede. Dar acum m-am întrebat dacă ar fi trebuit să trăiesc în credința budistă, căci, dacă numele meu se răspândea printre credincioși și dacă, purtându-le de grijă, aveam să le schimb viețile, poate că o să mă țină minte și o să se gândească la mine ca la o femeie în care se puteau încrede.

Oare nu spusese maestrul Sun Tzu că un comandant de armată trebuie să-i însuflețească pe oameni într-atât încât să poată schimba cursul unui război? M-am gândit la anii pe care i-am petrecut la mănăstire și la călugării costelivi din pagoda lui Tripitaka. Am hotărât să fac daruri către toate templele și mănăstirile budiste din oraș.

Am strâns laolaltă banii, darurile pe care le promisem de la Pheasant și unele rochii și bijuterii neobișnuite pe care nu le purtam și le-am folosit ca să miluiesc templele și mănăstirile. Am mai dăruit fiecărui templu câte o moară de apă – dintre cele pe care țăranii le foloseau să curețe și să macine grânele –, pentru că mi-am amintit că, atunci când eram acasă în Wenshui, mulți oameni veneau să se tocmească pentru cele cinci mori de apă pe care le avea tata. Le-am spus că morile erau ale templelor și că le puteau năimi morarilor și păstra banii pe care-i adunau astfel.

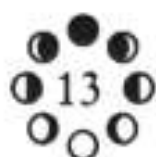
Nu m-am oprit aici. I-am cerut ajutor lui Pheasant, care mi-a dat aur din vistieria imperială, pe care l-am folosit ca să îmbunătățesc

drumurile din preajma templelor și mănăstirilor. Fang Yi'ai, soțul lui Gaoyang, care slujea la Dregătoria Lucrărilor Obștești, m-a ajutat la construirea drumurilor. Era un tânăr așezat, cu fața arsă de Soare, glasul puternic și cu chipul neliniștit. El a tocmnit meșteri și muncitori, a cumpărat unelte și cele trebuincioase lucrului, a făcut s-ajungă unde era nevoie de ele și a supravegheat el însuși mersul lucrărilor. În scurtă vreme, multe dintre drumurile noroioase spre temple au fost înlocuite de căi noi, curate, acoperite cu scânduri, care aveau să facă față inundațiilor și alunecărilor de teren.

Am primit scrisori de recunoștință din partea stareților mănăstirilor și templelor. Traiul călugărilor și călugărițelor s-a îmbunătățit mult, spuneau ei, aveau apă curată, orez și haine călduroase. Iar agoniseala de pe urma morilor le dăduse răgaz să descâlcească sutrele scrise în sanscrită. Drumurile mai bune au adus și mai mulți călători care trăgeau la temple, pentru că nu-și îngăduiau să stea la hanuri.

Am primit vorbă și de la Tripitaka. Mi-a spus că scrisese despre o parte a călătoriilor sale, că-i spusese cărții, deocamdată, *Marea călătorie spre mieznoapte*, și mi-a mulțumit pentru ajutor și pentru daruri. Spunea așa: „Chiar și un mare gânditor precum Buddha, care crede că virtutea umple văzduhul precum izul de tămâie, are nevoie de vântul care s-o răspândească.”

Am zâmbit. Eu eram vântul. Eu trimiteam către oamenii de aproape și de departe bunăvoință și milostenie și îi ajutam să își umple inimile cu mirosul sfânt de tămâie, iar, într-o bună zi, poate că se vor îndupleca să vină și să-mi dea ascultare.

Cu obrajii roșii de încântare, Apricot mi-a adus vești neașteptate.

Doi dintre verii Împărătesei Wang, care slujiseră la Dregătoria Riturilor, fuseseră găsiți vinovați de luare de mită și fuseseră dați afară. Iar Cancelarul, tocmai cel care sprijinise plângerile suveranei împotriva mea, i se plânsese Regentului că Secretarul, unchiul Împărătesei, nu dăduse de veste Curții despre cuprul măsluit care apăruse la vânzare și poruncise să se certeze totul. Ca urmare, Secretarul nu mai lucra la Curte, până la noi porunci.

Nu știam ce să cred. Cu greu puteai spune că mituirea era o nelegiuire, căci o întâlneai pretutindeni la Curte, iar dacă cineva ar fi hotărât să îi dea de capăt, niciunul dintre dregătorii de-acolo nu ar fi fost găsit nevinovat. Iar a-l opri pe Secretar de la muncile lui obișnuite doar pentru o scăpare era prea mult.

De fapt, mi se părea că era mai mult un semn că Împărăteasa și familia sa pierdeau puterea în palat. M-am întrebat cine își dorea ca oamenii Împărătesei să fie dați la o parte. Puteau fi unii dregători nemulțumiți de Împărăteasă și de trecerea de care se bucurau

rubedeniile ei la Curte. Puteau fi chiar neamuri de-ale Doamnei Imaculate; știam că trei aveau ranguri mijlocii. Dar puteau fi și oamenii Regentului, care râvneau la scaunele pe care se așezase familia preamăritei.

Zvonurile ziceau că Împărăteasa ar fi fost chemată degrabă acasă de către mama și unchiul ei, care au dojenit-o pentru că nu fusese în stare să-și apere familia. Au tras-o de mânecă: își va pierde toate legăturile și toată puterea și va rămâne singură în palat. Când Împărăteasa s-a întors, tremura și avea ochii umflați de plâns.

Am început să tot aud povești ciudate despre ea. Oamenii spuneau că avusese o copilărie de plâns. Stătea adesea la ea în cameră, mușcându-și unghiile și mormăind în barbă, cu neliniștea întipărită pe chip. Mânca rar și o durea îngrozitor stomacul. Noaptea avea coșmaruri și se trezea cu sudori reci, după care tropăia prin cameră, plângând și lovindu-se în piept. Când s-a întâlnit cu unchiul ei, într-o clădire din apropiere de Sala Chengxiang, a izbucnit în plâns și aproape că s-a înecat. Și-a pierdut glasul pentru câteva zile și i-a fost frică să vadă pe oricine, chiar și pe slujnicele ei. Și a slăbit și mai mult.

Le-am chemat pe Cele Patru Doamne în grădina mea înnoită, să servim castane și kaki uscat și dat prin zahăr. Era timpul să-mi fac prieteni, acum, că Împărăteasa era slabă.

Doamna Imaculată mi-a trimis salutări. Era bolnavă și nu putea să vină. Mi-a părut rău să aud asta. Nu eram încredințată că într-adevăr era bolnavă sau că doar se ferea de mine. Cum Împărăteasa era în cădere, cu siguranță că oamenii aveau să ne urmărească mai atent și aș fi vrut ca noi două să ne înțelegem bine. I-am trimis Doamnei Imaculate coșuri cu fructe și daruri și i-am urat însănătoșire grabnică, să își poată îndeplini îndatoririle la Atelierele Imperiale de Viermi de Mătase.

Celelalte trei Doamne au venit, arătând grozav în rochiile portocalii aidoma, ornate cu pene de pescăruș albastru. Le-am lăudat și le-am arătat prețuirea mea.

— Sunt încântată că Doamnei Strălucitoare îi plac rochiile noastre, a spus Doamna Nobilă.

Ca de obicei, mergeau ținându-se de braț, de parc-ar fi fost trei surori gemene, de nedespărțit. După felul în care zâmbeau și își șopteau, îți dădeai seama că erau prietene apropiate. Am pornit pe podul cu serpentine, cu Prințesa Gaoyang, cele trei Doamne, slujitoarele lor și Apricot, care îl ținea în brațe pe Lion, după mine.

— Doamnelor, aș dori să vă spun – am făcut semn din cap spre fiecare dintre ele – că am vorbit cu Împăratul nostru despre hotărârea lui de a locui aici.

Fusesem fericită când Pheasant anunțase că nu-i păsa de rânduielile împreunării, dar știam și că Doamnele nu vor mai avea cum să rămână grele, dacă el nu voia să le mai vadă. Mi-a părut rău pentru ele. Doamna Nobilă s-a uitat la mine, iar ochii ei frumoși păreau plini de speranțe.

— Ce a spus Împăratul? Ne va chema?

Am mers mai departe.

— A spus că vă va chema foarte curând.

Nu m-a lăsat inima să le dezvălui adevărul. Când îi spuseseam lui Pheasant să le cheme pe Doamne, amintindu-i că rânduielile împreunării erau printre cele mai vechi de la palat, el ridicase din umeri, zicând: „N-am știut că îți pasă de rânduieli”.

Doamnele și-au zâmbit una alteia, părând ușurate. Am hotărât să mai încerc să vorbesc o dată cu Pheasant să le primească în pat. Nu eram geloasă, căci știam că el mă iubea doar pe mine.

— Veniți, o să vă arăt nuferii!

Le-am făcut semn să mă urmeze.

— Majoritatea nuferilor sunt albaștri, dar acela cu floare albă – am arătat spre planta care plutea în mijlocul lacului, în timp ce înaintam pe podul șerpuit – e cel mai frumos.

Nu părea să le pese de plante sau de clădirile proaspăt reparate, dar au dat din cap politicoș.

— Ați auzit că în sud – m-am oprit la capătul podului, trăgând în piept parfumul florilor – trăiește un nufăr anume, care noaptea își bagă capul sub apă și care îl scoate dimineața? Are petale mari, albe și un iz puternic, plăcut, cu care nu se poate măsura niciun alt soi de lotus. Localnicii îi spun „lotusul adormit”.

Îmi doream ca într-o bună zi să îl am în grădina mea. Cele trei Doamne au încuviințat din nou, dar în scurt timp le-a pierit cheful pentru grădinărit și s-au întors să se joace cu fiul meu, care era în brațele lui Apricot.

— Cum îți pare noua grădină, Gaoyang? am întrebat, privind în jur.

Vopsea roșie a podului strălucea în soare, vârfurile noilor streșini ale casei se curbau fin, precum coada unei păsări phoenix în zbor, iar frescele proaspete de pe pereții pavilionului arătau frumos. Eram fericită. Acelea erau casa și grădina mea, unde puteam sădi orice pom voiam.

— Grădina cea nouă este minunată, a zis prințesa Gaoyang lângă mine. Îmi plac și nuferii și lacul cel nou.

— Dar?

M-am întors spre ea și am privit-o.

— Un singur lucru cred că trebuie să schimbi.

Prințesa Gaoyang a aruncat o pietricică în apă, care a săltat pe luciul lacului.

— Ce anume, Gaoyang?

Mi-am dus mâna spre perucă, să mă asigur că era pusă bine, deși nu îmi făceam griji că Doamnele vor râde de părul meu. Era doar

un obicei: acum, că eram Doamna Strălucitoare, trebuia să mă asigur că purtarea mea era întotdeauna cea potrivită.

— Rangul tău. Nu ți se potrivește.

Eram nelămurită.

— Ce vrei să spui?

— Meriți mai mult decât să fii o Doamnă, Mei. Tu ar trebui să fii Împărăteasa.

Mi-a tresărit inima. M-am speriat. Privind în jur, ca să mă încredințez că nu ne asculta nimeni, am zis:

— N-ar trebui să spui asta, Gaoyang.

— Spun ce potesc. Acum ești aproape egala ei. Poate chiar mai mult. Ea este stearpă, iar tu ai un fiu. Nu vrei să fii împărăteasă?

Desigur că voiam. Nu uitasem de visul tatei. Dacă ajungeam împărăteasă, duhul lui ar fi fost mândru, iar eu mi-aș fi cinstit familia. Dar era primejdios să mă gândesc la visul acela și nu voiam să fac nimic care să o stârnească pe Împărăteasa Wang. Puterea ei la palat slăbea, dar încă era împărăteasa.

— Ne-a blestemat pe mine și pe fiul meu.

M-am uitat spre lotusul alb.

— Ai auzit despre asta?

Prințesa Gaoyang a ridicat din umeri și a mai aruncat în lac o pietricică.

— Sunt doar blesteme. Nu ai de ce să te temi.

Doar prințesa Gaoyang putea să spună așa ceva.

— Nu știu.

Nu uitasem cu câtă cruzime mă bătuse Împărăteasa Wang și cum îl măcelărise și-l gătise pe Hope al meu. Atâta timp cât locuiam în palatul acela, trebuia să am grijă cu ea și trebuia să fac tot ce era cu putință să îl feresc pe fiul meu de mânia ei.

Prințesa Gaoyang nu pricepea asta, dar mi-a amintit cât de firavă era poziția mea – și poziția lui Pheasant. Sprijinul Generalului nu era de ajuns. Dacă Pheasant dorea să devină un adevărat împărat,

avea nevoie de mai mulți susținători, și la fel și eu. Aveam nevoie de oameni care să ne înconjoare pe mine și pe fiul meu, ca o platoșă. Dar era primejdios să cauți ciraci la Curte. Eu revenisem de curând. Puțini oameni mă cunoșteau. Dacă nu mă pregăteam cum trebuie, nu făceam decât să îmi pun în primejdie fiul, iar Pheasant avea să piardă tot ceea ce câștigase.

— Ți-e dor de Prințul Ke? am întrebat-o pe Gaoyang.

Când s-a uitat la mine surprinsă, am zis:

— Îmi amintesc că mi-ai spus despre el. lui Pheasant îi e dor de el.

Știam că lui Pheasant îi era dor de toți frații săi, deși nu vorbea des despre ei. Îi era dor mai ales de Taizi și de Prințul Wei, care murise cu ani în urmă. Prințesa Gaoyang a zâmbit, iar în obraji i s-au adâncit două gropițe.

— Mi-e dor. Eram foarte apropiați când eram mici. Ne jucam mult împreună. Era bun cu mine. E un bărbat bun și un frate bun. Credincios și generos.

Am dat din cap. Poate că Pheasant putea să îl recheme din exil. Prințul era fiul fostei Doamne Nobile și îmi plăcuse de el. Ar fi fost un prieten de nădejde, dacă s-ar fi întors la palat, și, cum era fiu al fostului împărat, putea fi un tovarăș puternic.

În seara aceea, am vorbit cu Pheasant despre gândul de a-l rechema pe Prințul Ke.

— Unchiul meu se va împotrivi.

A șovăit, deși i-am zărit încântarea în ochi.

— Dar ce bine ar fi dacă s-ar putea întoarce. Mi-ar plăcea să-l am aproape la Curte. Nu l-am văzut de patru ani.

— Așadar, o să faci tot ce poți ca să îl aduci înapoi?

Și-a apropiat palmele și și-a încrucișat degetele. Avea chipul liniștit pe care i-l văzusem adeseori în ultima vreme. În ochii lui erau o putere și o hotărâre care îmi păreau amețitoare. Pe zi ce trecea, Pheasant părea un conducător din ce în ce mai puternic.

— O să fac tot ce pot și nu o să dau înapoi până când nu izbâdesc, a spus el. Iar cu Generalul de partea mea cred că am putea izbândi.

Din câte-am auzit, când Pheasant a adus vorba despre întoarcerea Prințului Ke s-a iscat un iureș. Idiotul de Cancelar a fost cel mai potrivnic. Dar Pheasant a stăruit. A spus că voia doar să petreacă mai mult timp cu fratele lui, care îi lipsise foarte mult în toți anii aceia.

În cele din urmă, Pheasant a izbândit, iar în toamna aceea, când frunzele de arțar de la palat s-au schimbat în galben auriu, Prințul Ke s-a întors din exil împreună cu cei doi fii ai lui. Pheasant i-a redat prințului pământul și casele care îi aparținuseră, dar și zestrea în bani. Regentul n-a fost mulțumit de întoarcerea prințului. Și-a oprit dregătorii lui să stea de vorbă cu prințul și cu fiii lui. Iar când Pheasant l-a chemat la o întâlnire între patru ochi pe Regent și l-a întrebat dacă prințul putea fi consilierul său — Pheasant era mereu curtenitor și cuviincios cu bătrânul, deși îi luase puterea —, Regentul a părut îngândurat. Pheasant a stăruit, amintindu-i de anii când vâna și juca polo cu tatăl său, cu Prințul Ke și cu ceilalți frați, iar în cele din urmă Regentul a oftat:

— Cu siguranță, frăția este foarte importantă în viața unui bărbat, a zis el, și, dacă îmi e îngăduit să o spun, nu voi uita cât de mult a însemnat pentru mine dragostea tatălui tău. Într-adevăr, el mi-a fost ca un frate.

Apoi a dat din cap fără tragere de inimă și și-a dat consimțământul. Pheasant a fost în culmea fericirii. L-a ridicat pe Prințul Ke la înaltul rang de sfetnic, ceea ce-i dădea dreptul de a-l însoți pretutindeni; iar mai târziu, mulțumită acestei izbânzi, Pheasant a rechemat mai mulți oameni care îl slujiseră, printre care și pe fostul său mentor, Xu Jingzong.

Eram foarte bucuroasă. Acum, cu Generalul, Prințul Ke și Fang Yi'ai, soțul Prințesei Gaoyang, Pheasant avea sprijinitorii lui.

Împărăteasa Lunii

Dintr-odată, vorbele lui răsunau mai cu putere în Sala Sfatului, acoperind vocile idiotului de Cancelar și ale celorlalți.

L-am îndemnat să țină o petrecere, cu prilejul Sărbătorii de la Mijlocul Toamnei, care se apropia. Era timpul să sărbătorim întoarcerea lor și zidul de apărare pe care și-l ridicase Pheasant și, desigur, era timpul să îi adun pe toți în jurul meu.

Pentru noaptea sărbătorii, grădina din apropierea bibliotecii imperiale, unde se ținea petrecerea, a fost preschimbată într-un loc potrivit pentru un mare ospăț. Felinare roșii atârnate câte cinci la un loc de streșinile pavilioanelor. Mese lăcuite, pe care erau vase cu vin aromat și tăvi cu piersici și struguri. Iar de pe cerul fumuriu mă privea o Lună rotundă, argintie.

La sărbătoare veniseră mulți dregători. Cei mai mulți de rang mijlociu, îmbrăcați în verde sau roșu. L-am salutat pe fiecare în parte, plecându-mi capul adânc. S-au plecat și ei la rândul lor și, spre surprinderea mea, unii mi-au spus că erau recunoscători pentru drumurile mai bune din preajma templelor. Eram mulțumită că aflaseră despre darurile mele.

Prințul Ke m-a salutat. Se așezase la casa lui din afara palatului și ajutase cu niște jalbe care îi fuseseră trimise lui Pheasant. Dar prințul nu părea să-și fi revenit pe de-a-ntregul după exil. Era mai subțire-n talie decât un dansator, cu pielea palidă și buzele crăpate. Zâmbea slab, iar ochii îi erau tot blânzi, amintindu-mi de mama lui.

— Doamnă Strălucitoare, a zis Pheasant, cu brațul pe după umerii prințului.

Era cu adevărat fericit în seara aceea, râdea tare și băuse prea mult.

— Poate că mai târziu ne vei cinsti cu o poezie.

Îmi plăcea să îl văd bine dispus. După ce izbândise să-i readucă pe prinț și pe dregători, Pheasant începea să arate ca un adevărat conducător. Era și mai încrezător, de când Regentul devenise neobișnuit de curtenitor, în ultimele săptămâni. Când Pheasant le redase fostele ranguri mentorului său și altor câtorva dregători pe care îi rechemase, Regentul nu se împotrivi deloc.

Apoi, spre marea noastră mirare, Regentul mărturisise că starea lui de sănătate se înrăutățise în ultima vreme, că vederea îi slăbea și că se temea că în scurt timp nu va mai avea puterea să ia parte la treburile imperiului. A spus că era vremea ca el să se dea la o parte și a cerut să fie scutit de îndatoririle zilnice de la Curte. Avea să vină în Sala Sfatului doar pentru treburile grele, dacă Pheasant avea să i-o ceară.

Desigur că Pheasant a încuviințat îndată.

Am luat un pahar de pe tavă și l-am ridicat spre Pheasant.

— Va fi cea mai mare plăcere a mea să vă înveslesc, Maiestatea Voastră.

Fostul mentor al lui Pheasant, preotul Xu Jingzong, a venit și mi s-a prezentat. Mi-a spus că ne mai întâlniserăm. El era bătrânul preot care mă întrebase care era răspunsul la ghicitoarea pe care o scrisesem ca dar pentru Împăratul Taizong, cu aproape cincisprezece ani în urmă. Am fost uimită că își amintea.

Se purta cu încredere și îndrăzneală, ceea ce mi-a dat de gândit. Mulți dintre cei întorși din exil păreau storși și supuși, dar el nu era unul dintre aceia. Îl găseam demn de ținut minte. Doar un om cu putere și înțelegere neobișnuite putea supraviețui și putea trece peste greutățile exilului.

Doamna Imaculată, îmbrăcată în obișnuita ei rochie albă, s-a ivit lângă intrarea în grădină. Ținând de mână un băiețel, s-a oprit

lângă un copac de scortişoară, şovăind. Eram bucuroasă. Cel puţin venise. M-am dus să o salut.

— Sunt foarte bucuroasă să văd că te simţi mai bine, Doamnă Imaculată.

S-a înclinat adânc.

— Am venit să vă arăt recunoştinţă, Doamnă Strălucitoare. Voiam să vă mulţumesc eu însămi pentru darurile trimise. Sunteţi foarte bună şi milostivă.

Vocea îi era blândă, iar purtarea fără greş.

— Oh, nu e nevoie, am zis.

Se purta cu un pic de răceală, dar era de aşteptat, şi nici nu ştia de unde să mă ia, iar asta trebuia preţuit.

— Nădăjduiesc că nu te vei obosi cu îndatoririle. Cum este recolta de mătase de anul acesta?

Auzisem că o alunecare de teren uriaşă, din primăvară, prăpădise multe livezi de duzi din nordul Chang'anului, iar Atelierele Imperiale de Viermi de Mătase duceau lipsă de frunze, dar nu ştiam mai multe.

— Oh, este îngrijorătoare, a răspuns Doamna, dar nu a adăugat nimic.

Ştiam că făcea parte din îndatoririle ei – dar şi din favorurile de care se bucura – să ţină tainele atelierelor de mătase.

— Ar fi o cinste pentru mine să-l cunoaşteţi pe fiul meu, a zis şi a făcut semn spre băiatul de lângă ea.

Am zâmbit. Era un semn limpede de pace.

— Cinstea este a mea, Doamnă Imaculată. Sunt foarte bucuroasă să îţi cunosc fiul.

M-am lăsat în jos, să-l privesc pe băiat în ochi. Auzisem foarte multe despre el. Apricot îmi spusese că se pricepea de minune la scris.

— Aşadar, tu eşti Sujie, copilul-minune? O să îmi faci cinstea să-mi reciţi o poezie?

Și-a aruncat mânecile spre spate, cu o mișcare teatrală. Apoi, spre uimirea mea, a recitat în întregime „Prefață la Pavilionul Orhideei”.

— Într-adevăr, un copil-minune! am exclamat, uluită de harul lui.

Avea doar patru ani! Mama lui îl crescuse bine și nădăjduiam ca băiatul meu să fie la fel de înzestrat, când va crește.

— Ai învățat și să scrii singur o poezie?

— Da, a zis el pe un ton copilăresc, dar pompos. Am scris o poezie despre împărăteasă.

— Mi-o reciți?

Doamna Imaculată a tușit și l-a tras de mânecă. Părea stânjenită, privind spre dregătorii din spatele meu. Poate că poezia nu spunea lucruri bune despre Împărăteasă. Băiatul mi-a plăcut și mai mult.

— Poate că o să mi-o reciți în altă zi, am zis zâmbind.

Pheasant m-a chemat la el.

— Vino, Sujie, trebuie să îl cunoști pe fratele tău.

I-am dus pe mamă și pe fiu la masa mea. Sujie a înclinat din cap cu răceală către Lion, care era în brațele lui Apricot, iar Lion i-a răspuns cu un pic de scuipat. Am râs cu toții.

Când Luna plină s-a ivit de după nori, venise momentul poeziilor. Am început eu. Privind spre toți invitații din jur, am ridicat paharul și am recitat:

Drumuri încețoșate,

Uși întunecate,

O grădină cu vinuri, parfumuri și multe altele.

Tavane aurii,

Podurile curcubeu,

Vise strălucitoare, fine, mătăsoase, din belșug.

Ce așteptați,

Prietenii mei,

E timpul

Să urcați treptele spre lumina lunii

Și să cântați un cântec nou.

În jurul meu s-au auzit aplauze furtunoase, iar eu m-am înclinat adânc, în semn de prețuire. M-am întrebat cum va răspunde Împărăteasa Wang când va auzi această poezie. Va avea încă o izbucnire pătimașă?

Râzând, Pheasant a ridicat paharul și și-a spus poezia. I-au urmat Prințul Ke, preotul Xu Jingzong și alți dregători. Cu briza mângâindu-mi chipul, mi-am băut încetișor vinul. Mă bucuram de această clipă, alături de oamenii care veniseră să mă sprijine, iar acum, că puterea Împărătesei la Curte scădea, nădăjduiam să am parte de multe astfel de clipe în viitor.

Câteva zile mai târziu, Regentul a cerut să ne vadă pe mine, pe Sujie, pe fiul meu și pe Doamna Imaculată, într-o clădire din apropierea Sălii Taiji. Eram mirată, dar și bucuroasă. De la nașterea fiului meu, Regentul nu dăduse vreun semn că ar fi vrut să îl cunoască. Să fi avut această întâlnire vreo legătură cu faptul că Împărăteasa era stearpă?

Când eu și Doamna Imaculată am sosit, Pheasant stătea pe un scaun în mijlocul încăperii; aproape de el era împărăteasa, îmbrăcată cu rochia ei aurie și purtând coroana phoenix. Și-a înclinat adânc capul, iar coroana i s-a înclinat primejdios. Aflat în partea dreaptă a casei, Regentul a înclinat capul spre Doamna Imaculată, spre copii și spre mine, când l-am salutat. Și-a mijit ochii și mi-am amintit că spusese că îmbătrânea și că îl lăsa vederea. Într-adevăr, arăta plăpând. I se încovoiasse spinarea, fața îi era acoperită de multe semne, nasul lui coroiat părea mai subțire și căpătase obiceiul să deschidă gura și să facă pauză, de parcă mintea îi era încețoșată și nu izbutea să își aducă aminte cuvintele.

Nu mai luase parte la audiențe, de când Pheasant îi rechemase pe Prințul Ke și pe ceilalți dregători și venea la palat doar când Pheasant avea nevoie de sfatul lui în treburile grele. M-am întrebat despre ce dorea să vorbim în ziua aceea.

— Aceștia sunt copii buni, buni.

Regentul și-a șters gura cu o batistă, uitându-se la cei doi copii: Sujie trecând prin fața lui, ca un învățat, iar Lion mușcând din jucăria lui preferată, în poala mea.

— Este cea mai mare plăcere a mea să văd copiii imperiali ai familiei Li. Sunt foarte mulțumit, nepoate. Am credința că tatăl tău ar fi mândru.

Nu a salutat-o pe Împărăteasă, nici măcar nu s-a uitat spre ea, de parcă nici nu ar fi fost de față.

— Mă bucur să aud asta și din partea ta, unchiule. Sunt doar copii și au multe de învățat, a zis Pheasant curtenitor.

Se purta mereu astfel cu unchiul său, cu grijă să nu spună ceva care să-l supere.

— Neîndoienic, nepoate, sunt cu totul de aceeași părere. Cum îi creștem pe copii e o treabă grea, pentru că trebuie să hotărâm ce vor învăța și ce vor ajunge. Bucuros mi-aș oferi sfaturile, dacă nepotul dorește. Totuși... a tușit, să-și dreagă glasul... azi aș vrea să vorbim despre câteva lucruri cu însemnătate.

— Ce te macină, unchiule?

— Maiestatea Voastră, a oftat Regentul, aș fi vrut să nu vă tulbur, dar nu-mi dau pace zvonurile despre nelegiuirile și scăpările de la palat. Lucrurile s-au lămurit. Știu că ai aflat despre ele. Dar unii dregători, spre uimirea mea, au venit la mine și mi-au spus despre o altă treabă care îi îngrijorează. Mi-au spus că își fac griji pentru viitorul imperiului nostru și că ar fi o rușine ca dinastia noastră, marea dinastie clădită de tatăl și de bunicul tău, să sufere o asemenea umilință.

— Umilință? a întrebat Pheasant.

Regentul a clipit încet, de parcă nu-și amintea ceea ce tocmai spusese.

— După cum știi, nepoate, toți cunoaștem că datoria cea mai de seamă a unui bărbat este să aibă un fiu, care să-i ducă mai departe stirpea, după cum ne-a spus înțeleptul nostru învățător Confucius, cu sute de ani în urmă. Toți bărbații nobili și cinstiți au urmat rânduiala asta, numai că acum, din păcate, împărăteasa noastră, mama împărăției, ne-a dezamăgit.

A spus asta fără să se uite spre împărăteasă.

— În opt ani nu a izbutit să ne dea un moștenitor și mulți oameni își fac griji că nu poate rămâne grea.

Împărăteasa a sărit cât colo:

— Nu sunt stearpă!

Regentul s-a uitat la ea și mi-am dat seama că era nemulțumit că îl întrerupsese.

— Dacă împărăteasa e sănătoasă, așa cum spune, atunci poate că va da naștere unui moștenitor, cât de curând cu puțință.

Împărăteasa și-a întors capul spre perete. Își mușca buzele. Am prins privirea Doamnei Imaculate, care stătea lângă mine. Zâmbea. Și ea se bucura s-o vadă pe împărăteasă căzută.

— Dar, nepoate, nu am venit azi aici doar ca să îi cer împărătesei noastre să își facă datoria de femeie, căci e limpede că a dat greș și în altă privință, pot spune asta deschis.

— Despre ce vorbești, unchiule?

Regentul a oftat din nou.

— Cred c-ai aflat, nepoate, cât de puțină mătase au dat anul acesta Atelierele Imperiale, iar numeroși oameni cred că e din pricina împărătesei noastre și a nenorocului pe care îl atrage asupra viermilor de mătase. După cum bine știi, viermii sunt cele mai gingașe făpturi.

De fapt, puținătatea mătăsii avea mai mult de-a face cu alunecarea de teren care nimicise multe livezi de duzi. Dar mi-am dat

seama că Regentul și dregătorii se foloseau de nenorocul ăsta ca să o dea deoparte pe împărăteasă. L-am strâns pe Lion în brațe, ascultând cu băgare de seamă.

Pheasant a încuviințat.

— Mătasea. Înțeleg, unchiule. Voiam să vorbesc cu tine despre asta.

Regentul și-a șters gura cu batista, apoi a băgat-o în buzunar.

— Bunăstarea împărăției noastre atârnă de negoțul cu mătase, nepoate. Nici nu pot spune cât de însemnat este. De aceea, pentru binele împărăției, nepoate, te sfătuiesc să iei o hotărâre potrivită, una grea, dacă este nevoie.

— O hotărâre grea?

Am simțit cum mi-o ia inima la galop de neliniște. Niciodată nu îndrăznisem să visez la clipa aceasta. Dar era aieva. Îl îndemna să-i ia Împărătesei puterea asupra atelierelor.

— Tu... tu...

Împărăteasa tremura toată, mâinile, trupul, până și coroana îi tremurau. Regentul a oftat. Nu s-a uitat spre mine, dar știam că își schimbase grozav de mult purtarea față de mine. Deși nu puteai zice că deveniserăm apropiați, mă privea cu mult mai puțină răceală și dușmănie.

— Mă tem că da, nepoate, dar, la urma urmei, hotărârea e a ta. Mă încred că vei alege pe cine crezi tu că merită să vegheze asupra celui mai mare negoț al împărăției.

Pheasant s-a uitat spre mine și mi-am dat seama că mă va alege pe mine, dacă încuviințam. Era cel mai bun prilej să urc la palat. Eram Cea Mai Adorată, cu un rang mai mic doar decât cel al Împărătesei, iar dacă primeam puterea asupra atelierelor, locul meu la Curte se întărea și mulți dregători aveau să mă urmeze și să mă sprijine.

Dar m-am întors spre Doamna Imaculată. Nu lucrasem niciodată în ateliere, iar ea ținuse socotelile în fiecare an. Dacă cineva era gata să le poarte de grijă viermilor de mătase, Doamna Imaculată

era aceea și nu puteam să mă întrec cu ea doar pentru că mi-ar fi fost de ajutor.

Citindu-mi gândurile, Pheasant s-a uitat la mine, a zâmbit și s-a întors spre ea.

— Doamnă Imaculată, ai dori să capeți îndatorirea de a veghea asupra atelierelor?

Doamna Imaculată s-a uitat spre mine, cu privirea luminată de fericire și recunoștință.

— Va fi o mare cinste, Maiestatea Voastră.

— Atunci, așa rămâne.

Pheasant s-a întors spre Regent.

— Ești mulțumit, unchiule?

Bătrânul a încuviințat.

— Cum să nu, nepoate.

Am zâmbit, ca să o felicit pe Doamna Imaculată, fiind cu adevărat bucuroasă pentru ea, și n-a mai trebuit să îmi fac griji din cauza Împărătesei, am știut că puterea ei la Curte avea să se sfârșească în scurt timp. Unele rubedenii de-ale sale își pierduseră rangurile la Curte, unchiul ei nu mai muncea, iar acum ea pierduse cel mai bun loc din Curtea Interioară.

Rochia aurie a împărătesei a fluturat pe lângă mine, pe când ieșea grăbită din salon. Și, cu toate că și-a ridicat mâneca, să-și acopere fața și gura, i-am auzit suspinele furioase.

ANUL 653 D.H.
AL PATRULEA AN AL DOMNIEI
GLORIEI ETERNE
A ÎMPĂRATULUI GAOZONG
TOAMNĂ

Porunca Împărătesei Wang a ajuns la mine însoțită de o înștiințare primejdioasă. Toate doamnele cu rang înalt trebuie să se adune imediat în Sala Chengxiang. Oricare dintre ele va întârzia va fi pedepsită. L-am lăsat pe fiul meu cu Apricot, iar slujnicele mele au ajuns în Salon fără întârziere. Ce era atât de însemnat încât Împărăteasa trebuia să ne vadă pe toate așa degrabă? Nu era vremea în care s-ar fi împărțit fructele sau mătasea și cele mai multe lucruri de care aveam nevoie îmi erau aduse de-a dreptul în grădină.

M-am întrebat dacă nu cumva suverana, acum, că pierduse atelierele, găsisese vreun prilej să pună mâna pe mine și pe celelalte Doamne. Gaoyang, care se întâmpla să fie la mine, a hotărât să mă însoțească.

— Nu poți avea încredere în vaca aia nebună, a spus ea.

Cu Gaoyang lângă mine, am mers cât de repede am putut. Când am ajuns în curte, era plin de slujitoare și de dregători care țineau în mâini suluri de hârtie și pene de scris. Așadar, orice dorea Împărăteasa să ne vestească era îndeajuns de însemnat încât să necesite scrierea în registrele Curții.

Nu erau gărzi. Un semn bun. N-avea să se lase cu bătaie.

Am rămas pe coridor, așteptând ca eunucul să îmi anunțe sosirea. Prințesa Gaoyang și-a întors capul spre stânga și spre dreapta, uitându-se la toți cei care treceau. O clipă mai târziu, Cele Patru Doamne și celelalte Doamne de rang înalt au intrat în curte.

— Am greșit cu ceva? m-a întrebat Doamna Nobilă, cu glasul slab.

Trei dintre Doamne erau îmbrăcate cu rochii liliachii, cu medalioane rotunde și șaluri din blană neagră tivite cu auriu. În ciuda frigului, arătau zvelte și liniștite.

— O să ne pedepsească?

Toate celelalte Doamne aveau chipuri înfricoșate, mai puțin Doamna Imaculată, care părea să fi căzut pe gânduri.

— Nu cât sunt eu aici, a spus Prințesa Gaoyang.

Mi-am lăsat o mână pe brațul prințesei, să îi fac semn să tacă, și i-am spus Doamnei Nobile:

— Nu-ți face griji. Dacă ar fi vrut să ne facă rău, nu ne-ar fi adunat aici pe toate și nu i-ar fi chemat pe dregători.

Doamna Imaculată a încuviințat:

— Și eu cred la fel.

— Să intre toate doamnele! a strigat eunucul de la intrarea în Sală.

Am urcat repede scările din piatră. Prințesa Gaoyang m-a urmat, iar celelalte doamne au venit după noi, în ordinea rangurilor. Înăuntru erau mai mulți dregători înșirați lângă perete. În mijlocul Salonului, pe o prispă, erau două scăunașe pe care ședeau împărăteasa și un tânăr costeliv. Acesta s-a lăsat pe spate, pe locul lui. Avea pielea palidă, nasul roșu, iar ochii înguști și pieziși. Îmi amintea de cineva... De Rain. Probabil că era Zhong, fiul lui Rain. Îl văzusem doar o dată, în cursul unei sărbători tocmite de Împăratul Taizong pentru ziua lui de naștere, iar Zhong avea doar câteva luni. Locuise cu Pheasant în afara palatului, când Împăratul Taizong îl pedepsise pe acesta și îi poruncise să plece. Când Pheasant a devenit moștenitor, Zhong s-a mutat în Palatul de la Răsărit, cu Rain, dar împărăteasa l-a alungat

din nou pe Zhong în casa din oraș, după ce Pheasant ajunsese împărat, pasămite pentru că viitorul ei fiu avea să fie moștenitorul. Mai auzisem că Împărăteasa Wang cea stearpă, îngrijorată că Zhong chiar avea să ajungă el moștenitor, îl silise să trăiască singuratic și îl oprise să vină la palat sau să-i întâlnească pe dregători.

Avea vreo zece ani și locuia în casa lui din afara palatului. Ce căuta acolo, lângă împărăteasă?

— Toată lumea în genunchi, a poruncit împărăteasa, clipind încet din ochii apropiați.

Purta obișnuita-i coroană phoenix și mantia galbenă cea mare, care îi atârna de umeri ca un sac fără formă. Fruntea ei lată avea mai multe cute decât îmi aminteam, iar fața dreaptă acoperită cu prea multă pudră albă semăna cu un cimitir peste care s-a așternut zăpada.

Arăta jalnic, slabă și bătrână, dar era încă primejdioasă. Am înaintat și am îngenuncheat, așa cum a poruncit. Eram atât de aproape de ea, încât îi vedeam firele aurii ale broderiei de pe pantofi și simțeam mirosul puternic de plante al săculețului ei.

— Plecăciune, Împărăteasă.

Nu știam cum s-ar fi convenit să-i vorbesc băiatului. Deși era fiul lui Pheasant, locul său era mai jos, din cauza rangului mic al mamei lui. Iar eu aveam rang mai înalt ca el. Împărăteasa a ridicat capul.

— Sunt convinsă că ați aflat cu toții de îngrijorarea Regentului în legătură cu viitorul împărăției. Vă încredințez că nu aveți de ce să vă faceți griji, căci astăzi v-am chemat pe toți aici ca să vă dau de veste, a spus ea cu glas apăsător. Am hotărât să înfiez acest copil.

Să-l înfieze pe copilul amărâtei de Ploaia?

— Și de ce nu?

Glasul ei s-a înălțat mai puternic acum, de parcă îmi simțise împotrivirea.

— Acest copil are sânge împărătesc, iar mama lui a fost o femeie cinstită, bună prietenă cu mine. Din această pricină am hotărât să-l înfiez și să îl cresc ca pe fiul meu.

Dar nu avea să-l crească doar ca pe fiul ei. Se folosea de el pentru a-și păstra puterea. Trebuie să fi fost deznădăjduită, după ce pierduse atelierele, iar familia ei trebuie să o fi ajutat să găsească această cale.

— Hotărârea va fi legiuită și, după cum spune rânduiala, el va deveni moștenitor al imperiului.

A făcut semn din cap spre dregătorii de lângă perete.

— Acum poruncesc să se treacă asta în registrele familiei imperiale.

Spinarea mi s-a încordat. Regentul spusese că ea trebuie să aducă un moștenitor pe partea bărbătească, iar noi ne gândiserăm că trebuia să nască unul, nu să îl înfieze. Într-adevăr, era tare vicleană. Dar era cu neputință. Băiatul nu putea ajunge fiul ei.

— Împăratul nostru știe despre asta? am întrebat, încruntându-mă.

— Împăratul a fost întrebat, cum să nu, și și-a dat încuviințarea.

— Împăratul și-a dat încuviințarea?

Nu o credeam. Dacă Pheasant ar fi știut despre înfiere, mi-ar fi spus, dar el n-ar fi consimțit vreodată la așa ceva. Adeseori îmi spusese că își făcea griji pentru Zhong. Era foarte tânăr și singur, fără o mamă care să-l apere. Pentru binele lui, trebuia să stea departe de palat, spusese Pheasant.

— Nu te cred, a zis Prințesa Gaoyang. Pheasant nu ar încuviința așa ceva niciodată.

— Gongzhu.

Glasul împărătesei era rece.

— Ai grijă cum vorbești. Tu nu ai un cuvânt de spus aici. Eu voi hotărî când va afla împăratul.

Așadar, mințea! Am ridicat capul.

Se uita la mine triumfătoare, cu un zâmbet rece pe față.

— Și trebuie să vă amintesc, a continuat ea. Zhong are sânge împărătesc, de aceea va fi copilul meu. L-am chemat pe Secretar, care

a consimțit să vină la Palatul Exterior, să întocmească hârtiile chiar în timp ce vorbim, iar când vom termina această ceremonie formală am să-i dau de veste Regentului. El se va îngriji ca Zhong să devină fiul meu. Acum, domnilor dregători, pregătiți-vă de ceremonie.

Am vrut să ies, dar nu eram în stare să mă mișc. O împărăteasă care să înfieze copilul unei concubine și să îl folosească pentru a-și păstra coroana nu era ceva obișnuit, dar se mai făcuse, cu câteva dinastii în urmă. Am lăsat capul în jos. Împărăteasa Wang făcuse o mutare-cheie ca să-și păstreze locul. După înfiere, dregătorii care se îndoiseră de ea aveau să i se alăture din nou, iar cei care nu fuseseră de partea ei aveau să fie ispitiți să i se alăture. Își păstrase coroana și câștigase chiar mai mult sprijin la Curte decât avusese înainte.

Un scrib a înaintat și și-a dres vocea, desfăcând un sul.

— În prezența tuturor doamnelor de rang înalt din Curtea Interioară și a dregătorilor Curții, dau de veste că începe ceremonia înfierii imperiale poruncite de Împărăteasa Wang, mama împărăției noastre.

— Vino, Zhong.

Împărăteasa i-a făcut semn băiatului. Părea mândră, cu umerii lați și cu spatele drept.

— Vino la mama ta.

— Mamă.

Băiatul și-a ridicat partea din față a robei și a îngenuncheat în fața ei.

— Soția Împăratului Gaozong, Împărăteasa Wang, a oficiat adopția fiului Împăratului Gaozong și al concubinei sale răposate, Rain, din familia Chang. Copilul, căruia i-a fost dat numele de Li Zhong, va fi cunoscut și cinstit drept primul născut al Împărătesei și Împăratului Gaozong, nepotul Împăratului Taizong, stră-strănepotul Împăratului Gaozu, cel care-a pornit Dinastia Tang. Acum, Curtea va începe să rostească pomelnicele familiei imperiale Li și a celei a Împărătesei.

Pomelnicul a durat mult timp, iar în cele din urmă scribul a terminat de citit.

— Acum, Curtea începe ceremonia mamei și a fiului. Li Zhong, salut-o pe mama ta.

Priveam dezgustată. Probabil că băiatul îi era recunoscător Împărătesei, pentru noul lui rang. Trăise mulți ani ascuns, iar acum, mulțumită înfierii, devenea faimos. Se va pleca în fața Împărătesei, va face tot ce îi spune, ca să o mulțumească, și va fi răsplătit. Zhong a atins pământul cu capul. O dată, de două ori, de trei ori.

— Împărăteasă-mamă, Împărăteasă-mamă, Împărăteasă-mamă.

— Fiul meu.

Femeia a întins mâna. A zâmbit, dar fața îi era încremenită și glasul uscat. Parcă vorbea unui câine care îi stătea în drum sau unei slujnice al cărei nume nu îl știa. Apoi s-a întors spre o tavă roșie lăcuită și a luat un lăntișor din aur, cu dragoni.

— Acesta este darul meu pentru tine.

I l-a pus la gât, iar Zhong s-a plecat din nou de trei ori. Apoi s-au ridicat împreună, ea mătăhăloasă, iar el subțire, cu spatele ușor încovoiat, ca o pereche de mășcarici nepotriviți.

— Sunt încântat. Foarte încântat.

I-a așezat mâna pe umăr, dar palma ei era mare și pare-se că și apăsase mai tare decât avea de gând, pentru că băiatul s-a îndoit, și-a încovoiat spatele, apoi s-a îndreptat din nou.

Nu era o mamă. Niciodată nu avea să fie. Unele femei nu puteau fi mame niciodată – oricât de mult încercau –, iar Împărăteasa Wang era una dintre ele. Mi-am amintit că prietena mea, Doamna Nobilă, spusese cândva că o mamă era un copac ale cărui crengi cresc pentru a adăposti cuibul păsărilor ei, dar femeia din fața mea era o stâncă ce nu oferea adăpost sau căldură și din care nu creștea viață.

Prințesa Gaoyang m-a înghiontit, iar eu am oftat, pregătindu-mă să mă ridic.

— Doamnelor, acum vă cer să ascultați porunca fiului meu.

Încă nu terminase cu noi.

— Zhong. Spune-le.

M-am încruntat. Era necuviincios ca un fiu tocmai înfiat să ne poruncească nouă, care eram doamnele tatălui său, dar mi-am dat seama de ce făcea împărăteasa asta. Voia să îl folosească pentru a ne înfricoșa.

Fața băiatului s-a luminat și a zâmbit prea larg. S-a întors la scaunul pe care stătuse mai devreme și și-a dres vocea.

— Doamnelor din Curtea Interioară, prin porunca Împărătesei-mame, vă cer ca de acum înainte să îmi fiți credincioase mie, fiul Împărătesei Wang și al Împăratului Gaozong, noul Prinț Încoronat al Palatului de la Răsărit, viitor moștenitor al Măreței Chine.

Un val de murmure amestecate cu mirare și neîncredere s-a auzit dinspre Doamnele din spatele meu și am simțit-o pe Prințesa Gaoyang scuturând din cap, lângă mine. Iar mie mi-a venit să oftez. Deja se vedea moștenitor. Era foarte îndrăzneț din partea lui, iar să ne ceară să-i jurăm credință era și o neobrăzare.

— L-ați auzit.

Vocea Împărătesei a răsunat din nou, nerăbdătoare.

— Spuneți jurământul.

Pentru o clipă, nu mi-am putut aminti cuvintele din *Codul Bunelor Maniere*, învățate cu ani în urmă, dar celelalte din jurul meu au început să le rostească și mi le-am adus și eu aminte.

— Fie ca Prințul moștenitor al împărăției să ne îndrume prin învățăturile pentru femei, să ne stăpânească prin lumina înțelepciunii și a virtuții sale și să ne pedepsească atunci când vom uita să fim supuse. Îl rog fierbinte pe moștenitorul Împărăției să îmi accepte jurământul. Te voi sluji, mă voi supune ție, te voi cinsti cu sufletul, cu inima mea și cu cea a pruncilor mei.

O colivie din cuvinte. M-am simțit întemnițată, prinsă între zăbrelele groase și sufocându-mă. Iar Împărăteasa se uita la mine ca o sălbăticiune care dădea târcoale, gata să se arunce asupra prăzii.

Pheasant era furios. nu fusese întrebat și nu încuviințase înfierea, a spus în Sala Sfatului. Dar, după ce Pheasant s-a retras, Prințul Ke, cel care îl sfătuia, l-a tras deoparte și i-a vorbit. Un om potolit, prințul nu credea că era înțelept să i se împotrivească Împărătesei Wang, căci vestea se răspândise deja.

Neștiind ce să mai facă, Pheasant l-a chemat pe Regent și i-a cerut părerea.

— E peste poate ca împărăteasa să înfieze copilul fără consimțământul tău, a spus Regentul, încruntându-se. A încălcat codul supunerii și al bunei-cuviințe și ar trebui să i se aducă aminte că o femeie nu trebuie să treacă peste voia soțului și să ia hotărâri de una singură!

Dar a clătinat din cap când Pheasant a spus că dorea să anuleze adopția.

— Acestea sunt treburi de familie, nepoate. Înțeleg că nu trebuie să mă bag, dar împărăteasa este stearpă. Nu va avea niciodată copii. A înfia un băiat, chiar și pe unul născut de o concubină de rang mai jos, este mai bine decât să nu aibă niciun fiu. Să nădăjduim că astfel își va găsi liniștea, că împărăția noastră va găsi pacea și că bârfele o

să înceteze. Ros de îndoieli, Pheasant m-a întrebat și pe mine, în pat, în seara aceea, dacă să consimtă sau nu. Mi-am dat seama că îl îngrijora soarta lui Zhong. Băiatul locuise la palat doar câțiva ani și încă nu înțelegea ce pânză primejdioasă se țesea în jurul lui.

— Îi pregătisem o viață liniștită, în afara palatului, dar acum e prea târziu. Pheasant a oftat din greu.

M-am necăjit mult. Timp de mai multe zile am fost furioasă și dezgustată de șiretlicul împărătesei. Mă bătea gândul să îl îndemn pe Pheasant să nu consimtă. Dar Regentul părea că nu mai vrea să audă despre asta, iar lăuntric înțelegeam și îngrijorarea Prințului Ke. Pheasant nu se statornicise încă la Curte. Abia își câștigase sprijinul, iar dacă pornea deschis la război împotriva împărătesei ar fi stârnit tulburări în împărăție.

Am oftat și l-am mângâiat pe Pheasant pe spinare. Aproape de noi, Lion dormea adânc, cu suflarea ca un cântec liniștitor.

Trebuia să am răbdare. Pheasant trebuia să fie și el răbdător.

În ziua următoare, Pheasant a anunțat fără tragere de inimă că va încuviința adopția și îl va recunoaște pe Zhong ca viitor moștenitor. În după-amiaza aceea, Zhong s-a mutat în Palatul de la Răsărit, unde i s-a alăturat mamei de suflet și și-a început noua viață.

Îi mergea chiar bine, mi-a povestit Apricot. Fusesse dat pe mâna unui grup de tutori, care să îl învețe despre legi, clasici, ritualuri și despre prefecturile din împărăție. Aceștia erau fie rude ale împărătesei, fie tovarăși apropiați ai Secretarului, aleși chiar de ea. Iar Zhong a dovedit chiar că avea înclinație să conducă, învățând repede ritualurile, rânduielile și îndatoririle unui conducător. În timp, avea să ajungă destul de priceput ca să urce pe tron.

Împărăteasa îl lua cu ea peste tot prin Palatul Exterior pe noul fiu înfiat. Își ținea capul sus și îl prezenta pe Zhong dregătorilor, cărora le cerea să-i spună despre fetele de vârstă logodnei din

familiile nobile. Spunea că era timpul ca moștenitorul să se însoare. Avea doar zece ani!

Dregătorii se plecau în fața ei, promițând că vor întreba de orice fată de măritat potrivită. Nimeni n-a mai pomenit vreodată că împărăteasa era stearpă, iar ea a cerut ca unchiul său să fie repus în poziția de Secretar. Ce să vezi, Cancelarul găsisese pe altcineva vinovat pentru încurcătura cu măsluitul cuprului și îl scosese nevinovat pe unchiul Împărătesei. A doua zi s-a apucat din nou de treabă.

Împărăteasa a cerut să îi fie înapoiată și slujba de la ateliere, lucru pe care Pheasant nu l-a îngăduit. Dar Doamna Imaculată s-a îmbolnăvit din nou și nu a mai putut să se îngrijească de ele. Pheasant nu a avut de ales și a trebuit să se întoarcă spre împărăteasă.

Cu puterea recâștigată, Împărăteasa triumfase și le-a poruncit lui Sujie și lui Lion ca în fiecare dimineață să îi dea onorul noului moștenitor. Era o rânduială nouă, zicea ea, astfel că ore în șir cei doi copii ingenuncheau în lumina zorilor, căscând și tremurând în frig, așteptând ca moștenitorul să se ridice din pat. Lion, care abia începuse să meargă de-a bușilea, plângea și adormea pe jos. Într-o zi, micuțul Sujie a întârziat. Împărăteasa l-a certat și i-a poruncit să se târască de zece ori în jurul curții. Bietul Sujie a plâns.

Eu eram îngrijorată. Îi chinuia pe copii ca să mă pedepsească pe mine și pe Doamna Imaculată. Prințul Ke mi-a spus despre o altă pățanie care m-a îngrijorat. Se uita peste acte despre biruri, împreună cu alți dregători, când Împărăteasa a dat năvală, împreună cu noul moștenitor și cu unchiul ei. A apucat sulul de hârtie din mâinile dregătorului.

— Uite! a strigat ea, arătând spre un cuvânt care, atunci când era rostit, aducea cu *zhong*. A luat în derâdere numele moștenitorului!

Bietul dregător a fost biciuit în fața tuturor, iar de atunci puțini au îndrăznit să-l mai întâlnească pe Prințul Ke. Înarmată cu noul ei fiu, Împărăteasa începuse să se răzbune. Ne scotea pe rând din joc, ca un grădinar care taie crengile nedorite ale unui copac.

— De ce vrei să o vezi pe Doamna Imaculată? m-a întrebat Prințesa Gaoyang, pe când mergeam pe cărarea care ducea la Odăile Lotusului Pur, unde locuiau Cele Patru Doamne.

În spatele nostru veneau cele patru slujnice ale mele: Chunlu, Xiayu, Qiushuang și Dongxue. Era o zi frumoasă. Vântul îmi sufla în față, dar fără obișnuita-i putere, iar soarele era călduț.

— Nu am văzut-o de multe zile. Am auzit că e din nou bolnavă, am zis.

Adusesem daruri pentru Doamna Imaculată, rădăcini prețioase de ginseng și alte plante despre care se spunea că încălzesc sângele unei femei. Și voiam să vorbesc cu ea despre noua rânduială a împărătesei, care-i silea pe copiii noștri să-i dea zilnic onorul moștenitorului. Trebuia să facem ceva ca Împărăteasa să nu ni-i mai chinuiască. M-am gândit că Doamna Imaculată va fi de aceeași părere, căci eram de aceeași parte.

— Am auzit că și Sujie e bolnav.

Nu mai venise să îi spună moștenitorului bună dimineața, de cel puțin zece zile.

— Sujie e bolnav?

— Da, am încuviințat. Înainte să cadă la pat, a făcut o baladă. Ai auzit-o, Gaoyang?

Am cântat:

*A fost odată un băiat tânăr,
Slab ca un râs, iute ca o rândunică.
Bea suc de jad și la cină primește struguri de smarald,
Umblă mândru în haine aurii și doarme în
damascuri.
Lumea-l privește uluită și cască gura
La pălăria-i stacojie și neobișnuită.
Dar, dincolo de toate astea, cu toții știu că el e doar o
măimuță oarecare.*

Era limpede la cine se gândise Sujie și mi-a venit să zâmbesc. Eram încredințată că Împărăteasa avea să izbucnească iarăși, dacă auzea balada.

— Oh, drăcușorul ăla mic! a spus Gaoyang cu drag. Îmi place balada asta. Am râs, când mi-a spus-o Apricot. „O maimuță oarecare.” Există vreo maimuță care nu e oarecare? Cred că e prea blând cu Zhong. Că veni vorba de slujnicele tale, ce mai face Apricot?

Gaoyang umbla ca un copil, sărind și răsucindu-se pe poteca întortocheată. Nu putea să stea locului. Nu-mi mai băteam de mult capul să-i amintesc să meargă ca o doamnă. Pur și simplu, Prințesa Gaoyang nu putea fi îmblânzită, orice ar fi fost.

— Apricot?

Când Apricot începuse să lucreze pentru mine, era tânără și sfioasă, dar în ultimii doi căpătase încredere. Îmi aducea vorbă de la eunuci și aduna pentru mine vești din palat. Prinsesem drag de ea și aveam încredere să o las să îngrijească de Lion.

— E de încredere. De ce întrebi?

— Am văzut-o cu Secretarul. Erau pe un coridor din apropierea Sălii Chengxiang.

M-am încruntat. Cu bărbatul acela gras, cu față rotundă, ca de măcelar? Își reluase locul. De obicei, muncea într-o clădire din apropierea Salonului Taiji, în Palatul Exterior, dar Împărăteasa îl chema adesea în Curtea Interioară, așa că avea multe prilejuri să o întâlnească pe Apricot.

— Ce făceau?

Gaoyang a ridicat din umeri. Am dat din mână. Apricot nu m-ar fi trădat.

— E de încredere, am zis din nou.

— Desigur că este. Nu mă îndoiesc de asta.

Am dat din cap. Prin frunzișul tot mai rar de toamnă, am zărit colțurile arcuite ale streșinilor și zidul roșu al clădirii Lotusul Pur.

— Ai cunoscut-o pe Doamna Imaculată, Gaoyang?

— Am văzut-o în timpul ceremoniei de înfiere, dar n-am vorbit cu ea niciodată. Nu o știu prea bine.

Mi-am aranjat peruca pe cap, degetele mele atingând agrafa din aur de pe o parte, și mi-am așezat șuvițele de păr negru în față, pe piept, lăsându-le să cadă până aproape de talie.

— O să îți placă. Are o minte de matematician; știe să folosească abacul, să adune și să scadă. Ceva foarte rar pentru vârsta ei.

În scurt timp, am ajuns. În clipa în care am intrat în clădire, m-au năpădit amintirile. Frumoasa, dar uneltitoare Jewel. Binevoitoare Doamnă Nobilă. Cealaltă Doamnă Imaculată, răz-bunătoare, care a complotat să îl înlăture de la putere pe împăratul Taizong. Doamna Virtute, cea puțin apucată de streche, care nu se despărțea de oglinda ei, și marea dansatoare, Doamna Supusă. Primele trei foste doamne muriseră, iar ultimele două erau ținute în Curtea Yeting.

Am alungat amintirile și am pășit în curte. Totul părea la fel: muntele mic, o miniatură a muntelui sacru Hua, lacul și chiar colivia de păsări de sub streșina casei în care locuise Jewel. Încă era acolo, dar goală. Grangurul galben al lui Jewel nu mai era.

Câteva slujnice au fugit să le anunțe pe doamnele lor că aveau oaspeți, iar în scurt timp a ieșit o femeie dintr-o cameră din stânga mea.

— Doamnă Strălucitoare!

Nu mi-am dat seama care dintre domnițe era, până când nu i-am văzut ochii umflați. Apoi, în spatele ei s-au ivit și celelalte două, Doamna Nobilă și Doamna Supusă.

— Doamnelor.

M-am înclinat în fața fiecăreia.

— Sunt foarte bucuroasă să te văd aici, Doamnă Strălucitoare. Ce surpriză. Bei un ceai de crizanteme cu noi? m-a întrebat Doamna Nobilă, făcându-le semn să plece slujitoarelor care se adunaseră să ne salute.

— Mi-ar face mare plăcere, am zis. Dar poate că în altă zi? Am venit să o văd pe Doamna Imaculată. Nădăjduiesc că nu va fi mirată. Nu am anunțat-o. Care este casa ei, vă rog?

Doamna Nobilă a făcut semn din cap spre casa din dreapta mea.

— Dar, Doamnă Strălucitoare, a zis ea, clipind repede din ochii frumoși.

Părea stânjenită.

— Trebuie să vă spun un lucru. Cred că s-a întâmplat ceva...

Doamna Imaculată locuia în fosta casă a lui Jewel. Ușa era închisă și nicio slujnică nu ieșise să mă salute. M-am mirat. Ca doamnă de rangul al doilea, ar fi trebuit să aibă opt slujnice. Am urcat scările din piatră către camera doamnei.

— Vino, Doamnă Nobilă. O să mergem împreună. Ce crezi că s-a întâmplat?

Prințesa Gaoyang deschisese deja ușa, iar eu m-am oprit în prag. În mijlocul camerei era un paravan. În apropiere de el se găseau două scaune cu perne din blană și o masă pe care se aflau o cutie de bijuterii neagră, lăcuită, câteva cutii mici cu pudră și o oglindă din bronz. În colțul din dreapta camerei era un coș pentru jar, cu trei picioare, acoperit cu un strat subțire de praf, de parcă nu mai fusese folosit de ceva timp. Camera era rece și goală; Doamna Imaculată și Sujie nu erau de văzut.

— Unde este Doamna Imaculată?

Doamna Supusă, care vorbea cu mâna la gură, a șoptit ceva la urechea Doamnei Nobile și au tușit, lăsându-și în jos ochii frumoși.

— Doamnă Strălucitoare, despre asta am vrut să vă vorbesc. Doamna Imaculată lipsește de câteva zile.

— Lipsește?

M-am încruntat. Prințesa Gaoyang s-a dus după paravan, să se uite mai bine la pat. Când s-a întors, a scuturat din cap. Doamna Imaculată nu era în cameră.

— Era bolnavă. Apoi a ieșit la o plimbare pe lângă lac și a dispărut.

— A dispărut?

M-am uitat țintă la ea, căci nu-mi venea să cred.

— I s-a întâmplat ceva?

A șovăit.

— Noi așa ne-am gândit.

— Ați căutat în preajma lacului?

— Da, Doamnă Strălucitoare.

Doamna Nobilă s-a ghemuit mai aproape de celelalte două, ținându-se de mâini.

— Și nu ați găsit-o? Unde e Sujie?

— Și el a dispărut.

— Sujie a dispărut?

Eram uluită.

— Nu e bolnav? De ce nu mi-ați spus mai devreme? Trebuie să îi găsim!

Doamna Nobilă a șovăit.

— I-am spus împărătesei, Doamnă Strălucitoare, pentru că ea conduce Curtea Interioară. A zis...

M-a cuprins o presimțire rea.

— Ce a zis?

— A zis că îi va găsi ea și ne-a oprit să povestim cuiva despre asta: ție, împăratului sau familiei Doamnei Imaculate. Nu am îndrăznit să nu ne supunem ei, dar au trecut nouă zile de când au dispărut.

Camera mi s-a părut înăbușitoare, mă sufoca. Am ieșit pe coridor. Cumva, în partea aceea a curții era mai răcoare. Soarele era slab și trimitea raze sfioase pe crestele muntelui în miniatură. Era sfârșit de toamnă, dar încă nu ninsese. M-am așezat pe o bancă din piatră. Să fi avut împărăteasa de-a face cu dispariția Doamnei Imaculate și

a fiului ei? Îi purta pică pentru că veghea asupra Atelierelor Imperiale de Viermi de Mătase și voia să îi pedepsească pe ea și pe fiul ei?

— Știi ceva despre balada lui Sujie, Doamnă Nobilă? am întrebat.

— Da, Doamnă Strălucitoare. Slujitoarele au vorbit despre ea cu câteva zile înainte de dispariția Doamnei Imaculate, iar Împărăteasa... ne-a oprit să vorbim despre ea. A zis că, dacă aude pe cineva că o recită, îl va arunca într-o carceră plină cu șerpi.

— Înțeleg.

Am tresărit la cruzimea cuvintelor.

— Sunt recunoscătoare că mi-ai spus, Doamnă Nobilă. Știu că este o treabă însemnată și, ca să rămâi ferită, îți făgăduiesc că nu voi pomeni nimic din ce mi-ai spus azi...

— Ea i-a luat, a zis Gaoyang, întrerupându-mă. O urăște pe Doamna Imaculată, așa că a hotărât să îi pedepsească pe ea și pe Sujie.

— Ar trebui să ne întoarcem la mine în grădină, Gaoyang.

I-am aruncat o privire cu tâlc, să o fac să tacă, apoi le-am salutat pe doamne. Totuși, Gaoyang nu s-a potolit nici pe poteca pe care ieșeam. Își tot plesnea mânecile de copaci și de tufișuri.

— Știi că ea i-a luat. Știi că am dreptate.

— Se poate.

Am încuviințat, trecând pe lângă un iaz, în dreapta mea.

— Și ce o să faci? O să îi ajuți pe doamnă și pe fiul ei?

— Nu știu, am zis încet.

— Cum adică nu știi? O să îi spui lui Pheasant?

— Aș putea.

Dar apoi Împărăteasa ar ști că am descoperit dispariția doamnei și că i-am spus lui Pheasant. Am ajuns la un pavilion unde doamnele organizau adesea mici ospete și m-am lăsat pe o piatră de grădină. De acolo vedeam colțurile zidurilor, crengile de salcie care se legănau, mestecenii albi de lângă un lac mare și podul cu rame ca zăbrelele.

M-am întors în cealaltă parte. Printre crengile subțiri, vedeam în depărtare un zid roșu, casa împărătesei, care fusese construită doar pentru ea, cu patru ani în urmă. Niciodată nu pusesem piciorul acolo.

Îi luase pe doamnă și pe fiul ei? Voiam să știu ce se întâmplase cu ei. Speram să fie teferi. Dar îmi doream să o provoc pe Împărăteasă? Dacă afla că îi căutam, dacă știa că încercam să îi ajut, avea să își îndrepte privirea veninoasă spre mine și chiar spre fiul meu. Mi-a apărut în minte imaginea lui Hope și am simțit că îmi îngheață mâinile.

Niciodată nu fusesem mai îngrijorată pentru fiul meu. Îndată ce m-am întors în grădină, am chemat-o pe Apricot și l-am luat în brațe. La zece luni, lui Lion îi crescuse un dinte, dar nu începuse să vorbească. În cea mai mare parte a timpului stătea în brațele lui Apricot, mușcându-și jucăria.

S-a uitat la mine, fluturând jucăria. I se scurgea o bală. I-am șters bărbia cu batista și i-am zâmbit. Dar m-am gândit din nou la Doamna Imaculată și la Sujie. El avea doar patru ani. Și era un băiat foarte inzestrat. Puteam să mă prefac că nu știu nimic de dispariția lui?

Am decis să îi caut în taină pe doamnă și pe Sujie. Prințesa Gaoyang ar fi sărit să mă ajute, dar era mai bine să nu o amestec în asta. Mi-am amintit de vechiul meu șiretlic, afluam veștile prin eunuci și slujitori, dar, pentru că acum aveam rang înalt, nu mai puteam să le cer chiar eu să-mi dea de veste. M-a ajutat Apricot: prin ea le-am trimis vorbă eunucilor care slujeau în clădirea Împărătesei. Știa ceva despre Doamna Imaculată și despre Sujie? Nu știa. Le-am chemat pe slujnicele Împărătesei în grădină, la dulciuri. Și-au cerut iertare. Împărăteasa nu le dădea voie să vadă pe nimeni.

Nu m-am oprit. I-am mituit pe eunuci și pe unele slujnice care le cunoșteau pe slujtoarele împărătesei – grație lui Pheasant, acum,

aveam multe lucruri prețioase și mici bijuterii din argint. Dar nu am aflat nimic despre unde puteau fi doamna și Sujie.

Unde erau? Le făcuse Împărăteasa ceva? Li se întâmplase ceva cumplit?

Moșăiam în cameră, când Apricot m-a anunțat că un eunuc dorea să mă vadă. Zicea că are vești despre Doamna Imaculată și despre Sujie. Am tresărit când mi-a povestit ce le făcuse Împărăteasa doamnei și fiului ei. Când a terminat de vorbit, l-am răsplătit cu doi drugi de argint și i-am făcut semn să plece. Dar eram într-atât de uluită de cele aflate, încât a trebuit să mă învârt de colo-colo prin încăpere mult timp, să mă liniștesc.

Trebuia să îi ajut pe Doamna Imaculată și pe fiul ei; de fapt, aș fi făcut orice să îi scap. Chiar dacă asta însemna să o înfurii pe Împărăteasă.

— Au dispărut? m-a întrebat Pheasant, în timp ce își lua niște carne de oaie din oala cu supă.

Tocmai ce se întorsese de la audiențele de dimineață și îi era foame. Tradiția spunea că un împărat mănâncă singur, într-un salon, despărțit de toți ceilalți, dar lui îi plăcea să-i fiu în preajmă la masă.

— Am auzit că e bolnavă.

— A fost, dar acum nu dăm de ea, am zis, legănându-l pe Lion în brațe.

Era mofturos, dar nu știam de ce.

— Și Sujie a dispărut. I-am întrebat pe oameni și am aflat că sunt în casa împărătesei.

— Atunci nu au dispărut.

— Oarecum. Sunt în casa Împărătesei și...

Am făcut o pauză.

— ... sunt ținuți într-o clădire tăinuită.

Eunucul îmi dăduse unele amănunte, dar nu voiam să-i stric lui Pheasant pofta de mâncare.

— Spune-i Doamnei Imaculate să se întoarcă în odăile ei.

A mai luat o îmbucătură din carnea de oaie. Pheasant făcea mof-turi la masă. Avea în față mai multe feluri – porc aromat, cu orez dulce lipicios, Pheasanti albi prăjiți și stropiți cu sos de usturoi, cocoașă de cămilă friptă, cu lămâie și piper roșu, și carne de urs glazurată cu sos de soia fermentat –, dar lui numai de oaie îi era poftă.

— Nu ține de ea, Pheasant.

A așezat lingura.

— Vrei să spui că Împărăteasa îi ține prizonieri?

— Nu știu.

Am hotărât să îi spun tot ce aflasem.

— Dar sunt îngrijorată. Locul acela e sub cheie. Nimeni nu are voie să intre, numai doi eunuci care le duc de mâncare.

Lion a început să plângă și să sughițe și nu puteam să îl opresc. L-am mângâiat, neștiind ce să fac. Apricot m-a întrebat dacă voiam să îl țină ea, dar nu m-a lăsat inima să i-l dau. Prințesa Gaoyang s-a apropiat de masă.

— Pheasant. Tu știi de ce e în stare Împărăteasa. E nemiloasă din cale-afară. Trebuie să îi scapi pe doamnă și pe Sujie.

L-a luat pe Lion din brațele mele și l-a aruncat în sus. Cât a plutit, ea s-a răsucit, a făcut un salt și l-a prins în brațe. Lion a chicotit, uitând de plâns. N-am știut dacă să oftez sau să mă simt ușurată. Era primejdios să-l domolească aruncându-l astfel. Doar Prințesa Gaoyang era în stare și avea curajul s-o facă.

— Spuneai că și Sujie e acolo? s-a încruntat Pheasant. Nu l-am văzut de ceva vreme. Împărăteasa mi-a spus că era mofturos și că se purta urât cu tutorele lui și că trebuia să se învețe minte. I s-a poruncit să citească din *Cartea Odelor* și să scrie poezii, de zece ori pe zi.

— Cred că ar trebui să o vezi pe împărăteasă, am zis cu băgare de seamă.

Pheasant s-a șters la gură și s-a ridicat.

— Voi face asta chiar acum.

M-am ridicat și eu.

— Vin cu tine. Gaoyang, am zis, înainte ca ea să se poată împotrivi, rămâi aici și ai tu grijă de Lion?

— Nu. Las-o pe Apricot să-i poarte de grijă. Eu vin cu tine.

— Te rog. Va fi mai liniștit cu tine.

I-am întins jucăria lui Lion.

— Dă-i asta, dacă se-alintă.

— Vrei să mă dau la o parte, în timp ce tu o scapi pe doamnă?

— Da, am zis apăsător.

Aveam încredere în Apricot, dar eram mai liniștită dacă Gaoyang era acolo, să îmi păzească băiatul. A oftat.

— Bine. Fac asta doar pentru tine, Doamnă Strălucitoare.

Pheasant era deja la intrarea în grădină. M-am grăbit să îl ajung. Slujnicele mele m-au urmat. Era începutul după-amiezei, soarele stătea încă sus pe cer. Curtea era tăcută. O grămadă de slujitori umblau de colo-colo, ducând tăvi cu mâncare și vase cu apă. Am încercat să țin pasul cu Pheasant, dar oboseam repede în zilele acelea și nu puteam să merg foarte iute.

— Împărăteasa se poartă urât cu Doamna Imaculată și cu Sujie? a întrebat el.

Părea neliniștit, avea glasul răgușit, iar soarele care îi bătea în față dădea pielii lui o strălucire tinerească. Plecându-se, câțiva eunuci s-au dat la o parte, spre marginea potecii, când am trecut.

— Nu știu.

— Nu o voi ierta niciodată, dacă a făcut asta.

Pheasant a rupt o creangă de păr care atârna.

— Mai întâi ți-a gătit câinele, iar acum asta.

Fața îi era întunecată, privirea hotărâtă. Mi-am amintit că văzusem aceeași privire cu ani în urmă, când hotărâse să își convingă fratele, pe Taizi, să lase deoparte planul de a se răzvrăti împotriva împăratului, și am știut că nu trebuia să spun nimic. Mi-am așezat mâna pe brațul lui.

— Te rog, doar adu-i pe doamnă și pe Sujie înapoi teferi. Nu o amenința pe Împărăteasă, să nu înrăutățești lucrurile.

Nu avea să mă ierte pentru că îl trimisese pe Pheasant în căminul ei. Dar nu-mi păsa. Trebuia să îi scap pe Doamna Imaculată și pe Sujie. În scurt timp, am ajuns la locuința împărătesei. Nu era o singură clădire, ca acolo unde locuiau doamnele, ci un grup mare de clădiri, cu ziduri înalte. După lungimea lor mi-am dat seama că avea o casă la fel de mare ca grădina mea proaspăt refăcută.

Slujnicele împărătesei ne-au spus că plecase să își vadă unchiul, în afara palatului. A fost o ușurare. Cel puțin nu trebuia să dau ochii cu ea.

— Duceți-mă la Doamna Imaculată și la Sujie, s-a încruntat Pheasant. Și nu-mi spuneți că nu știți unde sunt.

Slujnicele s-au privit înspăimântate, dar nu au îndrăznit să nu asculte porunca împăratului. Cu capetele plecate, ne-au condus în spatele unei grădini cu nisip, trecând pe lângă un pavilion și câteva case. S-au oprit, când ne-am apropiat de o clădire joasă înconjurată de ziduri. Putea fi un grajd, iar pe porți erau lanțuri, exact cum îmi spusese eunucul. Putea cumplit, iar din stomac mi-a urcat un val de greață. Mi-am acoperit nasul cu șalul, dorindu-mi să fi luat cu mine o batistă. Oare era adevărat că Doamna Imaculată și fiul ei erau închiși acolo?

— Ce mai așteptați? Deschideți ușa! a strigat Pheasant către cele două slujnice.

Îndată ce au desfăcut lanțurile, a deschis ușile cu piciorul.

— Sujie? Doamnă Imaculată? Sunteți aici?

Dintr-un șopron din curtea mică s-au auzit lătrături furioase. Șovăind, Pheasant s-a îndreptat într-acolo și a deschis ușa, iar eu l-am urmat. Duhoarea! Era copleșitoare! Mi-am îndesat șalul pe față și am privit înăuntru. Era slab luminat, dar am văzut că șopronul era împărțit în două de un gard. În partea din stânga mârâiau niște câini legați cu lanțuri. În dreapta, pe jos, în mocirlă și gunoi,

alte două animale, legate și ele cu lanțuri, se ghemuiseră în colțul îndepărtat.

Am clipit și am înlemnit de groază în clipa în care mi-am dat seama ce aveam în față. Mogâldețele din dreapta nu erau animale. Erau Doamna Imaculată și Sujie, cu fețele murdare de noroi și scârnăvie. Iar animalele din stânga nu erau câini. Erau lupi, ochii lor galbeni sclipeau, iar colții albi și ascuțiți luceau.

Frica mi-a pus un nod în gât. Am încercat să rămân nemișcată, dar picioarele au început să-mi tremure și abia dacă am reușit să mă țin dreaptă.

— Doamnă Imaculată? Sujie? am strigat.

Duhoarea mi-a invadat nările și mi-a venit să vomit. Silueta slabă a lui Sujie nu s-a mișcat, dar Doamna Imaculată a ridicat capul. S-a târât să se apropie de mine, dar lanțurile au oprit-o. Răsucindu-și capul, a mormăit. Vocea îi era răgușită și slabă, iar din părul ei murdar s-a târât ceva înspre umăr. De la lumina ce venea de afară am văzut: viermi.

Pheasant s-a întins să se țină de gard, aproape prăvălindu-se.

— Doamnă Imaculată?

L-am sprijinit pe Pheasant, ca să rămânem amândoi pe picioare. Femeia aceea cu viermi prin păr și pe gât era Doamna Imaculată cea mereu cumpătată?

— Cerule, Pheasant! Dezleag-o! Scoate-o de aici! Scoate-l pe Sujie afară!

— Nu... nu pot. Unde e cheia? Dă-mi cheia!

S-a aplecat și a vomitat. Bietul Pheasant. Și-a șters gura și a apucat o legătură de chei de la slujnica din spatele nostru. Măinile lui tremurau când s-a aplecat peste gard, ca să dezlege lanțul doamnei.

Cu colțul ochiului am zărit o umbră, iar Pheasant s-a dat în spate surprins. O altă umbră a țâșnit din stânga mea, ghearele ei ascuțite sfâșiindu-mi șalul. Lupii! Erau atât de aproape. Dacă n-ar fi fost legați cu lanțuri, m-ar fi sfâșiat.

— Repede, repede, l-am zorit pe Pheasant, iar când în sfârșit a desfăcut lanțul i-am întins mâna doamnei și am tras-o afară. Dezleagă-l pe Sujie, l-am zorit din nou pe Pheasant. Scoate-l. Scoate-l acum.

Dar silueta slabă din colțul îndepărtat tot nu se mișca, iar Pheasant nu putea să ajungă la el. Un val de greață mi-a urcat din stomac și mi-a venit din nou să vomit. M-am întors spre slujnicele din spatele meu. Două o ajutau pe Doamna Imaculată, dar celelalte stăteau acolo ținându-se de nas.

— Veniți aici, Chunlu, Xiayu! Scoateți-l de acolo, m-ați auzit? Își țineau mâinile la nas și clătinau din cap.

— Lasă-mă pe mine.

Pheasant a pășit în mocirlă și a întins mâna. Dar de fiecare dată când încerca să îl prindă pe Sujie lupii se repezeau lătrând fioros. O dată, unul dintre ei aproape că l-a apucat pe Pheasant de umăr, scăpându-l doar cu o palmă. Am strigat îngrozită.

— Ai grijă, ai grijă, Pheasant!

Lătrăturile asurzitoare mi-au acoperit vocea. Erau atât de puternice, încât mi se părea că o să-mi bubuie capul, dar am văzut că lanțurile cu care erau legate animalele erau destul de lungi ca să poată ajunge la marginea gardului, dar îndeajuns de scurte ca să nu îl poată sfâșia pe Sujie. Mi s-a făcut greață, gândindu-mă cât de speriat trebuie să fi fost băiatul când lupii țâșniseră spre el, de fiecare dată când încercase să scape.

În cele din urmă, cu picioarele cufundate în spurcăciune, Pheasant s-a întins spre Sujie.

— Vino, vino la mine! l-a îndemnat el.

Acum, mâinile îi erau și ele pline cu rahat, dar nu părea să îi pese. Îmi doream să se poată grăbi. Simțeam că îmi venea să leșin din cauza lătrăturilor asurzitoare ale lupilor. Și nu se mai opreau! M-a luat amețeala. Inima mi-a tresărit și îmi venea să țip de ciudă. Nu-mi puteam închipui cum de supraviețuiseră Doamna Imaculată

și Sujie în mocirla aceea, cu lupii repezîndu-se mereu la ei. Aș fi înnebunit după o singură zi.

— Mai încearcă, mai încearcă, Pheasant! Aproape ai izbândit, aproape ai izbândit! Sujie, fii băiat cuminte, dă-i mâna împăratului! am strigat deznădăjduită.

Pheasant i-a prins mâna.

— Băiat cuminte. Băiat cuminte! Acum. Să plecăm. Acum!

Dar mâna i-a alunecat din cea a lui Pheasant și a căzut la loc.

Mi-a venit să leșin. Nu puteam să respir. Capul îmi vuia. Iar lupii se năpusteau în fața mea, și mlaștina de scârnavie părea o mare furioasă, ale cărei valuri puturoase mi se mișcau la picioare.

Chunlu, slujnica mea, și-a revenit. S-a aplecat pe partea cealaltă a țarcului și l-a tras afară pe Sujie. Îndată ce l-am văzut scăpat, am fugit de-acolo. Ușa s-a trântit în spatele meu, iar lătrăturile au încetat. Am răsuflat adânc, recunoscătoare pentru aerul proaspăt și pentru liniște.

— Spune-le slujitorilor să vină și să aducă niște apă, să își spele fețele. Apă caldă. Da, apă caldă. Du-te, Chunlu, du-te acum. Și tu, Xiayu. Du-te. Mergeți și aduceți apă, le-am poruncit slujnicelor, iar ele au luat-o la fugă.

Afară, aerul era dumnezeiesc, iar eu îl înghițeam cu lăcomie. Odată ce m-am întremat, m-am dus la Doamna Imaculată, care se sprijinea de un zid din apropierea porții.

— Doamnă Imaculată!

Am ingenuncheat lângă ea. Doi viermi i s-au rostogolit de pe cap și mi-au căzut la picioare. M-am tras înapoi.

— Îmi pare tare rău pentru c-ai avut atâtea de îndurat.

Tremura, cu brațele în jurul genunchilor, privind țință în pământ. Am strigat-o încă o dată, dar nu și-a ridicat capul. Nu cred că m-a auzit sau că știa cine eram. Mirosea a scârnavie și nu era în ea nici urmă din femeia deșteaptă pe care o cunoscusem cu câteva luni în urmă.

M-am ridicat, mușcându-mi buzele de furie. Doamna Imaculată avea rangul al doilea, mai prejos doar decât împărăteasa și decât mine. Nimeni nu putea să o pedepsească, în afară de împărat. Dar împărăteasa o închisese și o chinuise. Împărăteasa călcase legea.

Pheasant vorbea cu Sujie. Bietul băiat. Tot scutura din cap, dar nu scotea o vorbă. Slujnicele s-au întors cu găleți cu apă. Câțiva eunuci cărând ligheane veneau după ele. Când au intrat în curte, s-au aplecat, mânecile zburându-le spre fețe. I-am îndrumat spre Doamna Imaculată și spre Sujie și le-am poruncit eunucilor să îi spele. Au turnat apă peste ei, iar rahatul galben și dezgustător s-a împrăștiat pe jos, trimițându-mi viermii până la picioare. M-am dat la o parte, dar degeaba, eram udă de la genunchi în jos. Iar Pheasant era și mai rău; întreaga robă îi era flească și mânjită de clisa puturoasă. Totuși, stătea nemișcat, iar privirea lui plină de durere îl urmărea pe Sujie, în timp ce apa îi picura de pe cap, iar el o înghițea și gemea.

În cele din urmă, o spălară cât de cât pe Doamna Imaculată și am putut să îi văd fața, ca un cearșaf cenușiu. Buzele îi erau palide și crăpate, ochii înroșiți. Sujie fusese și el primenit. Buzele îi erau vinete și nu putea să își ridice capul. Le-am poruncit eunucilor să îi ducă în camera doamnei, să se odihnească.

Doamna Imaculată bocea amarnic când au luat-o, iar glasul ei atât de trist mi-a străpuns inima. La urma urmelor, cel mai rău lucru e că astfel de cazne nu te omoară, ci te schimbă pentru totdeauna.

Pheasant s-a întors spre slujnicele împărătesei.

— Unde este împărăteasa? Unde e? Spuneți-i să vină la mine! Spuneți-i să vină acum!

Și-au plecat capetele. Ea încă nu se întorsese acasă. Să fi fost acolo, Pheasant ar fi plesnit-o. Mi-am așezat mâna pe brațul lui.

— Să mergem acasă, Pheasant!

M-a împins și s-a îndreptat spre intrare, țipând la oricine îi ieșea în cale. Spumega, cu fața roșie de furie, în timp ce se îndrepta spre grădina mea. Am pornit alături de el. Inima îmi era încordată ca un arc.

— Ce s-a întâmplat?

Prințesa Gaoyang a fost uimită să ne vadă hainele mânjite cu rahat. S-a înecat, acoperindu-și nasul cu mâneca.

— O să îți spun mai târziu, am zis, în timp ce Apricot îmi dădea jos rochia pătată și pantofii.

După ce m-am curățat, m-am așezat pe un scaun și mi-am pus un pahar cu vin. Avea un gust groaznic, precum scârnăvia al cărei iz îmi stăruia pe limbă. M-am silit să înghit și mi-am mai pus un pahar. I-am spus lui Apricot să îmi pregătească baia și să ardă niște tămâie, să scap de miros, iar apoi i-am povestit prințesei unde îi găsisem pe Doamna Imaculată și pe Sujie.

— Într-un coteț? a repetat ea uimită. Cu lupi!

— Da.

Aveam atâtea lucruri să-i spun. Mizeria respingătoare din coteț, lupii înfricoșători la vedere, chinurile la care fuseseră supuși Doamna Imaculată și Sujie și spaima înghețată din ochii lor. Dar tot ce am putut să spun a fost:

— Du-te acasă acum, Gaoyang. Am nevoie să fac o baie.

Gaoyang părea c-ar fi vrut să spună ceva, dar eram prea obosită s-o ascult. Scuturând din cap, a ieșit din cameră. Apricot mi-a adus cada din lemn, urmată de Chunlu și de Xiayu, care au venit cu găleți cu apă fierbinte.

Mi-am dat jos rufăria de corp și am intrat în cadă. Pheasant m-a urmat. Cu sprâncenele innădite și buzele strânse, s-a rezemat de cadă, cu o privire adâncă și ciudată, ca a cuiva pe care îl cunoscusem cu mult timp în urmă. Taizi. Semăna cu Taizi. Mi-am amintit de chipul lui încordat, întunecat, plin de durere, când Împăratul Taizong îi poruncise să pună capăt vieții iubitului său.

M-am dat mai aproape și l-am luat în brațe. Fierbea. Spinarea udă de la aburi i se înroșise, de parcă un foc îi ardea înlăuntru. Și în mine ardea unul, iar căldura, aburii și apa parfumată nu făceau decât să-l înțească.

Am vrut să îi spun că îmi părea rău pentru Doamna Imaculată și Sujie. Am vrut să îi spun că trebuia să o pedepsească pe împărăteasă, pentru că nu aveam să îngădui o astfel de nemernicie și pentru că niciodată nu aveam să-i îngădui să ne facă la fel mie și copilului meu.

Și-a scufundat capul sub apă.

Am așteptat.

Când s-a ridicat, și-a șters fața și s-a întors, să se rezeme de cadă.

— Mama obișnuia să îmi spună: „Iubește-i pe cei care te slujesc, iar cei care te slujesc te vor iubi.” Mereu am crezut în asta.

— Mama ta era înțeleaptă, am zis, ștergându-i picăturile de apă de pe bărbie.

— Și atunci de ce să am drept soție o femeie ca ea?

A închis ochii. Am oftat.

— A pedepsit-o pe Doamna Imaculată pentru că i-a luat locul la atelier. Vrea să se răzbune.

Iar Sujie a trebuit să sufere din cauza baladei lui și, poate, doar pentru că era fiul lui Pheasant.

— Nu pot să mă uit la ea, Mei. Nici măcar nu pot să mă uit la ea.

— Nu a fost alegerea ta.

Tatăl lui o alesese, iar Pheasant nu știuse ce fel de femeie era. M-a tras spre el, iar apoi m-a pătruns cu putere. Îi simțeam mușchii picioarelor încordându-se și pielea arzând sub mine. L-am apucat de umeri, iar sub privirea mea aburii fierbinți se ridicau, tot mai groși.

— Ce o să faci, Pheasant?

Trebuia să o facă pe împărăteasă să răspundă pentru faptele ei; nu avea de ales. Altfel, Curtea nu va avea liniște, iar Împărăteasa va înspăimânta pe toată lumea, chiar și pe mine.

M-a prins strâns.

— O să mă despart de ea.

S-a împins, gâfâind, cu suflarea fierbinte și groasă. M-am oprit și l-am privit în ochi. Nu puteai să te desparti de o împărăteasă. Trăia și murea cu coroana pe creștet.

— Nu va fi ușor.

— Nu o mai sufăr. Vreau să mă despart de ea. Trebuie să mă despart de ea.

M-a răsucit și s-a împins în mine cu iuțeală și cu putere. Îl simțeam; îi simțeam furia și hotărârea. Dintr-odată, dorința, dez-nădejdea, teama și speranța, toate au răbufnit ca un val de abur fierbinte. M-am prins de marginea căzii, apa îmi izbea întruna stomacul și mă stropea peste față. Ne-am prăbușit amândoi, apa caldă lovindu-mi buzele. Pentru o clipă, am rămas îmbrățișați, în tăcere. Apoi, uitându-se la mine, mi-a mângâiat pielea netedă a pântecului cu ochii hotărâți.

— Trebuie să mă ajuți. Trebuie să fii de partea mea. Curtea trebuie să afle ce fel de femeie este. Trebuie pedepsită.

Am încuviințat. Așadar, voi porni la război împotriva împărătesei. Îi voi da în vileag cruzimea, ca să nu mai poată răni pe nimeni vreodată. Avea să mă facă dușmana ei de moarte, dar nu mai puteam privi înapoi.

— O să te ajut, am zis.

— Prea bine. O să mă despart de ea.

Am clătinat din cap. Nu trebuia să ne grăbim. Împărăteasa își recâștigase puterea și trebuia să umblăm cu băgare de seamă. I-am luat mâna.

— Trebuie să plănuim bine.

Pheasant s-a lăsat pe spate.

— Sunt numai urechi.

Împărăteasa avea să se înfurie. Să facă tot ceea ce-i stătea în putință să mă nenorocască. Avea să urmeze o bătălie, una

Weina Dai Randel

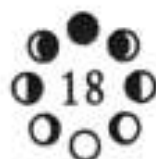
---

cumplită, dacă mergeam mai departe. Urma să dăm peste cap tot palatul, poate chiar toată împărăția.

Dar mă bătuse, îl omorâse pe Hope și îi pusese la cazne pe Doamna Imaculată și pe fiul ei. Era singura cale, singura cale dreaptă de a lupta împotriva nedreptății.

M-am întors spre Pheasant.

— O s-o trimitem la judecată.

Am stat de vorbă cu Pheasant multă vreme. Am avut nevoie de încă trei lumânări care au ars până la fitil, umplând camera cu nori de parfum. Era prea târziu să o trezesc pe Apricot și să o rog să mai aprindă una, așa că am stat întinși pe întuneric și am vorbit despre ceea ce trebuia să facem.

Pheasant nu credea că era nevoie de o judecată deschisă. Voia să dea un decret prin care împărăteasa să-și piardă rangul de îndată, povestind în ce chip îi căznise pe Doamna Imaculată și pe fiul ei. Dar m-am gândit că locul lui Pheasant la Curte nu era puternic, iar dacă ar fi dat un astfel de decret, împărăteasa avea să răspundă că Pheasant și cu mine îi înscenaserăm totul. Ea și acoliții săi aveau să reverse o ploaie de săgeți veninoase asupra noastră. Ar fi fost prea primejdios.

O judecată deschisă ar fi arătat lumii că eu și Pheasant nu îi înscenaserăm nimic Împărătesei. Martorii și victimele – biata Doamnă Imaculată și fiul ei – ar fi venit la Curte și ar fi dat în vileag nelegiuirea împărătesei, iar ea nu ar mai fi avut cum să o dezmință. Și le-ar fi dat și oamenilor de la palat prilejul să afle ce nelegiuire

făcuse. Și să fi încercat, sprijinatorii ei de la Curte n-ar mai fi avut cum s-o apere.

Pheasant s-a hotărât să stea de vorbă cu Prințul Ke și cu Fang Yi'ai, încă un sfetnic în care ajunsese să se încreadă. Poate că găseau ei vreun mijloc.

— Vino să ne întâlnim mâine la terenul de polo și îți voi spune ce am hotărât, mi-a spus el.

Am dat din cap. A doua zi aveam s-o văd pe Doamna Imaculată, să mă încredințez că era bine îngrijită. Mai trebuia să stau de vorbă și cu cele trei doamne, să văd dacă puteam să câștig sprijinul lor. Împărăteasa avea să fie trimisă la judecată, iar în curând toată lumea de la palat avea să afle despre cruzimea ei. Apoi, planul de despărțenie al lui Pheasant va izbândi.

În dimineața următoare, m-am trezit înainte de ivirea zorilor, mi-am făcut meditația obișnuită și l-am hrănit pe Lion. După ce Pheasant a plecat spre Sala Sfatului, i-am poruncit lui Apricot să aibă mare grijă de fiul meu și am părăsit grădina, împreună cu cele patru slujnice ale mele.

Când am ajuns la odăile din clădirea Lotusului Pur, soarele încă nu răsărise, nu era nimeni pe afară, iar clădirile erau înconjurată de un văl cețos de tăcere. Câteva slujnice adormiseră lângă miniatura muntelui Hua. Am scuturat din cap, când slujnicele mele au vrut să le trezească.

M-am îndreptat spre scările din piatră din curte și am luat-o spre camera Doamnei Imaculate. Un scâncet slab, ca un mieunat, se auzea prin văzduh. Umplea curtea goală, răspândindu-se prin ceața dimineții și agățându-mi-se de piele. M-am sucit în toate părțile, să văd de unde venea.

N-am zărit nicio pisică. Nedumerită, m-am luat după sunet. O slujnică și-a dres glasul în spatele meu, dar am ridicat un deget, să îi fac semn să tacă, pentru că plânsetul se schimbase într-un val

profund de gemete. Mi-am dat seama că nu era vreo pisică și că zgomotele veneau din casa Doamnei Imaculate.

Am luat-o pe coridorul din apropiere de casa doamnei. Ușile erau închise, iar geamul gros. M-am oprit și am ascultat. Am simțit că îmi iau obrazii foc. Gemetele deveniseră un cor de sunete mai ascuțite, lungite și tremurătoare, pline de putere și de plăcere. Și nu era nicio îndoială. Erau vocile Doamnei Nobile, ale Doamnei Virtuoză și ale Doamnei Supuse. Împreunate!

M-am întors și am plecat cât de repede am putut. M-am întrebat de ce nu mă gândisem la asta niciodată. Erau mereu împreună, îmbrăcate la fel, boite aidoma și, mai presus de toate, apropierea apăsătoare atunci când se țineau de mâini... ar fi trebuit să îmi dau seama. Când văzusem exemplarul din *Visele primăverii*, cu mulți ani în urmă, erau acolo desene cu femei care se dezmiardau. Nu crezusem atunci că era cu putință, dar, după ce am trăit atâția ani la palat, mi-am dat seama că era firesc să se întâmple.

Frica putea să îi aducă pe oameni laolaltă, să îi apropie ca într-un cocon, să îi orbească, să îi aducă într-un hal la care nu se gândiseră vreodată... dar singurătatea... singurătatea era ucigătoare și mai perfidă. Ca o roată, se învârtea și se învârtea, zi după zi, te schimba, te silea să găsești un sprijin undeva, oriunde, și nu contenea să se învârtă, chiar dacă îți doreai să se oprească.

Slujinica din spatele meu și-a dres glasul din nou. M-am întrebat dacă știa toate taina doamnelor. Poate că și Apricot o cunoștea, dar se gândise că nu se cuvenea să mi-o spună.

M-am gândit la Taizi și la aventura lui cu un cântăreț la flaut, care l-a aruncat în dizgrație. Când Împăratul Taizong i-a descoperit, i-a poruncit lui Taizi să își ucidă iubitul. Tărășenia îl costase pe Taizi coroana și viața. Pheasant nu avea să fie atât de crud cu femeile lui, dar lucrul ăsta putea fi folosit împotriva doamnelor, dacă afla altcineva, mai ales Împărăteasa Wang.

Ar trebui să-i spun Prințesei Gaoyang. Ea avea să le îndemne să fie mai cu băgare de seamă.

— Nu ați auzit nimic, le-am spus slujitoarelor. Să nu spuneți nimănui despre asta.

— Da, Doamnă Strălucitoare.

Și-au plecat capetele. Mă bucuram că nu ridicaseră ochii să îmi întâlnească privirea, pentru că era limpede că ar fi văzut pe fața mea ceva ce n-aș fi vrut să vadă.

— Jurați. Iar acum mergeți și bateți la ușa Doamnei Imaculate.

M-am oprit pe coridor, să mă liniștesc. Slujitoarea Doamnei Imaculate a deschis ușa și m-a condus în spatele paravanului care adăpostea patul cu baldachin al doamnei, pe care ea îl împărțea cu Sujie. Bălmăjea ceva, cu ochii închiși. Sujie părea să doarmă adânc, cu fața lipită de spatele ei. Trebuie că era pentru prima dată după multe zile când avuseseră o noapte odihnitoare. Nu m-a lăsat inima să îi trezesc.

Când m-am întors să plec, au intrat cele trei doamne, în cămăși roșii de noapte, cu pantalonași largi și papuci. Fețele lor tinere arătau proaspete ca roua, și părul lung le era în neorânduială. Nădăjduiam să nu își dea seama că le aflasem taina. Nu le judecam, nici nu voiam să pomenesc de ea. Dar aveam să le port de grijă și să le apăr la nevoie.

— Doamnelor.

Le-am făcut semn să se așeze.

— *Zao an*.

Bună dimineața.

— Nădăjduiesc că nu v-am trezit.

— *Zao an*, Doamnă Strălucitoare, s-au înclinat ele. Am venit cât de repede am putut.

— Vă sunt recunoscătoare că ați venit. Sunt încredințată că acum știți toate ce s-a întâmplat cu Doamna Imaculată și cu Sujie. Aș vrea să vă rog să o ajutați, să aveți grijă de ea și de copil.

— Este o cinste pentru noi, Doamnă Strălucitoare, a zis Doamna Nobilă.

— A mâncat ceva aseară?

Doamna Nobilă a scuturat din cap.

— Nimic. Nici nu a scos o vorbă. La fel și Sujie. Dar o să-i dăm Doamnei Imaculate niște supă de pui cu găluște, mai târziu. E mâncarea care-i place ei cel mai mult. Și lui Sujie o să-i placă.

— Bun. Mă bucur să aud asta, Doamnă Nobilă. Acum, așezați-vă, Doamnă Nobilă, Doamnă Virtuoasă și Doamnă Supusă. Vreau să vă spun că Împăratul este foarte îngrijorat de ce le-a făcut Împărăteasa Doamnei Imaculate și lui Sujie. Vă jur că va fi trasă la răspundere pentru faptele sale. Mă pot bizui pe ajutorul vostru, când va fi nevoie?

Când Pheasant va încuviința judecata, vor putea depune mărturie. Dar deocamdată, ea trebuia să rămână o taină, căci, dacă Împărăteasa afla, avea să mă sfâșie.

— Neîndoielnic, Doamnă Strălucitoare.

Doamna Nobilă mi-a luat mâinile.

— Nu pot să vă spun cât de recunoscătoare vă suntem. Am fost îngrijorate în ultimele zile. Împărăteasa a fost foarte... aspră cu noi. Curtea nu mai este cum era. Nădăjduim să puteți să ne ajutați, astfel încât la Curte să fie liniște din nou.

A luat mâinile celorlalte două, s-au ridicat împreună și s-au înclinat adânc în fața mea.

— Veți avea parte de recunoștința și de ajutorul care vă sunt datorate.

Inima mi-a înflorit de bucurie. Aveau încredere în mine.

— Desigur, vom avea liniște la Curte. Foarte curând.

După ce am plecat din clădire, m-am dus la terenul de polo. Era neobișnuit de pustiu. Pheasant juca doar cu Generalul, Prințul Ke și cu soțul Prințesei Gaoyang. În celălalt capăt al terenului erau doar

câțiva grăjdari și gârzi, care se învârteau de colo-colo. Nădăjduiam ca Pheasant să fi vorbit cu oamenii lui și să se fi hotărât pentru judecată. În straiile lui galbene de polo, a galopat spre mine, când m-a văzut. Cu mânecile fluturând după el, a oprit calul cu grația care mă mișcase cu ani în urmă. Slăbise cât timp fusesem în exil și de câteva luni se apucase de tirul cu arcul călare, cu Prințul Ke, care era un arcaș grozav. Pheasant învăța repede. După doar câteva luni, izbutea să nimerească ținta de la cinci sute de pași, în timp ce călărea, cu o pricepere care îi atrăsese până și laudele Generalului.

— Dacă dușmanii vor îndrăzni să ne atace din nou granița, mi-a spus într-o zi Pheasant, cu fața strălucind de mândrie și încredere, voi conduce propria-mi armată și îi voi ucide.

Am zâmbit, în timp ce venea spre mine. Cu hainele galbene lucind în soare, cu silueta puternică și musculoasă, era o făptură impunătoare. Cu umerii lați, cu fața hotărâtă, pășea cu o siguranță căreia nu puteai să i te așezi împotriva. Semăna tot mai mult cu tatăl său, dar, spre deosebire de el, care nu zâmbea niciodată, Pheasant răspândea bunătate în juru-i.

— *Zao an*, Doamnă Strălucitoare. Te așteptam.

Mi-a zâmbit și i-a înmănat frâiele Prințului Ke, care descălecuse împreună cu ceilalți.

— *Zao an*, Maiestatea Voastră. Sper că nu v-am întrerupt jocul.

Am zâmbit și m-am înclinat. Părea în toane bune. I-am salutat pe Prințul Ke și pe Fang Yi'ai – mereu serios, părea că-l apasă ceva –, apoi pe General. El n-a zis nimic, doar s-a uitat spre mine și s-a dus să le spună ceva gârzilor de pe partea cealaltă.

— Doamnă Strălucitoare, mă bucur să îți spun că eu și fratele meu am stat de vorbă, a zis Pheasant. Se pare că planul tău îi e pe plac, am hotărât să-l urmărim.

Am zâmbit, mulțumită de hotărârea lui Pheasant, iar el a continuat.

— Frate?

— Doamnă.

Prințul Ke s-a înclinat în fața mea. Părea să se fi înzdrăvenit, dar trupul încă îi era la fel de slab ca al unei slujnice. De când Regentul se retrăsese de la Curte, prințul luase îndatorirea de a judeca jalbele. Se descurca bine și multor dregători le plăcea firea lui liniștită și îi lăudau priceperea.

— Ziua bună. Este o onoare că împăratul a hotărât să ne vorbească despre o treabă atât de însemnată.

— Frate, nu e nevoie să fii curtenitor.

Pheasant a dat din mână.

— De ce nu îi spui Doamnei Strălucitoare ce am vorbit?

— Da, Maiestatea Voastră. Doamnă Strălucitoare.

Pentru o clipă, fața Prințului Ke s-a înroșit. Un om modest, încă avea obiceiul de a se neliniști când Pheasant îi dădea atenție în văzul lumii.

— Am aflat cu uimire despre nelegiuirea împărătesei. Sunt îngrozit. E peste poate să pună în lanțuri o doamnă de rang înalt și un prinț, într-un coteț cu lupi. Și găsesc că o judecată e calea potrivită pentru împărăteasă. Voi face tot ce pot pentru a o pregăti și cred că dregătorul Fang este de aceeași părere.

S-a întors spre soțul prințesei, care încuviința cu seriozitate.

— Bun.

Eram ușurată.

— Când credeți că veți întocmi învinuirile?

— Voi pregăti hârtiile pentru mâine, dacă Doamna Strălucitoare dorește.

— Și data judecății?

— Cât de curând cu putință.

A șovăit.

— Oricând dorește Doamna Strălucitoare.

— Pricina e arzătoare, dar nici nu trebuie grăbită...

— Peste două zile. Haideți să pornim judecata în două zile. Nu văd de ce trebuie să amânăm.

Pheasant a fluturat din mână.

— Le voi porunci Doamnei Imaculate și lui Sujie să vină în Sala Sfatului. Îi voi porunci și Împărătesei să fie de față, ca să le asculte mărturiile. Nu se poate împotrivi.

— Cele trei doamne s-ar putea să dorească și ele să dea mărturie, am adăugat.

— Foarte bine. Vor fi chemate.

— Mai este un singur lucru și o rog pe Doamna Strălucitoare să fie cu băgare de seamă, a zis Prințul Ke, cu o privire neliniștită, sprijinindu-și bărbia cu mâna.

— Ce este? a întrebat Pheasant.

— Să trimiți o împărăteasă la judecată este ceva nemaiîntâlnit în împărăția noastră. Mă tem că va trebui să vorbim cu Regentul, să îi cerem părerea. La urma urmei, așa spune rânduiala.

— Ah.

Am încuviințat. Prințul Ke avea dreptate în legătură cu rânduiala, dar m-am întrebat ce va crede Regentul despre judecata împărătesei. Nu o plăcea. Se va bucura să o vadă învinuită?

— După cum știți, Regentul trebuie înștiințat în legătură cu treburile însemnate de la Curte.

Prințul Ke s-a strâmbat. Niciodată nu îl plăcuse pe Regent, care îl alungase, dar nici nu vorbise rău despre el și nici nu îl ocărâse în vreun fel.

— Voi vorbi cu el, a zis Pheasant. E un om cu scaun la cap. Cu siguranță, va fi de aceeași părere cu noi. Nu mă îndoiesc de asta.

M-a bătut pe umăr.

— Aranjezi o întâlnire cu el mâine? am întrebat.

— Frate, te îngrijești tu de asta?

Când prințul a dat din cap, Pheasant zâmbi.

— Acum, vrea cineva să joace polo, înainte ca fratele meu să se ducă la masa lui de scris?

— Eu! s-a auzit un glas limpede, iar în spatele meu s-a auzit sunetul unor potcoave lovind pământul.

Mi-a venit să zâmbesc. Desigur. Prințesa Gaoyang.

— Vino aici, Gaoyang! i-am făcut semn să se apropie.

Nu o văzusem în ziua aceea și îmi era dor de ea. Am vrut să îi spun ce povestisem cu Pheasant seara trecută. Ar fi fost bucuroasă să audă că hotărâsem să o judecăm pe împărăteasă.

— Vreau să vorbesc cu tine.

— Despre ce?

Calul s-a ridicat pe picioarele din spate, iar ea a tras frâiele. Era atât de zveltă. O pizmuiam.

— Am fost în camera ta, Doamnă Strălucitoare. Nu erai acolo. Slujnicele tale mi-au spus că ai fost în clădirea Lotusul Pur. De ce te-ai dus acolo fără mine?

— Păi...

— Ar fi trebuit să mă aștepti. După cele întâmplăte cu Doamna Imaculată și cu Sujie, ar trebui să știi că vaca aia nebună nu te va lăsa în pace.

Fața îi transpirase, iar părul lung, împletit, i se lipise de gât. Arăta de parcă alergase până aici.

— Oh, Gaoyang, am zis fericită, ți-ai făcut griji pentru mine?

— Griji? Desigur că nu.

Mincinoasa.

— Ei bine, m-ai găsit aici, nu?

A ridicat din umeri, gata să dea pintoni calului și să o ia la galop.

— Vino aici. Nu poți juca împreună cu bărbații. Pheasant nu o să te lase.

— Pheasant nu mă poate opri.

Și-a inclinat capul, părând să se alinte din nou. Am oftat.

— Oricum, e prea primejdios. Bărbații aceia... întoarce-te, întoarce-te, Gaoyang!

Deja intrase pe teren la galop. Ținând ciocanul ridicat deasupra capului, izbi dintr-o parte ciocanul Prințului Ke, furând mingea stacojie chiar înainte ca Pheasant s-o lovească. Am tresărit. O femeie n-ar fi trebuit să joace atât de aspru. Și încă printre bărbați! Dar Prințesa Gaoyang nu era o femeie oarecare și nu putea fi oprită de rânduiești. O pizmuiau. Aș fi vrut să pot juca polo; aș fi vrut să joc polo cu ea. Poate că trebuia să mă alătur ei.

Dar nu puteam să fac asta acum. Poate primăvara următoare.

Mi-am atins pântecul. Eram însărcinată din nou. Eram doar în luna a treia și era prea devreme să spun cuiva. Doar câțiva oameni știau: Pheasant, Prințesa Gaoyang și Apricot, care mă ajuta să mă îmbrac în fiecare dimineață.

De data aceasta, voi avea o fiică. Fiul nostru era pentru Pheasant, dar fiica noastră era pentru mine și îmi doream să fie întocmai ca scumpa mea Prințesă Gaoyang, să nu se teamă și să nu-i pese de rânduiești, să se bucure de multe jocuri și de plăcerile vieții. Poate că voi putea chiar să-i dau numele Gaoyang, deși ar fi fost o încălcare a bunei-cuviințe. Tradiția le îngăduia mamelor să dea unui copil numele altcuiva numai după ce omul cu pricina murise.

Pentru o vreme, am privit-o cum urmărea mingea cu Pheasant, Prințul Ke și Generalul. Era una dintre cele mai frumoase priveliști pe care le văzusem vreodată și am hotărât ca în viitor să fac o echipă de polo numai din femei, astfel încât și ele să aibă prilejul să se bucure.

Apoi m-am întors. Trebuia să mă pregătesc. Împărăteasa cea crudă, ucigașa de animale, avea să fie judecată în curând.

Am coborât îngrijorată din caleașcă. La intrarea în grădina mea erau nenumărați oameni. Părea să se dea o înfruntare: gărzi în haine negre, care nu îmi erau cunoscute, strigau, în timp ce gărzile mele erau împinse într-un colț din apropierea livezii de portocali.

— Ce s-a întâmplat? am strigat, mergând repede spre ei.

Au tăcut, s-au întors spre mine și m-am oprit dintr-odată. Mi-a înghețat sângele în vene.

Împărăteasa.

Stătea în mijlocul gărzilor, îmbrăcată cu obișnuita-i rochie aurie și purtând coroana phoenix. Cu spatele la mine, s-a aplecat, întinzând mâinile spre ceva care-mi scăpa privirii. Ce făcea acolo? Cuvintele mi s-au oprit în gât, când am zărit o haină roșie cunoscută.

Lion.

Era la picioarele ei. Încă nu mergea și, ținând într-o mână jucăria lui favorită, încerca să se ridice.

— Nu te apropia de el, am strigat, alergând. Nu pune mâna pe el!

Unde erau slujitoarele mele? Apoi, am văzut-o pe Apricot ieșind din grădină în fugă, cu mâinile la gură, palidă. Împărăteasa s-a îndreptat și s-a întors spre mine. Fața ei albită de pudră era dreaptă și lată, ca întotdeauna, iar ochii-i apropiați erau ca niște pumnale. Îi pierise slăbiciunea demnă de milă pe care o văzusem când Regentul ceruse să nu mai vegheze asupra atelierelor.

— Cum îndrăznești să intri în casa mea?

Avea un glas adânc și gros precum fumul, plin de furie și de amenințare.

— Nu am intrat în casa ta.

M-am oprit, gâfâind. Oh, copilul meu. Nu mai încerca să se ridice, iar în ochi îi jucau lacrimi și jucăria îi tremura în mână. Ce îi spusese? Ce îi făcuse?

— L-ai dus pe împărat acasă la mine. Pe împărat! Cât am fost plecată!

— I-ai închis pe Doamna Imaculată și pe Sujie. Nu au greșit cu nimic.

— Au râs de mine! Femeia aceea nerușinată voia să îmi ia locul. Locul meu! A spus că sunt stearpă! Iar maimuța ei obraznică mi-a luat fiul în batjocură... pe fiul meu, moștenitorul!

Toată lumea ştia că era stearpă.

— Nu merită să fie canoniţi astfel.

— Merită ceva mai rău decât au primit! Şi cum îndrăzneşti să mă înfrunţi?

Vocea i se ascuţise.

— Tu? Tu mă înfrunţi? I-ai scăpat, cât am fost plecată!

Lion a întins mâna spre mine, cu buzele tremurând. Mi s-a strâns inima. Nu îi plăceau zgomotele. Iar ea îl speria.

— Împăratul va ajunge aici în curând, am zis. Te rog să pleci, Împărăteasă Wang.

— Ai grijă ce spui, târfă.

A strâns din dinţi.

— Aceasta este Curtea mea, ăsta e palatul meu, iar tu eşti un nimic. Eşti nimeni. Nu îmi spui tu să plec.

A apucat braţul lui Lion şi l-a ridicat. Lion a ţipat, dând din picioare. Îi făcea rău. Îi făcea rău! Teama mă sugruma. Am tăşnit spre ei, fără să vreau.

— Dă-i drumul! Dă-i drumul!

Dar ea l-a ridicat şi mai sus, deasupra umărului, de parcă era doar o jucărie.

— Vezi, pentru mine eşti un nimic. Nimic. La fel ca mogâldeţa asta. Nimic!

Lion ţipa, iar lacrimile îi curgeau pe obraji. Nu puteam să îndur. Toată puterea s-a scurs din mine. M-am împleticit spre femeia care îmi apucase copilul.

— Te rog, dă-i drumul, Împărăteasă. Te rog. Plânge. E speriat. Te rog, dă-i drumul.

— Speriat?

Şi-a ridicat faţa spre copilul meu, vocea ei duşmănoasă străpungându-mi inima.

— Ești speriat, drăcușorule? Vreau doar să mă joc cu tine. Uite cât de mic ești. Știi cât de mărunț ești, drăcușorule? Nu mă lovi. Nu pot să te țin așa. O să te scap.

L-a scuturat pe fiul meu, iar jucăria i-a căzut din mână.

— Și o să cazi, da, o să cazi, la fel ca jucăria asta. O să-ți rupi picioarele sau mâinile. N-auzi? Nu mă lovi.

M-am înfiorat, înecată de frică. Mă va face să plătesc pentru că am scăpat-o pe Doamna Imaculată. Îi va face rău fiului meu.

— Nu, nu-i da drumul. Nu-i da drumul. Nu!

Lacrimile mi-au încețoșat privirea. Îmi venea să îngenunchez în fața ei, să o rog cu cerul și pământul să îmi lase fiul în pace.

— Te rog, te rog, nu-i face rău.

Și-a ridicat capul și a râs, cu voce zgomotoasă și ascuțită, ca un stol de ciori croncănitoare.

— Uită-te la tine, uită-te la tine. Scroafă grasă! Ești nimic fără fiul tău, înțelegi? Nimic. Ești nimic...

Un vârtej liliachiu s-a ivit în fața mea. Gaoyang! Împărăteasa a țipăt, s-a dat înapoi și, ca prin minune, mâinile ei erau goale.

— Pleacă, Împărăteasă.

Vocea frumoasă a lui Gaoyang s-a auzit lângă mine, iar în brațele ei era Lion, sughițând, înghițându-și lacrimile. M-am aruncat spre el și l-am luat în brațe. Ușurarea, încântarea și recunoștința m-au învăluit. L-am legănat. L-am sărutat. L-am ținut strâns.

— Nu voi uita asta, paiață, a zis femeia aceea vrednică de dispreț.

— Nici eu, împărăteasă.

Vocea lui Gaoyang era hotărâtă.

— Nici eu.

Simțeam privirea veninoasă a Împărătesei și l-am strâns mai tare pe fiul meu. În cele din urmă, matahala s-a pus în mișcare, iar când a trecut pe lângă mine a lovit cu piciorul într-un lucru de pe jos. Jucăria a zburat prin aer și s-a lovit de perete. Am sărit să o caut. În apropierea peretelui erau bucățele de lemn din jucăria spartă,

purtând încă urmele dinților fiului meu, iar zgomotul ei în cădere, deși pierise de mult timp, îmi răsuna mai departe în urechi și-mi făcea inima s-o ia la galop.

N-am dormit bine în noaptea aceea. Am visat-o pe împărăteasă, cu brațele întinse precum ghearele unei fiare, încercând să-mi răpească băiatul. M-am trezit scaldată în sudori reci. Nici Lion n-a putut să doarmă. Îi era dor de jucăria lui și era necăjit pentru că nu o primea. Apricot i-a dat altă jucărie, dar n-a vrut-o. A plâns toată noaptea, tulburat, cu ochii roșii și încercănați.

L-am ținut aproape. Nu l-am scăpat din ochi, iar când mâinile mele nu dădeau de el, deveneam neliniștită, speriată că fusese luat de lângă mine. La lumina soarelui, pe când Gaoyang se juca împreună cu el lângă lac, am zărit umbre pe sub copaci, umbrele mănii împărătesei, dându-ne târcoale mie și copilului meu.

Dacă afla despre planul meu de a o trimite la judecată, nu m-ar fi iertat niciodată. Eram gata să îi înfrunt mânia? Puteam să îmi apăr copilul de ea?

I-am spus lui Pheasant să nu înceapă judecata.

— Poate că ar trebui să ne mai gândim dac-o învinuim, l-am îndemnat. Ar putea fi prea primejdios.

Pheasant a șovăit. Cu o privire îngrijorată, mi-a spus că nu aveam de ce să mă tem. Apoi m-a luat în brațe, ca să îmi arate că mă va apăra. Dar nu eram convinsă. El nu era mamă și nu putea înțelege neliniștea unei mame. Am închis ochii.

— M-am hotărât, i-am spus lui Pheasant. Nu trebuie să o judecăm pe împărăteasă.

ANUL 653 D.H.
AL PATRULEA AN AL DOMNIEI
GLORIEI ETERNE
A ÎMPĂRATULUI GAOZONG
IARNĂ

Împărăteasa Wang a hotărât rânduiești noi pentru toată lumea din Curtea Interioară. Nimeni nu avea voie să scoată o vorbă despre coteț, despre lupi sau despre Doamna Imaculată. Oricine i-ar fi călcat voia primea zece lovituri cu vergele groase. În Curtea Interioară nu se puteau aduna mai mult de trei oameni la un loc. Și toate doamnele cu rang înalt erau silite să stea în clădirile lor și să ceară îngăduință, dacă aveau nevoie să iasă. Dacă părăseau clădirile fără voia Împărătesei, primeau zece bice și alte pedepse aspre.

Așadar, la fel ca toate celelalte doamne silite să rămână în odăile lor, eram ținută în propria grădină.

Au trecut două luni. Am sărbătorit în liniște aniversarea de un an a fiului meu, urmată de ritualul numelui. Doar Prințesa Gaoyang și un grup de astrologi imperiali au fost invitați de Pheasant, nu de mine, căci eu trebuia să urmez rânduieștile Împărătesei. În timpul ritualului, astrologii imperiali l-au numit pe fiul meu al treilea fiu al lui Pheasant, Li Hong. Pheasant era mulțumit. După încheierea ritualului, i-a dăruit lui Hong doisprezece căluți din lemn de diverse

mărimi și rase și l-a învățat să călărească unul, deși nici nu învățase să meargă încă.

Stăteam pe o bancă din piatră și îi priveam jucându-se, aproape de un copac de scorțișoară desfrunzit, bucurându-mă de soarele calduș de iarnă și încercând să nu mă gândesc la primejdia și la neliniștea care nu-mi dădeau pace. Eram însărcinată în cincă luni. Încă patru și voi mai avea un copil și nădăjduiam ca asta să-mi dea destule de făcut ca să pot uita de împărăteasă și de amenințarea ei.

— Am auzit despre porunca ei.

Gaoyang a venit lângă mine. Purta o tunică violet subțire, cu tulpini de bambus desenate pe margini. În jurul taliei avea un brâu verde, cu același model. Era atât de bine strâns în jurul ei, încât ziceai că talia subțire era pe cale să se frângă.

Am încuviințat. Știam că va aduce vorba despre asta.

— Este o josnicie pe care n-am s-o înghit. De asta te-ai răzgândit, Doamnă Strălucitoare?

— E cel mai bine.

— Cel mai bine? s-a încruntat ea.

Am oftat. Era prea tânără. Nu putea să îmi înțeleagă temerile. Apricot mi-a acoperit umerii cu o haină din blană de samur. A îngenunchat în fața mea și mi-a legat cu grijă șnururile sub bărbie. Se înălțase, iar pieptul i se împlinise. Când venise să lucreze pentru mine, cu doi ani în urmă, era doar o fetiță, iar acum arăta ca o femeie. Până și purtarea ei se schimbase. Nu mai era sfioasă și singuratică, și vorbea limpede, fără să se oprească ori să șoptească.

I-am mângâiat mâna, ca să îi arăt că îi eram recunoscătoare. Gaoyang o văzuse cu Secretarul, dar nu credeam că m-ar trăda. Și nu era vina ei că fiul meu căzuse în mâinile împărătesei. Acum, Hong era curios în legătură cu lucrurile din jur și se târa peste tot. Apricot făcea tot ce putea să îl țină departe de lac, să nu cadă în el. Ea mă slujea bine, trebuie să o spun, și mă ajuta ori de câte ori

aveam nevoie să aflu câte ceva. O făcusem prima între slujnice. În câteva luni, aveam să îi ofer încă o răsplată frumoasă.

— Îți mulțumesc, Apricot.

I-am făcut semn să plece.

— Gaoyang, mă tem că nu vei înțelege.

— Dar știi că împărăteasa nu te va lăsa în pace, Doamnă Strălucitoare, a zis Gaoyang, privirea ei urmărind-o pe Apricot, când s-a ridicat să plece.

Apricot s-a înclinat adânc în fața ei, iar prințesa a mișcat din cap. Mi-am dat seama că între cele două femei era o diferență de numai doi ani, Gaoyang fiind cea mai mare. Dar cât de deosebit arătau. Apricot era rotunjoară și cu vino-ncoace, în timp ce Gaoyang era subțire și dreaptă. Totuși, amândouă erau grațioase.

— Știu, Gaoyang. Sigur că nu o să mă lase în pace.

— Și, atunci, ce vei face, Doamnă Strălucitoare?

M-am întrebat dacă maestrul Sun Tzu avea vreun sfat care să îmi fie de ajutor. Poate că avea, dar nu izbuteam să îl găsesc în minte, în clipa aceea. Așa că am zis:

— Uite.

Am arătat spre un iepure sălbatic maroniu, care a țâșnit din pădure, pe cealaltă parte a lacului. S-a oprit și a rămas nemișcat lângă un felinar din piatră, privindu-ne.

— Vezi, avem iepuri, copaci, tufe de trandafiri, broaște și peștișori în lac. Când va veni primăvara, vom vedea greieri, granguri și șoimi și multe alte insecte și animale.

Și-a încrucișat brațele.

— Ce vrei să spui cu asta?

— E loc pentru toate creaturile din grădină, prințesa mea.

— Dar vrea mai degrabă să fii călugărița din spatele greierului sau grangurul din spatele călugăriței?

Se gândea la o zicală veche: „Călugărița vânează greierele, fără să știe că în spatele ei pândește grangurul.“ M-am uitat la ea. N-am știut ce să zic.

— Dă-mi voie să îți spun ceva.

Gaoyang a fluturat brațele. O adiere mi-a trecut peste față, iar ea dispăru.

— Teama, a zis ea, suită pe pavilion, e un acoperiș. Dacă nu îl spargi, nu vei vedea cerul. Cuvintele mentorului meu.

Am ridicat privirea, punându-mi mâna streășină la ochi. Cerul era de un cenușiu obișnuit, dar norii albi, rotunzi și mici erau plăcuți vederii și pluteau ca niște coconi de viermi de mătase.

— Mentorul tău spune lucruri cu tâlc.

Mi-a amintit de Tripitaka, înțelept și întortocheat. Un val liliachiu s-a involburat de pe pavilion, iar Gaoyang ajunse din nou lângă mine.

— Nu poți trăi într-un pavilion ridicat pe teamă, Doamnă Strălucitoare. Se face tot mai mic, iar în interior se încălzește până când nu mai poți respira.

M-am gândit la vorbele ei.

— Nu știu, am oftat. Poate, Gaoyang, mă vei înțelege mai bine când vei fi mai în vârstă.

— Poate că trebuie să ieși din grădină, a zis ea. Vrei să le vezi pe doamne?

Am scuturat din cap.

— Știi că nu pot, Gaoyang.

De când cu noua poruncă a Împărătesei, nu mai pusesem piciorul afară din grădină; nu mai aflasem nimic despre Doamna Imaculată și nici nu le văzusem pe celelalte doamne.

— Ei bine, ai vrea să le vezi, nu?

M-a tras de mână.

— Să mergem acum. Voi veni cu tine. Dacă vaca aia nebună îndrăznește să mă oprească, o arunc peste acoperiș.

Gaoyang nu glumea și știam că o să râdă de mine, dacă aveam să-i amintesc de supunere.

— Acum?

— Da.

Nu m-a lăsat să mă așez. M-am uitat spre Hong. Se urca pe călușul de lemn, iar Pheasant râdea lângă el. Va fi ferit de primejdii lângă Pheasant.

— Bine, i-am zis lui Gaoyang. Să mergem.

Doamna Imaculată arăta aproape ca înainte. Îi revenise culoarea în obraji, iar părul îi era pieptănat cu grijă, strâns într-un coc. Rezemată de tăblia gravată a patului ei, se uita țintă la pătură, în timp ce își mușca unghiile.

— Doamnă Imaculată, sunt ușurată că te simți mai bine.

M-am oprit lângă pat, trăgând în piept aroma puternică de scorțișoară care plutea în cameră. În spatele meu, Prințesa Gaoyang dădea iute cu mâinile prin văzduh. Mi-am dat seama că nu-i plăceau parfumurile și că, dacă n-aș fi fost eu, probabil că n-ar fi primit să intre în cameră. Cele trei doamne stăteau lângă ea și o priveau îngăduitor pe Doamna Imaculată.

— Da... da..., a zis Doamna Imaculată.

Glasul abia i se auzea, iar ea tremura. Aș fi vrut să se uite la mine, dar privirea ei fugea de ici-colo, fără să rămână prea mult în același loc. M-am întrebat dacă își amintea cum îi scăpasem pe ea și pe fiul ei.

— Doamnă Imaculată, dacă ai nevoie de ceva, te rog să ne spui mie și celorlalte trei doamne. Suntem aici să te ajutăm, dacă ai nevoie de noi.

Nu a răspuns, nici nu a dat vreun semn că m-ar fi auzit. Am șovăit, dar am întins o mână spre umărul ei. A ridicat capul iute. Am înghețat, uluită de privirea ei. Nu era bunătate, nici recunoștință, ci ură.

M-am încruntat. Nu înțelegem.

— Doamnă Strălucitoare.

Doamna Nobilă mi-a atins mâneca.

— Nu o atinge. Nu îi place să fie atinsă.

— Bine. O vom lăsa să se odihnească.

Le-am făcut semn femeilor din jurul meu și m-am dus pe partea cealaltă a paravanului. Aproape de el, o slujnică îl hrănea pe Sujie cu supă dintr-un bol. Mi-a aruncat o privire mirată și a împins-o pe slujnică. Și, cu un zgomot puternic, bolul a căzut pe jodea.

— Lupi! Lupi! Unde? Unde?

Strigătele s-au auzit din patul din spatele meu și m-au luat pe nepregătite. M-am întors. Doamna Imaculată se împleticea spre mine. Cu buzele tremurând, cu o privire sălbatică, a venit până în fața mea și a încremenit. Părea să se gândească, de parcă încerca să își amintească cine eram, dar apoi privirea i s-a umplut de frică, iar ochii i s-au mărit de groază.

— Doamnă Imaculată, am zis blând, încercând să o liniștesc. Sunt eu...

S-a aruncat spre mine și a început să mă lovească înnebunită, dând din brațe, din picioare, azvârlindu-mi de pe cap peruca bine așezată.

— Ce faci, Doamnă Imaculată? a strigat Doamna Nobilă.

S-a auzit vocea lui Gaoyang.

— Încetează, Doamnă Imaculată!

— Tu!

Doamna Imaculată nu părea să le audă. Respirația ei era fierbinte și umedă, la urechea mea.

— Tu și lupii! Tu și lupii! Te blestem. Îți blestem familia. Îți blestem părinții. Îți blestem cinci neamuri din familie!

— Încetează! Încetează! Ea este Doamna Strălucitoare! au strigat femeile.

Doamna Imaculată sărea și mă lovea peste cap. M-am rostogolit înapoi și am ridicat brațele, s-o opresc.

— Gaoyang... Gaoyang...

— Ea m-a chinuit. Ea m-a chinuit! Ea și lupii, ea și lupii, striga Doamna Imaculată. Nu te voi ierta niciodată, Împărăteasă Wang. Nu te voi ierta niciodată, Împărăteasă Wang!

— Ajunge, Doamnă Imaculată, a strigat Gaoyang și m-am lăsat recunoscătoare în brațele ei. Luați-o, Doamnă Nobilă. Duceți-o în pat. Ești bine, Doamnă Strălucitoare?

— Da... da... cred că da...

Mi-am pipăit fața.

— Ai auzit...

M-am întors spre Doamna Imaculată, dar n-am putut să-mi sfârșesc vorba. Se oprise din strigat. Trăgându-se de lângă celelalte femei, se împleticea cu spatele spre pat. Ținându-se de tăblia patului, tremura, iar lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Dă-mi drumul... Te rog... Lasă-l pe fiul meu să plece... Nu-i face rău... Te rog...

Cele trei doamne și-au dus mâinile la gură, uimite, iar Prințesa Gaoyang m-a strâns mai tare, ochii ei negri sclipind. Fără o vorbă, mi-a ridicat peruca de pe jos, mi-a întins-o și m-a ajutat să mă ridic.

— E așa de când am scăpat-o, Doamnă Nobilă? am întrebat încet, uluită de schimbarea Doamnei Imaculate.

A șovăit.

— Nu-i place să vorbească sau să fie atinsă, asta știam, dar să atace...

A scuturat din cap.

— Înțeleg.

M-am uitat la Doamna Imaculată, cu milă neprefăcută. Poate că se terminaseră caznele ei din coteț, dar amintirile ei despre cele întâmplare nu se vor sfârși niciodată.

— Cum e Sujie?

Se ascundea sub masă, acoperindu-și capul cu mâinile.

— Au trecut două luni de când l-ați scăpat și nu a scos o vorbă, a spus Doamna Nobilă, cu tristețe în ochii ei frumoși.

Am oftat. Sperasem ca acel copil-minune să se întrezeze mai repede decât mama lui.

— Adună cioburile, i-am zis slujnicei de lângă ușa. Iar acum să-i cheme cineva pe doctorii de la Curte. Spuneți-le că Doamna Imaculată are nevoie de ei.

Meng Shen, învățacelul marelui doctor Sun Simiao, a venit îndată. După ce-a căutat-o amănunțit, mi-a dat de seamă: inima îi bătea anapoda, a zis el cu glas șovăitor. Era un cuvânt cuviincios pentru o minte care o luase razna.

Aveam inima grea când am plecat de acolo. M-am gândit la ce îmi spusese Gaoyang mai devreme. Era adevăr în cele grăite de ea, și anume că un adăpost construit cu teamă se va face tot mai mic și mai mic. Am înțeles că doar două căi erau cu putință: fie să lași acoperișul să se prăbușească peste tine, fie să îl distrugi.

Mi-am dat seama ce trebuia să fac. Ridicând capul spre cer, am înghițit cu lăcomie aerul răcoros al iernii.

— Vino, Gaoyang, am zis și le-am făcut semn ei și slujnicilor din spatele meu. Trebuie să vorbim cu împăratul. Acum.

Pheasant plecase deja, când am ajuns în grădină. Hong dormea. Le-am poruncit tuturor slujnicilor mele să stea pe lângă fiul meu, să vegheze ca poarta grădinii să rămână închisă, apoi am plecat spre Palatul Exterior, cu Prințesa Gaoyang. L-am găsit pe Pheasant în luminișul din fața Salonului Tirului, unde se adunaseră mai mulți dregători și slujitori. Pheasant trăgea la țintă cu Generalul, Prințul Ke, Fang Yi'ai, fostul mentor al lui Pheasant, dregătorul Xu Jingzong, și cu alți câțiva dregători.

În timp ce slujitoarele s-au dus să îl cheme pe Pheasant, m-am așezat pe un scaun din apropierea unui stejar, cu Gaoyang.

— Nădăjduiesc că Doamna Imaculată o să-și revină, am zis și mi-am șters fața.

Transpiram, deși era o iarnă rece.

— Este nedrept ce i s-a întâmplat.

Gaoyang și-a aruncat pe spate coada împletită.

— Curtea e un loc primejdios, Doamnă Strălucitoare. Ar trebui să știi asta deja.

— Îți jur că Doamnei Imaculate i se va face dreptate, Gaoyang. De asta suntem aici.

— Nu la asta mă gândeam.

Înainte să apuc să o întreb ce voia să spună, Pheasant veni spre mine, împreună cu sfetnicii lui.

— Ai venit, Doamnă Strălucitoare, a zis el.

Îmbrăcat cu o robă aurie, cu un medalion cu dragoni răsuciți brodat în partea din față, arăta chipeș, încrezător și vioi.

— Maiestatea Voastră.

M-am ridicat și m-am înclinat în fața lui.

— Șezi, șezi.

Mi-a făcut semn cu săgețile cu care jucase.

— Doamnă. Sunteți tot mai mare.

Am zâmbit fericită, în ciuda tristeții din sufletul meu. Era adevărat că pântecul care purta a doua sarcină mi se rotunjea repede.

— Eu și Prințesa Gaoyang avem să vă spunem ceva însemnat, Maiestatea Voastră.

Le-am făcut semn slujnicilor să plece și i-am povestit ce spusese doctorul despre Doamna Imaculată.

— Nebună?

Pheasant s-a încruntat.

— Ești sigură?

— Da. Prințesa Gaoyang a auzit și ea.

Gaoyang a încuviințat.

— A lovit-o pe Doamna Strălucitoare și credea că ea era Împărăteasa Wang.

Lângă Pheasant, Prințul Ke și Fang Yi'ai s-au încruntat.

— Împărăteasa a făcut-o pe Doamna Imaculată să își piardă mințile.

Pieptul lui Pheasant se ridica și cobora iute, de furie.

— Nu o voi lăsa să scape. Ce zici, frate?

Prințul Ke a încuviințat.

— Poate că Maiestatea Voastră ar dori acum să-și reia planul.

— Mă tem că ai dreptate, Prințe Ke. De asta am venit aici, am zis.

— Credeam că te-ai răzgândit.

Pheasant părea mirat, dar zâmbea, cutele din jurul ochilor adâncindu-i-se. Nu mai era tânăr, iar ochii îi erau mai închiși la culoare decât înainte, dar zâmbetul acela era mai frumos decât orice văzusem vreodată.

— Știu...

M-am uitat în jur. Dregătorii, sfetnicii lui Pheasant, slujnicele mele și câțiva eunuci se învârtteau pe la marginea luminișului. Nu voiam ca ei să știe că vorbeam despre ceva însemnat. L-am apucat pe Pheasant de braț.

— Haide să vorbim în timp ce jucăm.

Pheasant a încuviințat și m-a condus spre mijlocul terenului, unde erau înșirate mai multe vase din alamă. Eram doar noi cinci – eu, Pheasant, Gaoyang, Prințul Ke și Fang Yi'ai – și nu ne auzea nimeni.

— Putem vorbi aici. Vrei să încerci?

Mi-a întins două săgeți.

— Ei bine, va fi o cinste.

I-am luat săgețile din mână și am pășit în fața șirului de vase din alamă. Vasele erau aidoma, cu două mânere la margini. Jocul spunea că trebuie să nimerești cu săgețile în fiecare. M-am așezat la zece pași de ele. Nu jucasem niciodată jocul acela și, neîndoielnic, era mai greu decât îmi închipuisem. Dar trebuia să fac ceva, astfel încât oamenii din celălalt capăt să nu devină bănuitori.

— Prințe Ke, l-am strigat și, deși eram încredințată că niciun slujitor nu ne poate auzi, am coborât vocea. Nădăjduiesc că mai ai pregătite hârtiile.

— Dar bine-nțeles, Doamnă Strălucitoare.

Prințul a luat și el câteva săgeți dintr-o tolbă.

— La ce te gândești, Doamnă Strălucitoare? a întrebat Pheasant, trecând prin fața vaselor din alamă.

— Vom porni judecata, am zis. Trebuie să i se facă dreptate Doamnei Imaculate.

Pheasant a încuviințat.

— Când?

— Cât de curând se poate, am zis. Măine.

Pheasant a încuviințat din nou.

— Mai e ceva.

M-am uitat spre gura vasului, ținând strâns săgeata.

— L-ai văzut pe Regent de curând?

— Nu. Nu l-am mai văzut de o lună. Am auzit că a răcit. A stat la pat câteva săptămâni.

— Am auzit că l-a muștrat pe moștenitor, acum câteva săptămâni, am zis.

Încercând să câștige sprijinul Regentului pentru noul ei fiu, Împărăteasa îl chemase la masă. Totul mersese bine și Regentul păruse mulțumit, dar, când să plece, moștenitorul i-a tăiat calea, dând dovadă de o mare lipsă de prețuire pentru cei vârstnici.

— Ah. Am auzit și asta. Unchiul meu spune că moștenitorul ar trebui învățat cum să se poarte și a pornit să-i probezească pe tinerii din zilele noastre, care nu cunosc buna-cuviință și sunt grosolani.

Pheasant a aruncat o săgeată spre unul dintre vase. Nu l-a nimerit și săgeata a căzut în iarbă. Prințesa Gaoyang a chicotit, iar Pheasant s-a încruntat spre ea.

— E rândul meu, a zis Prințesa Gaoyang, iar din mâinile ei au zburat câteva săgeți.

Au ajuns în gura îngustă a vasului, de parcă aveau ochi să vadă încotro se îndreptau. Pheasant a gemut. M-am străduit să nu zămbesc.

— Oricum, nădăjduiesc că Regentul se simte mai bine, am zis și m-am așezat în fața vasului din mijloc. Pentru că mergem să-l vedem.

— Credeam că nu-ți place Regentul, a zis Prințesa Gaoyang.

Am ridicat din umeri.

— Prințul Ke are dreptate. Trebuie să urmărim rânduielile. Dacă o vom judeca pe Împărăteasă fără știrea Regentului, s-ar putea simți jignit și putem da de greutate. Dar, dacă Regentul se hotărăște să ne ajute, va fi un tovarăș puternic.

Împărăteasa nu ne-ar mai putea răspunde, nici măcar cu ajutorul unchiului ei și al tovarășilor pe care îi câștigase de curând. Dar dacă el se împotriva, atunci urma să ne fie mai greu la judecată.

— Sunt de părerea Doamnei Strălucitoare și cred că se prea poate ca Regentul să fie de partea noastră, a spus Prințul Ke.

— Fără îndoială. Unchiul meu e înțelept.

Pheasant a dat din mână.

— Atunci, o să trecem pe la el în seara asta, i-am spus lui Pheasant.

Îi vom duce daruri. Vistieria imperială, o clădire uriașă, cu două caturi, adăpostea nenumărate ofrande prețioase aduse de-a lungul anilor de numeroși ambasadori, hani, negustori străini și vasali. Voi alege ceva prețios să îi ducem.

— Și, Gaoyang, vrei să vii în grădina mea mâine, să mă ajuți cu Doamna Imaculată? La halul în care e, mă tem că s-ar putea împotrivi dacă o silim să iasă din camera ei.

— Cum dorești, Doamnă Strălucitoare.

A ridicat mâna, țintind din nou spre vasul din alamă.

— Așadar, așa rămâne, dădu Pheasant din cap. O să vorbim cu unchiul meu, iar mâine o vom judeca.

— Vom pregăti totul, Maiestatea Voastră, a spus Prințul Ke.

— Doamnă Strălucitoare, iertați-mă că o spun acum, a zis Fang Yi'ai, cu o privire serioasă, dar aș vrea să vă aduc aminte că, dacă

pornim judecata, vom porni și un atac împotriva Împărătesei și a familiei sale.

— Cui îi e frică de ea?

Prințesa Gaoyang a dat din mână.

— Atâta timp cât sunt eu aici, nu o va atinge pe Doamna Strălucitoare.

Am zâmbit recunoscătoare că Prințesa Gaoyang mă avea în pază. Într-adevăr, eram foarte norocoasă să mă bucur de prietenia ei.

— Mă bucur să aud asta, am zis și am întins o mână spre Gaoyang. Stai un pic. E rândul meu.

Am aruncat săgeata spre vasul din față. Cu o mișcare iute, am vârât-o în deschizătură, cu un sunet cristalin. Bărbații din preajmă au chicotit, iar Prințesa Gaoyang s-a uitat la mine, cu sprâncenele arcuite a mirare. Am ridicat din umeri fericită. Ea se pricepea să joace, dar eu aveam noroc și astfel aveam să câștig și sprijinul Regentului.

Dar când m-am uitat din nou spre marginea terenului am înghețat. Dregătorii și slujitorii fie se plimbau agale, fie șușoteau între ei, dar dincolo de ei, în apropierea unui copac, se ivise o făptură deșirată, ușor adusă de spate. Ne privea ținându-și bărbia în mână. Era prea departe ca să-i citesc chipul, dar era limpede cine era.

Moștenitorul.

Într-adevăr, era un fiu de folos mamei lui. După numai câteva luni în noul lui rang, învățase multe și-o ajutase să-și întărească puterea. De ce venise la teren? Trăgea cu urechea?

S-a întors și a plecat.

Când s-a lăsat noaptea, eu și Pheasant ne-am îmbrăcat simplu – el cu o tunică violet, iar eu cu o rochie neagră – și ne-am dus spre capătul livezii, unde era ascunsă o caleașcă mică. Darurile noastre erau deja încărcate, iar Generalul și una dintre gărzile lui ne așteptau. „Generalul ne va păzi, când vom merge în oraș”, îmi spusese Pheasant. „Stingerea se dă după apus. El ne va ajuta să intrăm în palat.”

O luasem cu mine doar pe Apricot și am plecat în tăcere spre palat. M-am așezat pe o pernă din mătase și mi-am rezemat spatele. Cum va primi Regentul vestea judecății? Se va înfuria pe noi și ne va învinovăți că stărnim tulburare? Sau va fi ușurat că Împărăteasa va fi învinuită? Nu o plăcea. Era nemulțumit că era stearpă și ceruse să plece din locul de la ateliere.

Nu mă plăcea nici pe mine și mă alungase. Dar îmi recunoscuse titlul de Doamnă Strălucitoare, iar de curând purtarea lui față de mine se schimbase mult. Aveam o presimțire bună. Vom câștiga sprijinul Regentului. Acesta locuia în partea de sud a palatului. Până acolo, era un drum de un ceas cu doi cai. Dacă ne grăbeam, puteam ajunge mult mai repede, dar nu voiam să sărim în ochi, așa că

mergeam la pas. Când am ajuns la el acasă, santinela tocmai ce bătuse gongul de șapte ori, pentru a aduce la cunoștința locuitorilor cât era ora, și pretutindeni erau atârinate felinare de streșini.

Casa Regentului arăta maiestuos, chiar și pe întuneric. Avea două porți roșii groase, cu câte un șirag de felinare roșii de fiecare parte. Din depărtare, arăta precum clădirile de la palat.

Generalul și-a trimis garda să îl vestească pe bătrân că sosisem și, câteva clipe mai târziu, îmbrăcat cu o robă liliachie din mătase, cu cizme negre din piele și pălărie neagră, Regentul a ieșit să ne întâmpine. În spatele lui erau membrii familiei lui: doi fii, nouă fiice, opt nepoți, o soție, zece concubine și mulți slujitori.

— Maiestatea Voastră, în numele familiei Changsun, vă spun un călduros bun-venit Domniei Tale și Doamnei Strălucitoare în umilul meu cămin. Vizita Domniilor Voastre ne cinstește grozav pe mine și pe familia mea și vă vom fi veșnic recunoscători.

Părea slugarnic, a îngenuncheat lângă caleașcă, urmând obiceiul de a prezenta onorul conducătorului. M-am întrebat ce era de fapt în mintea lui. Cu siguranță, nu se așteptase la vizita noastră, dar n-a spus nimic despre asta și am fost mirată de cât de vioi părea. Când îl văzusem ultima dată, păruse mai degrabă plăpând. Dar în seara aceea se arăta sprinten și plin de putere.

— Nu e nevoie de atâta ceremonial.

Pheasant l-a ajutat să se ridice.

— Este o vizită neoficială.

Dar Regentul a stăruit și toți membrii familiei lui și-au plecat capetele, ploconindu-se și spunând cât de recunoscători erau să îl primească pe conducătorul împărăției. Când, în cele din urmă, au încheiat, Pheasant a intrat în casă, iar eu l-am urmat, cu Apricot și cei doi sfetnici ai lui Pheasant după noi. Generalul a rămas de pază afară.

Sala de primire era largă. În mijlocul camerei se afla un panou pe care scria *Zhi Hui Tang*, „Sala Înțelepciunii“. Pe pereți erau fresce cu opt zei și cu faimoasele Insule Penglai. De-a lungul pereților se

înșirau câteva rafturi cu statuete din aur și argint. În partea stângă a sălii erau douăsprezece paravane din lemn de agar incrustat cu aur, iar în partea dreaptă se găsea o statueta de jad de mărimea unui om, o pasăre phoenix.

Bogăția Regentului era evidentă, iar felul în care arăta sala mi-a amintit de casa imensă a familiei mele, din Wenshui.

— Stați jos, stați jos.

Regentul ne-a făcut semn spre un șir de mese joase. Femeile s-au retras, căci tradiția le interzicea să fie de față. Dar nu aveau să piardă nimic din ceea ce-aveam să vorbim. Le vedeam umbrele dând târcoale în spatele paravanelor. O tăcere stânjenitoare s-a așternut în sala de primire, în timp ce ne-am așezat la mesele din apropierea paravanelor. Regentul ne-a privit fără o vorbă. Știa că venisem cu o pricină. La urma urmelor, era neobișnuit ca un împărat să caute pe cineva acasă, chiar dacă acel cineva îi era unchi.

— Cinstite Regent, ce frumos că ne-ai primit în casa dumitale.

M-am așezat lângă Pheasant. Nu stăteam bine pe perna de pe podea, căci îmi simțeam burta pe coapse, dar am zâmbit cuviincios, ca să le arăt lui și fiilor lui prietenia mea.

— Și ce casă frumoasă aveți.

— Lăudat fie Împăratul nostru Taizong, a zis Regentul și s-a așezat în fața noastră, cu fiii alături.

Cu spatele încovoiat, a gemut, de parcă îl dureau oasele, dar privirea i se mișca iute și nu mai părea să aibă vreo greutate să își aducă aminte cuvintele, ca ultima dată când îl văzusem.

— El a oferit această casă familiei mele, când sora mea a ajuns împărăteasă. Pentru strămoșii mei și pentru familie e o cinste fără de sfârșit.

Nu mi-a plăcut că l-a pomenit pe fostul împărat, dar am zâmbit mai departe. La urma urmelor, nu mă dusesem acolo ca să stârnesc un război.

— A fost foarte frumos din partea tatei, a zis Pheasant, dând din cap.

— Tatăl tău a fost un om mare, cel mai credincios și cel mai binevoitor. Mărturisesc, atunci când mi-a cerut să vă slujesc, Maiestatea Voastră, m-am temut de această schimbare. M-am întrebat dacă eram demn, dar acum pot spune cu încredere că am îndeplinit voința tatălui dumitale și că nu l-am dezamăgit.

— Desigur, unchiule. Suntem recunoscători pentru truda dumitale neprețuită pentru binele împărăției, a zis Pheasant fără fățarnicie.

Nu îmi plăcea încotro se ducea vorba. Am atins mâneca lui Pheasant, pe sub masă.

— Aproape că am uitat.

Pheasant a făcut semn din mână, iar sfetnicii lui au înaintat aducând un cufăr, pe care l-au așezat în fața Regentului, apoi au mai adus unul. În cufere erau două sute de coți de mătase, multe parfumuri frumoase, condimente, aur și argint, daruri potrivite pentru un han. Aș fi vrut să le putem deschide și să i le arătăm Regentului, dar ar fi fost necuviincios.

Fiii lui s-au uitat unii la alții, cu ochii plini de încântare, dar fața Regentului a rămas neclintită, ca un câmp acoperit de zăpadă.

— Nu pot primi așa ceva, Maiestatea Voastră. Este prea mult, a zis el.

Noi am stăruit, iar el s-a împotrivit din nou. Am mai încercat o dată – după cum o cerea obiceiul – și, în cele din urmă, a primit darurile.

— Vă mulțumesc, nepoate și Doamnă Strălucitoare, pentru bunăvoința voastră. Acum, vă rog să ne faceți marea cinste să luați o îmbucătură.

— Nu te osteni, unchiule, a spus Pheasant.

Dar slujitorii aduceau deja tăvi cu fructe, vin și carne. Sala s-a umplut de pașii și de vocile slujitorilor.

— Vă sunt recunoscătoare pentru buna primire, cinstite Regent, am zis, simțindu-mă în largul meu.

Mâncarea era un șiretlic bun. Mi-a aruncat o privire plină de subînțelesuri.

— Doamnă Strălucitoare, este o plăcere să vă revăd. Am auzit că ați devenit o binefăcătoare a templelor și mănăstirilor budiste. Este cu totul înduioșător, a spus el pe cu un glas țeapăn și nu mi-am dat seama dacă mă lăuda cu adevărat sau nu.

Ca mulți alți nobili, nu era de acord cu budismul și era un taoist devotat, la fel ca împăratul Taizong.

— Sunt mirată că ați aflat, am zis, deși știam că nu îi scăpa nimic. Bine-nțeles, nu e același lucru ca ajutorul dat de domnia ta mănăstirilor taoiste, cinstite Regent.

Mare apărător al taoismului, Regentul susținuse mai departe religia împărăției, după moartea Împăratului Taizong. Împărțise mănăstirilor un număr uluitor de vite, ca danie în fiecare an, îngrășându-i pe preoți și pe urmașii lor, căci taoiștii nu aveau opreliști la mâncare. Mai mult, toți preoții taoiști, fără a ține seama de rang și de ceea ce făceau în slujba împărăției, se bucurau de înlesniri precum daruri în haine, hrană și biruri mai ușoare pentru tămie. Adunau în cele din urmă mai mult decât o Talentată de la palat.

— Budismul este o religie lipsită de adâncime, a spus Regentul, dând din mână. Aplecarea către iad și mântuire e mai degrabă o năstrușnicie. Le vorbește măcelarilor, hoților și cerșetorilor. Orice învățat întreg la minte poate vedea asta. Sunteți budistă, Doamnă Strălucitoare?

Am simțit că mi se încinge fața și, chiar dacă nu puteam spune că eram o budistă adevărată, am hotărât că, atât timp cât voi fi Doamna Strălucitoare, nu voi îngădui nimănui să vorbească astfel despre religie în fața mea.

— Încă nu pot trece drept budistă, cinstite Regent, dar mă străduiesc să urmez învățăturile. Deși... — m-am oprit un pic —...

trebuie să întreb, chiar se poate atinge nemurirea înghițind elixir, cum spun taoiștii?

Căutarea nemuririi era miezul taoismului. Astfel, mulți preoți taoiști se dădeau drept alchimiști și amestecau minerale – mercur, cinabru și chiar aur –, încă de pe vremea primului împărat al Dinastiei Qin. Totuși, împăratul, un împătimit al elixirelor, murise când avea jumătate din vârsta Regentului. Bine-nțeles, preoții taoiști nu conteniseră și mereu foloseau nemurirea ca momeală pentru cei slabi de înger.

Regentul a pufnit ușor, ca un țap înfumurat ce era.

— Taoismul, întocmai ca elixirul, nu poate fi priceput de un om de rând.

Acum chiar îmi doream să stăm de vorbă despre taoism. Desigur, această religie veche de o mie de ani nimerise unele adevăruri, dar învățăturile sale se dădeau adeseori mai departe pe ocolite, și ca urmare, înțelesurile ei erau tulburi și tainice.

Dar mi-am amintit ce căutam acolo.

— Bine-nțeles, am zis cu blândețe și am hotărât să îi fac pe plac, recitând faimosul vers din *Tao Te Jing*, învățătura de căpătâi a taoismului, pe care o știam din copilărie: *Dao ke dao, fei chang dao. Ming ke ming, fei chang ming.*

„Dao care poate fi lămurită nu este adevărata Dao. Numele care poate fi rostit nu este adevăratul nume.”

Și-a înclinat capul spre mine.

— Ce mirare, Doamnă Strălucitoare, ca o femeie să aibă aplecare către această măreață învățătură. Vrei o bucată de pepene galben, nepoate? L-am ținut la gheață. Pepenele galben îți place cel mai mult, din câte îmi amintesc.

S-a întors spre o slujnicuță ce ținea un coș cu fructe.

— Îmi place pepenele galben, unchiule, aș vrea o bucată...

Pheasant s-a uitat spre mine. Știam la ce se gândește. Se gândea cum să-i spună unchiului său de ce venisem. Totuși, încă nu venise

vremea. Trebuia să așteptăm ca bătrânul să aducă el vorba despre împărăteasă. Regentul a apucat un pepene galben și i-a încercat tăria.

— Mâncai mulți, când veneai cu mama ta să mă vezi, îți amintești?

— Unchiul are tinere bună de minte.

— Mama ta, odihnească-se în pace, a fost o femeie foarte nobilă și cinstită.

Oftând, a așezat un pepene pe masă și i-a făcut semn slujnicei să aducă un cuțit de fructe.

— Așadar, nepoate, să mă ierți dacă sunt necuviincios, dar ce vânt te-aduce?

L-am simțit pe Pheasant încordându-se, lângă mine.

— O treabă însemnată, unchiule.

Și-a dres vocea.

— Nu te-aș fi tulburat, dacă nu aș fi îngrijorat. Ai aflat de nelegiuirea împărătesei în Curtea Interioară, unchiule?

Eram prea tulburată ca să beau, iar pașii slujitorilor parcă au devenit și ei mai ușori. Nimeni nu mai vorbea. Îi auzeam pe fiii Regentului sorbind vinul.

— Nelegiuire?

— E vorba despre Doamna Imaculată și Sujie. Ți-o amintești pe doamnă, nu? A vegheat asupra treburilor de la ateliere, pentru o vreme, iar Sujie, micul poet, a scris o baladă despre care se spune că ar vorbi necuviincios despre Zhong. Împărăteasa Wang a fost foarte nemulțumită.

Am înțepenit. Se prefăcea Regentul că nu știe? Spre mirarea mea, a oftat.

— Nepoate, urma să mă sfătuiesc cu tine despre asta.

— Zău?

— Din câte am auzit, Împărăteasa Wang a făcut mai multe lucruri nedemne pentru a-și pedepsi dușmanii. I-a închis pe

Doamna Imaculată și pe copil într-un coteș cu lupi. Astfel de purtări mi se par de neînchipuit.

— Doamna Imaculată, care are o fire foarte plăpândă, și-a pierdut mințile, a spus Pheasant.

— Este păcat, nepoate.

Regentul a scuturat din cap.

— Mare păcat. Îmi pare rău să aud că s-a întâmplat așa ceva în familia ta. Înțeleg că Împărăteasa este o femeie încăpățânată. Aș vrea să fi știut asta. Când l-a înfiat pe Zhong, am crezut că s-a terminat.

A oftat.

— Nu trebuie să le dai femeilor prea multă libertate. Ele nu deosebesc binele de rău. Sunt precum câinii. Trebuie îmblânzite și puse în lanțuri. Dacă le lași libere, se sălbătesc.

Nu știam cum să răspund. Mă bucuram că Regentul nu o plăcea pe Împărăteasă, dar nu-mi căzuse deloc bine vorba lui. Părea să le disprețuiască pe toate femeile. Pheasant a tăcut. Mișcările din salon au încetinit. Slujnicele se încovoiaseră, privind spre mine și spre Pheasant, iar fiii Regentului stăteau drepti, cu fețele încordate.

— Așadar, la ce te-ai gândit, nepoate?

Pheasant a tușit și s-a uitat la slujnicele din jurul nostru.

— Bine-nțeles.

Regentul le-a făcut semn să plece și le-a poruncit să închidă ușa sălii după ele. Acum, eram doar eu, el, Pheasant și fiii lui. M-am simțit mai bine cu mai puține urechi prin preajmă.

— Îți prețuiesc buna judecată, unchiule, a zis Pheasant, și sunt foarte mulțumit că ești de acord cu mine în privința Împărătesei. De aceea vreau să îți spun, unchiule, că am de gând să o chem în Sala Sfatului și să îi cer să mărturisească. Măine.

— O judecată?

Glasul Regentului era tăios, prea tăios.

— Așa am hotărât.

Pheasant părea de neîntors din drum.

— Trebuie pedepsită pentru purtarea ei, altfel nu va fi liniște la palat.

Regentul n-a zis nimic. M-am uitat la el, încercând să zăresc vreun semn care să-i dezvăluie gândurile.

— Ar fi nemaiîntâlnit să pui sub învinuire o împărăteasă, a spus el, în cele din urmă, și s-a ridicat să umble prin cameră.

— Știu prea bine, unchiule.

Aș fi vrut ca Regentul să-mi stea în față, să pot citi gândurile ascunse în spatele ochilor lui lăsați, dar s-a îndepărtat de mine, cu fața întoarsă în altă parte, cu nasul coroiat ca o lamă subțire de ascuțit. În cele din urmă, s-a așezat.

— Împărăția va fi zdruncinată. O să ai de-a face cu o răscoală.

A apucat cuțitul de fructe pe care slujnica îl lăsase pe masă și a început să taie pepenele felii. Glasul i s-a schimbat, devenind chibzuit și liniștit.

— La urma urmelor, se trage dintr-o familie nobilă. A fost aleasă de tatăl tău să îți fie soție principală și mamă a împărăției. Iar acum are un moștenitor și este sprijinită de toată familia ei și de mulți dregători de la Curte.

— Totuși, unchiule, nu pot să închid ochii și să trec peste asta. Ca împărat, am răspunderi față de toate femeile care mă slujesc în Curtea Interioară.

Regentul a oftat și a tăiat pepenele cu o singură lovitură iute, iar suc proaspăt s-a scurs din coajă pe tavă.

— Ai spus că Doamna Imaculată și-a pierdut mințile?

— Într-adevăr. De asta am venit aici, ca să îți cer părerea.

Totuși, Regentul știa că nu venisem să îi cerem părerea, ci sprijinul.

— Înțeleg.

Și-a ridicat mânecile lungi și a aranjat feliile de pepene pe tavă.

— Nepoate, ai mai vorbit despre asta cu altcineva?

— Doar cu fratele meu.

— Ah, Prințul Ke. Te înțelegi bine cu el, nu-i așa? Am auzit că ați aruncat azi la țintă. V-a plăcut?

— Da, unchiule.

— Prințul Ke...

Acum, Regentul părea să fi căzut pe gânduri.

— Într-adevăr, e un tânăr de treabă, la fel ca tatăl tău. Mă bucur că s-a întors.

Era o minciună. El îl alungase pe prinț și se temuse că putea fi o amenințare. De la întoarcerea prințului, Regentul nu îi aruncase niciun cuvânt.

— Oh, știi că putem avea încredere în el, unchiule. Și tata îl iubea. Ți amintești?

— Nu îți faci griji din cauza lui?

— Griji? De ce?

— Tinerii sunt mereu încăpățânați. Asta e tot.

Regentul a pus tava în fața noastră și ne-a făcut semn să mâncăm.

— Sper să vă placă pepenele, Maiestatea Voastră.

Pheasant a luat o îmbucătură.

— E dulce. Așadar, o să te vedem mâine în Sala Sfatului, unchiule?

În clipa aceea se hotăra soarta planului nostru. Dacă Regentul consimțea să ni se alăture, însemna că ne va susține pe durata judecății. Dacă nu, avea să însemne împotrivirea lui, iar asta ne-ar fi adus o grămadă de greutate a doua zi. L-am privit cu inima strânsă.

Plecând capul, bătrânul și-a pus niște vin.

— I-ai adus vreo ofrandă mamei tale, zilele acestea, nepoate? Fie binecuvântată. Odihnească-se în pace.

— Desigur, unchiule.

A dat din cap.

— Și ce mai face Prințesa noastră Gaoyang? E la fel ca întotdeauna?

— O știi cum e, unchiule. Gaoyang nu se va schimba niciodată.

— Doamnă Strălucitoare, aud că e bună prietenă cu tine?

— Într-adevăr, este, am zis, privindu-l.

De ce schimba vorba?

Regentul și-a dres glasul, bătând darabana în masă cu două degete.

— Și pot să întreb, nepoate, care va fi pedeapsa împărătesei pentru ceea ce a făcut?

Pheasant s-a aplecat în față, gata să vorbească, dar mi-am așezat mâna pe brațul lui.

— Știi, împăratul nostru este foarte îngăduitor și nu a luat încă o hotărâre în privința asta. Poate că cinstitul Regent va dori să ne dea un sfat.

M-a privit lung, iar eu am zâmbit, ca să îl mulțumesc. Poate că eram prefăcută, dar era nevoie de un mic șiretlic, precum uleiul pe o roată ruginită, astfel încât căruța să poată merge mai departe. Nu așa credea și maestrul Sun Tzu?

— Înțeleg.

Regentul a dat din cap. Nu a mai spus nimic, iar în sală s-a lăsat liniștea. Pheasant a dat la o parte tava cu pepene, s-a îndreptat și a privit spre dâra de suc de pe masă. Simțindu-l încordat, i-am strâns mâna și am așteptat. Regentul și-a dres glasul.

— Nepoate și Doamnă Strălucitoare, datoria mă silește să vă slujesc. Voi veni bucuros în Sala Sfatului mâine. Totuși, v-aș îndemna să fiți cu băgare de seamă. Nepoate, n-ai dori să aleg câțiva dregători, să zicem patru sau cinci dintre oamenii mei de încredere, care să supravegheze judecata?

— De ce, dacă îmi dai voie să întreb? a spus Pheasant.

— Doar ca să fim încuviințați că totul va merge cum trebuie.

Pheasant a șovăit.

— Mă gândesc doar la binele împărăției, nepoate, și nădăjduiesc că dacă oamenii mei sunt acolo, hotărârea se va lua mai lesne. La urma urmelor, este o treabă foarte însemnată.

— Unchiule...

— Sună minunat.

I-am strâns mâna lui Pheasant, ca să îl fac să tacă. Se pare că Regentul se gândise el însuși la pedeapsa pentru împărăteasă, iar aceea nu trebuia să fie bătaia noastră de cap, atâta timp cât împărăteasa era judecată și dezonorată.

— Sunt recunoscătoare pentru sprijinul domniei tale.

A oftat, ca și cum chiar era o povară pentru el.

— Și trebuie să vă reamintesc, Doamnă Strălucitoare și nepoate, am în minte doar binele împărăției. Nădăjduiesc că înțelegeți asta. Am credința că trebuie să ne ferim cu orice preț de tulburări în împărăție, chiar dacă o judecăm pe împărăteasă.

— Bine-nțeles, cinstite Regent. Nici nu m-aș aștepta la altceva din partea domniei tale, am zis și am răsuflet.

Dintr-odată, atmosfera din sală s-a însuflețit. Fiii Regentului ne-au turnat vin, iar el și-a chemat slujitorii, să aducă la masă mai multe fructe. Râzând, bătrânul a închinat în cinstea lui Pheasant și au vorbit despre cai. Războiul împotriva Tibetului ne pustiise grajdurile, a spus el, iar acum Grajdurile Imperiale trăgeau nădejde să primească soiuri rare din răsăritul Turciei.

— Asta ar trebui să sporească numărul de armăsari din Grajdurile Imperiale, iar primăvara viitoare ar trebui să avem niște soiuri bune, a zis el.

Am simțit că mi se ridicase o greutate de pe umeri. Câștigasem sprijinul Regentului și eram fericită: într-adevăr, era un bărbat nemaipomenit. Când a venit vremea să plecăm, le-am urat noapte bună Regentului și familiei lui și toți au ingenuncheat la poartă, când ne-au condus.

Bezna nopții ascundea copacii și celelalte clădiri din apropierea casei Regentului. În lumina felinarelor, se vedeau doar caii noștri și caleașca.

— Generale Li, a spus Pheasant, ai pierdut niște vin bun și o companie plăcută.

— Da, Maiestatea Voastră.

Ne-a deschis ușa caleștii. M-am oprit în fața Generalului. În lumina slabă, semnul lui din naștere arăta ca un tatuaj urât.

— Îți mulțumesc că ai așteptat atâta timp, Generale. Dorești niște vin?

A scuturat din cap.

— Beau doar singur, Doamnă Strălucitoare.

— Zău?

L-am privit lung. La fel ca Regentul, și Generalul era greu de citit uneori. Când m-am așezat pe locul meu, am lăsat să-mi scape un oftat, apăsându-mi umerii. Fusesem atât de încordată, încât simțeam o durere la gât și în partea de jos a spatelui, iar burta mare mă apăsa pe coapse ca un lighean greu.

— Ești mulțumit, Pheasant?

În sfârșit. A doua zi, Împărăteasa va fi judecată. Cum va primi vestea că va fi dezonorată, ea, fiică a renumitei familii Wang, soția legiuită a împăratului, mama împărăției? Pheasant a încuviințat, zâmbind larg.

— Da. Abia aștept ziua de mâine.

Părea fericit și mi-am amintit cât de furios și de uluit fusese în coteț și cât de hotărât să o pedepsească pe împărăteasă.

— Acum, să mergem la palat.

A fluturat din mână, iar Apricot a venit să închidă ușa caleștii. Am oprit-o. Prin ușa deschisă, am zărit o lumină rotundă, roșie, de mărimea unei mingi de polo, lucind în timp ce aluneca în depărtare. Era strălucitoare, iute și rău-prevestitoare.

Un felinar.

Împărăteasa Lunii

Cine îl purta? Un străjer de noapte? Un căruțaș?

— Pheasant. Uite.

— Ce este? a întrebat el și s-a aplecat să vadă.

Am arătat spre lumină, dar dispăruse, iar acolo unde o zărisem erau acum doar umbre întunecate.

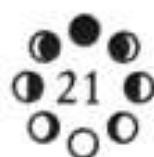
— Nu e nimic. Nu-ți face griji.

Pheasant m-a mângâiat pe spate.

— Să mergem acasă, să ne odihnim.

Caleașca a pornit, iar eu m-am rezemat.

Ne aștepta o zi lungă, o zi hotărâtoare pentru mine și pentru Pheasant și trebuia să îmi ascut vorbele și privirea și să lovesc cu putere și cu pricepere. Dar, dintr-o pricină de neînțeles, mingea de lumină îmi rămăsese în minte.

În dimineața următoare, m-am trezit înainte de ivirea zorilor. Ca de obicei, am meditat, lăsându-mi gândurile să zburde și liniștindu-mă. Camera era caldă, de la coșul pentru foc, și mirosea plăcut, de la lumânările parfumate. Când prima rază a zorilor a pătruns în cameră, am încheiat meditația și am îmbrăcat o fustă stacojie, o robă petrecută și un șal din mătase brodat cu sturzi și cinteze, să îmi poarte noroc. Aveam nevoie de noroc în ziua aceea.

Ajutoarele lui Pheasant au intrat în cameră ținând hainele de gală aurii, tivite cu blană, pantalonii din mătase brodați, un brâu împodobit cu pietre prețioase, o tocă strălucitoare, o pereche de pantofi și un săculeț din mătase, în care era pecetea lui de jad.

— Dați-mi voie.

Le-am făcut semn să plece și l-am ajutat pe Pheasant să se îmbrace.

— Vei aștepta să te chem? a întrebat.

Nu dormise bine, dar părea învigorat, ochii îi luceau, iar pasul îi era sigur.

— Da.

Am dat din cap, legându-i șireturile tocii sub bărbie. Pheasant avea să se ducă la audiențe în dimineața aceea și să asculte jalbele obișnuite, ca să nu stârnească vreo bănuială. Atât Prințul Ke, cât și Fang Yi'ai aveau să meargă și ei la audiențe mai târziu, împreună cu Regentul și cu dregătorii lui. Apoi, în ora de pauză, Pheasant ne va chema în Salon pe Doamna Imaculată, pe împărăteasă și pe mine, iar împărăteasa avea să afle despre judecată.

— Unde e sora mea? a întrebat Pheasant.

— Va sosi în curând.

Prințesa Gaoyang mă va ajuta să o conduc pe Doamna Imaculată în Sala Sfatului, când o va chema Pheasant, ca să poată ea însăși să depună mărturie.

— Asta e bine.

Pielea lui Pheasant strălucea, dându-i un aer tineresc. Era foarte chipeș, iar slujnicele nu erau atente la noi. M-am ridicat pe vârfuri, să îl sărut. El m-a prins și m-a apucat de mijloc.

— Mai târziu.

Am zâmbit fericită.

— Ai emoții?

M-a ciupit de obraz.

— Desigur că nu. Știu ce fac, Doamnă Strălucitoare. Și, că veni vorba, am pus mai mulți oameni de pază în fața grădinii, dacă tigroaica își trimite potăile să te tulbure.

Nu m-am împotrivit. Împărăteasa nu îmi va da pace, odată ce va afla că era pedepsită, și trebuia să mă încuviințez că nu se va mai apropia vreodată de fiul meu.

— Voi aștepta să mă chemi.

A dat din cap cu putere și s-a îndreptat spre intrarea în grădină, cu mânecile aurii ale hainei legănându-i-se până spre genunchi. Ajutoarele lui și Generalul, care aștepta deja, s-au dat la o parte, când a urcat în caleașcă. I-am privit până au dispărut dincolo de livada de portocali, iar inima a început să îmi bată mai repede.

Când ajutoarele se vor întoarce, vor aduce porunca de chemare pentru mine, dar și răpăitul de tobe al bătăliei.

Aveam emoții. Nu puteam decât să îmi închipui cât de urâte aveau să devină lucrurile la judecata împărătesei. Aș fi vrut ca Prințesa Gaoyang să fie cu mine. M-ar fi ajutat să mă liniștesc.

— Apricot, mă duc să fac o plimbare.

Trebuia să mă mișc și să stau potolită.

— Când vine prințesa, spune-i că sunt în spatele grădinii.

— Da, Doamnă Strălucitoare, a zis Apricot.

Îl hrănea pe Hong lângă pat. Și aceea era o bătălie. Apricot gângurea, încercând să îl facă pe băiatul meu să deschidă gura, dar Hong și-a întors capul. Făcea asta adeseori, nu voia să mănânce.

Am pornit pe aleea din apropierea crângului cu bambuși. Era încă devreme. Grădina părea adormită în lumina lăptoasă a zorilor. Burta mea creștea cu fiecare zi și îmi era greu să urc dealul. M-am întors și am trecut podul. Când m-am întors în cameră, lumina aurie a dimineții strălucea în ochii mei. Grădina răsuna de ciripitul păsărilor, iar eu asudasem. Dar Prințesa Gaoyang tot nu venise.

— A trimis vorbă? am întrebat-o pe Apricot, care avea grijă de Hong.

El împungea cu un băț într-un strat de flori. Acum, că în sfârșit mergea, orice târătoare îi stârnea curiozitatea. Săpa prin rondurile cu flori, găsea gândăcei și buburuze și le băga în gură. Mă temeam să nu îl doară stomacul, dar Gaoyang râdea: „E natură. Natura nu le face rău băieților.”

— Nu.

Apricot a dat din cap. Chunlu mi-a adus o batistă, să îmi șterg fața, iar Xiayu a adus cutiile de unsoare și fard, gata să mă mi le întindă pe obraz.

— Nimic?

M-am așezat pe un scaun, în fața unei oglinzi din bronz. Nu îi stătea în fire. Prințesa Gaoyang nu întârzia niciodată și mereu

venea, când o așteptam. Chiar și atunci când s-a dus să își vadă mentorul, pe munte, îmi spusese cu câteva zile înainte, ca să nu îmi fac griji.

Apricot a dat din cap din nou.

Ar fi trebuit să mă duc chiar eu după Doamna Imaculată și poate că până mă voi întoarce va veni și prințesa.

— Vino.

I-am făcut semn lui Xiayu, să îmi dea cu cremă pe față.

— Trebuie să mă pregătesc, apoi vom merge împreună la clădirea Lotusul Pur.

— La Lotusul Pur?

Apricot a turnat apă într-o cană și mi-a întins-o. Mereu îmi era sete, după plimbare.

— Trebuie să vă spun ceva, doamnă...

— Da. Ce este?

— Doamnă Strălucitoare, niște slujnice de acolo bârfeau. Au spus că se întâmplă ceva ciudat în clădirea împărătesei. Au spus că împărăteasa ar fi primit vorbă și a plecat de la Curte. Era foarte furioasă. A spus ceva despre domnia ta.

Îngrijorată, m-am întors spre ea.

— Ce a zis?

Apricot și-a mușcat buza.

— Păi...

Trebuie să fi fost vorbe urâte. M-am încruntat.

— Cine a trimis vorba?

Apricot a scuturat din cap.

— Când a plecat de la Curte?

— Înainte de ivirea zorilor.

M-am încruntat. Oare împărăteasa bănuia ceva? Să se fi răzgândit Regentul și să ne fi trădat? Dar nu era cu puțință. O ura pe Împărăteasă și încuviințase judecata. Dar dacă împărăteasa, simțind

că i se pregătea ceva, făcuse un târg cu Regentul? Dacă-i oferise ceva ce el nu avea cum să nu primească?

M-am ridicat și am început să umblu prin cameră, dar aveam o senzație neplăcută în stomac, care se întindea ca o mâncare stricată. M-am dus spre ușă.

— Vino cu mine, Apricot. Să mergem la Lotusul Pur.

Orice punea la cale Împărăteasa, trebuia să mă țin de plan. Tocmai ajunsesem la intrarea în grădină, când a apărut Pheasant, cu toca lăsată pe o parte. Arăta de parcă alergase de la Sala Sfatului până la grădină. Cu respirația tăiată, s-a rezemat de copacul de scorțișoară. Era singur, fără ajutoare sau General.

Mi-am simțit mâinile reci. Se întâmpla ceva groaznic.

— Pheasant! Ce s-a întâmplat?

Înghițea întruna, de parcă avea un bolovan în gât. L-am luat în brațe.

— Vino, stai jos și spune-mi.

Cu palmele pe genunchi, s-a aplecat respirând greu. Toca i-a căzut pe jos.

— Sala Sfatului... e goală, a zis el, cu glas răgușit. Toți dregătorii de rang înalt – Secretarul, Cancelarul – lipsesc.

Mi-am simțit inima grea.

— Unde s-au dus? Unde e Regentul?

— Nu e acolo.

— De ce? Unde e?

— La judecată.

— Ce judecată?

Am ridicat toca împăratului și i-am întins-o.

— O judecă pe Împărăteasă? am întrebat, îngăduindu-mi să nădăjduiesc.

— Nu.

Se uita la mine, tras la față.

— O judecată împotriva Prințului Ke și a lui Fang Yi'ai.

— Cum? De ce?

Cei doi nu făcuseră vreo nelegiuire.

— Care sunt învinuirile?

— Trădare.

— Cum?

Nu îmi venea să cred.

— Unde se ține judecata? Du-mă acolo. Trebuie să-i oprim.

— I-am întrebat pe dregătorii din Sala Sfatului, dar nu știau. L-am trimis pe General să afle. Îmi va da de știre îndată ce află ceva.

Pheasant a ridicat capul să se uite la mine. Se legăna, de parcă nu mai avea putere să stea drept.

— A trebuit să vin aici. A trebuit să îți spun.

Inima îmi bubuia. Vedeam suferința și uimirea din ochii lui și îi simțeam deznădejdea și neajutorarea.

— Cine e judecător?

— E mâna ei...

Pheasant a închis ochii și a strâns pumnii.

— Am avut încredere în el, Mei. Am avut încredere în el...

Regentul.

El ne trădase.

Felinarul pe care îl văzusem după ce plecasem din casa Regentului trebuie să fi fost vreun slujitor trimis de el la Împărăteasă, care, jignită și furioasă, trebuie să-i fi oferit vreun târg. Hotărâseră împreună să scape de Prințul Ke și de Fang Yi'ai, cei doi oameni în care eu și Pheasant aveam încredere și pe care ne bizuiam. Mi-am dat seama cât de viclean era Regentul. Se simțise amenințat de puterea tot mai mare a lui Pheasant, când îi rechemase pe Prințul Ke și pe ceilalți dregători, dar, în loc să se împotrivească, făcuse un pas înapoi și se prefăcuse slăbit, dând vina pe vârstă. Și în toate lunile acelea așteptase prilejul să răspundă. Luând partea Împărătesei, Regentul avea multe de câștigat. Toți oamenii împărătesei aveau să-l sprijine și urma să redobândească puterea deplină

la Curte. Iar Pheasant, bietul meu Pheasant, va fi singur, rămas fără sprijin, iar încercările lui din ultimele luni aveau să se irosească.

— Maiestatea Voastră!

Generalul a intrat pe poartă.

— Sunt la *Zhengshi Tang*.

Sala Treburilor Împărăției. Era la răsărit de Sala Sfatului și ne-ar fi luat o oră de mers pe jos să ajungem acolo.

— Adu caleașca, Pheasant! Generale, du-ne acolo!

— Da, da!

Pheasant și-a pus toca și a zbughit-o după caleașcă.

— Să plecăm acum. Să-i oprim. Trebuie să îl scăpăm pe fratele meu!

Am urcat repede în caleașcă, după Pheasant. Eram furioasă din cauza trădării Regentului, dar și tulburată din cauza sorții care-i aștepta pe Prințul Ke și pe Fang Yi'ai. Neîndoielnic, erau vânați pentru că ne sprijiniseră pe mine și pe Pheasant. Dar ce voiau să le facă Împărăteasa și Regentul?

Odată ce caleașca s-a pus în mișcare, Pheasant mi-a spus mai multe despre așa-zisa trădare de care îi învinuiau Regentul și împărăteasa pe prietenii noștri. Pasămite, Prințul Ke, cei doi fii ai lui, Fang Yi'ai și alți câțiva se adunaseră la o tavernă din capitală, cu o lună în urmă. Băuseră și vorbiseră despre răscoala înfrântă pe care Taizi și Prințul Yo o conduseseră cu ani în urmă. Cei doi fuseseră niște proști, ziceau ei, dar dacă lor li s-ar da prilejul, cu totul altfel ar sta lucrurile. Ei ar izbândi. S-ar mai fi plâns că priceperea lor se irosea la Curte. Când se va ivi prilejul, aveau să-l dea la o parte pe Pheasant și să ofere împărăției un nou început.

Povestea era într-atât de caraghioasă că mi-a venit să râd. Era doar bârfă, fără nicio urmă de adevăr. Dar Prințul Ke și Fang Yi'ai nu vor apuca să spună ceva. Dacă nu ajungeam la timp, împărăteasa și Regentul puteau să îi găsească vinovați și să-i arunce în temniță. Toate încercările lui Pheasant de a-i rechema pe dregători și de a-și

ține tovarășii laolaltă s-ar fi irosit și ar fi redevenit un conducător doar cu numele.

Când caleașca a încetinit, am sărit afară, aproape să cad. Pheasant m-a prins și m-a ridicat.

— Toate bune?

M-am tras și m-am grăbit spre curte, am urcat scările câte trei deodată, ținându-mă cu mâinile de burtă, și am năvălit în sală. Mi-a căzut falca.

Sala era pustie.

— Unde sunt toți? a strigat Pheasant.

Vocă lui a răsunat în sala uriașă. Razele soarelui se opriseră în ușă, parcă împotrivindu-se să intre în încăperea imensă.

— Generale? Parcă ai zis că sunt aici.

— Erau, acum un ceas.

Generalul s-a întors, încruntându-se.

— Maiestatea Voastră, Generale Li, Doamnă Strălucitoare.

Un dregător într-o robă verde s-a grăbit să ne salute. A făcut o plecăciune întreagă, capul i-a coborât până în talie, apoi a căzut în genunchi.

— În fața domniei tale îngenunchează umilul vostru slujitor Li Yifu, ajutor al ministrului dreptății.

Capul lui urca și cobora.

— Fie ca Domnul să vă binecuvânteze, Maiestatea Voastră, cu neștirbită sănătate, iar pe Doamna noastră Strălucitoare, cu frumusețe în veac și curaj. Cum pot să vă slujesc azi?

Nu aveam timp de rânduiești.

— S-a ținut o judecată aici? am întrebat. Unde sunt toți?

— Doamnă Strălucitoare, e porunca Regentului. Mă tem...

Pheasant l-a apucat pe dregător de robă și l-a tras spre el.

— O singură minciună, fie și cea mai mărunță, și te voi trimite cu familie cu tot în cel mai îndepărtat colț al împărăției, pentru tot restul vieții.

— Maiestatea Voastră! Vă voi spune adevărul... da. Au fost aici. Dar judecata...

Pheasant i-a dat drumul, iar dregătorul a căzut la loc, cu picioarele pe podea.

— Unde se ține judecata?

Dregătorul a înghițit.

— Da... Maiestatea Voastră, judecata... Îngăduiți-mi să vă spun amănuntele. Rânduiala nu a fost urmată întocmai. Câțiva dregători nu erau de față, ministrul Yu Zhiwen, de exemplu. Și a avut loc cam în pripă. Mai întâi, împărăteasa a citit învinuirile pentru fiecare dintre cei judecați, iar Regentul le-a încuviințat. Nu a fost chemat niciun martor, lucru care mi s-a părut foarte neobișnuit, iar apoi Regentul a anunțat pedeapsa. Prințul judecat și ceilalți nu au avut prilejul să vorbească sau să dezmintă. A fost cea mai ciudată judecată, dacă pot să spun așa, a zis dregătorul, cu o încetineală care te scotea din sărite. Și...

— Spune odată.

Nu mai puteam să îl ascult trăncănind.

— Unde sunt prințul și soțul prințesei?

— Doamnă Strălucitoare, este o cinste să vă răspund la întrebare. Dar îmi pare rău să vă spun că sunt în drum spre Piața de la Apus.

— Piața de la Apus?

Locul eșafodului, unde Împăratul Taizong îi tăiasă pe unchiul lui și pe mulți alții care luaseră parte la răscoală.

— I-a pedepsit la moarte? Să fie omorâți acum?

— Doamnă Strălucitoare, mirarea dumneavoastră e la fel de mare ca a multora dintre noi...

— Vor să-mi omoare fratele! Cum îndrăznesc!

Pheasant a năvălit afară, tremurând de furie.

— La piață, Generale. Acum!

Am alergat după el.

— Nu avem timp.

Eșafodul se găsea în mijlocul Pieței de la Apus, doldora de lume, iar Regentul trebuie să fi plecat din palat cu o jumătate de ceas în urmă. Nouă avea să ne ia cel puțin tot pe-atât să ajungem acolo. Mi-am șters sudoarea de pe frunte. Era foarte cald.

— Trimite un decret imperial, Pheasant! Dă de veste că i-ai iertat și că îi lași să trăiască. Spune-i Generalului să se ducă până acolo călare. Spune-i să plece acum. Va fi mai iute decât noi.

Pheasant a încuviințat și a întocmit scrisoarea îndată, pe o bucată de hârtie pe care și-a pus sigiliul de jad și pe care i-a dat-o dregătorului Li Yifu. Generalul a apucat decretul și a gonit călare.

— O să mergem în urma lui.

M-am îndreptat spre caleașcă. Două dintre gărzile Generalului stăteau acolo. I-am făcut semn unuia dintre ei să conducă.

— Nu arăți prea bine, Mei.

Pheasant m-a oprit.

— Trebuie să te odihnești.

— N-am nimic. Să mergem. Trebuie să îi văd.

Am urcat în caleașcă. Dar Pheasant avea dreptate. Nu mă simteam bine.

— Trebuie să ajungem în piață cât de repede cu putință.

— Stai jos, atunci. Căpitane Pei! La Piață!

Caleașca s-a clătinat, aruncându-mă în față. Dintr-odată, îmi părea foarte mică, iar mirosul, un amestec de transpirație stătută și acreală, m-a făcut să mă înec. Am tușit. Mi s-au încovrigat degetele și m-a cuprins un spasm.

— Ce e?

— Am o crampă la picior.

Răsuflam greu. Pheasant mi-a frecat piciorul.

— Aici? Aici? E mai bine? Nu? Să ne întoarcem. Să căutăm un doctor. Căpitane Pei!

— Nu, nu.

Nu trebuia să ne oprim. Trebuia să mergem la piață. Deznădăjduită, am lovit cu picioarele, să scap de crampă, și am strigat cât mă țineau plămânii:

— Dă-i bătaie, dă-i bătaie acum. Du-ne la piață!

Caleașca a pornit iute, aruncându-mă într-o parte. Pheasant m-a ținut de umeri, ca să mă îndrepte. Mi-am îngropat capul în brațele lui, iar durerea s-a domolit. Îmi venea să plâng.

Prințul Ke era un om bun, un frate bun pentru Pheasant și un prieten de nădejde. Nu le purta pică nici lui Pheasant și nici măcar Regentului și își dorea doar să o ia de la capăt, după ce revenise la Curte. Îl făcuse fericit pe Pheasant, iar eu aveam amintiri frumoase cu el. Acum, înfrunta moartea din cauza noastră. Iar Fang Yi'ai, neîndoielnic, nu greșise cu nimic.

Și biata mea Prințesă Gaoyang! Toată dimineața mă întrebam de ce nu venise la mine în grădină. Probabil că trecuse prin clipe groaznice știind că soțul ei fusese arestat, judecat și trimis la moarte. Probabil că era uluită și deznădăjduită. Era foarte singură, avându-i în preajmă doar pe împărăteasă și pe trădătorul de Regent, iar acum o fi ajuns la eșafod, strigând furioasă și deznădăjduită, fără să o asculte cineva.

Am strâns pumnii și am lovit în ușa caleștii.

— Mai repede! Mai repede!

Un miros greu de mâncare arsă, de sudoare și de piele încinsă mi-a plutit pe la nas, iar în jurul meu s-a ridicat un val de zgomote, de înjurături, țipete și strigăte ale vânzătorilor de tăiței și de trosnete ale lemnelor puse pe foc. Plecasem de la palat și ajunseseam în apropiere de piață.

Am deschis geamul caleștii. În jurul ei se înghionteau mulți necunoscuți. Oameni cu pălării de paie, pălării negre și berete din piele umpleau strada și ne blocau drumul. Un zid cenușiu – zidul Pieței – se vedea în depărtare, învăluit într-un nor de praf arămiu. Eram încă departe de eșafod.

Caleașca a încetinit.

— La o parte, la o parte! a strigat căpitanul Pei.

Dar caleașca a încetinit și mai mult. Nu puteam să stau locului. O clipă de stat pe loc aici era o clipă pierdută.

— Spune-le să se dea la o parte! i-am strigat căpitanului.

— Sunt prea mulți, Doamnă Strălucitoare, a zis el. Nu se dau la o parte.

M-am uitat la oamenii care ne opriseră-n drum și mi-a trecut prin minte un gând. Veniseră să vadă execuțiile. M-a cuprins furia. Știam că oamenilor de rând din oraș le plăcea să vadă așa ceva, pierzând vremea în preajma condamnaților. Priveau execuțiile cu o curiozitate înfierbântată, de parcă erau la circ, iar după aceea beau sângele celor uciși pentru amuzament. Era plin de asemenea oameni prin împărăție, iar mărirea și decăderea dinastiilor dinainte le hrăniseră curiozitatea și le sporiseră pofta bolnăvicioasă. Era o boală, o molimă cu rădăcini adânci, care le înghețase oamenilor mintea și le rosea omenia.

— Doriți să așteptăm aici, Maiestatea Voastră? a întrebat căpitanul Pei.

— Nu, am răspuns eu în locul lui Pheasant și am închis geamul.

Aveam de gând să alerg pe jos până în piață, dacă era nevoie, și să îi înfrunt față în față pe Regent și pe împărăteasă. Trebuia să îi opresc, să pun la îndoială judecata lor fără temei, înainte să apuce să îmi omoare prietenii.

— Trebuie să ajungem la eșafod.

— E primejdios, Doamnă Strălucitoare, a zis căpitanul. Avem cu noi doar douăzeci de gărzi.

La început, nu am înțeles, dar apoi am auzit un vuiet înfundat de afară. Am lăsat din nou fereastra. Oamenii de pe stradă se întorceau spre mine. Unii șușoteau și le vedeam furia mocnind în ochi celor de-aproape. Unii strigau ridicând pumnii, scuipații zburând prin aer. Mi s-a strâns inima. Spectatorii execuțiilor nu erau decât niște furnici necugetate, dar cei plini de furie puteau ajunge o gloată primejdioasă. Iar acum păreau primejdioși.

— Prințul e nevinovat! Nu s-ar răscula niciodată, a strigat un bărbat.

Un altul a ridicat capul.

— Fang Yi'ai a construit drumuri pentru noi. Asta e o nelegiuire?

— Maiestatea Voastră, cruțați-l pe prinț!

Mă înșelasem. Oamenii veniseră să vorbească. M-am întors spre Pheasant.

— Aud bine?

Pheasant s-a încruntat.

— Ei cred că eu am poruncit să fie tăiați?

Am încuviințat.

— Cred că da. Trebuie să le poruncești să se dea la o parte. Trebuie să trecem.

Poate că izbuteam să trecem cu caii prin mulțime. Cei patru armăsari erau destul de puternici, dar i-ar fi putut răni pe oameni. Pheasant s-a îndreptat.

— Căpitane Pei, poruncește-le să se împrăștie.

Căpitanul a strigat:

— La o parte, la o parte! Din porunca împăratului!

Un vuiet răsunător s-a ridicat în semn de răspuns. Pumnii zburau în văzduh, iar valurile de voci se înălțau spre cer. Caleașca a început să se clatine, în timp ce mulțimea înainta. M-am clătinat și am alunecat într-o parte, în brațele lui Pheasant. M-a susținut și m-a prins strâns.

— Nu-ți face griji. Am eu grijă de asta.

Am dat să răspund, când deasupra capului am auzit un ropot. Ceva lovea acoperișul caleștii. Pietre. Nu aveam cum să ajungem la vreme în piață. Unde era Generalul? Nădăjduiam să fi ajuns în siguranță la locul execuției și să fi dus decretul înainte să fie prea târziu. Afară, vuietul mulțimii era asurzitor, iar caleașca se zdruncina puternic. Am înghițit greu. Eram atât de agitată, încât abia puteam să suflu.

Căpitanul a strigat ceva, dar vuietul i-a acoperit glasul și nu l-am auzit. Pheasant a ridicat vocea.

— Ce ai zis, căpitane Pei?

— Se răscoală, Maiestatea Voastră!

Caleașca s-a clătinat, iar Pheasant m-a prins când am alunecat pe podea.

— Ține-te!

— Câți sunt, căpitane Pei?

Spre uimirea mea, vocea lui Pheasant era liniștită.

— Cel puțin două mii. Și-au... pierdut cumpătul.

Caleașca s-a clătinat din nou. Din spatele ei se auzeau strigătele speriate ale dregătorilor care ne urmaseră de la palat. Pheasant a deschis ușa caleștii.

— Rămâi aici, mi-a zis și, înainte să îl întreb ce avea de gând să facă, a ieșit. Oameni buni ai împărăției mele! a strigat el și, pentru o clipă, s-a făcut liniște. Vă cer tuturor să vă dați înapoi două sute de pași și să nu mai aruncați cu pietrele pe care le aveți în mâini. Am venit să cercetez execuțiile care vă îngrijorează și vă încredințez că eu, fiul Împăratului Taizong, Împăratul vostru, sunt aici să fac dreptate.

— Nu îl ascultați!

— El a poruncit să fie tăiați!

— Împărăteasa a venit să aducă vorbă din partea lui!

Încă un vuiet a urcat, mai puternic decât înainte, iar prin ușa întredeschisă a caleștii am văzut trupurile mulțimii înnebunite încercând să treacă de zidul pe care câteva gărzi îl făcuseră pentru Pheasant. O piatră a zburat prin aer.

Era prea primejdios. Trebuia să se întoarcă în caleașcă.

— Arestați-l pe omul acela! a strigat căpitanul Pei. Să îl ataci pe Împărat este o nelegiuire grozavă!

— Stai așa.

Pheasant a ridicat mâna.

— Nu arestați pe nimeni. Lăsați-i să vorbească. Vreau să aud.

N-am știut ce să spun. Pheasant era un om atât de binevoitor. Oamenii lui îl amenințau, iar lui tot îi păsa de ei.

— Maiestatea Voastră...

Vocea i-a fost acoperită de un alt val de strigăte. M-am înfiorat. Pheasant avea nevoie de ajutor. Trebuia să îl ajut.

Te rog. Fă ca Generalul să citească decretul înainte ca prietenii mei să fie târâți la gâde.

Am tras aer în piept, mi-am aranjat peruca și am ieșit din caleașcă. Pentru o clipă, vociferările au fost și mai puternice, apoi mulțimea și-a întors ochii spre mine. Știam ce vedeau: o doamnă de la Curte, cu o minunată rochie roșie și păr lung, negru, cu agrafe din aur și perle. Eram incredințată că nu mai văzuseră o femeie care să arate așa. Credeau că eram Împărăteasa? Ar fi trebuit să știe că nu puteam fi ea, din cauza burții mele mari.

— Locuitori ai Chang'anului.

M-am înclinat, cu inima strânsă. Când m-am îndreptat, m-am uitat bine la mulțime. Nu erau cerșetori cu haine zdrențuite sau bandiți cu fețele tatuate. Purtau haine pătate, pălării din fetru și pantofi din pânză, erau oameni obișnuiți din oraș. Teama mea de a fi încolțită de mulțime s-a mai potolit.

— Eu sunt Doamna Strălucitoare și vă rog cu cerul și pământul să urmați porunca împăratului nostru. E un împărat drept și bun. Vă apără pe voi, pe fiii voștri și pe familiile voastre. El a deschis piețele, v-a pus de mâncare pe masă și a pedepsit hoții care v-au furat turmele. Mergeți acasă, uitați de asta, mâncați-vă pâinea, puneți-le un pahar de băutură părinților voștri, jucați-vă cu copiii, vorbiți cu nevestele voastre. Vă așteaptă. Să nu lăsăm să fie vărsare de sânge azi.

În jurul meu se făcuse liniște. Oamenii păreau buimăciți, iar dregătorii din spatele caleștii se uitau la mine cu gurile căscate. Aveau hainele sfâșiate, iar fețele le erau mânjite cu noroi și cu baligă de cal. Știam la ce se gândeau. Femeile obișnuite nu vorbeau în mulțime, iar o doamnă de la Curte nu s-ar fi coborât niciodată să se incline în fața oamenilor de rând sau să își arate chipul în fața lor. Dar aceasta nu era o întâmplare oarecare. Nu înduram să îl văd

pe Pheasant rănit; nu înduram să văd pe nimeni rănit în ziua aceea. Și trebuia să ne grăbim. Trebuia să ne scăpăm prietenii.

— Doamna Strălucitoare? Aceea este Doamna Strălucitoare? Fețele furioase din apropierea mea s-au întors șușotind.

— Ea este doamna budistă, nu?

— Ea construiește drumuri și împarte pomeni. Ea e?

Știau că îi ajutasem. M-am înclinat din nou.

— Vă rog...

— Te pui în primejdie, a zis Pheasant cu voce joasă, împingându-mă spre caleașcă. Să urcăm, acum.

— Dar...

— Uite, Generalul.

Aproape de poarta pieței, Generalul gonea spre noi, cu pelerina-i stacojie fluturând. În spatele lui era un grup de gărzi imperiale. Strigau, fluturând săbiile. Mulțimea a tresărit. Poate că auziseră de rangul și de darurile mele, dar, fără îndoială, cunoșteau bine numele Generalului și aflaseră de curajul lui. Mulțimea s-a dat înapoi, iar în jurul caleștii n-a mai rămas nimeni.

— Arestați-i! a răsunat vocea tăioasă a Generalului, în timp ce oamenii lui s-au îndreptat spre mulțime.

Cu brațele ridicate, gărzile i-au lovit pe cei mai înceți.

— Arestați-i pe toți!

Pheasant striga de lângă mine.

— Lăsați-i! Lăsați-i!

— Maiestatea Voastră!

Generalul s-a întors spre noi, cu fața roșie de furie.

— Am venit cât de repede am putut. Răscoală! Cum îndrăznesc! Nu o să-i las să scape!

— Fără arestări. E porunca mea. Acum, Generale. Spune-mi tot.

Pheasant s-a îngrijit să urc înapoi în caleașcă și s-a întors spre General.

— L-ai văzut pe fratele meu?

— Da... l-am văzut.

— Nu e prea supărat, nădăjduiesc?

Pheasant s-a așezat lângă mine și și-a șters fața de sudoare. Mi-am șters și eu fruntea, privindu-l cu încordare pe General.

— Vino. Să mergem după el. Va fi în afara primejdiei cu mine. O să vorbesc cu unchiul meu. O să asculte și o să îi vină mințile la cap. Acum, pornește, Generale, condu caleașca iute. Ce mai aștepți?

Generalul și-a dres glasul și a vorbit încet, pe obișnuitu-i ton rece.

— Maiestatea Voastră, nu cred că e nevoie.

— Ce vrei să spui? Ai zis că l-ai văzut pe fratele meu, nu?

Generalul a încuviințat și a spus ceva, dar glasu-i era și mai jos și nu l-am auzit din caleașcă. M-am aplecat. Îi văzuse pe prinț și pe ceilalți, a zis el, dar erau deja la pământ. La început nu am înțeles, apoi am zărit petele închise la culoare pe mânecile lui. Partea din față a pantalonilor negri era și ea umedă și închisă la culoare.

M-au lăsat puterile. Era prea târziu. Prințul murise, iar biața Prințesă Gaoyang era văduvă. Îi ruinasem viața.

— Oh, Cerule! Oh, Cerule!

— Nu ai dus decretul?

Vocea lui Pheasant suna spart.

— I l-am dat Regentului, Maiestatea Voastră. A fost prea târziu, a zis Generalul, cu chipul lipsit de emoție. Au spus că prințul s-a împotrivit din rășputeri.

Prințul, care nu ridicase vocea niciodată, strigase pentru viața lui și rostise o cuvântare care a mișcat mulțimea, a spus Generalul, iar după el au urmat cei doi fii ai lui, soțul prințesei și ceilalți.

— Fratele meu...

Umerii lui Pheasant au căzut. Răsuflând greu, și-a întors fața dinspre General, suferința lui umplând caleașca.

— Câți au murit azi?

— Opt.

— Spui că opt oameni au trădat?

— Opt au fost executați, dar nu pe toți i-au găsit vinovați de trădare.

Generalul a tușit.

— Unul a fost pedepsit pentru adulter. A fost iubitul prințesei.

— Cum? Ce iubit? m-am holbat la el. Despre ce vorbești?

— Împărăteasa a găsit-o pe prințesă vinovată de adulter, cu un călugăr pe nume Biji. El a fost executat aici, sfâșiat: l-au legat de cinci cai și i-au mânat în părți diferite.

Generalul a făcut o pauză.

— A fost o grozăvie. Lumea s-a înspăimântat.

Un fior mi-a trecut pe șira spinării.

— Călugărul Biji? A fost mentorul ei. El a crescut-o! Despre ce vorbești?

Generalul și-a încrucișat brațele pe piept.

— Doamnă Strălucitoare, din câte-am aflat, împărăteasa a spus că prințesa i-ar fi dat călugărului o pernă de jad, ca dovadă a dragostei ei, iar slujnica ei a mărturisit că prințesa se întâlnea cu el adesea, în taină, într-o școală religioasă.

— Mincinoasa! Numai minciuni! Nu o credeți. Împărăteasa o urăște pe prințesă, din pricina mea. Nu va scăpa cu asta! am găfăit, furia urcându-mi din stomac.

Generalul s-a uitat la mine. Oh, privirea aceea nepăsătoare! În clipa aceea, l-am urât. Era puternic cu sabia în mână, e drept, dar, la fel ca sabia, era făcut din oțel și fără cumsecădenie.

— Doamnă Strălucitoare, mai e ceva. După ce-a smuls dovada și-a auzit-o pe femeie, împărăteasa a hotărât că și prințesa era vinovată de adulter și a pedepsit-o la moarte.

— Ce? Ce nemernică! Nu poate face asta! Nu poate, pur și simplu, să o găsească vinovată pe prințesă. Vrea să scape de prințesă! O urăște, pentru că e prietena mea. Nu poate face asta! Unde e prințesa? Unde e prințesa? Trebuie să o văd acum. Pheasant, du-mă la ea acasă!

Cu greu mai trăgeam aer în piept.

— Împărăteasa nu se poate atinge de ea! E o luptătoare. N-are cum să primească hotărârea. Du-mă! Du-mă la ea acasă! Caleașca nu s-a mișcat, iar Generalul a tăcut.

— M-ai auzit? Du-mă la ea! Vreau să-mi văd prințesa!

Generalul s-a uitat din nou la mine. În privirea lui am văzut ceva ce nu mai văzusem – ceva asemănător cu mila –, iar semnu-i purpuriu din naștere a tresărit. Dar s-a întors de la mine și s-a aplecat spre Pheasant, șoptindu-i ceva la ureche. Îmi venea să îl apuc pe General și să îl fac să se uite la mine, să îmi vorbească. Doar, cu ani în urmă, îmi spusese că era prietenul tatălui meu și am crezut că va fi bun cu mine. Încercase să mă ajute cândva, oferindu-se să îmi taie picioarele, când crezuse că aveam un cheag de sânge, dar se înșelase. Însă acela fusese tot ajutorul lui. De când se întorsese din exil, nici nu se sinchisise să se uite prea mult la mine. Bărbații cu săbii și bărbații cu vorbele. Erau toți la fel. Te înjunghiau la fel, cu sabia trădării și fără milă. N-ar fi trebuit să am încredere în el.

— Ce este? Ce nu îmi spuneți?

Generalul s-a tras înapoi, iar Pheasant arăta de parcă fusese pălit cu o bâtă, cu ochii încețoșați și umerii țepeni.

— Ce aștepți, Pheasant? Trebuie să mergem acasă la prințesă! Pheasant?

Nu s-a mișcat, iar eu l-am scuturat.

— Spune ceva!

A înghițit, s-a lăsat pe spate și a închis ochii. Lacrimile îi alune-au pe obraji, peste bărbie și pe partea din față a robei albe. M-am înfiorat. Dintr-odată, mi-am dorit să nu fi întrebat. Dintr-odată, am nădăjduit să nu îmi răspundă niciodată.

A zis:

— Să mergem acasă.

Am urlat.

Mai târziu, am aflat ce se întâmplase.

În noaptea în care eu și Pheasant ne-am întors de la casa Regentului, împărăteasa s-a întâlnit cu unchiul ei, care s-a dus să îl vadă pe Regent și să pună la cale trădarea lor. Dimineața, în timp ce eu legam șireturile capei sub bărbia lui Pheasant, două sute de gărzi din legiunile Păsările de Aur au urmat porunca Regentului și au năvălit în casa prințesei, luându-i pe nepregătite pe toți. Din cer a plouat cu săgeți care au pătruns prin ferestrele clădirii pe care Fang Yi'ai o moștenise de la tatăl lui. Strigătele slujitorilor au fost înăbușite, dar unii au alergat afară, țipând. Prințesa s-a împotrivit cu strășnicie, dar, în cele din urmă, a fost prinsă, după ce șase săgeți i-au străpuns picioarele și pieptul. Până să îmi termin eu plimbarea de dimineață și să mă întorc în cameră, așteptându-mă să o văd, întrebând-o pe Apricot dacă trimisese vreo vorbă, două gărzi i-au pus un ștreang în jurul gâtului, s-au așezat câte una de fiecare parte și au răsucit funia până când i-a pătruns în gâtlee și și-a dat duhul.

ANUL 654 D.H.
AL CINCILEA AN AL DOMNIEI
GLORIEI ETERNE
A ÎMPĂRATULUI GAOZONG
ÎNCEPUT DE PRIMĂVARĂ

Trecuse o lună de la moartea Prințesei Gaoyang. Iarna era pe sfârșite. Nuferii se ofileau pe lac, lăsând grămezi de frunze maronii să plutească la suprafață, ca niște cuiburi de păsări distruse. Bujorii se ofiliseră de mult timp, la fel și trandafirii. Tulpinile lor, odată puternice și spinoase, fuseseră fie tăiate, fie smulse, iar straturile cu flori, cândva loc de joacă pentru insecte, erau acum goale și peste ele se întindea o pojghiță subțire de gheață, precum o pătură de cenușă.

În fiecare zi stăteam în grădină, pe o bancă din piatră. Vântul îmi sufla peste față și îmi răvășea părul neorânduit. Nu mai purtam peruca și nici nu îmi mai dădeam cu cremă albă sau cu boi roșu-aprins pe față. Ștergându-mi lacrimile, am privit spre acoperișul înclinat al pavilionului – locul unde Gaoyang obișnuia să se cațere –, la pervazuri și la copacii vlăguiți din apropiere. Erau tăcuți și goi.

Mi-am încrucișat brațele pe pântecul tot mai mare. Bebelușul dădea din picioare înăuntru, de parcă voia să îmi aducă aminte de el, pentru că, într-adevăr, peste două luni aveam să îmi văd copilul, doar că nu simțeam nicio bucurie. Priveam lacul, înfricoșată și deznădăjduită. Îmi vedeam chipul în el, o doamnă durdulie, cu păr

scurt, care îi atârna pleoștit pe umeri. Strălucitoarea mea rochie roșie era acum neagră, brațele-mi ajunseseră un nor întunecat, iar capul, un glob încețoșat, prăpădit, plutind pe fața apei vâlurite, ca o carapace de țestoasă crăpată.

În lac, nu aveam față; în lac, arătam ca o grămadă de ierburi fără rădăcini; în lac, nu eram nimic. Când soarele mi-a încălzit creștetul capului, am ridicat privirea spre cer. Razele soarelui erau blânde, dar strălucitoare, orbindu-mă, și mi-am amintit din nou de prietena mea. Soarele strălucitor. Dar soarele de deasupra mea venea și pleca, în timp ce soarele din sufletul meu nu avea să mai răsară vreodată.

Furia mă ardea pe dinăuntru. Voiam să strig. Voiam să blestem. Iar acum soarele mă ardea, mă orbea, lăsând munți de umbre în fața mea. În umbrele acelea apăsate și cumplite mi-am văzut prietena și am văzut ultima clipă a vieții ei, când suflarea nu i-a mai ajuns în piept. Am auzit lângă ea grohăielile crude ale celor care au omorât-o, am auzit țipătul crescând în plămânii ei, oprindu-i-se în gât, și am simțit duhul ei aprig luptându-se, zbatându-se și, în cele din urmă, luându-și zborul din trup.

A trebuit să îmi întorc privirea. Nu mai înduram să îmi bată soarele în ochi, nu înduram să o văd murind în fața mea, și totuși, umbrele n-au pierit. Se legănau, se întindeau, deveneau schimbătoare și apăsătoare, apoi se transformau într-o stâncă plină de colțuri, care amenința să îmi intre în ochi.

Lacrimile îmi curgeau pe obraji. Eu o condusesem pe marginea stâncii. Eu o aruncasem în hăul întunecat. Era vina mea. Dacă ar fi putut vorbi cu mine, m-ar fi învinuit? M-ar fi urât? Da. Mă apăraseră cu viața ei, mă făcuse să mă simt în afara primejdiei și să râd, iar eu o răsplătisem cu ștreangul.

Gaoyang era îngropată cu mama ei, care murise în timpul războaielor împotriva Împăratului Taizong. Mormântul familiei ei, o movilă mică deja plină cu miriapode și șerpi, era departe de mausoleul fostului împărat, iar înmormântarea ei a fost lipsită de fast.

Au luat parte doar câțiva membri ai familiei imperiale, de teamă să nu se spună că le-a fost milă de o femeie căzută.

Dar soțul ei și Prințul Ke au avut o soartă mai rea. Trupurile lor au fost lăsate în piață mai multe zile, până când Pheasant, nesocotind voia Regentului, i-a poruncit Generalului să le îngroape. Dar asta a fost după ce sângele s-a scurs pe străzile din piață, îmbibând pământul tare și lipindu-se de tălpile multor oameni, amestecat cu noroi și baligă de cal. Câteva zile mai târziu, o furtună de nisip s-a abătut asupra orașului nostru dinspre miazănoapte, acoperind totul cu praf arămiu. Din nou, pământul s-a făcut noroi și din nou străzile din Chang'an au devenit obișnuita mocirlă.

Dar, atâta timp cât soarele va fi deasupra mea, îmi voi aminti de prietena mea și voi da socoteală. Voi căuta orice prilej să îmi distrug dușmanii, chiar dacă asta ar însemna ca eșafodul să fie iar îmbibat cu sânge.

Pheasant a jurat să spele numele fratelui său. L-a luat pe Regent la întrebări în legătură cu judecata, dar acesta a fost viclean, ca de obicei, învăluind pricinile fărădelegilor în vorbe despre simțul datoriei și îngrijorările lui pentru binele împărăției.

Ce altceva ar fi putut să facă? întrebuse Regentul, desfăcând brațele. Toate dovezile fuseseră în fața lui. Mama prințului Ke, fosta Doamnă Nobilă, fusese fiica Împăratului Yang, conducător al dispărutei Dinastii Sui. Cu siguranță, Prințul Ke avea de ce să vrea să răzbune moartea bunicului său și se prea poate să fi uneltit să răstoarne Dinastia ridicată de Împăratul Taizong. Chiar dacă prințul nu își adunase armata, orice dovadă de nemulțumire era un semn că s-ar fi pregătit pentru trădare. Iar Fang Yi'ai, fiul Secretarului Fang, îl urăse mereu pe Regent. Neîndoielnic, și el avusese de ce să se răskoale.

Pheasant a râs amar.

— Bine-nțeles, dacă vrei să faci un prădător dintr-o oaie, vei învinui oaia că are dinți să muște.

Cu fața roșie de furie, Pheasant a cerut să stea de vorbă cu oame-nii care au auzit vorba trădătoare a prințului, în tavernă. Regentul s-a făcut că nu aude cererea, Cancelarul l-a muștrat pe Pheasant că a uitat de treburile împărăției, iar Secretarul a chicotit după mânăcă.

Niciun dregător de rang mijlociu nu a încercat să îl sprijine pe Pheasant. S-au dat la o parte în tăcere, iar dregătorii cu rang mai mic, poate prietenoși, care nu erau în grațiile Regentului sau care nu făceau parte din cercul împărătesei, se temeau și ei să stea de vorbă cu Pheasant, căci își făceau griji că și-ar putea pierde locurile sau, mai rău, că ar putea deveni ținte pentru împărăteasă.

Pheasant se ducea zilnic cu pumnii strânși la Sala Sfatului și în fiecare zi se întorcea mâhnit acasă. Generalul, singurul care încă era de partea lui Pheasant, a venit să îl vadă în grădină. Cu fața încordată, și-a aruncat pelerina la spate și a îngenuncheat în fața lui Pheasant. Fără să pomenească de Regent sau de ceea ce făcuse, Generalul a așezat jos sabia de care nu se despărțea niciodată și a zis simplu:

— Spuneți-mi un nume, Maiestatea Voastră.

Ar fi tăiat capul oricui i-ar fi cerut Pheasant, mi-am dat seama, și nu îi păsa ce ar fi făcut Regentul sau împărăteasa ca să se răzbune. Eram foarte mișcată. Deși Generalului nu îi păsa de mine, îi era cu totul credincios lui Pheasant.

Pheasant și-a întors încet capul, cu pumnii strânși. În el se ducea o luptă; îmi dădeam seama că era ispitit să îl lase pe General să răzbune moartea fratelui său. Dar Pheasant s-a întors din nou cu fața spre General și, cu ochii lucind de lacrimi, a întrebat:

— Crezi că eu sunt tata? Așa crezi, Generale? Chiar așa?

— Vi s-au pus împotrivă, Maiestatea Voastră, a zis Generalul. Sfruntarea înseamnă moarte.

Pheasant și-a șters ochii furios.

— Da, merită să moară. Merită. Dar nu îmi voi păta mâinile cu sânge. Nu o voi face! Ridică-ți sabia. Ridică-ți sabia acum. Atâta timp cât mă slujești, nu vei omori pe nimeni. E o poruncă, Generale.

Cu obișnuita-i mască nepăsătoare pe chip, Generalul și-a plecat capul și a ridicat sabia.

— Da, Maiestatea Voastră.

Pheasant l-a bătut pe umăr, s-a întors și a pornit încet spre camera noastră.

Împărăteasa și-a sărbătorit victoria dându-le locuri la Curte fiilor Regentului. Fără îndoială, această mișcare i-a întărit legătura cu Regentul, iar fiii lui, recunoscători, aveau să o slujească credincioși.

L-a răsplătit și pe unchiul ei, Secretarul, care jucase un rol însemnat în judecata prietenilor mei, și pe mulți dintre slujitorii lui, care au primit daruri domnești. I-a mulțumit Regentului cu ginseng din Regatul Koguryo vechi de o sută de ani, despre care se spunea că întinerește și înzdrăvenește.

Nu numai atât, dar s-a încredințat că nimeni de la Curte nu va mai aduce vorba despre judecata pe care noi i-o pregătiserăm sau despre starea Doamnei Imaculate. Nici cererea Doamnei Nobile de a primi în ospetie familia Doamnei Imaculate n-a primit încuviințare și, dacă se întâmpla să pomenească cineva de vreun coteț sau de lupi, acel cineva primea zece bice. În scurt timp, nicio slujnică nu mai îndrăznea să bârfească despre nebunia Doamnei Imaculate sau despre ghinionul care se abătuse asupra ei și a lui Sujie.

Împărăteasa se bucura și chemase muzicieni la palat, să o amuze. Cu fiul adoptat lângă ea, bătea din palme și râdea, cerând și mai multe cântece. Sărbătoarea a durat zile în șir, iar palatul se umpluse de sunetele fluierelor și ale țiterelor.

Între timp, Regentul, pasămite pentru că era primejdie ca o răscoală să arunce împărăția în neorânduială, a dat de veste că va reveni la Curte. Sănătatea lui se îmbunătățise și avea să își revină pe deplin slujba ca Regent. A cerut să i se aducă tot la cunoștință și ca el să cântărească și să încuviințeze toate decretetele, înainte ca ele să fie trimise dregătoriilor.

Pentru a se încuviința că el conducea împărăția cu mână de fier, Regentul a oprit probele Keju, rânduiala pe care Curtea o folosea pentru a alege oameni înzestrați care să slujească împărăția. Și-a numit toți nepoții de sânge sau prin măritiş drept guvernatori din numeroase prefecturi. Le-a dat locuri-cheie, precum cea de percep-tor ori de judecător, rudelor lui și ale împărătesei, iar acestea, la rândul lor, și-au numit rubedeniile în alte slujbe. În foarte scurt timp, familiile și slujitorii Regentului și ai Împărătesei erau în toate dregătoriile însemnate din împărăție.

Bietul meu Pheasant. Nu era în apele lui. Nu îi dăduse Generalului poruncă de răzbunare, dar îl chinuiau trădarea unchiului său și moartea fraților. Era palid, iar pe față îi apăruseră pete negre. Bărbia îi era mai ascuțită, ochii îi erau cufundați în găvane, iar glasul i se asprise, de parcă gâtul îi ardea, iar sufletul îi mocnea de la fumul vinovăției și al suferinței.

Încă nu avea treizece de ani, dar arăta cu douăzeci mai bătrân. Și îmi amintea de tatăl lui. Amândoi fuseseră bântuiți de trecut, deși Împăratul Taizong fusese mistuit de nelegiuirile pe care le făcuse, în timp ce Pheasant suferea din pricina celor pe care nu le făcuse. Călărea ore în șir prin pădure, de unul singur. Nerăbdător, bătea din pinteni, trăgea de frâie și mâna calul smucit. Călărea peste dealuri, ajungând la zidurile din spate, se întorcea, zburând peste intrarea în grădină, fără băgare de seamă la slujitorii care îi stăteau în cale, apoi galopa din nou, iar prin grădină răsuna tropotul asurzitor al copitelor.

Uneori, se ducea la locul unde își încercase priceperea la tirul cu arcul cu Prințul Ke. Dar acolo nu călărea și nu trăgea vreo săgeată. Doar stătea, uitându-se la locul pustiu și la ținta din lemn, cu fața schimonosită de suferință.

Seara, a venit să stea cu mine pe banca din grădină. Le-a poruncit slujitorilor să aducă multe carafe cu vin și le-a băut în fața focului. N-a vorbit, doar a băut carafă după carafă. Când le-a terminat, a făcut semn să i se mai aducă altele. Cu mult timp în urmă, l-aș fi oprit, îngrijorată de sănătatea lui, dar acum, cu mâna pe burta mea rotunjită, am băut cu el. Am lăsat licoarea tare să îmi alunece pe gât și să îmi ardă stomacul și mi-am lăsat capul să se lege într-o amețeală plăcută.

Noaptea era lungă, cerul – întunecat. Luna atârna în depărtare, acoperită de o umbră palidă, galbenă. Părea bolnavă, neajutorată, precum ochiul unui om pe moarte. Deznădăjduită, a rămas deasupra noastră până când norii au înghițit-o.

Focul pâlpâia în fața noastră, fumul negru se înălța și se subția, lacul era tăcut, iar apa era neagră precum otrava. Vântul, ca un hoț nerușinat, ne sufla peste fețe, furându-ne căldura, vocile și nădejtile.

Am născut la sfârșitul primăverii. O prințesă, cum mă așteptasem. Era frumoasă, cu ochi negri, ca două prune strălucitoare, cu gene lungi precum penele unei lebede negre și cu pielea trandafirie, gingsă și fină. Când mijea ochii, în obraji îi apăreau două gropițe.

— Prințesa mea, comoara mea, sufletul meu, grangurul meu micuț, Oriole¹ a mea! îi șopteam la ureche.

Oare Gaoyang putea să mă audă?

Fiica mea era puternică și sănătoasă, spre deosebire de Hong, care fusese bolnăvicios la naștere. Ea plângea îndeajuns de tare, încât să le facă pe gărzile de afară să își acopere urechile. Când îi era foame, suga cu putere și cu băgare de seamă, punându-și grijuliu mâna micuță pe sânul meu, de parcă îmi poruncea să nu mă mișc. Când o țineam, mă prindea de mână și dădea din picioare cu putere, iar pătuțul se mișca sub ea. A crescut repede, fața i s-a rotunjit, brațele i s-au îngroșat.

---

¹ „Grangur”, în lb. engleză (n. red.).

Mi-era clar că venise pe lume cu un rost. Venise să lupte. Era o războinică.

Mă jucam cu degețelele ei, în timp ce stătea întinsă lângă mine. Erau durdulii și moi. În câteva luni, va zâmbi fără dinți și foarte curând va începe să se târască pe picioarele ei puternice. Anul viitor pe vremea asta, va merge și va cerceta grădina și palatul și, pe măsură ce anii vor trece, va crește, mă va striga drăgăstos, mi se va urca în poală, cerând daruri și dând porunci, iar eu voi face tot ce dorește. Îi voi da tot ce va vrea. Îi voi îndeplini orice dorință pe care și-o va pune în lumina Lunii și jurasem că voi face orice să fie în afară de orice primejdie, să fie fericită și să nu-i văd vreodată vreo lacrimă.

Pentru că nu era doar scumpa mea fiică; era mai mult. Era un grangur mândru și subțire, o pasăre care zbura după propria-i voie. Putea să râdă fără să-și acopere gura, putea să zboare, în loc să meargă, putea să joace polo și putea să-și țină soarta în frâu.

Și va fi prietena mea. Va fi tovarășa mea, îmi va aduce o nesfârșită primăvară fericită, încurajându-mă cu zâmbetul ei frumos și liniștindu-mă cu vocea ei domoală. Va merge pe un drum necunoscut mie și va găsi viitorul după care eu am tânjit. Ea va fi tot ce am nădăjduit eu să fiu și chiar mai mult.

Dacă Gaoyang ar fi fost aici! Ea ar fi înțeles ce simțeam. Aș fi împărtășit cu ea bucuria mea. Ar fi văzut duhul ei în acest copil. Iar Pheasant era blând și drăgăstos cu Oriole a mea. I-a făcut un dar, o păpușă grozavă îmbrăcată cu o rochie roșie din mătase și cu o coroană aurie. Când a zâmbit, arătându-și gropițele, Pheasant s-a uitat la ea cu ochii plini de suferință, apoi, fără o vorbă, a ridicat-o și a strâns-o la piept.

I-am strâns în brațe.

— Oriole a mea micuță!

I-am pupat degetele.

Cele Trei Doamne mi-au trimis daruri în coșuri împodobite cu flori aurii. În ele erau pălării din blană moale, pantofi cu pene,

rochii groase și multe perechi de pantalonași, fiecare dintre ele cu modele complicate, înfățișând flori, iepuri, copaci și pești.

— De ce nu au venit chiar ele? am întrebat-o pe Apricot, care a adus coșurile în camera mea.

Apoi mi-am amintit de rânduielile împărătesei cu privire la cei care ieșeau din clădire. Trebuie că nu încuviințeze cererea doamnelor. Dar făcea parte din obiceiul Curții și era o datină să mă caute după naștere și știam că se dădeau în vânt după copii și că le-ar fi plăcut să o vadă pe fiica mea. Și doreau să aibă și ele copii și nădăjduiam să izbândească. În iarnă, când îl îndemnasem să le cheme de mai multe ori, Pheasant încuviințase, dar de la moartea Prințului Ke și a Prințesei Gaoyang fusese prea tulburat. Să se culce cu doamnele era, poate, ultimul lucru la care se gândea.

Afară, Chunlu și Xiayu se jucau de-a v-ați ascunselea cu Hong. Cele două slujnice râdeau, dar fața lui Hong era nemișcată. Se făcuse mai cuminte de când se născuse surioara lui, iar uneori era morocănos.

— Oh, au vrut să vină, a zis Apricot. Am văzut că au vrut. M-au ținut acolo mult timp și au pus multe întrebări despre prunc. Ce greutate are? Cum arată? A zâmbit vreodată? Îi place să doarmă? Voiau să afle totul despre ea. Nu voiau să plec.

— Înțeleg.

Am tras un fir dintr-un ghem de lână dintr-un coș. Începusem să împletesc, de când stăteam închisă în cameră, după nașterea fiicei mele. La început, am încercat să fac o mănușă, dar arăta ca o pungă cu cusături strâmbe. Acum, împleteam o pătură pentru Oriole a mea. Gaoyang ar fi râs de mine, dacă m-ar fi văzut lucrând.

— Și au întrebat de tine, Doamnă Strălucitoare.

— Spune-le că-mi e bine.

Apricot a dat din cap, iar eu am adăugat:

— Mai au grijă de Doamna Imaculată și de Sujie? Ce fac?

— Bine. Doamna e îngrijită de doctori. Își ia leacurile din plante, dar uneori este... nestatornică. De multe ori, Sujie se joacă *weiqi*. Nu vorbește cu nimeni în afară de cele două slujnice ale lui.

Apricot și-a dres vocea și a coborât-o.

— Iar cele trei doamne au mai zis...

— Ce?

— Au spus că le pare foarte rău pentru prințesă.

Am simțit o durere în inimă. Am tras mai tare de fir.

— Trimite-le daruri și spune-le că sunt recunoscătoare că se gândesc la mine și la copil. După ce va trece prima lună de retragere, voi merge la ele. Poți să le duci vorba asta acum.

— Bine, Doamnă Strălucitoare.

Nu s-a mișcat.

— Ce e?

— Eu... eu...

Apricot și-a acoperit gura. Lacrimile i-au țâșnit din ochi.

— Nu vreau să spun asta, dar prințesa...

Am pus jos acele de tricotat. Voiam să o liniștesc, dar m-am ținut.

— Să nu plângi de frică. Nu o să îngădui asta.

— Da, Doamnă Strălucitoare.

A dat din cap, ștergându-și ochii.

— Dar... dar... prințesa m-a scăpat. Doamnă Strălucitoare, mi-a fost teamă să vă spun...

— Ce vrei să spui?

Și-a plecat capul, iar vocea ei era atât de joasă, încât a trebuit să mă chinui să o aud.

— Secretarul m-a urmărit când v-am luat hainele de la femeia care le spală. Eu... eram speriată. Nu am zis nimic. Voiam doar să plece... dar n-a plecat... iar într-o zi plângeam, când m-a văzut prințesa. Ea l-a oprit.

Mi-am amintit că Gaoyang pomenise că îi văzuse împreună.

— Te-a supărat?

Măinile lui Apricot tremurau.

— Nu mai are însemnătate acum, Doamnă Strălucitoare, vă rog... nu fiți supărată pe mine.

— Nu. Nu sunt supărată pe tine.

Am pus deoparte acele de împletit.

— Ce a făcut? A pus mâna pe tine?

Apricot și-a plecat capul.

M-a cuprins furia. Apricot era a mea, iar bărbatul acela nerușinat îmi necinstise slujnica! M-am întins și mi-am așezat mâna pe mâna ei.

— De ce nu mi-ai spus?

— Mi-a fost frică, Doamnă Strălucitoare.

— Când s-a întâmplat asta?

Apricot era iscoada mea. Se ducea în multe colțuri ale palatului, iar asta însemna că era în primejdie. A înghițit greu.

— De câteva ori, când m-am dus să vă iau hainele de la femeia care le spală și când am fost la umblătoare. Nu știu cum de m-a găsit mereu... Am încercat să mă împotrivesc, dar... dar...

Am tras aer în piept, să mă liniștesc.

— Mai știe cineva?

Spaima i-a trecut peste față.

— Nu! Vă rog, Doamnă Strălucitoare, nu spuneți nimănui. N-ar fi trebuit să vă spun. Doar că... mi-e dor de prințesă, iar acum, că nu mai e...

— Nu te teme.

M-am lăsat pe spate, cu inima bubuindu-mi de furie. Diavolița de împărăteasă îmi gătise animalul de companie și îmi omorâse cea mai dragă prietenă, iar acum unchiul ei îmi siluise slujnica.

— Nu va mai pune mâna pe tine, Apricot, îți promit. Iar dacă îndrăznește să te caute, vino la mine, ai înțeles?

— Voi veni, voi veni. Doamnă Strălucitoare, vă rog, nu-i spuneți împăratului. Vă rog cu cerul și pământul. El nu știe nimic. Nu vreau să afle asta. Va fi foarte supărat. Va...

— Nu îi voi spune. Crede-mă.

Pheasant plecase încruntat la audiențele din dimineața aceea. Chang'an suferea din cauza unei secete, iar Curtea se gândea să facă grabnic ceva.

— Împăratul nu s-a întors încă?

— Voi... voi merge să văd.

— Bun. Anunță-mă când sosește.

Apricot a șovăit o clipă, apoi s-a înclinat și a ieșit din cameră. Pașii ei erau ușori, iar în scurt timp am auzit-o întrebând-o pe Chunlu dacă pregătise cina. M-am întors spre fiica mea. Dormea, cu obrajii durdulii roz și cu buzele pline. Și m-am gândit la ce îmi spusese Apricot. Ce să fac?

Nu eram pe aceeași treaptă cu împărăteasa. O pierdusem pe Prințesa Gaoyang; îmi pierdusem paznicul. Dacă mă voi pune împotriva împărătesei, nu voi putea să mă apăr.

Totuși, trebuia să răspund.

M-am ridicat.

Am rugat-o pe Qiushuang să îmi aducă sulul cu *Arta războiului*, pe care îl țineam în dulapul meu cu haine. Când l-a adus, m-am dat jos din pat și m-am așezat la masa lăcuită. Cu soarele strălucind afară, cu vocea lui Hong răsunând prin grădină, cu fiica mea lângă mine, am citit și am recitit cuvintele maestrului. „În bătălie“, spunea el, „fii iute ca vântul; când te odihnești, măreț ca pădurea; când ataci, fii precum focul; când stai de veghe, neclintit, precum munții.“

Neclintit, precum munții.

Câteva zile mai târziu, o furtună de nisip s-a abătut asupra Chang'anului și a distrus multe livezi de duzi din oraș, iar seceta nu se dădea dusă. Mulți țărani au rămas fără case, iar oamenii de la

miazănoapte, din apropierea stepelor, la fel ca și cei din Chang'an, au înfruntat amenințarea foametei. Multe familii și-au lăsat casele, cerșind pe străzi sau fugind spre temple, să caute de mâncare. Sute de livezi de duzi au rămas neîngrijite. Într-o lună, Atelierele Imperiale de Viermi de Mătase au rămas din nou fără frunze de dud.

Ca de obicei, mănăstirile taoiste i-au alungat pe cei fără adăpost, iar templele și mănăstirile budiste au fost cele care și-au deschis porțile și le-au dat adăpost. M-am bucurat. Cel puțin ceva din ceea ce făcusem dădea roade.

Am început să strâng cunoștințe despre dregătorii de la palat. Curtea avea o sută optsprezece și vreo douăzeci dintre ei nu erau înrudiți cu Regentul sau cu împărăteasa. Am pus-o pe Apricot să afle mai multe despre ei. De când slujeau la Curte? Ce îndeletniciri aveau? Ce le plăcea să mănânce? Care erau virtuțile lor? Care le erau slăbiciunile?

Peste puțină vreme, Apricot mi-a spus ceva curios despre dregătorul Xu Jingzong, fostul mentor al lui Pheasant. În timpul domniei Împăratului Taizong, ocupase poziția Secretarului, dar era prea înzestrat și priceput, iar Cancelarul Chu Suiliang devenise pizmaș, și-l învinuise că a călcat legea confucianistă când primise daruri de la ginerele lui turc. Astfel, dregătorul a fost dat afară și alungat.

Dar dregătorul nu se schimbase după întoarcerea din exil. Încă îi plăceau cadourile scumpe, lăfăindu-se în mătase și jad rar. La șaizeci de ani, era încă îndrăzneț și cu voce puternică. I-am mulțumit lui Apricot pentru că aflase despre trecutul dregătorului și mi-am dat seama că aveam nevoie de cineva ca el, un bărbat care știa ce vrea și care era gata să pună mâna pe ceea ce își dorea și care nu îl plăcea pe Regent.

La capătul lunii de retragere, am luat-o pe Apricot cu mine și ne-am dus la biblioteca din Palatul de la Soare-Răsare, unde lucra dregătorul Xu Jingzong. Voiam să îl cunosc chiar eu. Împărăteasa

avea să afle că ieșisem din grădină și îi că îi călcasem porunca, dar nu îmi păsa. N-avea decât să mă împiedice.

Cu slujnicele ținându-mi umbrelele și cu Apricot în spatele meu, am trecut peste podurile arcuite și de statuetele din piatră, de porțile cu intarsii complicate și de coloanele saloanelor maiestuoase din Palatul Exterior. Drumul mi-a amintit de zilele în care îl slujisem pe Împăratul Taizong, iar el se ducea la Sala Sfatului. Dar am clipit și am alungat amintirea.

Până să ajung la biblioteca imperială din Palatul de la Răsărit, soarele era sus pe cer. O luasem pe un drum mai lung, dar îmi plăcuse să mă plimb din nou. Mi-am șters fruntea, m-am încredințat că peruca fusese potrivită bine, și am intrat în curtea uriașă din fața bibliotecii.

Palatul avea trei biblioteci: una pentru Pheasant, una pentru dregători, aflată în Palatul de la Soare-Răsare, și una jalnică, în Curtea Interioară, pe unde trecusem și eu, când mă pregăteau să devin Talentată. Mai fusesem la biblioteca lui Pheasant, chiar de multe ori, pe vremea când îi aparținea Împăratului Taizong. Dar nu fusesem niciodată la biblioteca dregătorilor. Era o clădire măreață, cu cinci corpuri, așezată pe o platformă înaltă. Avea obișnuitele streșini albastre arcuite, țiglă gri, geamuri cu zăbrele roșii și un clopot mare pe coridor, care era folosit pentru a-i chema pe scribi. În mijlocul clădirii era o tablă orizontală, pe care erau scrise trei cuvinte: *Hong Wen Guan*. „Casa Marii Scrieri”. Lângă tablă erau trei cuplete cu scris cursiv.

Am urcat scările și am găsit un grup de dregători adunați pe coridor. S-au uitat curioși la mine. Unii s-au încruntat, iar alții și-au întors privirile. Se temeau să se amestece cu mine și să fie în primejdie să devină ținta răzbunării Împărătesei. Nu i-am băgat în seamă și am intrat în clădire. Înăuntru, l-am văzut pe dregătorul Li Yifu, care era într-un grup cu alți dregători.

— *Zao an*, domnule dregător Li, am strigat, pe un ton curtenitor.

S-a întors spre mine, cu o pensulă de caligrafie în mână, iar fața i s-a înroșit, după care s-a înclinat fără tragere de inimă. Desigur, buna creștere era cea mai bună scăpare, când nu știai ce să faci.

— *Zao an*, Doamnă Strălucitoare.

L-am văzut pe Xu Jingzong, dregător de rangul al cincilea, care cândva notase tâlcul ghicitorii mele, stând lângă un vraf de suluri de hârtie.

— *Zao an*, domnule dregător Xu.

Am vrut să vorbesc mai mult cu el, dar erau prea multe urechi în jurul meu.

— *Zao an*, Doamnă Strălucitoare, a răspuns el.

Nu s-a apropiat de mine, la fel ca toți ceilalți, dar nici nu și-a ferit privirea. Apoi, a înclinat din cap, iar asta a fost destul ca să mă facă să mă simt mai bine. Dregătorul Li Yifu și-a dres vocea. Firește, avea cel mai înalt rang dintre ei și nu avea de ales, trebuia să stea de vorbă cu mine.

— Doamnă Strălucitoare, dați-mi voie, în numele bibliotecii imperiale, să vă spun bun-venit. Venirea dumneavoastră ne cinstește pe toți. Cu voia dumneavoastră, pot să vă întreb cum vă pot ajuta în privința plăcerii cititului?

Purtarea lui era curtenitoare, ca de obicei. M-am îndreptat spre o masă de scris, în timp ce Apricot a curățat locul pentru mine.

— Nădăjduiesc că venirea mea nu vă oprește din însemnata muncă pe care-o faceți. Dacă nu vă încurc, pot să arunc o privire pe *Tao Te Jing*, a lui Lao Tzu, sau pe *Zhuang Zhou Zhuang*, a lui Zhuang Tzu?

Acelea erau două învățături de căpătâi ale taiosmului.

Era mirat. Dacă doream să-i citesc pe cei din vechime, puteam oricând să le pun pe slujnicele mele să îmi aducă sulurile în cameră.

— Voi fi mai mult decât bucuros să vă fiu de ajutor, a zis el, întorcându-se spre dregătorii din jurul lui.

Un dregător într-o robă verde i-a șoptit ceva la ureche, iar dregătorul Li s-a strâmbat, privirea lui ocolindu-mă. Probabil că se sfătuiau dacă să îl informeze pe Cancelar, pe Secretar sau chiar pe Regent despre cererea mea, deși cred că dregătorul Li, care avea cel mai înalt rang din bibliotecă, putea să îmi dea voie.

În cele din urmă, dregătorul Li i-a poruncit unui bărbat mai tânăr să aducă sulurile de pe un raft și a desfăcut unul în fața mea. Am citit cu atenție, deși citisem sulurile de nenumărate ori, pe când eram copil. Ca de obicei, am găsit propoziții doldora de taine nedesluite, precum povestea lui Zhuang Tzu, *Visul fluturelui*. Se spunea că într-o zi un bărbat pe nume Zhou visase că se schimbase într-un fluture, iar când se trezise, amintindu-și cât de viu i se păruse, se întrebase: „Un bărbat pe nume Zhou a visat un fluture? Sau un fluture a visat un bărbat pe nume Zhou?”

Povestea era doar o închipuire fără rost, nu spunea nimic folositor, deși taoiștii o prețuiau. Se putea spune că era miezul taoismului: era o prefăcătorie care nu dădea nicio lămurire sau vreo învățătură. Ce rost avea filosofia, dacă nu reușea să lămurească taine care să ofere mângâiere unui suflet rănit? Viața era oricum încurcată, iar taoismul, în loc să ofere o judecată și o cale de urmat, alegea să zăpăcească mințile oamenilor, iscând îndoială și bănuieli, și să ascundă privilegiștea fericirii, care ar fi trebuit să fie răsplata cea mai de preț.

Am citit poveștile oricum, iar când ceilalți dregători nu m-au mai băgat în seamă, i-am spus liniștită dregătorului Xu:

— Domnule dregător Xu, cum tălmăcești vorbele lui Lao Tzu?

— Doamnă Strălucitoare, îmi pare ră să vă spun că am lucruri mai bune de făcut decât să citesc ce scrie Lao Tzu.

Stătea lângă mine, cu mâinile încrucișate la spate.

— De ce? am întrebat mirată și curioasă. Nu îți plac cugetările lui?

— Deloc, a zis el. Yin și yang, lumină și întuneric, cinci elemente, cinci căi și adevărata Dao, toate ar fi numai bune dac-ar avea vreo noimă.

Mi-a venit să zâmbesc.

— Ei bine, domnule dregător Xu, dacă pentru dumneata nu au noimă, atunci care îți e filosofia de viață?

— Să trăiesc în splendoare, Doamnă Strălucitoare.

M-a privit cu băgare de seamă.

— A dumitale care este?

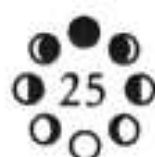
Dregătorul Li Yifu se încrunta spre noi. Era vremea să mă opresc. M-am ridicat. Dar, înainte să mă întorc să plec, i-am răspuns dregătorului:

— Răbdarea, domnule dregător Xu, răbdarea.

Când am plecat de la bibliotecă, am tras aer în piept. La urma urmei, fusese o ieșire bună. Dar încă nu puteam zâmbi, pentru că nu-mi mai venise să zâmbesc de la moartea lui Gaoyang, dar poate că urma să simt plăcerea bucuriei, în foarte scurtă vreme.

ANUL 654 D.H.
AL CINCILEA AN AL DOMNIEI
GLORIEI ETERNE
A ÎMPĂRATULUI GAOZONG
TOAMNĂ

Pheasant părea să se simtă singur, stătea pe o bancă și privea spre lac. Focul îi lumina partea din față a robei, unde dragonii brodați păreau gata să își ia zborul și să plutească, iar noaptea era în spatele lui, lăsându-și degetele întunecate, hrăpărește pe părul și pe umerii săi.

I-am așezat o mantie îmblănită pe umeri.

— E frig aici.

Bea din nou, iar la picioarele lui erau mai multe carafe de vin goale, precum niște soldați pitici.

A scuturat din cap.

— N-are a face.

M-am așezat lângă el. Nu se zărea Luna în seara aceea, iar cerul era învăluit în straturi de nori. Pavilionul abia dacă se vedea, iar copacii învăluiți în beznă se strângeau într-un zid gros, întunecat. Pheasant era dezamăgit. Îi simțeam înfrângerea, iar suferința lui adâncă se simțea în jur ca o pânză de păianjen lipicioasă.

În încercarea de a spăla numele fratelui său, vreme de mai multe luni, Pheasant căutase martori ai vorbei care dusesese la condamnarea

Prințului Ke. În cele din urmă, îi găsisse și îi chemase pentru cercetări. Dar zadarnic. Într-o clipă, martorii spuneau că nu auziseră nicio vorbă de răzvrătire, iar în următoarea plâneau și spuneau că nu își aminteau nimic.

— Ai jucat polo azi? l-am întrebat pe când mă înveleam în mantia mea imblănită.

— Nu.

— Dar tir? Sunt încredințată că ești și mai îndemânat.

A pufnit, dând din mână. Am așteptat o clipă.

— Am auzit că grajdurile imperiale au primit niște cai frumoși.

N-a zis nimic.

Am oftat.

— Apoi, e cam târziu. Nu ești obosit? Poate că ar trebui să mergi la culcare, Pheasant.

— Du-te tu. Nu mai stau aici mult timp.

A luat o gură de vin. Am dat din cap, dar nu m-am ridicat.

— Am auzit că ai fost la biblioteca imperială azi.

Mi-am închipuit că deja toată lumea din palat aflase că mă dusesem la bibliotecă și, desigur, că diavolița de împărăteasă aflase prima. Dar n-a încercat să mă închidă sau să mă biciuiască. Poate că era sigură că toate încercările mele erau în zadar; poate că doar mă urmărea.

— Am fost.

Am așteptat să pună mai multe întrebări, dar n-a făcut-o. Am urmat:

— Am vorbit din nou cu fostul tău mentor. E un bărbat curios. E budist, știi? Bine-nțeles, dregătorul Li Yifu era și el acolo, cu mulți alții.

— Dacă vrei să citești, poți porunci să îți fie aduse sulurile. Am scuturat din cap.

— Am vrut să mă vadă dregătorii, Pheasant. De asta m-am dus acolo, ca să mă cunoască mai bine. S-ar putea să avem nevoie de ei, într-o bună zi.

— E degeaba. N-ai ce face.

Pheasant a dat din mână.

— Știu că e un plan cu bătaie lungă, dar...

— Nu înțelegi? Nimic nu va schimba lucrurile. Regentul o sprijină. O apără. Nu putem face nimic ca să scăpăm de ea.

Am tăcut.

— Nu se poate s-o urnești, iar el va face orice dorește ea. Oricine vine spre noi va fi dat la o parte; oricine se apropie de noi va fi omorât. I-a ucis pe fratele și pe sora mea! E nemiloasă. Oricât de mulți dregători vei aduce de partea ta, îi va tăia pe toți. Nu poți lupta cu vorbe împotriva unui om crud!

Vocea lui era puternică. Mi-am întors capul spre iatac. Avea să îi trezească pe Hong și pe Oriole.

— Atâta timp cât locuiește în palat, atâta timp cât e împărăteasă, nimic nu va fi de folos. Așa că nu te osteni, Mei. Nu te osteni.

Și-a pus mâinile pe genunchi, strângând din dinți.

— Nimic din ce facem nu poate schimba lucrurile. Nimic. Nimic.

I-am simțit suferința. Poate că pentru el era tulburător și dureros să meargă zilnic la Sala Sfatului, să îi vadă pe oamenii împărătesei râzând și pe Regent poruncind.

— Nu ești singur, Pheasant. Îl ai pe General.

Pentru o clipă, n-a zis nimic, doar s-a uitat la foc.

— O să ți-o spun acum, Mei. Dacă nu aș avea sprijinul Generalului, unchiul ar scăpa de mine.

Am înghițit cu greutate. Vorba aceea era înspăimântătoare, dar poate că Pheasant avea dreptate. Regentul putea face asta cu ușurință, căci avea la degetul mic pe aproape toată lumea de la Curte, chiar și pe moștenitor.

— Tu știi asta, bine-nțeles; toată lumea știe. Dar eu nu am știut. Nu am știut.

Glasul lui Pheasant era amărât.

— Până acum.

Nu înduram să îl văd așa.

— Nu poate scăpa de tine, Pheasant, am zis cu putere. Generalul îți urmează poruncile. El e de partea ta. Orice îi spui să facă el face. Și-a pus sabia în fața ta, îți amintești? Ai spus nu. Și-ar da viața pentru tine, dacă ai vrea. Îți e credincios ție, nu Regentului.

Pheasant s-a întors spre mine și m-am întins spre el.

— Acum, spune-mi, s-a întâmplat ceva azi, la Sala Sfatului? Ce te-a făcut să spui asta? Ce te-a infuriat așa?

Pheasant și-a întors privirea.

— Regentul mi-a spus să nu mă mai duc la audiențe. A zis că nu e nevoie. Oamenii lui se vor ocupa de toate treburile. Dar eu sunt împăratul! Eu! Ce sunt eu, dacă nu am voie să iau parte la audiențe?

M-am încruntat, furia crescându-mi în piept.

— Ce i-ai spus?

— Nimic. Ce puteam să îi spun?

A râs amar.

— Sunt un bărbat slab. Sunt un laș. Sunt bun de nimic! Ar fi trebuit să mă împotrivesc. Ar fi trebuit să îi spun să se ducă el acasă.

A mai băut din vin.

— Dar eu i-am cerut să spele numele Prințului Ke. A fost fiul unei doamne! Știi ce mi-a spus unchiul? Mi-a spus să uit de fratele meu și că ar trebui să chem mai multe femei. A zis că ar trebui să mă-ngrijesc mai mult de treburile casei, să am mai mulți copii, la fel ca tata.

Vocea îi era mai puternică, iar furia-i urca primejdios, precum limbile focului. Mi-am mușcat buzele, privind spre foc. Și mie îmi

venea să strig. Regentul era prea lacom. Ce va face, dacă Pheasant se va împotrivi? Îl va da jos cu de-a sila?

— Mereu îmi spune despre datoriile mele de fiu. Știi ceva? Nu mă mai poate păcăli. Toate sunt minciuni. M-a folosit ca să pună mâna pe împărăție. Și mereu îl folosește pe tata ca să mă îmblânzească, dojenindu-mă mereu. „Un împărat bun își ascultă sfetnicul”, zice el. „Amintește-ți vorbele tatălui tău!” Bine-nțeles că îmi amintesc vorbele tatălui meu!

Îmi aminteam și eu spusele fostului Împărat:

*Cu bronzul drept oglindă, oricine își poate schimba înfățișarea;
cu istoria ca oglindă, oricine poate înțelege mărirea și decăderea
unei împărății;*

*cu un om cinstit ca oglindă, oricine poate face deosebirea între
bine și rău.*

Pheasant a râs.

— Dar tata doar s-a prefăcut bine, asta e tot. A cusut buzele unui astrolog! Nimeni n-a zis nimic despre asta, nu? S-a prefăcut că e modest. S-a prefăcut că e bun.

A scuturat din cap.

— Nu a fost un om bun, Mei. Mama știa, fratele meu mai mare știa și el, și eu știam. Dar n-am spus-o niciodată. Acum o spun.

M-au năpădit amintirile. Cum își măcelărise fostul împărat frații și nepoții și nepoatele și cum îl silise pe tatăl său să plece de pe tron. Cum o ținuse pe Jewel doar pentru el, apoi scăpase de ea cu grosolanie. Am scuturat din cap.

— Tu ești altfel, Pheasant. Nu ești ca el.

— Ai dreptate. Nu sunt.

Mi-am așezat mâna peste a lui. Îl simțeam tare ca o piatră, dar fierbinte, de parcă focul îi ardea pielea.

— Ești un om bun, Pheasant.

— Țsta-i necazul.

Pentru prima dată înțelegeam cum se vedea Pheasant pe el însuși: avea o inimă bună și aceasta era puterea, dar și slăbiciunea lui.

— Să mergem la culcare. Ești obosit.

— Du-te tu! Oriole plânge.

Am auzit-o și eu scâncind ușor, iar pe Hong mormăind, dar nu puteam să îl las pe Pheasant singur. M-am lăsat pe spate.

— O s-o ia Apricot. Rămân cu tine. Pot să-mi pun niște vin?

Mi-a întins carafa.

— Mei, aveam douăzeci și doi de ani când am ajuns împărat, iar împărăția e a mea de șase ani, dar îți spun drept, nu pot zice că sunt împărat.

Am băut din vin. Era amar, precum vorbele lui Pheasant, precum aerul, precum tot ceea ce mă înconjura.

— Dar nu mai vreau să trăiesc ca un împărat nevolnic. Voi schimba asta. Fratele meu nu va fi murit degeaba.

A tras aer în piept.

— Măine voi merge la Sala Sfatului, fie că îi place, fie că nu. O să fac ce vreau.

A ridicat pumnul spre foc.

— Nu mă va împiedica. Nimeni nu mă va împiedica.

Mirată, m-am întors spre el.

— Ce vei face?

— Vreau ca ea să dispară. Vreau să dispară și Regentul și toți oamenii lui.

Ochii lui Pheasant sclipeară precum vârfurile unor lame, niște lame care fuseseră călite în suferință și ascuțite de focul hotărârii.

— Voi fi un împărat adevărat. O să îmi iau Sala înapoi.

— Dar cum? Ai nevoie de ajutoare.

A zâmbit cu colțul gurii.

— Nu. Nu am nevoie. Acum, termină-ți vinul, Mei. Apoi vom merge la culcare.

Impărăteasa Lunii

S-a ridicat.

— Vino mâine cu mine la Sala Sfatului și așteaptă-mă în anticameră.

— De ce?

S-a îndreptat spre iatac.

— Doar vino.

În dimineața următoare, mi-am lăsat copiii cu Apricot și m-am dus la Sala Sfatului doar cu două slujnice. Nu știam ce avea să facă Pheasant, dar, de vreme ce îmi ceruse să merg, voiam să fiu acolo pentru el. Anticamera era tăcută când am intrat și toate ajutoarele lui Pheasant dormeau într-un colț. Nu i-am tulburat. În liniște, m-am așezat pe un scaun zugrăvit și am privit în Sală din spatele unui paravan.

Împărăția era a lui Pheasant, dar Sala era a Regentului.

Toți oamenii Împărătesei erau acolo, unchiul ei, Cancelarul, Regentul. Cei doi cumnați ai lui și mulți alți dregători. S-au înșiruit pe cele două laturi ale Sălii. Regentul se așezase pe un scaun aurit, pe un podium, iar lângă el era Pheasant, pe tronul său.

Toți dregătorii îi vorbeau Regentului. „Cinstite Regent, așa și pe dincolo.” Furia îmi mocnea în măruntaie în timp ce-i ascultam. Dar am rămas nemișcată, în vreme ce ei veneau cu dările de seamă. Unul a anunțat taxele adunate în luna aceea. Un alt dregător i-a amintit Regentului că venea sorocul celor trei ani pentru împărțirea loturilor de pământ, și că era vremea să se facă o altă împărțire. Apoi, un alt dregător a spus că se umpluse țara de monede de cupru contrafăcute.

Nimeni nu a întors capul către Pheasant, iar el nu a apucat să pună vreo întrebare sau să cerceteze ceva, înainte ca Regentul să îi fi spus părerea. Părea că-i era silă să șadă acolo. Era tras la față și pălăria-i căzuse într-o parte, așa că acum șiragul de perle li cădea peste față și-i acoperea ochii, dar știam că suferea de dureri de cap, din cauza vinului de seara trecută.

M-am încruntat. Cum plănuia Pheasant să îi alunge pe Regent și pe oamenii lui? Cum plănuia să ia frâiele? Am nădăjduit ca audiențele să se termine repede. În scurtă vreme trebuia să mă întorc în grădină, să o hrănesc pe Oriole. Alăptam, iar sânii mei aveau să se umfle, dacă nu-i dădeam să sugă în câteva ceasuri.

Trupul bine clădit al Generalului s-a ivit pe coridor, umbra lui lungindu-se până la picioarele scaunului pe care stăteam. S-a oprit în dreptul meu, ochii i-au căzut pentru scurt timp peste fața mea, apoi a patrat mai departe.

— Cinstite Regent, a spus Secretarul, bărbatul care-mi batjocorise slujnica.

M-am încordat când i-am văzut fața grasă, rotundă și unsuroasă.

— Am plăcerea să vă aduc la cunoștință că prințul nostru moștenitor a dat dovadă de o judecată nemaipomenită și de înțelepciune în treburile împărăției. Cum se apropie de unsprezece ani, aş îndemna să i se dea prilejul să învețe și mai multe despre cum se gospodăresc treburile acestea și să ia parte la audiențe de acum înainte.

— Ah, și-a arătat moștenitorul nostru această dorință? a întrebat Regentul.

Stătea în stânga lui Pheasant și nu îi vedeam fața.

— Da, cinstite Regent. Moștenitorul nostru este foarte nerăbdător să învețe.

— Atunci vom fi încântați de prezența lui.

Moștenitorul era tânăr și, după cum spunea rânduiala, nu era nevoie să ia parte la audiențe până la vârsta de paisprezece ani. Dregătorii plănuiau deja să îl înlocuiască pe Pheasant. Mi-am mușcat buza de furie.

— Dați-mi voie să adaug, cinstite Regent, că împărăteasa noastră, lăudată fie virtutea sa, a plănuit o mare sărbătoare pentru ziua de naștere a moștenitorului. Este pregătită o întrecere cu bărcile, iar toți dregătorii pot lua parte la un ospăț. Ar fi cel mai bun prilej să-l arătăm împărăției pe prințul moștenitor.

Cancelarul a plescăit din buze mulțumit.

— Așa e, a spus unchiul Împărătesei. Mai mult, după ce a cercetat cu băgare de seamă familiile care au fiice de vârsta logodnei, împărăteasa a luat o hotărâre. Dorește să-i dea de veste cinstitului Regent că al nostru Cancelar, care se întâmplă să aibă o nepoată de o frumusețe nemaivăzută, a consimțit să...

— Așteaptă.

Pheasant a ridicat mâna. M-am aplecat și am privit cu băgare de seamă. M-am rugat ca Pheasant să aibă grijă. S-a făcut o clipă de liniște.

— Nepoate, a zis Regentul. Acestea sunt treburi ale împărăției...

— Unde este împărăteasa? a întrebat Pheasant. E în camera ei? Trebuie să vorbesc cu ea despre o treabă foarte însemnată. Spune-i să vină în Sala Sfatului.

Nu i-a răspuns nimeni.

— Nu vine? Bine, atunci. Voi da chiar eu de veste.

S-a întors din nou cu fața spre dregători, cu o carafă de vin în mână. Voia să-și atragă un noian de învinuiri? Să bea în Sala Sfatului era cea mai mare jignire față de Curte. Dar ce a făcut apoi m-a uimit și mai mult.

A râgăit. Tare.

Ochii Secretarului s-au bulbucat, iar Cancelarul a tresărit, cu fața roșie.

— Împăratul este beat. Luați-l de aici. Are nevoie de odihnă, a fluturat Regentul din mână.

— Nu se mișcă nimeni! E o poruncă, a strigat Pheasant.

— Maiestatea Voastră!

Vocea puternică a Cancelarului a răsunat ca un tunet.

— Dați-mi voie să vă amintesc că suntem în Sala Sfatului. Iar cinstitul Regent a vorbit...

— Eu am vorbit! Eu! Împăratul!

— Nepoate.

Vocea Regentului era posomorâtă și amenințătoare.

— Dacă ai ceva de spus, acum e clipa.

— Vai, unchiule, cât de îngăduitor din partea ta! Îți voi fi veșnic recunoscător pentru că îmi dai voie. Așadar, acum voi vorbi. Regentule, dregătorilor, vouă, tuturor celor care slujiți această măreață împărăție, aș vrea să vă aduc la cunoștință că am luat o hotărâre. Începând de azi, Împărăteasa Wang, fiică a familiei Wang, nu mai este împărăteasă. Mă despart de ea.

O tăcere grea, neplăcută s-a lăsat peste Sală.

Am înghețat. Asta era tot? Îi vestea, pur și simplu? Era prea primejdios! Detronarea împărătesei nu se făcea doar din gură. Ar fi trebuit să se gândească mai bine. Ar fi trebuit să plănuiască totul mai bine!

— După audiențe, voi pune să se scrie un decret. Vor urma toate rânduielile pentru despărțenie, iar ea va fi legiuită. Măine, toți oamenii din împărăție vor afla vestea, iar Doamna Wang va părăsi palatul și se va duce acasă. Duceți-vă. Spuneți familiilor voastre...

— Maiestatea Voastră! a răsunat vocea Cancelarului. Împărăteasa este cea mai cinstită, cea mai chibzuită femeie din împărăție. Este mama prințului moștenitor, mama împărăției. Nu poți să te desparți de ea.

— Iar eu n-am să scriu un decret fără voia Sfatului Înțelepților, a adăugat Secretarul, unchiul Împărătesei.

Pheasant s-a întors spre el.

— Nu ție ți-am poruncit să scrii decretul imperial, dregătorule Liu Shi. Nu mai ești Secretarul meu.

Au bubuit numeroase glasuri.

— Nu trebuie să faceți asta, Maiestatea Voastră! s-a împotrivit Lai Ji, unul dintre cumnații Regentului.

— Pentru ce îl dați afară pe Secretar? a strigat Han Yuan, un alt cumnat al Regentului.

— Este o nelegiuire!

Fața Cancelarului s-a învinețit.

Îmi bubuia inima. Am început să asud. Parcă priveam la un cal care se lupta cu o haită de lupi și era uimitor, pentru că îl iubeam și știam cât de nemiloși erau lupii. Aveau să-l sfășie, să-l schilo-dească, și nu va mai galopa niciodată.

Dar Pheasant a ridicat mâna și a rostogolit carafa pe jos. Un vuiet asurzitor a umplut Sala..

— Eu sunt legea! a urlat el. Eu, al treilea fiu al Împăratului Taizong și al Împărătesei Wende, eu sunt unsul zeilor. Ați uitat? Îndrăzniți să vă puneți împotriva?

Tăcerea s-a lăsat din nou peste Sală.

Mi-am frânt mâinile, uluită de cât de hotărât era Pheasant. Dar îmi era și frică. Pheasant se juca, în mod limpede, cu focul. O să se ardă. Va suferi tot restul vieții de pe urma mâniei Regentului și a împărătesei.

— Dar să te desparți de împărăteasă! E cu neputință! a spus Cancelarul. Este ceva nemaivăzut în istoria noastră. Ce a făcut? Această desparțenie nu va fi primită. Maiestatea Voastră, știți că nu va fi primită! Un împărat înțelept nici măcar nu ar fi avut un gând atât de nelegiuit!

Pheasant a coborât de pe podium, a lovit cu piciorul în cioburile carafei și s-a îndreptat spre Cancelar, scăpându-mi din ochi. M-am ridicat, iar genunchii mi s-au lovit de scaun. Am gemut de durere.

Slujnicele s-au repezit să mă ajute. Le-am făcut semn să plece. Dar Regentul s-a întors spre anticameră. Știa că eram acolo.

— Ai grijă ce spui, Cancelare, s-a auzit din Sală vocea lui Pheasant. Răbdarea mea nu e nesfârșită.

Dregătorul lipsit de minte și-a întors capul.

— Doar n-o să tac din gură în cea mai caraghioasă clipă din viața împărăției. Maiestatea Voastră e fermecată! Ați lăsat-o pe târfa aceea să vă șoptească la ureche prea multe vorbe haine. Vedeți? Femeia aceea vă otrăvește. Vrea să fie chiar ea împărăteasă!

Am rămas nemișcată, deși unghiile mi-au intrat adânc în rama paravanului. Cât ai clipi, își împrăștiase minciunile răutăcioase. Din aceea clipă, aveam să fiu cunoscută drept târfa care îi șoptise Împăratului vorbe haine. Aveam să fiu cea care îl ademenise în patul ei și care uneltise să o dea jos pe împărăteasă, să îi poată lua locul. Și cel mai caraghios lucru era că nimeni nu va ști ce diavol de femeie era, de fapt, împărăteasa. O pusese la cazne pe Doamna Imaculată și o omorâse pe Prințesa Gaoyang, sora lui Pheasant, cea mai de încredere prietenă a mea!

Pheasant s-a aplecat.

— Am fost bun cu tine, Cancelarule. Nu m-a stânjenit prostia ta. Dar ajunge. Nu voi mai îngădui așa ceva. Prosternează-te de treizeci de ori și căiește-te sau îți voi tăia capul.

— Nepoate, s-a auzit vocea Regentului, grea și amenințătoare.

— Nu am nevoie de sfatul tău, unchiule.

Vocea lui Pheasant era liniștită.

— Acum, hotărăște-te, Cancelarule. Te înclini sau capeși pe-deapsa mea.

Picioarele Cancelarului tremurau de frică sau de furie, nu îmi dădeam seama. Și, după cât era de îngâmfat, mă îndoiam că avea să își ceară iertare. Și, întocmai cum mi-am închipuit, a zis:

— Datoria mea este față de tatăl tău.

— Generale! a strigat Pheasant. Dă-mi sabia ta.

— Da, Maiestatea Voastră.

Generalul a intrat în Salon. Stând lângă Pheasant, și-a scos sabia din teacă și i-a înmănat-o. Își mai oferise sabia lui Pheasant, dar el n-o primise, însă acum a luat-o cu amândouă mâinile și a ridicat-o deasupra capului. Cu brațele neclintite, cu chipul nemișcat, s-a așezat în fața Cancelarului.

Nici nu răsufлам. Chiar avea de gând să o facă! Va vărsa sânge în Sala Sfatului! Cu mâinile lui!

— Îngenunchează! a poruncit Pheasant cu glas tăios și puternic.

Cancelarul tremura. S-a întors spre Regent, dar înainte ca acesta să poată spune ceva, Pheasant l-a lovit cu piciorul pe Cancelar, iar bărbatul fără minte a căzut.

— Îngenunchează!

— Mă dau eu singur afară! a strigat el.

Pheasant nu s-a mișcat.

— Mă dau eu afară, a zis bărbatul din nou și și-a așezat pe jos tăblița din fildeș.

— A fost ușor, nu-i așa? Dragul meu fost Cancelar. Primesc cu bucurie. Pheasant a împins tăblița cu piciorul. Dar nu asta ți-am poruncit.

Ochii lui Chu Suiliang, ochii lui tulburi, care semănau cu go-goșile stricate de viermi de mătase, din care nu avea să iasă vreodată vreun fluture, se uitau încolo și încoace, cu deznădejde. Apoi, într-o clipă uimitoare, s-a uitat în jos la mâinile lui goale, iar chipul i s-a prăbușit. Încet, a îngenuncheat și a lovit podeaua cu capul. Din nou și din nou. De treizeci de ori. Când a sfârșit, pălăria îi căzuse, iar sângele i se scurgea pe frunte. Dregătorii din apropierea lui îl priveau uimiți, cu ochii mari, cu gurile căscate, iar cei din partea din spate a Salonului, care nu erau rude cu Regentul, se foiau de pe un picior pe altul și își făceau semne din cap. Mi-am dat seama

că dregătorii aceia, care trebuie că suferiseră din cauza Cancelarului în ultimii ani, erau mulțumiți să îl vadă pedepsit.

— Așa e mai bine, bătrâne.

Pheasant și-a lăsat sabia în jos. Încordarea din glas i s-a stins și tocmai când am crezut că sfârșise a îndreptat sabia spre Secretar:

— Acum, rândul tău, dregătorule Liu Shi.

— Nepoate!

Regentul s-a ridicat în picioare pe podium. Pheasant s-a întors brusc. Aruncându-și spre spate mânecele lungi, s-a îndreptat către Regent, cu fiecare pas apăsător și greu răsunând în Sala cea largă. Apoi s-a oprit în fața lui, s-a aplecat și i-a zis încet:

— Stai jos, unchiule. Nu e nicio grabă. Mă voi îngriji de toată lumea.

Glasul îi era liniștit, puternic, plin de înțelesuri și de hotărâre. În Sală era atât de liniște, de parcă toți bărbații încetaseră să răsuflă. Mi s-a strâns inima de spaimă. Niciodată nu mi-aș fi închipuit că Pheasant, urmașul tatălui său, bărbatul care îi iubea și îi prețuia pe cei vârstnici, ar îndrăzni să își amenințe unchiul în felul acela.

— Nepoate!

— N-o să-ți spun de două ori, unchiule.

Ridicând sabia, Pheasant a lovit scaunul pe care stătuse Regentul. Fierul tare a izbit scaunul. S-a auzit un ecou adânc, răsunător. O dată. De două ori. De trei ori. Iar când s-a oprit, sunetul încă se mai auzea, tăios, clar și puternic. Regentul a rămas neclintit, de parcă fusese străpuns de sabie. Strângând din dinți, a zis:

— Este unchiul Împărătesei.

— Nu.

Pheasant a scuturat din cap.

— Am spus limpede. Femeia aceea nu mai este împărăteasa.

— Nu te vei purta atât de nesăbuit!

Pheasant s-a întors, neluându-l în seamă.

— Generale! Ține-l pe Secretar. Îi voi tăia capul, dacă se împotrivește să se prosterneze!

Generalul a răspuns și s-a aruncat spre Secretar, care a strigat, s-a întors să fugă, dar s-a împiedicat, zgâriind cu mâinile pe podea. Generalul l-a apucat de robă și l-a izbit de o coloană. Chipul Regentului era uluit. Și-a azvârlit mânecile în spate și s-a năpustit spre intrarea Sălii.

Tremuram. Nu puteam să vorbesc. Nu puteam să răsflu. Asta era tot? Pheasant izbutise să-i înspăimânte pe dregători? Avea să își reia locul?

Dar mi-am dat seama că nu se terminase, pentru că Regentul ajunsese în prag. Nasul lui ca de vultur părea mai încovoiat ca niciodată. A făcut semn cuiva e pe coridor. Un gardian a alergat spre el, iar Regentul i-a șoptit ceva la ureche. Gardianul a dat din cap, s-a strecurat după coloane și a dispărut pe poartă.

Înainte să mă pot mișca, de afară s-au auzit pași răsunători, iar în Sală intrară mai mulți bărbați în pelerine roșiatice. I-au dat la o parte pe dregătorii din apropierea ușii și au năvălit înăuntru. Gărzile Regentului. M-am ridicat, cu inima galopând.

— Pheasant! am strigat, ca să îi dau de veste.

— Voi toți! Opriți-vă la cincizeci de pași! Cincizeci de pași!

Generalul s-a aruncat spre Pheasant, ca să îl apere, i-a luat sabia din mâini și a îndreptat-o spre gărzile care se apropiau.

— Vă poruncesc să ieșiți. Afară! Acum! a strigat Pheasant. Toți!

Dar nu l-au ascultat, iar unul a țâșnit în față, cu sabia scoasă. Generalul s-a rotit, l-a lovit cu cotul și și-a înfipt sabia în pieptul bărbatului. Un altul a înaintat. Generalul s-a răsucit și l-a lovit cu piciorul. Deodată, mai mulți bărbați au năvălit în Salon, iar dregătorii strigară, alergând spre colțuri.

Îmi frângeam mâinile cu încordare. Generalul nu va izbuti să se lupte singur cu gărzile. Unde erau oamenii lui?

— Doamnă Strălucitoare! s-a auzit o voce din spatele meu.

Era o femeie, una dintre slujitoarele lui Pheasant, cea drăguță, cu față rotundă.

— Vin niște gărzi.

— Spre noi?

A dat din cap, tremurând.

— Ce să facem, Doamnă Strălucitoare? E îngrozitor. Ce facem?

Știau că eu eram acolo. Îmi vuia capul și citeam frica pe chipul ei și pe fețele celorlalte. M-am ridicat, încercând să rămân liniștită.

— Ferecați ușile. Încredințați-vă că nu intră nimeni în anticamera asta. Haideți. Acum!

În clipa în care slujitoarele au ferecat ușa, de afară s-au auzit lovituri puternice. Inima îmi galopa de frică. Anticamera avea două intrări: una care dădea pe coridor și cealaltă în Sala Sfatului, unde erau Pheasant și Generalul. Noi închiseseșăm intrarea dinspre coridor și, atâta timp cât gărzile nu treceau de General, nu puteau ajunge la mine. Dacă, totuși, ajungeau, totul era pierdut.

Strigătele din Sală au devenit mai puternice. Încă un pâlț de Păsări de Aur trecuse pragul, împingând gărzile în marginea Salonului. Mi-am dat seama că erau oamenii Generalului. Iar gărzile, copleșite, strigau și se retrăgeau încet spre coridor, apoi fugeau.

Generalul a poruncit să le ia urma și toți oamenii lui au ieșit în fugă din Sală. Pași grei răsunară pe coridor, iar cineva strigă de durere. După o clipă, spre marea mea ușurare, sunetul pașilor s-a stins, bătăile în ușa anticamerei s-au oprit, iar pe coridor se făcu liniște.

Am trecut pe partea cealaltă a paravanului, cu picioarele tremurând. În Sală, Pheasant se prăbușise pe tron. Și acolo era liniște. Mulți dintre dregătorii Regentului, nu numai Cancelarul și Secretarul, se făcuseră nevăzuți. Cei care nu erau rude cu Regentul și cu împărăteasa stăteau acolo tăcuți, cu fețele lungi. S-au întors spre Pheasant, așteptând.

Pheasant s-a îndreptat și a ridicat capul, să se uite la dregătorii din fața lui.

— Puteți pleca acasă, dacă doriți.

Au șovăit și s-au apropiat de tron. Deși tremurau, se uitau la Pheasant uimiți și cu prețuire.

— Maiestatea Voastră.

Fostul mentor al lui Pheasant, îndrăznețul dregător Xu Jingzong, s-a înclinat și, cu voce răgușită, a strigat din nou:

— Maiestatea Voastră!

Și mai mulți dregători au venit în jurul lui.

— Maiestatea Voastră!

S-au înclinat în fața lui, strigând toți:

— Maiestatea Voastră!

Pheasant s-a uitat la ei uimit. Pentru o clipă, a rămas tăcut, mâinile lui strângând tare tronul. Dar strigătele au devenit mai puternice, umplând Sala cu un val neștirbit și proaspăt de venerație și uimire.

— Maiestatea Voastră!

Pheasant a ridicat mâna și, cu o mișcare de stăpân, cu palma ridicată spre Ceruri, a zis:

— Ridicați-vă, dregătorii mei.

Mă simțeam amețită. Vederea îmi era încețoșată, iar rochia îmi era learcă de sudoare. Dar eram fericită pentru Pheasant. Niciodată nu aș fi crezut că va uita de dragostea și de prețuirea pentru unchiul lui și că avea să-l amenințe. Era foarte primejdios, dar Pheasant izbutise, cu furia și cu stăruința-i neobosite, să facă totuși ceva de negândit: să dea de veste că se despărțea de împărăteasă. Ba chiar mai mult, își regăsise puterea la Curte.

Mai târziu, după ce dregătorii au plecat din Sală, m-am dus la Pheasant.

— Pheasant?

S-a întors spre mine. Și-a curbat colțurile gurii, iar ochii îi erau ciudat de strălucitori.

— Ai văzut?

Vocea lui era blândă și am înțeles cât de greu trebuie să-i fi fost să strige la unchiul lui și să fluture sabia aceea.

— Am fost foarte îngrijorată pentru tine.

— Era singura cale.

S-a uitat la Sala pătată de sânge. Erau bălți pe jos și pete roșii pe coloane.

— În toate lunile astea m-a chinuit furia că au putut să le facă așa ceva făcut fratelui meu și surorii mele. M-am întrebat ce să fac, cum să scap de ea, cum să scap de unchi și să îmi recâștig locul la Curte, fără vărsare de sânge. Era cât pe ce să îi poruncesc Generalului să pună el capăt, cu sabia.

— Dar nu ai făcut-o.

I-am atins brațul. Și roba lui era pătată cu sânge și udă de sudoare.

— Sunt mândră de tine. Și tatăl tău, și Prințul Ke ar fi mândri de tine.

Acum, moartea prințului era răzbunată, la fel și cea a Prințesei Gaoyang. Pentru prima dată de la moartea ei, am simțit că s-a ridicat un nor de tristețe și din nou totul mi se arăta luminos.

Pheasant a oftat.

— Nu s-a terminat.

— Ce plan ai?

S-a întors spre un slujitor de lângă el, a luat două pahare și mi le-a întins.

— Voi urma rânduielile pentru despărțenie. Apoi, ea va părăsi palatul și nu voi mai avea de-a face cu ea. Și voi da de veste că unchiul se retrage. La urma urmei, e bătrân. De fapt, voi scrie chiar eu decretul și i-l voi trimite.

Părea încrezător, de parcă întinerise.

— Va consimți?

— Oh, după ziua de azi, cred că va consimți bucuros. Nu mă mai poate folosi.

A dat din mână.

— Ai văzut fețele dregătorilor? Și ei îl vor plecat.

— Da.

Și vor fi mai mult decât bucuroși de retragerea Regentului, judecând după cum primiseră plecarea Cancelarului. Și, odată Regentul retras, cu înlăturarea Secretarului și plecarea Cancelarului, toate firele puternice care-au țesut pânza de păianjen a Împărătesei aveau să fie tăiate. Va fi singură. Chiar dacă se împotrivea despărțirii, nu putea să o oprească.

Pheasant a ridicat paharul.

— Pentru ziua de mâine. Va fi o nouă zi. Voi avea sprijinul dregătorilor mei și îmi voi conduce împărăția ca un împărat adevărat.

Vocea lui era sigură și puternică, precum cel mai frumos cântec pe care îl auzisem de mult timp. Am băut vinul. Mă simțeam amețită. Vedeam cum o strălucire blândă, aurie, din Sală învăluia coloanele, drapelele, scaunele și pe oamenii prezenți, precum o pictură plină de culoare de pe-un zid. O fântână de poezie s-a deschis în mine, poezie care cânta victoria și visele.

Când a venit vremea ca eu și Pheasant să plecăm, am ieșit pe coridor, unde Generalul stătea ca un stâlp, cu ochii țintă asupra întinderii grozave din fața lui. În apropierea podului care se vedea în depărtare, oamenii Generalului încă se luptau cu doi dintre oamenii Regentului. Și, chiar în timp ce mă uitam la ei, oamenii Generalului și-au înfipt săbiile în inimile oamenilor Regentului, care s-au prăbușit la pământ.

Dar mi-a trecut prin minte un gând. Regentul avea mulți prieteni printre gărzile Păsărilor de Aur, iar oamenii aceia erau doar câțiva dintre ei. Avea să se supună și să plece? Și împărăteasa: trebuie să fi aflat despre despărțenie. Nu avea să se lase bătută. Avea să muște și avea să muște rău.

Oare fântâna de poezie care se deschisese în mine va scuipa lacrimi, lacrimi care ne vor cuprinde pe toți?

Mi-am simțit mâinile reci.

Era aproape amiază când am ajuns în grădină. Prin ușa deschisă a caleștii, am zărit un vultur mare pe zid, cu aripile întinse și capul negru întors spre mine, iar apoi, de parcă ar fi văzut destul și-ar fi terminat treaba, s-a înălțat spre cerul cenușiu. Am clipit neliniștită. Era doar un vultur, dar de ce mă simțeam de parcă aș fi privit drept în ochii bulbucăți ai tigrului care îl omorâse pe tata, cu mulți ani în urmă?

Cao, unul dintre gardieni, a îngenuncheat și m-a ajutat să cobor din caleașcă. Iar celelalte gărzi și-au plecat capetele când am trecut. Nu eram încredințată că auziseră despre alungarea împărătesei. Cu fața încinsă din cauza vinului, m-am îndreptat și l-am urmat pe Pheasant în grădină.

Era pustie și tăcută.

— Unde e toată lumea? am întrebat, privind în jur.

Acum aveam douăsprezece slujnice și dădace. Unele dintre ele ar fi trebuit să bage de seamă că sosisem.

— Poate că se joacă dincolo de lac.

Pheasant s-a îndreptat spre iatac, cu pași nesiguri. Băuse prea mult. Amândoi băuserăm prea mult.

— Mă întind un pic.

Am dat din cap. Aș fi vrut să-l urmez, dar îmi era dor de Oriole a mea; nu părea să fi fost cu slujnicele. Nu o mai părăsisem pentru atâta vreme și eram atât de obișnuită să o țin în brațe, încât îmi simțeam brațele goale fără ea.

— Nădăjduiesc că slujnicele i-au dat să mănânce.

Tocmai atunci l-am auzit pe Hong țipând de dincolo de copaci. Inima mi-a tresărit. Părea înfricoșat.

— Nu-ți face griji, draga mea. O fi văzut vreo broască.

Pheasant a deschis ușa camerei.

— Lasă-mă să arunc o privire. Mă întorc îndată.

M-am întors. Pheasant a dat din mână și s-a făcut nevăzut în iatac.

— Hong! Apricot!

Am pornit pe cărarea care ducea la crângul de dincolo de lac. A trebuit să mă opresc din când în când, să mă țin de peri, pentru că eram amețită de la vin. Dar eram îngrijorată. Hong a țipat din nou. Mi-am ridicat fusta și am urcat dâmbul cât de repede am putut. Ce se întâmplase? Îi făcuse cineva ceva? Venise împărăteasa să îi facă rău?

Până să ajung în vârful dâmbului, gâfâiam. Acolo, l-am văzut pe Hong îmbrăcat cu o tunică roșie sclipitoare, lângă un pârau, cu Apricot și celelalte slujnice. Nemernica de împărăteasă nu se vedea pe nicăieri.

— Hong! am strigat ușurată.

— Doamnă Strălucitoare!

Apricot s-a întors spre mine.

— Ați venit!

Părea încântată.

— Aici erați. Ce faceți?

Răsuflam greu, bucuroasă să îmi văd băiatul la fereală, cu slujnicele mele.

— De ce țipa Hong? Unde e Oriole a mea cea mică?

— Oh, doarme în cameră.

— Ah.

Am dat din cap și l-am luat pe Hong.

— Ce ai în mâini? De asta ții?

Mi-a arătat. Un pui de broască țestoasă. Dintotdeauna fusese vrăjit de țestoase. Odată îmi spusese că o țestoasă vorbise cu el și că parcă vorbise Prințesa Gaoyang. Mă duruse să aud asta. Hong o iubise pe prințesă și întreba mereu de ea, în primele zile după ce murise.

— Înțeleg. Foarte frumoasă țestoasa. Nu e de mirare că erai atât de bucuros, i-am zis. I-ai dat de mâncare copilei, Apricot?

— I-a dat Chunlu, a spus Apricot. Eu l-am dus pe Hong la doctori.

— De ce?

Am pipăit mâinile băiatului.

— A avut fierbințeală mai devreme, Doamnă Strălucitoare.

— Fierbințeală?

Mi-a părut rău că nu fusesem acolo când avusese nevoie de mine. Dar Hong râdea și țipa de plăcere, în timp ce țestoasa i se rostogolea în mână.

— Și ce au zis doctorii?

— Au zis că e de la vreme. Trebuie să ținem ușa închisă când doarme.

— A dormit azi?

— În brațele mele.

Eram bucuroasă. Cel puțin dormise un pic.

L-am auzit pe Pheasant strigându-mă. I l-am dat lui Apricot pe Hong.

— Adu-l la mine când termină cu țestoasa.

Am simțit o durere în piept. Mi se scurgea laptele. Venise vremea s-o hrănesc pe Oriole.

— Bine, Doamnă Strălucitoare.

Apricot a înghițit și s-a înroșit la față. Încă obișnuia să se îmbujoreze când era tulburată.

— Trebuie să vă spun ceva, Doamnă Strălucitoare... Nu e însemnat, cred.

Am dat din mână.

— Atunci spune-mi mai târziu, Apricot. Ai grijă de Hong și încredințează-te că nu cade în pârau și nu se lovește.

— Dar... Doamnă Strălucitoare... doar...

Glasul lui Pheasant s-a auzit din nou. Părea tulburat.

— Mai târziu, Apricot.

M-am grăbit spre potecă.

— Trebuie să plec acum.

Am ajuns repede în iatac și am împins ușa. Înăuntru era cald, iar focul ardea. M-am bucurat, pentru că Oriole putea răci ușor, dacă nu eram cu băgare de seamă.

— Ai avut dreptate, Pheasant, era doar o țestoasă. Am fost foarte îngrijorată, i-am zis.

Picioarele mi s-au lovit de unul dintre căluții din lemn ai lui Hong și m-am aplecat să îl ridic.

— Ce este? De ce m-ai strigat așa? Am alergat până aici. S-a trezit Oriole? A vomitat pe tine?

— C... ce?

Pheasant stătea lângă patul unde dormea fetița.

— Nu... adică de vomitat... Și, da... e...

— Atunci ridic-o. Nu sta acolo așa.

Pheasant se prăpădea după Oriole, dar, dacă se murdărea sau își uda mâna, se purta de-ai fi zis că barbarii ne atacaseră Marele Zid.

— Am crezut că ai văzut o stafie, de m-ai strigat așa.

Pe jos, lângă căluții lui Hong, era păpușa cea mai dragă a lui Oriole, îmbrăcată cu o rochie galbenă. Avea obraji rotunzi și părul împletit precum urechile de iepuraș. Un alt dar de la Pheasant. „Fetele au nevoie de păpuși“, zicea el mereu. Am ridicat și păpușa și am pus jucăriile în

dulap. Slujnicele ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de ele, nu să le lase pe jos, dar nu puteam să le învinovătesc. Să cureți camera, cu doi copii mici, era o treabă fără sfârșit. Chiar și o slujnică avea nevoie de un răgaz.

— Eu... eu...

Era ceva ciudat cu el. M-am întors spre el.

— Te simți bine?

— Da.

A tresărit, de parcă adormise, iar eu îl treziseam.

— N-am nimic... Dar Oriole... Nu știu... cred... eu... nu știu... Mei... Trebuie să... E...

Un gând de nerostit și înfricoșător și-a croit drum prin mine.

— Ce vrei să spui?

L-am dat la o parte și m-am uitat în pat. Lumina din cameră era slabă, din cauza fumului de la foc, dar am văzut-o pe Oriole întinsă sub perna brodată, cu capul întors spre perete, obrazul ei atingând pătura pe care i-o împletisem.

— N-are nimic, vezi, Pheasant? Stai să o iau.

M-am aplecat și mi-am strecurat mâna sub ea. Îi spuseseam lui Pheasant de multe ori să-i sprijine capul copilei, când era mai mică, dar acum, că avea aproape șase luni, eram încă obișnuită să fac la fel.

— Nu o ridică.

Pheasant părea deznădăduit.

— Nu...

— De ce nu?

Mi-am ridicat fiica. Acum îi vedeam fața. Ochii ei negri, larg deschiși, se uitau țintă la mine.

— Când te-ai trezit, fetișo? Ți-e foame, Oriole scumpă? Vino...

Suflarea mi s-a oprit în gât. De obicei, își întorcea capul, în clipa în care îmi auzea vocea. Dădea din picioare, din brațe sau chiar strângea din buze și bolborosea, încântată că urma să sugă. Nu și în ziua aceea. Nu și-a întors fața spre mine, nu a dat din picioare.

N-a bolborosit. Capul îi era încă întors spre perete, brațele pe lângă trup. Nu făcea nimic.

I-am întors capul spre mine. Arăta altfel. Era cumva mai grea și nemișcată. Pielea i se albise, ca o ceară de lumânări, de parcă slujnica o dăduse cu pudră, și ceva nu era firesc în privirea ei. Se uita țintă la mine, într-un fel ciudat... Ochii aceia... Se uitau la mine, dar nu mă vedeau... Ochii aceia... Erau ai ei, dar nu păreau să fie ai ei... Am clipit o dată, apoi încă o dată. Cineva m-a prins de braț.

— Mei...

Pheasant avea lacrimi în ochi.

— Ce e asta? Pheasant? Ce se întâmplă? Ce e asta, Pheasant?

— Mei...

— Nu înțeleg.

Am pipăit mâna fetei, care ieșise de sub mânecă. Rece. I-am pipăit picioarele. Reci. Am strâns-o la piept. Nu s-a mișcat. M-am înfiorat, apoi m-am înfiorat încă o dată.

— Nu pricep...

O hrăniseră, îmi spusese. Iar dimineată supsesse. Râgâise tare, dând din mâini și din picioare, din picioarele ei puternice, lovise cu ele în pat. Apucase jucăria lui Hong. Și... focul ardea! În cameră era cald. Ar fi trebuit să fie caldă!

Pheasant plângea smulgându-și părul, strigând ceva, dar nu înțelegeam o vorbă. Simțeam că îmi crapă capul. Un zid de întuneric mă învăluia, iar pământul se ridica și se scufunda, ca un cântar stricat. Patul a alunecat de sub mine, îl zăream pe Pheasant ca prin ceață. Mi se rostogolea ceva fierbinte din ochi. M-am șters furioasă și mi-am ținut strâns fetea. Am legănat-o. Am legănat-o înainte și înapoi. Înainte și înapoi. Mereu îi plăcea când o legănam. Mereu deschidea gura, chicotind de plăcere.

— Las-o jos, Mei. Las-o jos...

O mână a acoperit fața lui Oriole.

— Nu, nu, nu! Nu o atinge! Nu o atinge!

Am lovit mâna și am strâns fetița mai tare.

— Zâmbește, zâmbește, Oriole, micuța mea, comoara mea, scumpa mea... zâmbește...

Dar ea a rămas nemișcată. A rămas înghețată.

Mi-am îngropat fața în pieptul ei. Gâtul îmi ardea, ochii îmi ardeau, capul îmi ardea. Dar nu era cu puțință. Trebuie că era un vis. Eram beată. Eram proastă. Eram nebună. N-ar fi trebuit să beau atâta vin. N-ar fi trebuit să beau deloc...

Voiam doar să se uite la mine. Voiam doar să dea din picioare. Voiam doar să zică totuși ceva, să plângă sau să țipe. Dar din jurul meu se auzeau tot felul de gemete, plânsete și strigăte deznădăjduite și niciunul nu era al lui Oriole.

— Doamnă Strălucitoare... Doamnă Strălucitoare...

Glasul lui Chunlu. Apoi al lui Apricot. Deodată, m-am trezit cu brațele goale. Am sărit în sus, înnebunită.

— Copilașul meu. Copilașul meu. Dați-mi-o înapoi. Dați-mi-o!

— Îmi pare rău... îmi pare rău... am încercat să vă spun... Doamnă Strălucitoare... Ea a venit să ne vadă...

Despre ce vorbea? Am încercat să întreb, dar aerul fierbinte mi-a intrat pe gâtlee ca o sulită, mi-a străpuns buzele și limba și n-am mai fost în stare să gândesc.

— Oriole! Fetița mea! Unde e? Dați-mi-o! Dați-mi-o!

— Despre ce vorbești, Apricot?

Glasul lui Pheasant. Trupul din fața mea s-a prăbușit pe podea, la fel și celelalte. Păreau să tremure, ca niște clopoței uriași loviți de o bătă. Părul lor negru s-a involburat, iar hainele lor albe s-au adunat grămadă pe jos, de parcă erau niște corturi de înmormântare fluturând în vânt.

— Ea... Împărăteasa a fost aici... Ea... a zis că vrea să o vadă pe Oriole...

Nu avea noimă. De ce ar fi venit diavolul ăla de femeie să îmi vadă copilul? Îl blestemase pe Hong când se născuse, și o blestemase și pe Oriole. Le oprise pe Cele Trei Doamne să mă vadă și nu avea niciun motiv să vină să îmi vadă chiar ea copilul.

— De ce a vrut să o vadă pe Oriole? a întrebat Pheasant.

— Nu știm, Maiestatea Voastră.

— Când a venit?

— Înainte de prânz, Maiestatea Voastră.

— Ce a zis? Ce a făcut?

— Nu știu, Maiestatea Voastră... A cerut să fie lăsată singură cu Oriole... Și a plecat în grabă.

Tot nu avea noimă. Împărăteasa nu se temea de nimeni. Nu avea de ce să fugă. Ea nu fugea. Femeia aceea nu se temea și avea prea multă ură.

Pheasant a urlat cu un glas plin de durere și furie, iar trupurile din fața mea au suspinat, tremurând puternic. Dar tot nu pricepeam ce însemnau toate acestea. Mintea mea dădea greș. Era grea, înghețată, întunecată, neputincioasă. Apoi, dintr-odată, m-a străbătut un gând ascuțit și tare, ca o săgeată. Ochii îmi ardeau, iar o văpaie care-mi izbucnise sălbatic în măruntaie mi-a cuprins mintea.

Împărăteasa mi-a omorât copilul! Împărăteasa mi-a omorât copilul!
Împărăteasa mi-a omorât copilul!

L-am împins pe Pheasant la o parte și am fugit din cameră, din curte, apoi din grădină. Voiam să dau foc cerului. Voiam să despic pământul în două. Voiam să sfărâm pereții. Voiam să o sfâșii pe femeia aceea și să o mănânc. De vie.

— Unde e? Unde e?

Femeia aceea fără inimă. Diavolul acela! Ciuma aceea! Să moară! Să moară familia ei, până la cinci generații! Cum a putut să îi facă rău copilului meu? Avea doar șase luni! Putea doar să sugă de la sân și să dea din picioare. Cum o lăsase inima să sufoce o ființă mărunță și nevinovată?

Poteca din fața mea se răsucea înșelătoare, la fel ca ucigașa de copii. Din când în când, se încolăcea, mă puneă la încercare, mă împiedica, mă oprea. Ramuri subțirățice îmi biciuiau umerii, tufișuri cu spini îmi zgâriau genunchii, vântul rece mă lovea peste față și praful îmi înțepa ochii. Mi-am desfăcut brațele. Copaci nesuferiți! Vânt scârbos! La o parte din calea mea. La o parte! La o parte!

Am căzut și m-am izbit de pământ. Am simțit ceva sărat pe buze. Am înghițit, chinuindu-mă să mă ridic. Oamenii veneau după mine, mă strigau, iar tropotul răsuna ca un tunet.

— Mei! Mei! Întoarce-te!

Ce voiau? Să mă oprească? Ar fi trebuit să știe că nu pot. Nimic nu mă putea opri. M-am ridicat și am luat-o la fugă. Fusta mă încetinea. Cu o smucitură, am sfâșiat-o și am continuat să alerg. O cotitură, încă una și încă una. Un pavilion, încă unul, încă unul. Un lac, încă unul... Eram mai aproape. Vedeam în depărtare zidurile roșii și colțurile streșinilor albastre curbate ale cuibului acelei femei.

Am iuțit pasul. Apoi, dintr-odată, am căzut, iar apa... apa era peste tot, până la genunchi, în gură, în ochi... Am țipat. Ceva mă-tăsos, rânced, sărat și gros ca niște licheni îmi aluneca pe gât și îmi intra în ochi. Nu vedeam și nu puteam să respir. Am scuturat din cap și am simțit că dădea să mă înghită o groapă de apă, o mazăgă scârboasă, pală și lucitoare. Șușotea, un sunet alunecos, un sunet groaznic. *Mori... mori... mori...* Am lovit cu pumnii, m-am zbatut, m-am răsucit, dar a început să mă împingă cu greutatea unei dihănii alunecoase și cleioase, să îmi intre în gură și să mă strângă de inimă. Oh, femeia aceea îngrozitoare!

Ceva puternic m-a prins de brațe și m-a tras afară. Am căscat gura și am tras cu lăcomie în piept aerul proaspăt. Oh, ce ușurare să scap de strânsoarea acelor picioare grase, să nu mai simt gustul acela de licheni și să ies din închisoarea apei alunecoase, cleioase.

Dar nu era cinstit.

De ce a trebuit să moară ea și nu eu?

— Ești la adăpost. Ești la adăpost. Totu-i bine. Totu-i bine.

Era glasul lui Pheasant, dar părea foarte îndepărtat și până și sunetul său, care mă ținuse în viață, își pierduse farmecul. L-am împins la o parte. Nu era bine. Niciodată nu va fi bine.

— Dă-mi drumul, dă-mi drumul!

Nu mă puteau opri. Trebuia să pun mâna pe împărăteasă, dar cineva mă ținea strâns, altcineva îmi ștergea chipul și altcineva îmi storcea mânecile. Voiam să înceteze toți cu prostiile acelea. Eram în viață, dar ce rost avea să fiu în viață, dacă nu puteam să îmi răzbun copilul?

— Am trimis să o aresteze.

Chipul lui Pheasant s-a ivit în fața mea.

— Cincizeci de oameni înarmați o aduc aici, chiar acum. Jur pe strămoșii mei, Mei. O vom prinde.

Vocea lui era răgușită, iar jurământul lui ar fi trebuit să fie liniștitor, dar nu eram mulțumită.

— Trebuie să o prind acum. Trebuie să o prind chiar eu.

M-am ridicat în picioare, dar m-am clătinat și am căzut înapoi spre lac. M-a luat în brațe.

— Aproape că te-ai înecat, Mei. Lasă-mă să te duc înapoi.

— Nu, nu!

M-a ridicat.

— Dă-mi drumul!

Dar nu m-a ascultat.

Nimeni nu mă asculta.

Nimic nu mă asculta.

Nici măcar picioarele sau brațele mele.

Iar de pe umărul lui Pheasant lumea părea nebună. Copacii erau scoși din rădăcini, oamenii cădeau precum păsările moarte, iar cerul se prăbușea.

Dinții îmi clănțăneau, iar ochii îmi ardeau. Cum altă alegere decât să aștept nu aveam, a trebuit să stau acolo, la intrarea în grădină, unde am întrezărit-o prima dată pe ucigașa de copii, și să mă uit în ochii ei plini de ură, ultima făptură la care se uitase fiica mea.

Cerul s-a întunecat până la un cenușiu respingător. Vântul urla și începuse să ningă. Fulgi mari cădeau din cer, ca niște molii

moarte, acoperind cărarea cu pietriș și lipindu-se de crengi. Uram zăpada. Era foarte înșelătoare. Te atinge neauzit și te înghițea tocmai când credeai că totul era la locul lui.

O făptură dădea târcoale deasupra copacilor. Să fi fost vulturul care mă privise când ajunsesem în grădină? Asta se întâmplase azi? Parcă trecuse o veșnicie. Vulturul fusese trimis de dușmana mea, să nu mă scape din ochi? Simțise mirosul de moarte răspândit de ea? Tânjise după sângele copilului meu?

Gărzile au povestit ce s-a întâmplat. Împărăteasa venise în grădina mea, înainte ca soarele să coboare după vârfurile copacilor; până atunci trebuie să fi aflat de vestea că Pheasant se despărțea de ea. Dar gărzile nu știau. Adusese un coș cu mere. Daruri pentru copii, zisese ea. Gărzile șovăiseră, dar ea venise fără pază și zâmbea, așa că au lăsat-o să intre.

A adus daruri și pentru slujnice și dădace: două veste tivite cu mătase, două gulere din blană de vulpe, două perechi de ghete din piele de căprioară, două perechi de cercei din jad, doi săculeți cu frunze uscate de mentă și cuișoare și două sticlețe cu ulei de iasomie. „Câte două din fiecare, să fie cu noroc“, zisese ea. În timp ce slujnicele ei împărțeau darurile, arătându-le slujnicilor mele, ea a intrat în cameră și a cerut să fie lăsată singură. Nu a stat mult. Când a ieșit, slujnicele mele încă încercau ghetele din piele.

Hong fusese bolnav, iar Apricot îl dusesse la doctorii imperiali, înainte de venirea împărătesei. Poate că așa a fost să fie. Dacă ar fi fost acolo... dar poate că lucrurile ar fi fost altfel, dacă ar fi fost Apricot în grădină. Apricot nu ar fi fost păcălită de cadouri. Ar fi fost cu băgare de seamă. Ar fi ținut-o sub ochi pe împărăteasă și nu ar fi lăsat-o singură. Iar Oriole ar fi încă în viață.

Și poate că n-ar fi trebuit să mă duc la Sala Sfatului... N-ar fi trebuit să plec din grădină... Ar fi trebuit să o iau pe fiica mea cu mine.

Ucigașa de copii încă nu era aici. Ce le lua atâta?

Ținând o umbrelă, Xiayu a venit lângă mine, iar Apricot mi-a șters ceva de pe față. Mi-a spus că aveam buzele umflate, iar fața zgâriată. O lăsam să mă curețe?

Nu i-am răspuns.

Qiushuang mi-a pus pe umeri o haină din blană. Rochia mea era udă și mi-a spus să mă duc înăuntru, să mă schimb.

Nu i-am răspuns. Nu înțelegea? Nimic nu putea să îmi țină de cald. Nu. Nu îmi voi schimba hainele. Nu. Nu voi merge nicăieri. Ucigașa fiicei mele urma să sosească în orice clipă.

M-au tras din nou.

— Lăsați-mă în pace! am zis, cu vocea ca un mârâit răgușit.

Și-au plecat capetele și și-au privit degetele de la picioare. Erau speriate. Așa și trebuia să fie. Cum putuseră să o lase pe împărăteasă singură? Nu știau ce diavol era? Iar Apricot, de ce îi luase atâta vreme să ajungă la doctori? Ea era prima dintre slujnice. Ar fi trebuit să se întoarcă foarte repede.

— E frig aici. Vino înăuntru, Mei, a zis Pheasant.

Stătea cu mine de mult timp. Încercase să mă țină în brațe, dar îi îndepărtasem mâinile. Nu mă uitam la el și nici nu îi vorbeam. Nu era nimic de spus. El încercase să schimbe lucrurile și asta era urmarea. Dacă nu ar fi dat de veste cu atâta nesăbuință că voia să se despartă de împărăteasă, ea nu s-ar fi înfuriat atât de tare, iar copilul meu ar fi încă în viață.

Nu trebuia să îl învinovățesc. Nu știa că femeia aceea era în stare să ucidă și că făcea doar cum credea ea că era mai bine. Dar fiica noastră era moartă. Ce puteam spune acum? El crezuse că putea să i se facă voia, crezuse că putea să își recapete locul în Sală cu de-a sila și că putea să își stăpânească soarta, dar, zău așa, putea el să stăpânească asupra cuiva? Nici măcar asupra lui nu putea.

Iar eu chiar eram mai bună? Niciodată nu condusesem ceva, de ce credeam mereu că aș fi putut s-o fac? De ce credeam că mă pot

împotrivi Regentului și împărătesei? De unde venea credința aceea? Mi-o luaseră pe cea mai dragă prietenă și îmi luaseră copilul.

Eram o copilă.

Amândoi eram niște copii.

Niciodată nu vom mai fi la fel, nu vom mai gândi la fel, nu vom mai simți la fel și nu puteam face nimic în privința asta.

Am auzit scrâșnetul pietrișului și am întors repede capul. Nimic. Doar poteca goală, desenată de mâna întunecată a nopții. Doar rafale de zăpadă. Uram să aștept și să nu fac nimic. De ce trebuia să aștept? De ce nu puteam să dau poruncă, la fel ca un bărbat, sau să merg să o omor ca un bărbat?

Simțeam grea pe umeri haina din blană. Îmi venea să o dau jos, dar nu puteam să îmi mișc brațele. Parcă nu erau parte din trupul meu; parcă erau două crengi uscate ale unui copac pe moarte și, precum copacul, nu simțeam căldura sau frigul, nu puteam să plâng sau să sângerez, nu puteam să înghit sau să răsuflu și, precum copacul, eram goală pe dinăuntru.

Fiica mea... fiica mea... Fusesse parte din mine, fusesse nădejdea mea, viitorul meu și fusesse sufocată. Nu o voi mai vedea niciodată. Niciodată nu voi mai avea plăcerea de a-i simți degetele prinzându-le pe ale mele, mâna ei atingându-mi pieptul sau picioarele ei lovindu-mi brațele. Fusesse a mea, iar acum nu mai era. Ce să fac?

— Nu plânge, draga mea, nu plânge, mi-a șoptit un glas.

Un glas cunoscut, venind dintre fulgii care pluteau.

— Trebuie să fii liniștită.

Gaoyang? Am prins-o de mână. *Tu ești? Oh, mulțumesc Cerurilor că ești aici. Ajută-mă, Gaoyang. Ajută-mă. Da. Voi sta liniștită. Da. Nu voi plânge. Dar vorbește-mi, prietena mea, și ajută-mă, te rog, prințesa mea. Nu știu ce să fac.*

Nu mi-a răspuns, dar mi-a atins blând ochii, iar lacrimile au început să-mi curgă, în sfârșit.

— Să mergem înăuntru, Doamnă Strălucitoare. Se face ziuă.

În depărtare se vedea o lumină slabă. Ce era? Zorii, deja? Nu. Era un felinar clipind prin zăpadă, urmat de un pâlț de siluete ca un șir de haine negre. Ucigașa! Am țâșnit. Generalul s-a oprit în fața mea. Pe umeri avea zăpadă, ca două pisici albe care puneau ceva la cale, iar felinarul se legăna lângă genunchii lui. În spatele lui erau câteva gărzi. Nici urmă de împărăteasă.

— Vorbește, a poruncit Pheasant. Unde e? De ce nu ai adus-o?

— Maiestatea Voastră, a zis Generalul, am căutat peste tot: în grajduri, în dumbrăvi, în fiecare colț de casă. Nu am putut s-o găsim pe împărăteasă.

Cum nu o găsiseră? Cum de nu izbutiseră cincizeci de oameni să găsească o femeie? Generalul mințea. O apăra! Am arătat spre el, dar din nou nu mi-am auzit glasul.

— Ce vrei să spui? a întrebat Pheasant.

Generalul s-a uitat spre mine. Vântul îi involbura pelerina și arăta de parcă era un vultur plutind.

— A fugit, a zis el, slujnicele ei au zis că a plecat din palat.

Am țipat, lovind cu pumnii în pământul acoperit de zăpadă. Era dreptate în lume? De ce o lăsau Cerurile să scape?

În ziua următoare, Pheasant le-a poruncit gărzilor să scotocească fiecare Sală, fiecare pavilion, fiecare colț al palatului. Nu au izbutit să-i dea de urmă. Au căutat și în casa mamei împărătesei și în cea a unchiului ei. Două mii de gărzi ale Păsărilor de Aur au măturat curțile și au cercetat fiecare grindă, fiecare pat, fiecare puț.

Nu au găsit-o.

ANUL 654 D.H.
AL CINCILEA AN AL DOMNIEI
GLORIEI ETERNE
A ÎMPĂRATULUI GAOZONG
IARNĂ

Venise clipa.

Clopotele au răsunat, limbile din alamă au zăngănit, iar călugării de lângă mormânt au început să cânte. Mi-am trecut mâinile peste lemnul lăcuit al coșciugului. O dără lucioasă a rămas după mâna mea, dar imediat ce am ridicat-o, pe lemn s-a așternut un strat subțire de zăpadă. Am șters-o din nou, apoi, după ce m-am gândit mai bine, mi-am dat jos pelerina pe care o purtam și am acoperit coșciugul. Nu îi va ține de cald, dar cel puțin nu o va necăji zăpada.

Cineva m-a apucat de cot pe când m-am îndreptat și, tremurătoare, i-am privit pe eunuci cum duceau coșciugul în care era trupul copilului meu spre movila unde era îngropat Hope. Lângă ea fusese săpată o groapă nouă. Oriole a mea se va odihni acolo. Era prea mică, duhul ei abia dacă prinsese viață, mi-au spus, astfel că nu putea împărți mormântul strămoșesc al familiei Li. Va fi singură acolo, despărțită de strămoșii ei. Dar nu se va simți singură. Hope o să-i țină de urât. Cel puțin asta mă liniștea.

Nu a fost construit un cavou care să îi adăpostească trupul ne-copt și nici nu va fi dăltuit un nume pe piatra ei de mormânt.

Pentru că, la fel, era prea mică, fără un nume și fără duh. Astfel, în liniște, fără să lase vreo urmă, precum vântul, copila mea va părăsi această lume.

Cele Trei Doamne, în rochii albe din mătase, au venit lângă mine. Fulgii de zăpadă se adunau pe cocurile lor elaborate, precum pânzele de păianjen, iar fețele lor erau împietrite de durere. În spatele lor erau slujnicele mele, servitorii și slujnicele doamnelor.

— Îmi pare foarte rău, Doamnă Strălucitoare. Foarte rău, a murmurat Doamna Nobilă, scuturând din cap cu tristețe.

Doamna Supusă se ștergea la ochi, iar Doamna Virtuoașă își acoperea gura, cu ochii roșii. Zăpada îmi amorțea buzele și fața, iar gâtul îmi înțepenise. Nu puteam da din cap și nu puteam vorbi. Eu le înțelegeam durerea și vorba cinstită, dar ele nu aveau să mă înțeleagă. Pentru ele, suferința era ca o înțepătură de țânțar. Simțeau mușcătura și mâncărimea de pe piele, se scărpinau și mormăiau, dar când roșeața înțepăturii trecea, când durerea înceta și când umflătura dispărea uitau de înțepătură, uitau de durere. Nu își aminteau nimic.

Pentru mine era altfel. Pentru mine, suferința era o boală care nu se va vindeca niciodată. Era în mine, ca o fiară nedorită, prindea rădăcini, se instala acolo și, de fiecare dată când îl voi vedea pe Hong al meu, când voi vedea alte fete, alți copii, îmi va șopti la ureche, îmi va aminti de Oriole a mea, iar când Soarele va răsări și Luna se va trezi, va crește, se va face tot mai mare, iar eu voi fi tot mai bolnavă.

Ar fi trebuit să le pizmuiesc pe doamne? Dacă nu dai naștere unui copil, nu suferi niciodată din cauza durerii de a pierde unul.

Înaintând greu prin zăpadă, eunucii s-au apropiat de groapă. Călugării s-au dat la o parte, să îi lase să treacă. M-am uitat la Pheasant, care stătea aproape de călugări, și la General, care era în spatele lui. Doar Generalul, nimeni altcineva.

Coșciugul s-a oprit în fața lui Pheasant. Și-a lăsat capul în jos, iar mâinile i-au acoperit ochii, de parcă nu îndura să vadă coșciugul. Ce era în mintea lui? Oare se învinovăța? Ar fi trebuit. Era vina lui. Dacă n-ar fi fost nesăbuit, fiica noastră ar fi trăit. N-ar fi pățit nimic. El era de vină, chiar dacă nu el o sufocase pe Oriole.

Pheasant venise în camera mea în fiecare seară, spunându-mi cum mergea – sau mai degrabă cum bătea pasul pe loc – căutarea împărătesei. Nu puteam să îl văd. Nu puteam să îi aud glasul. Nu puteam îndura nici măcar să răsuflă lângă mine. Îi întorceam spatele, mă duceam pe cealaltă margine a patului și strângeam din dinți. Nu spuneam nimic, dar voiam să plece. Să plece!

Iar acum, văzându-l că stătea atât de aproape de mormântul unde avea să zacă fetița mea, simțeam cum îmi urca în gât furia pe care o adunasem în mine. De ce era acolo? De ce nu o căuta pe ucigașă? Îi păsa măcar de Oriole? O iubise măcar?

Am țâșnit spre el, să îi spun să plece, dar cerul s-a încetșat, iar zăpada s-a întunecat în fața mea. Cineva m-a prins din nou, întrebându-mă dacă mă simțeam bine. Am împins-o și mi-am fixat privirea asupra lui Pheasant. El și-a luat capul în mâini, ghemuindu-se, cu umerii tremurând. Plângea.

Am făcut un pas înapoi. Nu credeam. Nu credeam în suferința și în lacrimile lui. Nu ținuse la Oriole în același fel cum ținusem eu. Știusese de ce plângea, când plângea, știusese ce voia, după felul în care plângea, după glasul cu care plângea, după cât de tare plângea. O simțisese de parcă acel cordon care ne legase nu fusese tăiat niciodată, de parcă ea fusese un zmeu, iar eu sfoara care o ținea. Îi știusese fiecare simțământ, în timp ce Pheasant fusese doar de față. Cum putea el să simtă pierderea zmeului la fel ca mine?

Hong plângea, muci îi curgeau pe buze, iar nasul i se vedea roșu prin zăpadă. L-am luat din brațele lui Apricot, i-am șters fața cu mâneca și l-am sprijinit pe coapsă, în felul care îi plăcea. Îmi era greu să rămân dreaptă, dar trebuia să îl liniștesc. Pentru că avea

nevoie de mine. Doar de mine. Nu de Pheasant. Nu de Apricot. Așa că l-am legănat. La stânga și la dreapta. La stânga și la dreapta.

Eunucii care stăteau în apropiere de mormânt s-au îndreptat și s-au dat la o parte, iar apoi am văzut în fața ochilor doar vârtejuri de zăpadă. Oriole a mea nu mai era. Mi s-a strâns inima. Am strigat și am căzut. Multe mâini s-au întins spre mine și spre Hong, dar l-am ținut strâns și m-am ridicat.

Muzica s-a ridicat în aer, urmată de un val de cânturi, iar călugării au început să dea înconjur gropii. Cu toată puterea pe care am izbutit să o adun, i-am urmat, cu Hong în brațe, câte un pas, câte un cerc.

Mi-am amintit de o clipă asemănătoare, cu mulți ani în urmă, când un alt coșciug alunecase într-un cavou din pământ, în fața ochilor mei. Atunci aveam doisprezece ani, iar acum aveam douăzeci și opt. Îmi îngropasem tatăl, pe scumpul meu animal, pe cea mai bună prietenă, iar acum pe fiica mea.

Cum se întâmplase asta? Cum ajunsese să îi pierd pe toți? Păcătuisem? De ce trebuia să îndur toate acele pierderi?

Și fiica mea. Ea era nevinovată. Ea ar fi trebuit să trăiască; n-ar fi trebuit să piară pentru păcatul meu. Cum puteam să îi spun mamei ce se întâmplase? Îi spuseseam despre nașterea lui Oriole, iar mama plănuia să vină să mă vadă.

— Copila mea, îmi pare rău pentru pierderea ta, a zis un călugăr în haină neagră, de lângă mine.

Am ridicat capul. Nu îi voi uita niciodată glasul, acel glas adânc, cu un ecou domol, sunetul unui clopot care anunță ivirea zorilor. Încă era la fel, deși mi-a lăsat o senzație diferită și, cumva, umedă, precum zăpada.

Tripitaka.

— Tu...

M-am împleticit, iar Hong s-a plâns. Apricot a venit repede și l-a luat din brațele mele.

— Ce cauți aici?

Apoi mi-am dat seama că venise să țină slujba de înmormântare a copilului meu. Ar fi trebuit să simt că era, pasămite, o cinste că un călugăr de rangul lui se îngrijea de copilul meu. Dar... Oh, privirea aceea. Aceeași care mă bântuise când aveam cinci ani. Nu o înduram. M-am aruncat înainte, dar m-am împleticit din nou. Cineva a încercat să mă țină, dar am împins-o. Încercând să stau dreaptă, mi-am scuturat zăpada de pe față și din păr.

— De ce nu mi-ai spus?

El știuse. Știuse de la început, de aceea vorbise despre foc și suferință, când îl întâlnisem în pagodă. Spatele lui Tripitaka era drept ca un stejar, iar ochii îi erau strălucitori și limpezi.

— Copila mea...

Vocea lui s-a topit în aerul înghețat.

— Asta ți-e ursita, nu vezi?

— Zău? Asta mi-e ursita?

Iar acum părea trist, iar ochii îi erau plini de lumina compătimirii. Dar nu de compătimire aveam eu nevoie.

— Asta și altele.

Mi-am strâns pumnii, furia urcându-mi în piept.

— Nu-mi pasă de soarta mea, Tripitaka. Ar trebui să știi asta deja. Nu-mi pasă de profeția ta. Niciodată n-ar fi trebuit să îi spui asta tatălui meu.

Dacă și-ar fi ținut profeția pentru el, n-aș fi mers niciodată la palat. Nu mi-aș fi pierdut tatăl. Nu mi-aș fi pierdut copilul.

— Cerul își alege stelele și lunile. Eu sunt doar ochiul, a zis el. M-am întors.

— Pleacă, Tripitaka, pleacă de aici. Nu vreau să te mai văd.

— Mă voi supune bucuros, Doamnă Strălucitoare.

A oftat.

— Dar îți voi spune un lucru, înainte să plec. Focul suferinței va mistui o mie de pomi, însă doar virtutea va rodi în pomii tăi.

Același lucru, din nou. Acum știam ce voia să spună și am urât asta și mai mult.

— Ce virtute? Cui îi pasă de virtute?

Zăpada plutea ca o ceață, despărțindu-l de mine, dar vocea lui se auzea oricum.

— Iertarea, copila mea.

Am râs. Am râs atât de tare, că mi-au sărit lacrimi din ochi. Iertare? Să o iert pe femeia care mi-a sufocat copilul? Despre ce vorbea? Ce fel de mamă credea că eram?

— Ești nebun, Tripitaka. Ai ajuns la marginea lumii, dar mai ai de cercetat sufletul unei ființe omenești, al unei mame! Nu înțelegi. Nu vei înțelege niciodată. Nu ești mamă, Tripitaka.

Nu putea pricepe cum era când creștea o viață în tine. Nu putea să înțeleagă că atunci când țineai în brațe un copil, chipul lui devenea Soarele, Luna cerului tău. Nu putea să înțeleagă cum atingerea copilului meu, a mâinilor ei, a picioarelor ei, a pielii ei devenea bucuria mea, nevoia mea, chinul meu.

Ea era focul meu, iar eu eram tămâia ei. Eu eram pe lume ca ea să poată străluci. Ardeam pentru ea, dar dușmana îmi stinsese focul și îmi făcuse inima cenușă, iar el voia să o iert?

— Niciodată nu voi cuteza să cred că înțeleg durerea unei mame, Doamnă Strălucitoare. Suferința ta e muntele pe care trebuie să urci, iar eu îți arăt doar calea.

Am simțit amărăciune.

— Spune asta altcuiva. Cuiva care crede în tine, Tripitaka.

Pentru că eu credeam ce voiam să cred, nu ce mi se spunea să cred. Nu atunci. Niciodată. Și voiam să îmi caut singură calea, soarta, oricâți copaci aveau să ardă pe drum.

Pentru o clipă, Tripitaka a rămas tăcut.

— Totuși, Doamnă Strălucitoare, în curând vei înțelege. Lumina bunătații, a compătimirii e slabă, precum lumina de la un fitil mic, dar când este aprins luminează întreaga sală. Iar virtutea, la fel ca

lumina, are nevoie doar de o scânteie. Odată ce se aprinde, flacăra va lumina calea de care se vor bucura mulți – cel slab, cel bolnav și cel sărac –, iar aceea, copila mea, este calea spre pace, calea tuturor.

Vorbele lui erau liniștitoare, precum un izvor care curge peste pietre. Veneau spre mine, se apropiau, mă înconjurau, încercau să mă atingă, să mă pipăie. Puteam să mă înclin, să mă aplec și să sorb picăturile de înțelepciune, apoi să le las să îmi atingă fața și să îmi curețe pielea, dar n-am făcut-o. N-am vrut să o fac.

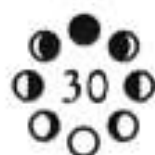
— Nu.

Am scuturat din cap.

— Există o singură cale.

Nu voi ierta. Mă voi răzbuna. Voi înfige sabia suferinței în inima împărătesei, la fel cum îmi făcuse ea mie. Tripitaka și-a împreunat mâinile și și-a plecat capul. Când a ridicat privirea din nou, lumina din ochii lui dispăruse, iar pielea lui întinsă, bătută de soare, era lăsată. Arăta de parcă îmbătrânise într-o clipă.

M-am îndepărtat.

Când m-am întors în camera mea, am poruncit să mi se pregătească baia. Rezemată de cada din lemn, le-am lăsat pe Apricot și pe Chunlu să mă îmbăieze. M-au apăsă blând, cu mâinile moi și mătăsoase. Nu mi-a plăcut.

— Frecați mai tare, le-am zis.

Aveam nevoie de un pic de durere, de asprime, să îmi hrănesc mintea. S-au supus și m-au frecat cu toată puterea. M-am aplecat și m-am cufundat în apa aburindă. Fierbinte. Îmi simțeam fața arsă, respirația îmi era fierbinte, iar mirosul de petale de piersică îmi aluneca pe gât și îmi ardea pieptul. Dar nu îmi păsa. Simțeam doar mirosul acru al răzbunării.

Unde era ucigașa de copii? Tot nu o găsiseră. După atâtea săptămâni! Cât avea să dureze căutarea? Dacă nu o găseau niciodată? Trebuia să fac ceva. Trebuia să iau treaba în mâinile mele. Puteam să îl arestez pe Zhong, fiul ei adoptat, băiatul ignorant cu spate cocoșat și nas roșu, și să îl folosesc drept armă. Odată ce aş fi pus mâna pe el, puteam să o ademenesc pe ucigașa de copii, să o silesc să iasă din ascunzătoare. Dacă se încapățâna să n-o facă, îl voi pune

la cazne. Îi voi crăpa pielea cu biciul și îi voi arde mâinile în foc, să sufere. Dacă tot rămânea ascunsă, îi voi trimite mâna lui, apoi piciorul, apoi îl voi sufoca, întocmai cum făcuse ea cu Oriole a mea.

— Ce face moștenitorul acum? am întrebat-o pe Apricot, în timp ce mă freca pe spate.

El nu venise la înmormântarea copilului meu. Nu îndrăznise.

— Moștenitorul... – a încetinit – e la fel...

— Ce face zilele astea? Se mai duce la dascălii lui?

— Nu s-a dus la ora de caligrafie.

Așadar, se ascundea. Dar îl voi găsi.

— Are gărzi care stau cu el?

— Nu știu.

Apricot nu îmi era de ajutor, dar oricum știam ce aveam de făcut.

— Dar Regentul a venit la Sala Sfatului?

Nu trimisese flori sau vreo vorbă de alinare. Când mă gândeam că fiica mea, os din osul împăratului, nepoata lui, fusese omorâtă, iar Regentul nu făcuse nimic! Nu era o simplă jignire. Era sunetul unui corn deătălie.

Poate că jucase un rol în moartea fiicei mele.

— Nu știu, Doamnă Strălucitoare, a zis Apricot, roșind.

— Nu îmi ascunzi ceva, nu-i așa?

— Oh, nu, Doamnă Strălucitoare. N-aș îndrăzni.

Dar Chunlu și-a lăsat capul în jos, cu o privire speriată.

Puteau să mai facă și altceva în afară de-a se arăta speriate? Erau oamenii mei și ar fi trebuit să fie mai puternice. Mă dezamăgeau. Am fluturat din mână, nerăbdătoare.

— Grăbiți-vă. Am multe de făcut.

Când au terminat să mă îmbăieze, m-am așezat să mă dea cu cremă albă pe față, lucru pe care nu îl mai făcusem de câteva săptămâni. Apoi am îmbrăcat o rochie albă de doliu, o fustă albă și mi-am pus o floare albă la urechea dreaptă. Mi-am desfăcut părul.

Era încă scurt, îmi ajungea doar până la umeri. Dar nu îmi păsa. Nu aveam nevoie de perucă.

Apoi m-am așezat la masă și am mâncat niște ovăz fiert, cu ouă tăiate felii și ghimbir. Era singura mâncare pe care o puteam înghiți în zilele acelea. Nu aveam poftă, dar trebuia să mănânc ceva, să fiu în putere. După aceea, le-am spus slujnicilor mele să vină cu mine în biblioteca lui Pheasant, unde petrecea multe ore, în ultima vreme. Va fi mirat să mă vadă acolo, poate chiar mulțumit. Dar nu mă duceam să îl fac să se simtă mulțumit.

Curtea bibliotecii lui arăta întocmai cum mi-o aminteam. Mulți eunuci, scribi și dregători care se învârteau pe acolo, cu fețele încordate și cu spinările încovoiate. Sub streșini se legănau felinare roșii, dar înăuntru nu se vedea lumina aprinsă, căci încă amurgea. Venisem aici de multe ori, însoțindu-l pe Împăratul Taizong, înainte să se îmbolnăvească, dar era prima dată când puneam piciorul aici, de când Pheasant ajunsese împărat.

Erau mulți dregători care așteptau în curte. Adunați în cete, vorbeau înflăcărați, iar unii chiar își dădeau capetele pe spate răzând. Era o priveliște rară. Când Regentul era la Curte, nu-i văzusem niciodată atât de vioi.

Când am trecut prin curte, s-au întors spre mine și au tăcut, cu fețele dintr-odată posomorâte. Când am trecut pe lângă ei, s-au înclinat. Unii chiar m-au compătimit, murmurând. Nu am zis nimic și nu m-am înclinat, am continuat să merg cât de domol am putut. Știam că până acum toți oamenii de la palat aflaseră de uciderea copilului meu.

M-am îndreptat spre clădirea aflată pe o platformă înaltă. Prin ușa deschisă i-am văzut pe cei doi cumnați ai Regentului, Han Yuan și Lai Ji, și pe alți câțiva dregători îngenuncheați în salon. Han Yuan vorbea înflăcărat, fluturându-și degetetele în aer și scuipând. Regentul nu era acolo.

— Doamnă Strălucitoare.

Silueta mare a Generalului s-a ivit în fața mea, oprindu-mă.

— Pentru ce ai venit aici?

Pentru răzbunare. Dar nu trebuia să îi dau lui explicații.

— Nu te privește, Generale.

— Aveți permisiunea Împăratului să veniți aici?

Am ridicat privirea, să mă uit în ochii lui. Ne apăraseră pe mine și pe Pheasant de gărzile Regentului, în Sala Sfatului. Ar fi trebuit să îi fiu recunoscătoare, dar nu îmi păsa. Parcă fusese cu foarte mult timp în urmă.

— Nu.

— Împăratul se întâlnește cu dregătorii. Este o întâlnire a cancelariei domnești. Nu puteți intra.

— Atunci oprește-mă. Dacă îndrăznești.

A ridicat din sprâncene, privindu-mă lung, apoi s-a întors spre gărzile aliniate lângă perete.

— Luați-o pe Doamna Strălucitoare de aici.

— Nu mă ia nimeni de aici.

— Îmi fac doar datoria, Doamnă Strălucitoare.

Datoria? Îi scăpasem viața chemându-l înapoi la palat, iar el nu-mi mulțumise niciodată, iar acum mă răsplătea cu dezinovățirea răsufletă și încerca să mă împiedice să vorbesc cu Pheasant. Am îndreptat arătătorul spre el.

— N-ar fi trebuit să îi spun lui Pheasant să te aducă înapoi. Ar fi trebuit să te las să putrezești la graniță, soldat nerecunoscător și josnic.

Părea să fi înlemnit, iar ochiul lui sănătos, care nu era acoperit de semnul din naștere, mă privea ținând. M-am gândit că nu știuse că grație mie revenise la Curte. Am mormăit că era nerecunoscător, uitându-mă urât la el.

Gărzile au venit lângă mine, dar Generalul a ridicat mâna și le-a făcut semn să plece. Apoi s-a dat la o parte. Ținându-mi capul sus, am trecut pe lângă el și am urcat scările, unde era un eunuc gata să îmi

vestească sosirea. L-am oprit. Voiam să ascult ce aveau de spus dregătorii, fără să știe că eram acolo. M-am oprit la intrarea în sală, ciulind urechile. Înăuntru erau o grămadă de dregători, cu spatele spre mine. Stând în mijlocul încăperii, Pheasant era cu fața spre mine, dar nu m-a zărit. Se uita la dregători. Han Yuan și Lai Ji au spus că Regentul era bolnav, dar că îi trimisese lui Pheasant o scrisoare. Dregătorul Lai Ji a scos un sul de hârtie, l-a desfăcut și a citit cu voce tare:

— „Maiestatea Voastră, nepoate, mi s-a spus că i-ai chemat mai departe pe dregători în Sala Sfatului, în lipsa mea. Trebuie să îți amintesc că, după vrerea tatălui tău, toate aceste adunări sunt nelegiuite. Pentru orice treburi grabnice, îți cer ca toate hârtiile să îmi fie trimise spre cercetare de către supușii mei, căci starea mea de sănătate se îmbunătățește. Mai mult...”

Pheasant a ridicat mâna.

— „Nelegiuite”? Cum poate spune așa ceva? Nu a primit scrisoarea mea? Care este răspunsul lui la cererea mea de a se retrage?

Dregătorul Lai Ji a schimbat o privire cu Han Yuan.

— Maiestatea Voastră, mă tem că Regentul e prea bolnav să fi văzut cererea.

— E prea bolnav s-o vadă, dar nu e prea bolnav să scrie această scrisoare?

Pheasant s-a încruntat.

— Ce a mai zis?

Bărbatul și-a dres vocea.

— „Nepoate, mai mult, sunt foarte îngrijorat de purtările tale din ultima vreme. Este îngrozitor să îți înfricoșezi cel mai conștiințios și mai priceput dregător. Găsesc că nesăbuiința ta este de neiertat și îți dau de veste că o astfel de purtare tiranică nu trebuie îngăduită. Dacă tatăl tău ar mai fi trăit, te-ar fi renegat și am datoria de a te îndemna, nepoate, să te căiești și să faci cele cuvenite pentru a-ți îndrepta purtările. Nu te lăsa prost de un diavol de femeie, cu chip frumos. Împărăția noastră este cu adevărat în mare primejdie

acum, când Cancelarul nostru zace în pat rănit, iar Secretarul se teme pentru viața lui. Ascultă-mi sfatul, nepoate, repară-ți greșeala acum și adu împărăția noastră pe drumul cel bun."

„Păcălit de un diavol de femeie, cu față frumoasă"? Am simțit cum furia îmi străpunge pieptul. Îmi venea să țâșnesc înăuntru și să fac bucăți scrisoarea. Pheasant s-a lăsat pe spate, după masa mare lăcuită.

— Asta e tot? Asta e tot ce are să îmi spună?

— Cinstitul Regent le mai cere tuturor dregătorilor să îi trimită lui toate jalbele.

— Spune-i unchiului meu că trebuie el să-mi ceară mie asta. Cei doi bărbați nu au zis nimic, dar s-au întors sfidător.

— Dregător Han Yuan, a urmat dregătorul Xu Jingzong, îmbrăcat cu o robă roșie, ce crede Regentul despre nenorocirea petrecută de curând în Curtea Interioară? Este îngrijorător, nu-i așa, că împărăteasa noastră a făcut o asemenea nelegiuire și este mare păcat că un copil nevinovat s-a prăpădit.

— Cinstitul nostru Regent are un sfat în această privință, dregătorule Xu, a zis dregătorul Han Yuan, bărbatul cu haină liliachie și brâu de jad. Iar acestea sunt cuvintele lui.

A scos din buzunar o altă scrisoare.

— „Sunt foarte întristat, nepoate, de întâmplările petrecute de curând în Curtea Interioară. Împărăteasa Wang, fiica nobilei familii Wang, soția legiuită a împăratului nostru, este cea mai binevoitoare și cea mai virtuoasă femeie din împărăție. Este păcat că o femeie nevinovată ca ea..."

— „Femeie nevinovată"?

Am trecut pragul.

— Mi-a ucis copilul!

Toți s-au întors spre mine, iar Han Yuan și Lai Ji s-au încruntat. Se puteau împotrivi cât voiau, dar nu aveam de gând să stau pe margine, să ascult o minciună. Pheasant a ridicat mâna.

— Doamnă Strălucitoare...

— Maiestatea Voastră.

M-am înclinat.

— Dați-mi voie să vă cer să-mi faceți cinstea de a mă lăsa să le vorbesc dregătorilor. Dacă le voi auzi părerile, mă va liniști.

A încuviințat.

— Aveți voie.

— Domnule dregător Lai Ji, domnule dregător Han Yuan, îmi dați voie să vă întreb la ce pedeapsă s-a gândit Regentul pentru împărăteasă, femeia care mi-a omorât copilul?

— Pedeapsă?

— Domnilor dregători, Curtea a aflat fără îndoială despre cele petrecute și a început cele trebuincioase pentru o judecată pentru uciderea fiicei mele?

Cei doi bărbați s-au uitat unul la altul, iar dregătorul Han Yuan a clipit atât de încet, încât am putut să îi zăresc alunița de pe pleoapa dreaptă, după care și-a ridicat ochii, iar alunița i s-a întors între cutele pielii.

— Doamnă Strălucitoare, a spus prietenul Regentului, mă îndurerează să vă vestesc că nu este în pregătire nicio judecată în această privință.

— Nicio judecată?

— Vă rog cu cerul și pământul să înțelegeți, Doamnă Strălucitoare, iar cinstitul Regent a dorit și el să vă spun asta, a zis dregătorul Lai Ji, disprețuitor din cale-afară, deși vorbele lui erau cuviincioase, împărăteasa este femeia cu cel mai înalt rang din împărăția noastră. Nu este vinovată de omor. Nu poate fi amestecată într-o nelegiuire ca aceasta. Nici vorbă de vreo judecată.

Furia îmi fierbea în piept. O vor lăsa să scape. Va dormi în patul ei plăcut, va bea vin și va râde, în timp ce fiica mea era sub pământ!

— Lămuriți-mă, domnule dregător Lai Ji. De ce nu poate fi judecată?

— Doamnă Strălucitoare, eu doar duc mai departe ce ne-a spus cinstitul Regent.

— Regentul nu știe de omor?

Cei doi s-au uitat din nou unul la celălalt, iar prietenul a răspuns:

— După câte se pare, Doamnă Strălucitoare, mulți oameni cred că împărăteasa este nevinovată.

— Așa cum ați mai spus-o! Atunci, cine mi-a omorât copilul?

— Doamnă Strălucitoare.

Bărbatul s-a înclinat, dar trupul lui, mâinile lui, întoarcerea capului, toate îmi spuneau numai că trebuie să mă păzesc.

— Eu doar...

— Și ce credeți c-a apucat-o să treacă pe la mine?

Țipam, dar nu mă puteam stăpâni și, Cerul să mă ajute, aș fi plesnit de furie, dacă nu mi-aș fi lăsat vorbele să iasă.

— Spuneți-mi ce i-a venit!

— Doamnă Strălucitoare, mă tem că nu pot răspunde la această întrebare. Totuși, dacă îmi dați voie să îmi dau cu părerea, o soție legiuită și capul Curții Interioare nu are datoria să vadă un nou-născut? Nu așa e rânduiala?

— Niciodată nu i-a păsat s-o vadă pe fiica mea! Și a cerut să fie lăsată singură cu ea! Și asta tot rânduială e? Copilul meu dormea, când a venit ea și era... era...

Tremuram, iar suflarea mi-era atât de fierbinte, încât îmi ardea gâtul.

— Ce rânduială e asta?

— Doamnă Strălucitoare, trebuie să mă iertați. Doar împărăteasa însăși poate să vă dea acest răspuns.

S-a înclinat din nou, dar umerii îi erau încordați, iar când s-a îndreptat chipul lui arăta ca al unui mistreț gata să atace. Îmi venea să îl lovesc.

— Atunci aduceți-o aici. Cereți-i să vină aici! Cereți-i să dea ochii cu mine!

— Doamnă Strălucitoare, eu sunt doar un dregător. Nu știu unde este.

Dar știa. Și Regentul știa. Eram încredințată de asta.

— Ești un mincinos. Și tu, și tu.

Am mijit ochii și m-am apropiat de ei. Și am arătat spre dregătorul Lai Ji, apoi spre dregătorul Han Yuan și am spus cu glas apăsător și limpede.

— La fel și Regentul. Toți. Toți sunteți niște mincinoși fără rușine, tăntălăi și ucigași.

Buzele bărbatului s-au strâns, iar în ochi i-am văzut furia și ura. Dacă Pheasant nu ar fi fost acolo, mi-ar fi spus cele mai urâte cuvinte și m-ar fi blestemat. Dar încă nu terminasem cu ei. M-am aplecat, am arătat spre ei și am spus cu glas cât se poate de rece:

— Nu voi uita asta, domnilor dregători. Nu voi uita un singur cuvânt din toate pe care mi le-ați spus azi și vă încredințez, domnilor dregători, că o voi prinde pe ucigașa aceea de copii. Voi pune mâna pe ea. Îi voi lua totul. Îi voi lua coroana, îi voi lua cinstea, îi voi lua viața. Vă voi prinde și pe voi, pe voi și pe Regent. Vă voi face să vă pară amarnic de rău pentru ce mi-ați spus. Vă voi face să plângeți și să cereți îndurare. Nu uitați. Amintiți-vă vorbele mele.

Asta le-a pus capac. Cei doi ticăloși s-au întors iute spre Pheasant, s-au înclinat și s-au grăbit să iasă din bibliotecă. I-am urmărit cu privirea. Îmi închipuiam furia Regentului, când avea să audă ce spusese. Va socoti că tot ce declarasem însemna că plec la război și va avea dreptate. Așa și era.

După o clipă lungă, Pheasant a vorbit din nou.

— Plecați. Toți. Lăsați-mă singur cu Doamna Strălucitoare.

Le-a făcut semn din mână să plece. Părea obosit, se uita la masa pe care erau stivuite suluri de hârtie, pene de scris, călimări și pecetea-dragon din jad. Dregătorul Xu Jingzong a ridicat capul spre

mine. Părea că vrea să îmi vorbească și avea o sclipire în ochi, ceva ce aducea a milă, dar nu de milă aveam eu nevoie. M-am întors. El a șovăit, apoi a plecat fără o vorbă. În spatele meu s-au auzit și mai mulți pași, în timp ce și alți dregători plecau.

— Și tu, Generale, i-a zis Generalului, care stătea la ușă. Lasă-mă singur.

— Maiestatea Voastră...

— Nu-i nimic. Lasă-ne.

Generalul m-a privit lung și a plecat și el. Ajutoarele l-au urmat și ele, apoi am rămas doar eu și Pheasant.

— Mă bucur să te văd aici, Doamnă Strălucitoare. Vino.

Mi-a făcut semn să mă apropiu. Era o lumină slabă unde stătea el și îi vedeam doar jumătate din față. În spatele lui era un paravan mare, împodobit cu jad, pe care era zugrăvit un peisaj frumos, cu aur, rubine și multe pietre prețioase. Cândva îmi plăcea foarte mult, dar acum nu mă atrăgea deloc.

— Vino și stai cu mine.

M-am împotrivit. Umblam prin încăpere, mușcându-mi degetele. Îmi venea să strig, să arunc cu ceva sau să țip. Dar mai presus de toate, îmi doream ca acei doi mincinoși să nu fi plecat, să îi pot strânge de gât cu mâinile mele.

— Ai auzit ce au zis, nu? Nu o vor pedepsi pe ucigașa de copii. Ei cred că e nevinovată. Ai de gând să faci ceva? Ai de gând să îi pedepsești?

— Da.

— Bun.

M-am dus spre masa lui și m-am aplecat. Purta o căciulă din blană neagră, cu un mănunchi de pietre prețioase prinse de ea. Străluceau puternic în lumina slabă și mă dureau ochii.

— Omoară-i, Pheasant! Omoară-i pe toți! Omoară-i pe cei doi ticăloși și pe ȣapul ăla bătrân, iar apoi nimeni nu va mai îndrăzni să o apere!

Și-a ridicat capul dintr-odată.

— Pe toți?

— I-ai auzit! Regentul nu consimte să se retragă. Te va afurisi. O să stai aici și o să aștepti să te arunce în temniță?

Pheasant s-a ridicat și a început să umble de colo-colo. Fața îi era întunecată, iar lumina din ochii lui s-a micșorat și pălpăia precum lumina tremurătoare a lumânărilor.

— E... e foarte încăpățânat... De ce? De ce mă urăște atât de mult? El nu era așa...

Stăteam în fața lui și i-am prins brațele.

— Acum știi ce fel de om este cu adevărat! Nu îi pasă de tine, nepot sau nu. Trebuie să uiți că e unchiul tău! Și trebuie să îl închizi și pe Zhong. Îl vei închide și mi-l vei da mie.

Zhong era și copilul lui Pheasant, iar el îl va apăra pe băiat. Dar nu îmi păsa. Pheasant a înghețat.

— Zhong? El e nevinovat. E doar un copil.

Am dat din mâini a dezgust.

— Vreau ca ea să sufere. Trebuie să sufere! Mi-a omorât copilul! Iar el e jucăria ei! Trebuie să plătească el pentru nelegiuirea ei.

Pheasant a oftat.

— Știu că zilele acestea au fost grele, Mei. Am vrut să vorbesc cu tine. Mă bucur că ai ieșit din grădină.

Nu voiam să schimb vorba.

— M-am mai gândit, Pheasant. Trebuie să lovești. Acum. Trebuie să îl arestezi pe Zhong, fiul ei adoptat. Desparte-l de ea. Fără el, ea nu e nimic.

— Liniștește-te acum. Trebuie să vorbim despre asta.

Mi-a luat mâinile și mi le-a ținut într-ale lui. Mi-am dat seama că strânsesem pumnii atât de tare, încât unghiile îmi intraseră în palme.

— O vei face?

El șovăia.

— Ți-e frică?

— Nu mi-e frică.

— Atunci ce aștepti?

Și-a lăsat capul în jos și s-a dus încet spre masa lui.

Era slab!

— Ea e cu el! Știi doar. Regentul! Ai vrut ca el să plece; mi-ai spus-o. Îți amintești? Te-ai răzgândit? Mai vrei să fii un împărat adevărat?

S-a lăsat pe scaun, apoi s-a întors cu fața spre coloanele din stânga. Era întuneric acolo și pustiu, dar s-a uitat taman într-acolo vreme îndelungată, iar mie îmi venea să îl scutur, să îl trezesc.

— Dacă începem asta...

A înghițit.

— Se vor pierde mai multe vieți. Mai multe vieți nevinovate...

— Tu ai început această vărsare de sânge.

— Știu, Mei, și îmi doresc să nu o fi făcut.

Glasul lui era spart, plutind prin clădirea uriașă, întunecată.

— Și uite ce s-a întâmplat cu noi, cu fiica noastră... Am greșit. Răzbunarea nu este calea... Lupta nu este calea... Mei, nu așa se poartă un conducător.

— Este. Răzbunarea este singura cale să rămâi în viață.

— Dar Regentul este unchiul meu, iar Zhong... și suntem de-același sânge.

— Crezi că Regentul te va lăsa vreodată să stai pe tron? Crezi că se va da la o parte pașnic și se va pleca în fața ta? I-a ucis pe Prințul Ke și pe Prințesa Gaoyang!

L-am prins de brațe, să îi dau din puterea mea, să îl întăresc.

— Termină-i, Pheasant, termină-i! Pe toți.

— Sunt o grămadă de vieți, Mei.

— Gândește-te la tatăl tău, Pheasant! Îți amintești ce a făcut?

Ambuscada de la Poarta Xuanwu, unde i-a ucis pe cei doi frați ai săi și l-a întemnițat pe tatăl său, pentru a pune mâna pe tron, și sutele de copii, femei, slujitori și dregători pe care i-a măcelărit. Fusesse nemilos. Fusesse hotărât. Și învinsese.

Pheasant a tras aer în piept și mi-a ținut fața în mâini. L-am simțit dragostea și l-am privit cu nădejde. Mă iubea și trebuia să fie de partea mea. La urma urmei, Oriole fusese și fata lui. Dar a spus:

— Ascultă, Mei. Înțeleg ce simți. Vrei dreptate. Nimic altceva. Înțeleg...

Nu putea să o facă. El nu va fi niciodată tatăl lui. Avea prea multă dragoste în suflet, întocmai cum spusese tatăl lui, cu mult timp în urmă. L-am împins.

— Ești un laș. Tatăl tău avea dreptate în privința ta.

A tresărit, iar mâna i-a căzut.

Pheasant era slab. Oh, Cerule! Îmi făcusem atâtea nădejdi! Mă amăgisem în privința lui, în toți acei ani, iar acum copilul meu nu mai era, ucigașa umbla liberă, iar tatăl copilului meu ucis, împăratul, nu avea tăria să se răzbune!

L-am prins brațul. Am simțit mirosul de mosc al hainei lui, am simțit mătasea sub degetele mele, pielea lui fină sub țesătură, oasele lui tari și mi-am plecat capul, vârându-mi dinții în brațul lui, cu sălbăticie.

— Ce faci? a strigat el, dar n-a făcut decât să mă înfurie și l-am mușcat și mai tare. Încetează, Mei!

Pe coridor s-au auzit pași, iar Generalul a strigat:

— Ce se întâmplă? Ce se întâmplă? Maiestatea Voastră, Maiestatea Voastră!

A năvălit înăuntru.

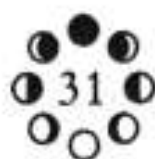
— N-am nimic. Nu-ți face griji, Generale.

Pheasant și-a ridicat brațul, palid ca o stafie. Putea să le poruncească gărzilor lui să mă omoare în bătaie, pentru că îl mușcasem, dar știam că nu avea s-o facă. Era un laș. Un laș!

Nu puteam să răsflu. Nu puteam să stau în picioare. Dar am încercat din răputeri să mă țin dreaptă și am arătat spre el.

— Tu ai omorât-o. Tu. Tu ai omorât-o pe fiica ta.

Generalul s-a oferit să mă însoțească în grădină, pe când doctorii imperiali intrau în bibliotecă, să aibă grijă de Pheasant. N-am primit și am dat buzna afară. El m-a urmat oricum. M-am întors.

— Ce vrei?

— Împăratul...

— Așadar, îi ascuți poruncile? Atunci du-te și omoară-l pe fiul ucigașei. Prinde-l și omoară-l!

A șovăit. Am pufnit disprețuitor și am urcat în caleașcă. I-am spus vizitiului să mâne cât de repede poate, iar când am ajuns în grădină am dat buzna pe poartă.

— Apricot! am țipat.

Nu puteam să îl împing pe Pheasant să facă totuși ceva, așa că trebuia să o fac chiar eu. O siluetă în alb s-a ivit pe coridor.

— Doamnă Strălucitoare.

M-am oprit, să îmi trag răsuflarea.

— M-ai dezamăgit, Apricot. Mă slujești, ești prima dintre slujnice și ar fi trebuit să îmi aperi copilul. M-ai dezamăgit!

— Da, Doamnă Strălucitoare.

Vocea lui Apricot abia se auzea, iar vechiul tremur îi revenise.

— De ce nu erai aici, când a venit ucigașa aceea de copii? De ce? De ce?

— Eu... v-am spus... Hong...

Și-a plecat capul și mai mult.

— Ce bine s-a nimerit. Foarte bine. Nu te cred!

— E adevărat.

I-am ridicat bărbia.

— Uită-te la mine. Uită-te la mine! M-ai trădat? Da? M-ai mințit? Te-ai încurcat cu măcelarul ăla gras și i-ai spus femeii ăleia să vină să îmi omoare copilul? Răspunde-mi! Nu minți!

Cu buzele tremurând, a închis ochii.

Am împins-o furioasă și m-am întors spre cei câțiva oameni care se adunaseră în jurul nostru.

— Toată lumea în curte, în genunchi. Acum!

Slujnicele au venit repede și au îngenuncheat în fața mea, cu capetele plecate. Toate erau îmbrăcate cu rochii frumoase din mătase și aveau săculeți parfumați, iar pieptănăturile lor complicate erau împodobite cu agrafe din argint și jad, dăruite de mine. Dacă vreuna dintre ele ieșea pe stradă, oamenii le puteau lua drept doamne de rang înalt. Fusesem prea bună cu ele și le răsfășasem cu nestemate și haine frumoase? Se făcuseră leneșe și nepăsătoare, dacă tot aveau acele lucruri de preț?

— Vă întreb: pe cine slujiți?

— Pe Domnia Ta, Doamnă Strălucitoare.

Au vorbit deodată.

— Și, totuși, ce făceați toate? Nu v-ați făcut datoria. Ați lăsat-o pe dușmana mea să îmi omoare fiica!

Capetele lor s-au plecat atât de mult, încât nu le vedeam fețele. Mi-am îndreptat privirea pe Apricot. Prima dintre slujnice. Furia a țâșnit din mine din nou.

— Apricot, ce ai de spus, înainte să te pedepsesc?

— Doamnă Strălucitoare, dați-mi voie să vă lămuresc.

Tremura. Mi-am amintit cum am văzut-o prima dată, o tânără rușinoasă, care avea obiceiul să își frângă mâinile când o întrebam ceva. Puterea de scurtă durată pe care o dobândise în acești ultimi ani dispăruse și era din nou ca înainte.

— V-am spus, am fost cu Hong. L-am dus la doctori. Ei vă pot spune, nu eram aici când a venit Împărăteasa. Pentru asta îmi pare cu adevărat rău. Vă rog, iertați-mă.

Nu aveam să o iert. Nebăgarea ei de seamă o costase viața pe fiica mea. Trebuia să o pedepsesc și trebuia să o folosesc ca să dau o pildă, astfel ca oamenii care mă slujeau să îmi rămână credincioși. Mi-am amintit de meciul de polo care avusese loc cu mulți ani în urmă, când Împăratul Taizong poruncise ca un slujitor să fie călcat în picioare de cai, pentru a-i speria pe supușii săi. Trebuia să fac la fel.

— Ai fost delăsătoare, Apricot, și trebuie să fii pedepsită pentru asta.

— Da, Doamnă Strălucitoare.

Plângea.

— Gărzi, am poruncit și câțiva bărbați au alergat în curte, mai repede decât mă așteptam.

Probabil că stătuseră în apropiere, privindu-mă. Câțiva eunuci priveau și ei de după poarta în formă de semilună, iar când m-am uitat într-acolo s-au ascuns după ea.

— Zece bice! am poruncit.

Apricot a scâncit speriată. Dar nu s-a împotrivit când gărzile i-au luat brațele și au împins-o la pământ. Cureaua i-a căzut pe spinare.

— Unu!

Apricot a țipat. Glasul ei a țâșnit spre cer și a zdruncinat grădina. Slujnicele din jurul meu tremurau, cu mâinile la gură.

— Doi!

Am auzit un trosnet, ca și cum cureaua i-ar fi atins osul șoldului, urmat de țipătul dureros al lui Apricot.

— Trei!

Weina Dai Randel

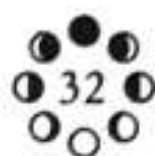
O pată roșie s-a ivit pe rochia ei albă. Nu mi-am ferit privirea. M-am uitat mai departe la fața ei schimonosită și i-am ascultat strigătele sfâșietoare. Voiam să țin minte clipa aceea, să țin minte durerea ei, pentru că pedeapsa aceea trebuia să însemne ceva. Trebuia să aibă însemnătate. Poate că slujnicele mele nu înțelegeau asta în clipa aceea, dar aveau să înțeleagă, într-o bună zi.

În cele din urmă, biciul s-a oprit, fusta îmi era udă de sudoare, iar țipetele lui Apricot ajunseseră niște scâncete. Am stat lângă ea și am așteptat. Nu s-a ridicat, iar eu nu i-am întins mâna.

ANUL 655 D.H.
AL ȘASELEA AN AL DOMNIEI GLORIEI
ETERNE A ÎMPĂRATULUI GAOZONG
ÎNCEPUT DE PRIMĂVARĂ

O vorbă mi-a ajuns la urechi. Xu Jingzong și alți dregători fuseseră atacați de o ceată de bărbați înarmați, după ce plecaseră de la palat. Doi dregători fuseseră omorâți în bătaie, alții fuseseră schilodiți, iar pe dregătorul Xu Jingzong îl bătuseră rău. Îi spusese că i-au înmuiat oasele pentru că pomenise de nelegiuirea împărătesei. Bărbații înarmați l-au amenințat că, dacă mai îndrăznea să vorbească în numele meu și să pună la îndoială puterea împărătesei, va avea o soartă și mai rea, cu tot cu familia lui.

Pheasant era tulburat. Vreme de mai multe zile nu a vorbit, încercând să găsească o cale. Dar, câteva zile mai târziu, o altă veste îngrijorătoare l-a dat peste cap. Regentul adunase în taină în curtea lui vreo cinci sute de gărzi ale Păsărilor de Aur. Covoșat pe o platformă înaltă, cu torțe aprinse în toate părțile, a spus mulțimii că Împăratul, vrăjit de mine, amenințase că îl va omori și că va face la fel și cu dregătorii, cu Împărăteasa și cu toți oamenii lui de încredere. Amenințarea era de-adevăratelea, a urmat el, căci nu trebuiau să uite cât de nesăbuit se purtase Pheasant în Sala Sfatului și cum amenințase că le va tăia capetele tuturor. Venise clipa! Și-a aruncat

pumnul în aer. Gărzile trebuiau să își scoată săbiile și să își pregătească săgețile, pentru că ei aveau să fie următorii uciși de Împărat.

Se spunea că și Zhong, moștenitorul, fusese acolo. Auzisem că se strecurase afară din palat îndată după ce îi amenințasem pe dregători, iar acum stătea alături de Regent. A dat din cap și a spus mulțimii că încercasem să îl otrăvesc și că, drept urmare, doi dintre slujitorii lui muriseră.

Pheasant era uluit de purtarea Regentului. Acea era o răscoală, i-a atras el atenția printr-o scrisoare, cerându-i să înceteze imediat. Regentul s-a împotrivit, pasămite pentru că Pheasant trecuse peste voința Împăratului Taizong. „E o rușine“, spusese el într-un răspuns care îi fusese trimis lui Pheasant, „că împărăția pe care au construit-o tatăl și bunicul tău va fi ruinată de tine!“

Mi-a venit să râd, când am auzit asta, dar vorbele lui mi-au amintit și de profeția care îl bântuise pe Împăratul Taizong, cât fusese în viață. Se zicea că domnia Familiei Li avea un dușman care avea să-i pună capăt. Să fi fost Regentul dușmanul de care se zicea în profeție? La urma urmelor, numele lui de botez era Wuji, iar dușmanul purta numele Wu.

Totuși, nimeni nu părea să fi văzut legătura și, dacă era adevărat, ar fi fost un caraghioslâc. Cu siguranță, Împăratul Taizong s-ar fi răsucit în mormânt dacă ar fi știut că, de acum, cel mai de încredere prieten al său era dușmanul de care încercase să scape.

Ce m-a durut cel mai mult n-a fost ploaia de săgeți pe care le-ar fi putut abate armata Regentului, ci mai degrabă săgeata nevăzută și primejdioasă care pornise din gura Împărătesei. Ea a răspândit aceste vorbe prin toată împărăția: „Doamna Strălucitoare m-a învinuit cu răutate de cea mai urâtă fărădelege, pe care n-aș avea inima să o săvârșesc. Nu e deloc adevărat și este de neîngăduit că mă ponegrește astfel. Nu i-am omorât copilul. Doamna Strălucitoare știe prea bine cine i-a sufocat copilul.“

Astfel apăruse zvonul răutăcios, care circula prin oraș. Oamenii spuneau că îmi omorâsem copilul și că o învinovățeam pe Împărăteasă. Poveștile erau foarte amănunțite. Cică o văzusem pe Doamnă apropiindu-se de iatac, așteptasem într-un colț, iar când ea plecase aș fi intrat, le-aș fi pus pe slujnice să plece și aș fi sufocat-o pe Oriole! Apoi m-aș fi prefăcut că nu se întâmplase nimic și îmi văzusem de treburi, iar când Pheasant s-a întors, m-aș fi prefăcut că nu știam nimic. Când Pheasant descoperise că Oriole nu sufla, mă prefăcusem uluită și țipasem. Îmi dădusem în petic, ziceau ei, o privilegiu pe cinste.

Oamenii din toate colțurile orașului erau uimiți. Când se duceau la piață să vândă lemne de foc sau fructe, aveau fețele înroșite de furie, repetând amănuntele îngrozitoare ale morții copilului meu. Oamenii se întrebau ce fel de femeie era Doamna Strălucitoare, dacă fusese în stare să își omoare propriul copil. Probabil că era cea mai rea femeie din lume. Și mai mulți oameni clătinau din cap. În scurtă vreme, toți cei din oraș au aflat că eu, Doamna Strălucitoare, femeia lipsită de inimă și nemiloasă din Wu Chan, îmi sufocasem fiica, pentru a ajunge împărăteasă.

Am auzit că unii călugări și călugărițe se îndoiau de poveste. Dar când au încercat să vorbească în apărarea mea, li s-a amintit că eu eram doar o femeie de la Curte, doritoare de răsfăț și faimă, ceea ce pentru oamenii religioși ca ei era foarte greu de înțeles.

Regentul s-a folosit de prilej ca să încurajeze ura oamenilor față de mine. O astfel de femeie e o rușine pentru împărăție și trebuie pedepsită, spunea el. Apoi le-a poruncit celor doi nemernici, Han Yuan și Lai Ji, și oamenilor lor să lipească înștiințare peste înștiințare pe porțile piețelor și pe zidurile pavilioanelor. Într-o zi, pe una dintre ele scria că o astfel de femeie trebuia vânată și atacată cu pietre. În ziua următoare, înștiințarea spunea că cei mai conștiincioși dregători din palat, care mă luaseră la întrebări, fuseseră judecați la porunca mea.

Împărăția nu mai era pe pace, spunea Regentul, ba chiar a tocmnit cete de ticăloși și de mercenari care să înconjoare pavilionul lui, pasămite pentru că trebuia să se apere. Și, în cele din urmă, Regentul a dat de veste împărăției să fie cu ochii pe cer. Semnele cerești, semnele care i-ar putea da oricărui om îngăduința de a se ridica împotriva lui Pheasant, semnele care ar arăta că, de fapt, Cerurile își luaseră mâna de pe el, semnele care ar îndreptăți dorința Regentului de a-l da la o parte pe Pheasant aveau să se arate în scurtă vreme.

Abia mai dormeam noaptea și, la fel ca în zilele de după moartea Prințesei Gaoyang, petreceam mult timp pe banca din grădină. De câte ori mă gândeam la împărăteasă și la zvonul pe care îl răspândise, mă simțeam neputincioasă și furioasă. Mi-i închipuiam pe oamenii din oraș, fețele pe care le văzusem la piață, scuipându-mi numele și mă înfioram de furie. Cât de vicleană putea fi femeia aceea să răspândească zvonuri răutăcioase, să mă nenorocească.

Puteam să lupt împotriva zvonurilor? Nu credeam, pentru că zvonurile nu aveau mormânt și doar purtau semințe. Încolțeau în aer, înfloreau sub soare și se coceau la umbră. Nu mureau sub ploaie și pluteau mai sus luate de vânt.

Pentru prima dată de la moartea fiicei mele, mi-era frică, dar nu voiam să îmi fie frică. Zvonul nu putea să îmi facă rău și nu putea să mă schimbe, dacă nu îi îngăduiam. Dar putea schimba felul în care eram văzută și, poate, chiar viitorul meu.

Nu știam ce să cred. Nu știam ce să fac. Îmi pierdusem copilul și, în vârtejul răzbunării, îmi pierdeam bunul nume și renumele tatălui meu. Tata. Ar fi fost atât de furios pe mine...

Am început să beau mai mult. Vin de prune. Vin de ghimbir. Vin din mei, orez și orz. Vin din struguri negri rari. Erau atât de multe feluri de băutură în pivnițele imperiale. Dar vinul din mei, neamestecat cu fructe sau condimente, îmi plăcea cel mai mult. Era

amar și tare. Îmi lumina mintea precum focul și mă dărâma. Dormeam bine o noapte, fără să simt furie sau teamă.

Mereu beam singură. Pheasant nu mai venise în grădină, de când îl mușcasem. Auzisem că se dusesse să le vadă pe cele trei doamne. Fuseseră încântate, își puseseră cele mai frumoase haine, se dăduseră cu pudră albă și parfum și își desenaseră măști strălucitoare. Își petrecuseră noaptea cântând la lăută și țitere. Nu le pizmuiam. Să fie al lor. Iar ele să fie ale lui.

A văzut-o și pe Doamna Imaculată, a cărei minte era încă prinsă în pânza îngrozitoare țesută de caznele ei. Slăbise mult și începuse să umble în somn, mormăind și plângând. Când Pheasant a trecut s-o vadă, a fost mirată și a aruncat cu vase în el. Cumva, a călcat pe cioburi și s-a tăiat. Fără să poată să înțeleagă ce se petrecea, a țipat și s-a pornit să povestească despre cum o închisese Împărăteasa. „Împărăteasă Wang, Împărăteasă Wang“, țipa ea, arătând spre Pheasant. „Te voi blestema până voi muri!“

Se spunea că Sujie se învățase cu noua lui viață liniștită, dar că era retras. Nu își amintea nicio poezie și îi păsa doar de greierii lui și de *weiqi*¹.

Am auzit că Pheasant îl privise ore în șir jucându-se, iar când plecase avea ochii în lacrimi. Am vrut să știu de ce plânse: era îngrijorat pentru viitorul băiatului? Era îngrijorat de atacul Regentului? Dar am încercat să nu mă gândesc la Pheasant. Mă dezamăgise și nu aveam de gând să îl iert.

M-am gândit la mama. Nu îi spusese încă despre uciderea fiicei mele, dar poate că aflase despre asta și despre zvonul că eu o omorâsem. Avea să îi frângă inima, dar nu avea să creadă. Nicio femeie care era mamă, care iubise pe cineva, nu va crede că mi-am sufocat copilul. Dar lumea nu era făcută din mame;

---

¹ Denumirea în limba chineză a jocului cunoscut în Europa sub numele de *go* (prescurtare a cuvântului japonez *igo*) (n. red.).

în schimb, era plină de creduli și smintită de femei nemernice și sterpe și, mai rău, de bărbați. Bărbați fără inimă.

Într-o zi, când mă voi simți mai bine, aveam să îi scriu, iar în ziua aceea voi avea nevoie de puterea, nu de lacrimile ei.

În beznă, am auzit gărzile șușotind în fața grădinii și m-am aplecat să ascult. Mai multe gărzi ale Păsărilor de Aur își lăsaseră slujbele din palat, spunând că nu voiau să slujească o femeie care își ucisese propriul copil. Se ticăloșiseră, urmându-l pe Regent, a zis gardianul Cao, vocea lui răsunând în noapte.

— Asta pentru că o urăsc pe Doamna Strălucitoare, a zis o voce tânără. Crezi că ea a făcut-o?

— E doar un zvon. Nu îl credeți.

Vocea lui Cao era tăioasă.

— Eram aici când a venit împărăteasa. Întrebați-l pe bătrânul Chan. Și el era aici. Am lăsat-o pe femeia aia să intre și a sufocat copilul.

A urmat o clipă de tăcere.

— Dar nu ai văzut-o când a făcut-o, nu? Iar acum toată lumea din oraș crede că Doamna Strălucitoare și-a omorât copilul, după ce împărăteasa a plecat din grădină. Să își sufoce propriul copil.

Era o patimă bolnăvicioasă în vocea aceea tânără. Am auzit sunetul unei palme.

— Au! De ce ai făcut asta? Îți spun doar ce vorbesc oamenii, asta e tot! Știi că oamenii aruncă de acum cu baligă de cal în zidurile palatului și în porțile din față, strigând că Doamna Strălucitoare e o diavoliță... au!

— Aia sunt ticăloșii Regentului, prostule. Ai grijă ce vorbești sau vei fi azvârlit și tu afară din palat!

— Hei, nu țipa la mine, moșule. Tu stai aici toată ziua; nu știi ce se întâmplă afară. Căpitanul Pei a zis că a fost o încăierare azi-noapte, ai auzit ceva? Nu cred că ar minți despre așa ceva.

— Căpitanul Pei! Omul ăla și-ar vinde și nevasta pentru o carafă de vin.

— Vreau să spun doar că oamenii din oraș ascultă de Regent, moșule. Împăratul nostru a dat de belea... au!

M-am rezemat de zid. Regentul izbutise. Îi făcuse pe oameni să mă urască, se slujise de neliniștea și de teama lor pentru a-l ataca pe Pheasant. Acum, la fel ca mine, Pheasant înfrunta tăișul mâinii oamenilor.

Întinsă pe pat, mă uitam pe fereastră. Afară era întuneric și liniște. Nu se auzea vântul, nici păsările nu ciripeau prin copaci, nu era niciun animal prin grădină. Și în cameră era întuneric. Lumânările se stinseseră de mult timp. Mi-am lipit obrazul de capul lui Hong, mângâindu-i părul moale precum mătasea și pielea albă ca a lui Pheasant. Locul din dreapta mea, unde ar fi trebuit să doarmă Oriole, era gol, rece și tăcut. O durere fremătătoare și încăpățânată mi s-a răspândit în trup. Așa mă simțisem cu ani în urmă, când fusesem închisă la mănăstire. Părea că singurătatea și durerea, precum găștele sălbatice călătoare, se întorseseră la mine.

Totuși, de data aceasta, tăcerea era mai tăioasă, îi simțeam zimții până în inimă. Voiam să mă împotrivesc, să o alung, dar nu știam cum. Nu știam ce să fac. Nu îmi aminteam când venise Pheasant ultima dată în grădina mea. Poate că își petrecea noaptea cu cele trei doamne sau cu vreo concubină care era întinsă lângă el chiar acum.

Am sărutat obrazul lui Hong, i-am ridicat pătura sub bărbie și m-am dat jos din pat. În apropiere de coșul pentru jar, Chunlu, Xiayu, Qiushuang și Dongxue sforăiau ușor, iar Apricot, ntinsă pe burtă, gemea în somn. Îi vedeam mușchii spatelui încordându-se din când în când. Trecuse cel puțin o lună de când o bătușem. Sângerările de pe spinarea ei se opriseră, dar rănilor o dureau de fiecare dată când se întorcea și adormea cu greutate. Totuși, cerea întruna să aibă grijă de Hong noaptea, împreună cu celelalte slujnice.

M-am oprit lângă ea. Va mai dura cel puțin încă o lună până când să poată dormi firesc. N-ar fi trebuit să o biciuiesc și să o dau drept pildă. Era prada mâinii mele. Ce ajunsese? Fusesem atât de orbită de mânie, încât uitasem ce prețuiam mai mult? Mereu fusesem bună cu slujnicele mele, mereu crezusem că bunătatea era cea mai de preț trăsătură a unui om. Dar nenorocirea morții fiicei mele îmi încețoșase mintea. Nu gândisem limpede și nu știam dacă voi mai putea gândi sau vedea vreodată la fel de limpede ca înainte.

M-am întors, am luat o pătură din blană, am așezat-o cu grijă peste Apricot și am aranjat-o în jurul ei. S-a foit și m-am retras repede. Am îmbrăcat o haină din blană, am încălțat cizmele din piele, am luat un felinar atârnat în colț și am deschis ușa, după care am închis-o după mine. Aerul rece mi-a pătruns pe gât. M-am înfiorat. Am înaintat încet pe potecă, pașii mei răsunând cu ecou în grădină, precum gemetele unui bătrân. Era obiceiul din fiecare seară, să fac o plimbare prin grădină. Uneori, mă plimbam până când paznicul de noapte de la palat bătea gongul de trei ori – vremea pentru *chou* – sau de cinci ori – vremea pentru *mao* –, când începea să se crape de ziuă. Nu știam cât aveam să mă preumblu în seara aceea.

Ninse toată ziua și poteca era acoperită de un strat gros de zăpadă. Grădina arăta ca o peșteră întunecată, pe care felinarul nu izbutea să o lumineze. Copacii, crengile lor subțiri și goale se întindeau în depărtare ca niște pânze mari; stâncile mari și înalte stăteau tăcute, ca niște statui fără brațe, plângând; iar undeva se auzeau animalele, țipetele lor ascuțite și deznădăjduite plutind peste pavilion ca o vrajă tainică.

Am ajuns în spatele grădinii, unde un pârâu șerpuia în jos pe un deal, și m-am întors. Voiam să trec prin crângul de bambus, până în partea din față a grădinii, încă două ture, iar apoi aveam să trec printr-un arboret, să trec podul din lemn – Podul lui Hope – și să mă opresc la locul obișnuit: mormântul copilului meu.

În apropierea podului, am înghețat.

Cineva era deja acolo. O făptură zveltă stătea lângă mormântul fără nume, învăluită în razele de lumină ale unui felinar. Spatele îi era și el luminat, iar omul s-a aplecat, parcă pentru a-și acoperi ochii. Pheasant. Am vrut să mă întorc. Nu voiam să îl văd sau să-i vorbesc. Dar n-am putut să mă mișc, amintindu-mi cum, cu mult timp în urmă, stătuserăm amândoi de fiecare parte a podului. El încercase să stea de vorbă cu mine, dar eu îi întorsesem spatele.

Amintirile acelea plăcute și aromate plutiseră în mintea mea precum parfumul florilor de vară, dar acum dispăruseră. Se întâmplase în viața asta? Ce gust amar. Ne petrecuserăm toată viața căutând fructul fericirii, încercând să hrănim dorințele inimilor, iar când în sfârșit găsisem fructul și îl ținusem în mâini, îi simțisem gustul dulce doar pentru o clipă, după care se acrise.

Ar fi trebuit să plec. Nu puteam să fiu singură cu el. Atât de aproape, chiar și cu o pădurice între noi, era prea puțin. Dar părea atât de singur și de trist, stând acolo, sub un felinar roșu. A pus un genunchi jos și, cu o mână pe piatră, a șters încet lespedea. O pală de zăpadă a plutit în lumina roșie, iar mâna lui pătea străvezie și lucea precum un felinar de nădejde. Apoi s-a aplecat și a șters cu amîndouă mâinile părțile mormântului. Mișcarea, atât de gingașă, de iubitoare, mi-a amintit de felul în care obișnuia să își treacă degetele peste obrajii lui Oriole. Mi s-a pus un nod în gât.

În cele din urmă, s-a ridicat cu un icnet, ca un om bătrân, apoi a căutat în buzunar, a scos ceva și l-a așezat pe mormântul pe care îl curățase. S-a întors, a luat felinarul și a pornit pe poteca din apropierea mormântului.

Am așteptat până când s-a făcut nevăzut printre copaci, apoi m-am dus acolo. Mormântul nu părea foarte singuratic, iar pe el stătea o figurină mică, precum o santinelă cu ochii în patru – o păpușă din lemn îmbrăcată cu o minunată rochie roșie.

Mi s-au umezit ochii. Mi-am amintit de mulțimea de păpuși pe care i le dăruise lui Oriole. Mereu stăruise, spunând că fetele aveau

nevoie de păpuși, iar băieții aveau nevoie de cai și o ținuse în brațe cu atâta grijă, privind-o mereu cu iubire în ochi.

Am alergat după el pe pod.

— Pheasant. Așteaptă. Pheasant.

S-a întors, ridicând felinarul.

— Mei? Tu ești?

M-am oprit în fața lui. Nu știam ce să spun.

— De ce ai venit aici? Credeam că ești cu doamnele.

— Mă simt bine când ies. E liniște. Ce faci aici singură? Unde sunt slujnicele tale?

— Dorm.

În lumina felinarului, am văzut pe fața lui toate semnele suferinței, pe care nu le băgasem în seamă până atunci. Ochii lui erau mai mici, tulburi și triști. Pielea îi era palidă, chiar și în lumina roșie, iar fața îi era lăsată. Avea cercuri întunecate sub ochi, iar bărbia îi era mai ascuțită. Da. Suferise. Doar că eu, cufundată în propria-mi suferință, nu văzusem.

— N-am putut să dorm.

— Nici eu.

A lăsat în jos felinarul, împrăștiind lumină roșie între noi.

— Știi, încă o caut.

— Știu.

— O voi găsi.

Am dat din cap.

Am tăcut amândoi.

Apoi, spre mirarea mea, a pus felinarul jos și m-a luat în brațe. Cu bărbia sprijinită pe capul meu, cu respirația lui încălzindu-mi părul, m-a ținut strâns.

— Credeam...

S-a oprit, apoi a vorbit din nou, cu glas blând.

— Credeam că nu o să mai vorbești cu mine niciodată. Credeam... Am fost foarte îngrijorat pentru tine.

Încă ținea la mine, după tot ce se întâmplase. Lacrimile îmi curgeau în voie. Ar fi trebuit să știu. Ne împărtășiserăm tinerețile, ne iubiserăm în taină și trecuserăm prin foarte multe... îndoială, bănuială, singurătate, răzvrătire și despărțire. Ar fi trebuit să fim puternici; ar fi trebuit să trecem prin încercarea de a ne pierde copilul. Împreună.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău, Pheasant!

— Nu te învinovăți.

Am dat din cap. Voi înceta să mă învinuiesc. Voi înceta să îl învinuiesc și pe el, nu puteam să las suferința să ne despartă, pentru că dragostea noastră adâncă, legătura noastră împărtășită cu copilul nostru, viu sau mort, nu se va schimba niciodată. Și, chiar dacă pierderea fiicei noastre va lăsa în inimi un gol care nu se va umple niciodată, nu puteam lăsa hăul să ne înghită.

— Nici tu nu ar trebui să o faci.

Măinile lui au zburat spre ochi și s-a întors. Umerii îi tremurau și l-am luat în brațe. Un fior i-a cuprins trupul, scuturându-ne pe amândoi. Apoi a urlat tare și glasul lui plin de furie și de durere, a străpuns întunericul nopții. L-am ținut strâns, cu inima mea aproape de a lui. L-am lăsat să sfârșească. Aveam să fiu alături de el, la fel cum fusese și el. Și, poate, în ciuda faptului că moartea ne sfărâmasese inimile, în pulberea cruzimii, dragostea ne va vindeca pe amândoi și ne va întregi din nou.

În cele din urmă, și-a îngropat capul în părul meu, cu glasul plin de suferință:

— N-am reușit să fac nimic cum trebuie. De ce? De ce? Am încercat. Am încercat. Din greu...

Am scuturat din cap și mi-am dat seama cât de grele fuseseră pentru el zilele acelea. Și-a șters în tăcere lacrimile neputinței; își înghițise suferința în singurătate. Dar în tot acest răstimp, a rămas în picioare, a rămas puternic în fața gărzilor și a dregătorilor, căutând-o pe ucigașa de copii și încercând să i se împotrivescă Regentului.

— Și fiica noastră... fiica noastră... eu am găsit-o, a jelit el. Fetița mea... zăcea acolo, în fața mea...

Nu mi-am putut reține lacrimile.

— Știu, știu.

— Și ai dreptate. Eu am omorât-o. Nu eu am omorât-o? Am dat de veste că mă despart de împărăteasă. N-ar fi trebuit să fac asta. Am omorât-o pe fiica noastră.

— Nu, nu e vina ta. Nu e vina ta. Trebuia să...

Am scuturat din cap, udându-i haina cu lacrimile mele. Dar ce ciudat. Pentru prima dată de la moartea copilului meu, lacrimile m-au eliberat.

— Dar îmi pare rău, draga mea. Nu pot să-i omor pe toți. Pur și simplu, nu pot. Eu nu sunt tatăl meu.

Mi-am șters fața.

— Știu. Trebuie să faci orice crezi tu că e drept. La urma urmelor, tu ești împăratul, Pheasant.

M-a sărutat pe frunte.

— Mulțumesc. Ți mulțumesc că spui asta.

Pentru o clipă, am rămas acolo fără să vorbim, fără să ne mișcăm, îmbrățișați. În cele din urmă, a luat felinarul de jos.

— E frig aici. Ți-au înghețat mâinile. Vrei să mergi înăuntru?

Am dat din cap și, cu felinarul luminând poteca, am pornit spre iatacul nostru.

— Vino. Să ne încălzim. Ce îți mai face brațul?

— Doare.

— Mă vei biciui pentru că te-am mușcat?

A scuturat din cap.

— Biciuirea e doar pentru dușmanii mei.

Am zâmbit, pășind peste un morman de zăpadă.

— Acum poate că o să dormim bine.

Pentru că aveam nevoie de asta, și Pheasant la fel.

Dar era liniște. M-am întors. Pheasant nu mă urma. Stând lângă crângul de bambus, ținea felinarul într-o mână, cu capul ridicat spre cer, inlemnit. I-am urmărit privirea.

Cerul era întunecat, iar Luna arăta ciudat, cu un inel alb pe margini. În scurtă vreme, poate că va veni furtuna sau va ninge. Dar Pheasant nu era îngrijorat din cauza vremii, știam asta, căci în apropierea Lunii, din bezna îndepărtată a cerului, a țâșnit în jos o rază strălucitoare, ca o săgeată. Apoi încă una. Și încă una.

Stele căzătoare.

Asta așteptase Regentul, semnul Cerurilor, prin care era ștearsă domnia lui Pheasant. Cu semnul acela ceresc, toți răsculații din împărăție puteau cere să se așeze pe tron.

Mi-am pus mâna pe brațul lui Pheasant. Nu m-am uitat la fața lui, dar îi simțeam furia stându-i aproape ca o stafie răzbunătoare.

— Ar trebui să mergem, a zis blând.

Încă nu ajunsesem lângă lac, când am auzit pași și tropăituri dinspre intrarea în grădină.

— Maiestatea Voastră, Maiestatea Voastră, degrabă!

— Ce este? a strigat Pheasant, repezindu-se spre intrare.

— Trebuie să mergeți la turnul de pază, acum, Maiestatea Voastră!

Din caleașcă, am auzit țipete puternice, pe când ieșeam din Palatul Exterior. Zarva a devenit și mai puternică, pe măsură ce ne apropiam de turnul de pază, de lângă porțile palatului. Îndată ce caleașca s-a oprit, Pheasant a sărit jos, să îl salute pe General, care venea spre noi.

Încă nu se iviseră zorii, dar în vecinătatea turnului de pază era înghesuială, de parcă ar fi fost amiază. Cete de eunuci alergau de colo-colo, bătând în vase pentru a alunga duhurile rele care stârniseră o eclipsă de Lună, deși noi văzuserăm doar stele căzătoare. În preajma zidului erau șiruri de arcași cu arbalete cu săgeți lungi, cu vârfuri din oțel, gata de tragere. În spatele lor stăteau bărbați cu topoare, bărbați cu săbii cu lame albe, bărbați cu torțe și gârzi cu sulițe lungi. Îmbrăcați în armuri aurii și cizme din piele cărămizii, toți păreau puternici și bine hrăniți și m-am bucurat.

Dar unii se uitau la mine cu chipuri nedumerite, care m-au îngrijorat. L-am recunoscut pe unul dintre ei, căpitanul Pei, cel care ne însoțise pe mine și pe Pheasant la piață, când încercasem să îi scăpăm pe Prințul Ke și pe soțul prințesei. Cu capul chilug care

lucea ca un bulgăre de zăpadă și cu urechile care îi ieșeau în afară ca două evantaie rotunde, căpitanul Pei mi-a prins privirea și și-a pus mâinile în șolduri, de parcă voia să mă provoace.

Am înghițit. Bine-nțeles, puteam să îi dau lămuriri, dar m-ar fi crezut?

— Ce este, Generale? a întrebat Pheasant.

— Maiestatea Voastră, Doamnă Strălucitoare.

S-a înclinat scurt.

— Puteți urca în turnul de pază, să vedeți chiar dumneavoastră.

Pheasant a luat-o înainte, urcând câte trei scări deodată, iar eu l-am urmat. Vârful turnului de pază era la fel de lat precum Strada Divină și mulți arcași și bărbați cu torțe stăteau aproape de meterezele din cărămidă, cu spatele spre mine. Vântul era puternic aici, mă lovea peste față, iar ochii au început să îmi lăcrimeze. Mi-am strâns mai bine haina din blană și m-am încovoiat, să împiedic vântul rece să îmi intre pe la gât.

Apoi m-am uitat în jos. În întuneric, orașul arăta ca o frunză de dud uscată, cu multe găuri arzând. Iar găurile acelea care clipeau roșiatic se întindeau. Unele păreau focuri în aer liber, iar unele erau oameni cu torțe, mărșăluind pe străduțele întunecate, îndreptându-se spre palat. Lângă turn, niște gărzi de la palat, cu torțe, strigau și înaintau. Cele două cete s-au ciocnit. Strigăte înăbușite din pricina depărtării ajungeau până sus la noi, izbucneau scânteii, iar fumul umplea aerul.

Totul se întâmpla foarte repede. Abia apăruseră stelele căzătoare, că oamenii răspundeau deja. Dacă nu aş fi văzut cu ochii mei, n-aş fi crezut. Dar era adevărat. Planul Regentului izbutise, iar în scurtă vreme îi va aduna pe toți răsculații și pe mercenarii plătiți de el să atace palatul, căci putea spune că Cerurile îi dăduseră îngăduința să se ridice.

Și totul începuse din cauza minciunii despre mine.

M-am uitat la corturile aprinse și la focurile din depărtare. Unde era împărăteasa? Ce făcea? Văzuse stelele căzătoare? Sărbătorea cu

Zhong semnele cerești? Se bucura că zvonul pe care îl răspândise nenoroccea domnia lui Pheasant și viața mea?

Îmi doaream să moară.

— Știi cine sunt răsculații aceia, Generale?

Pheasant a luat o torță de la un bărbat de lângă el. A ținut-o în fața lui, ca să îi vadă mai bine pe oamenii de jos. Fulgi de zăpadă pluteau deasupra capului său, împrăștiind picățele albe pe căciula din blană. A răsuflat și un nor alb s-a ițit în văzduh, apoi a pierit.

— Niște ticăloși încurajați de Regent, fără îndoială, a spus Generalul, cu fața spre oraș. Unii ar putea fi gărzi ticăloșite, care îl slujesc.

— Gărzi ticăloșite.

Pheasant a lovit în meterezele din cărămidă, iar din mâna lui s-a împrăștiat un nor de zăpadă.

— Ar fi trebuit să îl priponesc când am avut ocazia.

Nemișcat, Generalul n-a zis nimic.

— Avem destui oameni?

Pheasant a arătat spre gărzile de la palat, de jos.

— Destui cât să ținem porțile din față, a zis Generalul și s-a întors. Dar, Maiestatea Voastră, e vremea să părăsiți turnul de pază. E prea primejdios.

— N-am nimic.

Pheasant a scuturat din cap.

— Generale, crezi că Regentul chiar va ataca palatul?

Generalul a rămas tăcut pentru o clipă.

— Maiestatea Voastră, întrebarea este mai degrabă când o va face.

Vorbele lui mi-au trimis un fior pe șira spinării. Mi-am strâns haina mai bine și m-am dus în spatele bărbaților cu torțe și al arcașilor care stăteau lângă metereze. Nu puteam să îmi închipui ce s-ar putea întâmpla dacă Regentul ar pătrunde în palat. Eu, Pheasant, Hong, cu toții am fi în primejdie. Mulți oameni ar fi măcelăriți, mulți oameni nevinovați.

Regentul era prea puternic, sprijinit de acele gărzi ticăloșite, de mercenari și de oamenii speriați, care erau ușor de înșelat. Știa fiecare colțișor al palatului și cunoștea bine planurile de război. Era un dușman groaznic, mai înspăimântător și mai primejdios decât împărăteasa.

Mi-am amintit de noaptea în care s-au răsculat Taizi și Prințul Yo. Încă vedeam femeile ingenuncheate lângă buturugă, cu fețele pline de sânge și cu capetele tăiate rostogolindu-se pe jos. Auzeam cântecele de îngropăciune ale femeilor și țipetele lor și mi-am amintit de chipul prietenei mele Plum, lângă buturugă...

M-am înfiorat. Nu era cu puțință să se întâmple din nou. Palatul imperial nu va mai suferi încă un atac. Trebuia să împiedic asta. La urma urmelor, totul începuse din cauza mea. Dar cum? Cum puteam să opresc vărsarea de sânge? Cum puteam să înfrâng Regentul și armata lui? Eram doar o femeie. Spre deosebire de prietena mea, Prințesa Gaoyang, nu cunoșteam arta de a te lupta sau arta de a mânui arme. Dar chiar dacă ea ar fi fost aici, tot n-ar fi putut opri armata Regentului.

M-am oprit în capul scărilor, trecându-mi privirea peste soldații care stăteau lângă zid. L-am văzut acolo pe căpitanul Pei.

— Generale, m-am întors eu, crezi zvonurile?

Nu am spus la ce zvonuri mă gîndeam, dar el știa despre ce vorbesc. Mi-a aruncat o privire grăbită. Vântul i-a umflat pelerina, iar semnul lui din naștere, care adesea părea negru, parcă strălucea ca aurul, în lumina torțelor.

— E doar un zvon, Doamnă Strălucitoare.

Vocea lui era mai blândă decât mă așteptam. Am dat din cap. De când îi spuseseam că eu îl adusesem înapoi la palat, parcă nu mai era atât de rece cu mine.

— Știu, dar gărzile și oamenii mă vor crede? Vor crede vorbele împăratului lor?

Generalul ținea mânerul sabiei.

— O sabie bună își slujește stăpânul; un bun spadasin crede în stăpânul lui, Doamnă Strălucitoare.

Puteam să mă bizui pe credința lui în Pheasant. Ar fi trebuit să fiu fericită să aud asta. Dar oamenii lui? Putea vorbi în numele lor?

— Ce vei face, Pheasant? am întrebat.

S-a întors să se uite la șirurile de arcași, la bărbații cu topoare și cu săbii.

— Palatul are nevoie de pace, la fel și împărăția mea. Trebuie să fac tot ce pot, Doamnă Strălucitoare. Tot ce pot.

Și eu, mi-am zis în gând. *Și eu*.

În următoarele câteva zile, Pheasant s-a trezit devreme și s-a dus la Sala Sfatului. Nu știam câți dregători erau de față sau câte jalbe asculta. Cei mai mulți dregători se fereau să treacă pe la Curte, iar cei care se duceau la audiențe în zilele acelea păreau temători și fără vlagă. Adeseori bârfeau despre răskoale și nimănui nu părea să îi pese de grâne, sare sau mătase.

Pheasant își petrecea după-amiezile în turnul de pază, privind orașul și întâlnindu-se cu Generalul. Împărțiseră gărzile în două cete mari, una care să păzească porțile din față și cealaltă pentru a păzi fiecare colț al palatului. Aproape un sfert dintre gărzile Păsărilor de Aur trecuseră de partea cealaltă, iar asta însemna nu doar că îi pierduserăm, ci și că trebuia să ne luptăm tocmai cu cei cu care se pregătiseră gărzile noastre.

Câteva zile mai târziu, unii au pătruns într-o armurărie și au furat toate armele. Generalul era furios că acum oamenii lui vor avea în mâini doar bâte. În scurtă vreme, toți cei din palat au aflat despre asta, iar oamenii au început să se înspăimânte.

Iar Pheasant vorbea tot mai puțin.

M-am întrebat ce aș putea face ca să opresc vărsarea de sânge. Am citit și am recitit *Arta războiului*. Poate că maestrul Sun Tzu putea să îmi dea vreun sfat. Poate că mă va ajuta să împiedic

nenorocirea. În timp ce citeam, m-am gândit la Regent. Care era slăbiciunea lui? Cum puteam să îl înfrâng înainte să atace?

— Și împărăteasa. Ce puteam să fac ca să o înfrâng?

Hong era bolnav din nou și plângea întruna. Doctorii credeau că avea ulcer și mi-au spus să îi dau în fiecare dimineață întăritoare amestecate cu rădăcini de rubarbă și miere cu lemn-dulce, înainte de culcare. Mă temeam că cineva îl otrăvise pe Hong și nădăjduiam ca mâna diavolească a Împărătesei să nu fi ajuns la fiul meu.

Într-o după-amiază citeam *Arta războiului*, când am văzut-o pe Apricot luând hainele lui Hong dintr-un colț. S-a ridicat icnind. Am lăsat jos sulul.

— Vino și stai cu mine, Apricot.

— I-am făcut semn să se așeze pe pat.

— Lasă-mă să îți văd spinarea.

Ochii ei s-au mărit a mirare, dar și-a desfăcut ascultătoare haina și și-a ridicat partea din spate a rochiei. Rănile erau roșii și mi-am amintit cum arăta spatele lui Pheasant după ce îl bătuse tatăl său, cândva. Am vrut să îi spun că îmi părea rău, dar n-am putut. Nu trebuia să îmi recunosc greșeala în fața oamenilor care mă slujeau.

— Te-au bătut rău.

— Și-a coborât rochia.

— Ar fi trebuit să mor pentru greșeala mea. Am meritat bătaia, Doamnă Strălucitoare.

Spre mirarea mea, vocea ei era blândă și lipsită de amărăciune. N-am știut ce să spun.

— Și pe Doamna Strălucitoare au bătut-o.

— Da, am zis cu tristețe, amintindu-mi cum Împărăteasa le poruncise gărzilor ei să mă bată, când aflase că mă întorsesem din exil. Uitasem de asta.

— Împărăteasa este un diavol, Doamnă Strălucitoare. Nu voi uita asta și nu voi uita că a luat viața scumpei noastre prințese.

Ochii lui Apricot sclipeau.

— Și a Prințesei Gaoyang.

Am simțit că mi se umezesc ochii. O pedepsisem, dar nu îmi purta pică. Îmi era credincioasă. Niciodată nu mă va trăda. Am clipit repede, să îmi alung lacrimile.

— Ai crescut, Apricot. De cât timp mă slujești?

— Anul acesta se fac patru ani.

A zâmbit mândră. Mă va sluji încă mulți ani, iar eu voi fi mândră de ea și de credința ei. Am vrut să îi mângâi părul, în schimb, m-am ridicat.

— Vino, adu-l pe Hong și pe ceilalți. Mergem să îl vedem pe împărat.

Voiam să știu ce plan avea. Poate că el și Generalul găsiseră o cale să îl oprească pe Regent înainte să atace. Nu l-am găsit pe Pheasant la turnul de pază, în schimb, am dat de el în bibliotecă, unde citea un sul întins pe masa lăcuită uriașă.

Le-am poruncit slujnicilor să mă aștepte în curtea din fața Sălii, iar Apricot l-a dus pe Hong pe coridor și m-au așteptat acolo. După ce o pierdusem pe Oriole, îl luam pe Hong cu mine oriunde puteam.

— Minunat. Ai venit, a zis Pheasant și le-a făcut semn să plece ajutoarelor înșirate lângă perete. Vino și aruncă o privire pe acest sul, draga mea, și citește-mi-l.

— Îmi faceți cinste, Maiestatea Voastră, am zis și m-am apropiat de sul.

Sala era întunecată, chiar și cu lumina lumânărilor, și urmăream literele cu degetul, fiecare dintre ele scrisă fără greș și cu măiestrie.

— „În al șaselea an al Domniei Gloriei Eterne, eu, Împăratul Gaozong, Împăratul împărăției noastre, fiu al Împăratului Taizong, îl reneg prin decretul acesta pe Li Zhong, fiul înfiat al Împărătesei Wang. Nu are niciun drept de urcare pe tron, cât timp am să domnesc sau după moartea mea.“

Am ridicat capul. Știam că Pheasant se gândise de multe ori să îl renege pe băiat, de când aflatam vestea răscoalei Regentului, și, în cele din urmă, hotărâse să o facă.

— Cred că acum e vremea.

Dacă Zhong își pierde dreptul moștenitorului, vom fi tăiat de la rădăcină sprijinul pe care se bazuiau Regentul și Împărăteasa. Pheasant a oftat.

— Băiatul vorbește de parcă el este deja împărat, l-ai auzit? Trebuie să îi opresc. În dimineața asta i-am poruncit dregătorului Li Yifu să scrie decretul.

— Nu ai de ales, trebuie să îi dai la o parte, dar și să îl renege pe Zhong este primejdios, i-am zis. Mai ales acum.

— Înțeleg. Dar armurăriile imperiale sunt goale. Nu avem arme destule pentru toate gărzile. Când vor începe atacurile, va fi o nenorocire. Trebuie să purcedem acum, înainte să fie prea târziu și asta e tot ceea ce pot face deocamdată.

Și-a frecat ochii. Arăta obosit. Fața îi era lăsată, iar ochiul drept părea pieziș, pleoapa îi căzuse, ca o pungă din piele umflată, care nu mai era mlădioasă.

— Te simți bine, Pheasant?

— Nu o să-ți vină să crezi, dar îmbătrânesc.

A scuturat din cap și a clipit des.

— Nu mai văd prea bine.

Mi s-a strâns inima. Și tatăl lui își pierduse vederea.

— Ești obosit. Atâta tot.

L-am mângâiat pe umeri. Mai târziu, îi voi pune pe doctori să îl cerceteze.

— O fi de la vreme. Ai nevoie de o pelerină călduroasă. E primăvară, dar încă e foarte frig. Eu nu pot ieși din cameră fără o haină de blană. Le voi spune slujitorilor tăi să îți aducă una.

— Lasă haina de blană.

Și-a frecat tâmplele.

— Îl voi chema pe unchiul meu la cină. Voi fi cuviincios, dar dacă nu consimte voi porunci să fie adus la mine, iar apoi îi voi închide pe toți slujitorii lui.

Bine-nțeles că Regentul va refuza să vină.

— Să îl aduci la tine? Cum?

Cu luni în urmă, am fi putut lua viața Regentului fără vreo apăsare, dar cu el înconjurat de armata lui de mercenari era greu să îl aresteze. Pheasant și-a trosnit degetele. Păreau țepene.

— Voi tocmi niște gărzi pricepute. Se vor feri de ticăloșii care îl apără.

Am dat din cap. Trebuia să mă gândesc la plan. Nu îmi plăcea. Avea să iasă prost. S-a auzit un anunț. Dregătorul Xu Jingzong cerea să îl vadă pe Pheasant.

— Lasă-l să intre.

Bătrânul dregător a intrat șchiopătând. Ținându-se de baston, s-a înclinat de trei ori în fața lui Pheasant, apoi și-a înclinat capul spre mine.

— Doamnă Strălucitoare.

Am dat din cap, în semn de salut.

— Nădăjduiesc că dregătorul Xu și-a revenit.

— Oasele astea bătrâne nu se rup ușor, Doamnă Strălucitoare.

A răs. Îmi plăcea starea în care se afla.

— Neîndoielnic, sunt foarte bucuroasă că aud asta. Dar este târziu, domnule dregător. Încă lucrați?

Pe degetul lui mare era o pată de cerneală.

— Maiestatea Voastră, Doamnă Strălucitoare.

S-a înclinat din nou.

— Într-adevăr, am lucrat până la această oră târzie, căci am de vorbit cu domnia voastră despre o treabă de neamănat.

— Ce este? a întrebat Pheasant și s-a lăsat pe spate.

— Înțeleg că mulți oameni sunt nelămuriți din cauza unor zvonuri. Totuși, eu pun la îndoială greutatea lor. Cred că împărăteasa e pricina tulburării, iar purtarea ei a pus în primejdie viețile multor

oameni. Ca dregător de rangul al cincilea, este datoria mea să aduc vorba despre aceste treburi, și să îndemn ca zvonurile să fie cercetate.

— Fii mai limpede, dregătorule Xu.

Nu înțelegeam pe deplin ce voia să spună.

— Să cercetăm aceste zvonuri. Asta înseamnă că veți pregăti judecarea împărătesei?

— Întocmai, Doamnă Strălucitoare, și, Maiestatea Voastră, vă rog cu cerul și pământul să îmi permiteți să conduc această cercetare. Sunt încredințat că oricine ar fi vinovat trebuie trimis la judecată, cu orice preț.

Pheasant a încuviințat.

— Cum să nu, dregătorule Xu. Ai îngăduința mea să conduci cercetarea.

— De ce faci asta, domnule dregător Xu? am întrebat.

Îi chema pe oamenii Regentului să îl bată din nou.

— Nu te temi de răzbunarea împărătesei? Și de cea a Regentului? Și-a îndreptat spatele.

— Doamnă Strălucitoare, Maiestatea Voastră, bine-nțeles că mă tem. Ultima dată când m-au bătut, am zăcut în pat o lună. Aș fi putut muri, la fel ca toți ceilalți.

Glasul lui, mereu puternic și limpede, a umplut încăperea.

— Am opt soții, paisprezece copii, șase nepoți și două dintre concubinele tatălui meu, de care trebuie să am grijă. Ce vor face, dacă voi muri? Dar am șaiszeci și trei de ani. Nu voi trăi veșnic. Mai devreme sau mai târziu, mă voi duce la Fluviul Galben. Dar m-am săturat de Regent. Mi-a nenorocit viața, exilându-mă în sud, și niciodată nu mă va lăsa să trăiesc liniștit. Atâta timp cât el este Regent, iar eu dregător, voi trăi ca un vierme în acest palat și voi muri ca un vierme. Nu vreau să trăiesc sau să mor ca un vierme, Doamnă Strălucitoare. Vreau să mor demn sau, mai bine, să trăiesc demn.

Mi-am amintit că mi-a spus aceleași vorbe în bibliotecă. Într-adevăr, era cel mai îndrăzneț dregător pe care îl văzusem la Curte.

— Spui că o veți judeca.

— Da. Și o vom detrona, dacă este vinovată de uciderea unui copil nevinovat.

— Este. Vă dau cuvântul meu.

A oftat.

— Din păcate, Doamnă Strălucitoare, cuvântul Domniei Voastre nu este de ajuns. Trebuie dovedit.

Dovedit? M-am ridicat, cu inima galopând. Dintr-odată, știam cum să îi înfrângem pe Împărăteasă și pe Regent. Trebuia să dovedesc minciuna și să arăt împărăției ce se petrecuse, de fapt, și ce fel de împărăteasă era. Dacă izbuteam să fac asta, dacă puteam să le arăt oamenilor adevărul, Regentul își va pierde sprijinul, armata lui se va risipi și palatul va fi salvat.

Dregătorul Xu o va judeca pe Împărăteasă, iar ea va înfrunta dreptatea. Iar moartea copilului meu va fi răzbunată. Trebuia doar să o fac să mărturisească. Eram într-atât de bucuroasă, că abia puteam să mă stăpânesc. M-am dus spre dregător și m-am plecat în fața lui.

— Îți mulțumesc, domnule dregător Xu. Ai auzit porunca Împăratului. Te rog, pornește la judecată. Alege-i pe dregătorii în care ai încredere, iar eu îți voi dovedi că e vinovată. Îți voi aduce mărturia împărătesei.

— Nu înțeleg, Doamnă Strălucitoare.

Părea nedumerit.

— Mărturia împărătesei?

— Fă ce e de făcut. Lasă restul în seama mea.

— Bine-nțeles, Doamnă Strălucitoare. Nu mă îndoiesc de Domnia Ta.

Dregătorul s-a înclinat și a ieșit din bibliotecă. Dacă totul va ieși bine, îl voi urca în rang pe acest om. Îl voi face Cancelar și îl voi răsplăti cum nici n-a visat.

— Cum vei smulge mărturia ei? a întrebat Pheasant, cu o privire încurcată. Mai degrabă moare decât să mărturisească.

M-am dus spre intrarea în Sală, să mă încredințez că prin preajmă nu era nimeni să ne audă. În apropierea unei coloane de pe coridor, în lumina roșie a felinarului, Apricot îl legăna pe Hong, care adormise sugându-și degetul. Câțiva eunuci căscau în celălalt capăt al curții, iar în apropierea lor câțiva slujitori luau felinarele de la streșină și schimbau lumânările din ele. Mai multe gărzi patrulau solemn pe coridor, cu mâinile pe mânerele săbiilor.

Am închis ușa.

— O vom prinde, am zis cu voce joasă și i-am spus lui Pheasant care era planul meu. Este din *Arta războiului*, am adăugat.

A scuturat din cap.

— Prea primejdios. Orice poate să meargă prost. Dacă îi dă cineva de veste?

Bine-nțeles, împărăteasa avea multe iscoade în palat, care țesau pânze mari, lipicioase, în întuneric. Iar cei care încă nu lucrau pentru ea puteau fi atrași ușor de aurul și de puterea ei. Oricine – un eunuc lacom, un slujitor răzbunător, un dregător laș sau chiar un gardian ambițios. Dacă oricare dintre ei afla ce voiam să fac putea ajunge veriga slabă a planului meu.

Dar puteam folosi tocmai firea josnică a acestor oameni, pentru a-i face să lucreze pentru mine.

— Trebuie să ai încredere în mine, am zis.

Pheasant a oftat.

— Draga mea, nici gând să nu am încredere în tine. Dar nu știi ce se va întâmpla.

— Îl avem pe General, Pheasant.

— Știu, dar...

Am pus mâna pe brațul lui.

— Mai ții minte răscoala lui Taizi? Îți amintești câți au murit? E singurul nostru prilej să împiedicăm războiul. Dacă acest plan izbutește, vom avea mărturisirea ei. Oamenii vor afla că e o minci-noasă și vor fi terminați, și ea, și Regentul.

S-a îndreptat spre masă și și-a ținut palma aproape de flacăra lumânării.

— Știi că te joci cu focul? Știi ce se poate întâmpla dacă dai greș?

M-am uitat la flacăra. Arăta ca o inimă portocalie neîndurătoare, cu fumul ei întunecat și rău-prevestitor. M-am întrebat ce mi-ar fi spus prietena mea, Prințesa Gaoyang, dacă ar fi fost aici. „Ți-e frică, Doamnă Strălucitoare?“, m-ar fi întrebat. Da. Îmi era. Îmi era foarte frică. Oare ce spusese ea despre frică? „Frica e un acoperiș, Doamnă Strălucitoare. Dacă îl spargi, vei vedea cerul.“ Credeam că înțelegeam ce voise să spună, că un pavilion construit din teamă va deveni mai mic și mai mic și mai cald, tot mai cald pe dinăuntru. Dar acum înțelegeam mai mult.

Am stins flacăra cu degetul mare și cu cel arătător.

— Noi nu ne temem de foc, Pheasant, ci de frică în sine.

A lăsat să îi scape un oftat greu, apoi, cu mâinile împreunate la spate, a început să umble prin încăpere. A ajuns la prag și s-a întors. După alte câteva ture, în cele din urmă, a consimțit.

— Îl voi chema pe General.

Câtă vreme Pheasant îi poruncise eunucului care făcea anunțurile să îl cheme pe General, eu am ieșit să văd ce face Apricot. Fredona ceva, legănându-l pe Hong în brațe. Lângă ea, cele patru slujnice ale mele, Chunlu, Xiayu, Qiushuang și Dongxue, dormeau rezemate de coloană. Era ceva plăcut și liniștitor să le văd ferite de rele și mulțumite, iar privirea mea a căutat-o pe Oriole.

M-am trezit.

— Doamnă Strălucitoare.

Apricot le-a înghiontit pe Chunlu și pe Xiayu, care erau lângă ea. Au tresărit, privindu-mă cu teamă. De când poruncisem biciuirea lui Apricot, mă priveau adesea în felul acela. Totuși, Apricot a rămas dreaptă, ținându-l pe Hong în brațe.

— Apricot, am zis încet, vino, trebuie să vorbesc cu tine.

— Da, doamnă.

I l-a dat pe Hong lui Chunlu și m-a urmat. Am condus-o spre una dintre încăperile din apropierea bibliotecii, unde dregătorii și scribii cercetau jalbele. Le-am făcut semn să plece. Când pașii

s-au îndepărtat pe coridor și am rămas singure în cameră, i-am spus lui Apricot să se așeze pe un scaun.

— Vreau să îți cer ajutorul, Apricot. Este foarte însemnat și doar tu poți să mă ajuți.

— Bine-nțeles, Doamnă Strălucitoare. Orice, orice doriți să fac. Voi face cu plăcere.

— Vreau să mă trădezi.

Și-a ridicat capul, cu o privire încurcată.

— Doamnă Strălucitoare?

Am ridicat mâna, ca să o împiedic să spună mai multe.

— Am încredere în tine. Nu mă vei trăda niciodată cu adevărat. Dar am nevoie să faci asta pentru mine.

M-am oprit puțin.

— Vei răspândi vorba că plănuiesc să o prind pe împărăteasă. Îi vei spune cum am blestemat-o și se va mânia.

Cu grijă, i-am spus ce aş vrea să facă.

— Și tot timpul o vei face să creadă că sunt în primejdie. Mă vei da în vileag în fața ei.

— De ce?

Lui Apricot i-a căzut falca, îngrozită.

— E o taină. Este foarte însemnat, iar viața mea depinde de tine, i-am zis.

Oamenii Împărătesei vor crede fiecare cuvânt al lui Apricot, închipuindu-și că ea mă trăda în semn de răzbunare, pentru că o bătusem.

— O vei face?

S-a gândit, mușcându-și buza, frângându-și mâinile, iar când și-a ridicat capul din nou chipul îi trăda hotărârea.

— Da, Doamnă Strălucitoare, dacă asta doriți. Vă voi urma porunca. Voi face tot ce mi-ați spus. Voi merge la unchiul împărătesei.

Am fost mirată să văd cât de repede îi mergea mintea și am fost mândră de ea.

— Îți sunt recunoscătoare că ai luat hotărârea potrivită, Apricot, dar între timp – din nou am vrut să îi mângâi părul, dar m-am înfrânat –, trebuie să fii cu mare băgare de seamă.

— Da, Doamnă Strălucitoare.

— Acum, du-te.

Am privit-o deschizând ușa camerei și plecând. Când am ieșit din clădire, dregătorii și slujitorii de pe coridor erau cu ochii pe mine. Mi-am îndreptat spatele, mi-am tras pelerina pe mine și am trecut pe lângă ei. Apricot era prima săgeată pe care am trimis-o și m-am rugat să zboare cum trebuie.

Generalul aștepta în biblioteca lui Pheasant.

— Te-ai întors la timp, Mei.

Pheasant a ridicat capul.

— Vrei să îi spui chiar tu Generalului?

Am dat din cap.

— Generale Li.

M-am înclinat în fața lui. A făcut la fel, dar avea o privire bănuitoare. Nu mai era rece cu mine, dar mi-am dat seama că nu era obișnuit să-mi asculte poruncile.

— Poate că deja știi asta: eu și împăratul ne-am gândit cum să împiedicăm războiul.

A dat din cap.

— Cum?

— O vom sili pe împărăteasă să își mărturisească nelegiuirea. Când oamenii vor afla adevărul, când vor înțelege că mi-a omorât fiica și că a îndemnat la răscoală, vor da înapoi. Nu îi vor sprijini nici pe ea, nici pe Regent.

— Nu va mărturisi.

— Avem un plan.

Generalul și-a încrucișat brațele pe piept, încruntându-se. Nu îmi îngăduiam ca el să se îndoiască de mine sau, mai rău, să mă trădeze. Îi era credincios lui Pheasant. Îmi va fi credincios și mie?

— Ai familie, Generale Li?

— Un băiat.

Mi-am împreunat mânecile în poală.

— Generale Li, Regentul nu e un om bun. Îl cunoști mai bine ca mine.

Generalul a dat din mână.

— Doamnă Strălucitoare, dacă nu vă e cu supărare, spuneți-mi ce aveți de spus. Care e planul?

— O vom prinde.

S-a uitat spre tavan.

— Am fi făcut asta deja, dacă ar fi fost atât de ușor. Nu știm unde se ascunde, Doamnă Strălucitoare.

Pheasant a vorbit pe un ton tăios.

— Generale, îți poruncesc să o asculți pe Doamna Strălucitoare. E o comandă.

Și-a plecat capul.

— Da, Maiestatea Voastră.

— Iată ce vei face, am zis, încercând să par liniștită și sigură pe mine. Împăratul a dat poruncă să se scrie decretele. L-a renegat pe moștenitor. Tu vei porunci oamenilor tăi să lipească prin oraș înștiințările, îndată ce vei fi plecat de aici. Încredințează-te că afli și cum primește mulțimea veștile. Pune-ți oamenii să urmărească pe oricine bănuiești că ar putea fi iscoada ei.

Oamenii împărătesei ne vor duce drept la ea.

Generalul s-a foit de pe un picior pe altul, tivul pelerinei lui legănându-se în lumina lumânării. Nu îi vedeam fața, ascunsă în întuneric, dar i-am simțit mirarea.

— Să îl renege pe moștenitor? Asta va stârni zarvă.

— Ți-e frică? l-am ațâțat.

A pufnit, dând din mână.

Am răsuflat ușurată și i-am arătat care era partea a doua a planului meu. Generalul va trimite acasă la Regent un sol cu cererea lui Pheasant, iar între timp va porunci câtorva oameni de încredere să părăsească în liniște palatul și să aștepte în afara pavilionului Regentului, care era foarte bine păzit. În timp ce solul îi va înmâna Regentului chemarea, gărzile ascunse vor aștepta prilejul să intre în pavilion și să-l aducă pe Regent la palat.

Aceste două planuri, ca să folosesc cuvintele maestrului Sun Tzu, foloseau șiretlicul atacului la Apus printr-un tertip la Soare-Răsare. Primejdia era ca unul dintre ele să dea greș, dar, dacă măcar unul izbutea, îi vom avea în mâini fie pe Regent, fie pe împărăteasă.

Generalul m-a privit lung.

— Bine-nțeles, multe țin de General, am zis liniștită.

Chipul bărbatului s-a domolit.

— Voi da oamenilor mei poruncă îndată.

Am scuturat din cap. Nu sfârșisem. Am urmat cu cea mai însemnată parte a planului, în care aveam nevoie de el și de credința lui. L-am privit în ochi.

— Ești un bun spadasin, Generale?

I-am amintit ce mi-a spus la turnul de pază:

— O sabie bună își slujește stăpânul; un spadasin bun crede în stăpânul lui.

— Bine-nțeles, Doamnă Strălucitoare.

— Vreau să crezi în mine.

Generalul mi-a întors privirea. Părea mirat și am așteptat să priceapă ce-i spusese; până atunci, mereu i se supusese lui Pheasant și voiam să mi se supună și mie.

— Trebuie să mă slujești. Trebuie să îmi urmezi poruncile. Viitorul împărăției noastre ține de tine. Fără îndoială. Ne-am înțeles?

N-a răspuns și m-am temut că se va împotrivi. Apoi, s-a întors și s-a îndreptat spre intrare, unde s-a oprit.

— Trebuie să fiți cu băgare de seamă, Maiestatea Voastră și Doamnă Strălucitoare. Împărăteasa nu este în palat, dar iscoadele ei sunt peste tot.

M-am relaxat. Pricepuse.

— Îți mulțumesc pentru gând, Generale. Poți pleca.

Cu o plecăciune scurtă, Generalul a deschis ușa și a ieșit. Pașii lui grei s-au auzit în curte, răsunând prin perdeaua groasă a nopții. Atât eu, cât și Pheasant ne-am așezat cu un oftat.

— Acum vom aștepta, a zis el.

Dar era prea tulburat ca să stea locului. În schimb, și-a îndreptat căciula, și-a încrucișat brațele la spate și s-a dus până la prag și înapoi la masa mare. Înainte și înapoi, tropăia prin bibliotecă.

M-am dus într-un colț și m-am așezat. Apoi am închis ochii și am început să meditez. Răsufli. Adulmec parfumul nopții. Și ascult. Ascult tăcerea văzduhului, pentru că atunci când voi deschide ochii din nou voi fi la fel de liniștită precum pinul de munte și voi sta dreaptă, de neclintit și victorioasă precum Luna care se ridică pe cer.

O oră mai târziu, un gardian trimis de General ne-a spus că înștiințarea despre moștenitor fusese lipită pe porțile orașului și pe zidurile pieței. Acum erau cu ochii în patru după oricine ar fi dat de bănuît, oricine ar fi putut să-i dea de veste împărătesei.

Mai târziu, un alt gardian din legiunile Păsărilor de Aur a venit în fugă drept de la turnul de pază și ne-a spus că de la pavilionul Regentului se vedea o izbucnire iute de lumină. Părea să fie o mare tulburare în casa Regentului. Oamenii Generalului își așteptau acum prilejul.

Totul mergea ca uns.

Cineva a bătut ușor în ușă. M-am ridicat în picioare, mirată. Eunucul nu vestise că sosea cineva. Cine putea fi? Generalul?

O altă bătaie. Mai iute.

— Cine e? s-a răsucit Pheasant.

Un dregător îmbrăcat cu o robă purpurie a intrat poticnindu-se și a îngenuncheat în fața noastră. Dregătorul Li Yifu. Ajutor al ministrului dreptății, care avea o slăbiciune pentru plecăciunile adânci și căruia îi plăceau cuvântările lungi. M-am dus în fața lui, amintindu-mi că îi vorbisem ultima dată când fusesem la bibliotecă. Mă lăsase să citesc cărțile lui Zhuang Tzu.

Ne-a ținut o poliloghie despre cât era de recunoscător că îl primeam la o oră atât de târzie și, în cele din urmă, Pheasant l-a întrerupt și l-a întrebat ce voia.

— O jalbă, a zis și, cu mâini tremurânde, a scos un sul.

Era atât de tulburat, că nu putea vorbi limpede.

— O jalbă... să o detronăm pe împărăteasă și să o punem în loc pe Doamna Strălucitoare, fie ca frumusețea și curajul ei să ne călăuzească.

Pheasant s-a întors spre mine, cu sprâncenele ridicate. L-am privit cu băgare de seamă pe bărbatul din fața mea.

— Vă sunt recunoscătoare pentru sprijin, domnule dregător Li, am zis, dar pot să vă întreb de ce am parte de el?

Mâneca i-a zburat spre față și a început să plângă. Când s-a potolit, a vorbit repede, tremurând și bâlbâindu-se. Mi-a luat câteva clipe să înțeleg că mai devreme în seara aceea primise o scrisoare din partea unui dregător, din greșeală. În scrisoare se spunea că Regentul poruncise ca el să fie exilat, iar porunca trebuia pusă în fapt în zori. Temându-se pentru viitorul lui, hotărâse să vină la mine și să-mi dea sprijinul, cu nădejdea că își va păstra locul.

— De ce te-a exilat? Ce ai făcut? l-am întrebat.

— Doamnă Strălucitoare, nu am făcut nimic rău, s-a jeluît dregătorul. Mi-am făcut doar datoria, am scris scrisoarea de renegare a moștenitorului, cum a poruncit împăratul. Cînstitul Regent trebuie c-o fi aflat și s-a înfuriat. Era furios pe mine dinainte, pentru

că v-am ajutat la bibliotecă, iar acum, că am scris decretul moștenitorului, a spus că asta este trădare.

Mereu îmi dădeam seama dacă cineva mințea ca să tragă vreun folos sau dacă spunea adevărul, din deznădejde. El spunea adevărul.

— Înțeleg, a zis Pheasant. Nu vei fi exilat.

Dregătorul Li Yifu și-a șters fruntea, ușurat.

— Sunt foarte recunoscător pentru bunătatea voastră, *Maiestatea Voastră*. Dar asta nu e tot, *Maiestatea Voastră*. Am venit să mai aduc o vorbă.

— Ce vorbă?

— Când am primit din greșală vestea exilului meu, am auzit niște scribi șușotind. Regentul a hotărât când va ataca palatul.

Am tresărit, iar Pheasant a tras aer în piept.

— Când?

— Azi. Înainte de ivirea zorilor, *Maiestatea Voastră*.

Inima mi s-a oprit. Mai erau doar câteva ore până în zori.

— Ești încredințat, dregătorule Li?

— Foarte, Doamnă Strălucitoare. I-a îndemnat pe oamenii de rând să se adune în fața palatului și și-a strâns armata.

— Gărzile din legiunile Păsărilor de Aur pot avea grijă de oamenii unchiului meu, dar oamenii de rând...

Pheasant s-a ridicat.

— Trebuie să merg la turnul de pază, acum. Nu va fi nicio vărsare de sânge în noaptea asta.

— Vin cu tine, m-am ridicat și eu.

— Tu rămâi aici.

S-a grăbit spre ușa sălii.

— Pheasant! Așteaptă!

L-am urmat. Tocmai ajunsese la ușă, când aceasta s-a deschis. S-a oprit brusc, înlemnit. Am făcut câțiva pași iuți și am ajuns lângă el. O privire în curtea slab luminată și am simțit că mi se oprește

inima în loc. Oamenii năvăleau prin intrarea în clădire, dând din mâini și strigând. Într-o clipă, curtea goală s-a umplut de umbre. Erau oamenii Regentului? Pheasant s-a încordat lângă mine și și-a întins brațele, împingându-mă la spate, să mă apere. Dar deja le văzusem fețele, în lumina slabă. Erau dregători și scribi care lucrau noaptea, eunuci și gărzi de la palat. Unii plângeau, alții strigau, iar alții alergau spre noi.

— Regentul a atacat!

— Cerul să ne ajute!

— Nu avem arme! Gărzile nu au arme!

— Lăsați-ne să ieșim, Maiestatea Voastră! Lăsați-ne, până nu e prea târziu!

Lași! Încă nici nu pătrunseseră în palat, iar ei voiau să fugă! Dar trebuia să îi potolim.

— Opriți-i, le-am poruncit gărzilor care se grăbiseră să se pună în fața mea și a lui Pheasant, să ne apere de mulțime.

Uram să fiu înconjurată de gloate. Erau primejdioase. Puteau să te calce în picioare cu puterea nestăvilă a neștiinței lor. Și trebuia să mă încredințez că nimeni nu se putea apropia de Pheasant, să îl rănească.

— Stați acolo! a strigat unul dintre gardieni și a împins mulțimea de pe coridor.

Totuși, valurile de oameni s-au îmbulzit spre noi. Unii s-au cățarat pe pervazurile ferestrelor și s-au apropiat.

— Maiestatea Voastră! Ajutați-ne!

— Deschideți porțile, Maiestatea Voastră! Deschideți porțile și lăsați-ne să părăsim palatul. Înainte să fie prea târziu.

— Am o mamă bătrână și o familie de care trebuie să am grijă! Am pus o mână pe brațul lui Pheasant.

— Ce o să faci, Pheasant?

Îmi tremurau mâinile, dar am încercat să rămân liniștită.

— Trebuie să am grijă de răsculații din fața porților palatului.

Și-a strâns pumnii, iar ochii lui, chiar dacă erau încetoșiți și obosiți, păreau mai hotărâți ca niciodată. Dintr-odată, nu mi s-a părut un plan atât de bun. Aveau să fie multe săgeți răslețe, pumnale ascunse...

— Poate...

A răsunat un gong. Era doar un paznic de noapte care bătea ora, dar un fior a trecut prin mulțime, iar oamenii au început să țipe.

— Dregători! a strigat Pheasant, ridicându-și vocea peste tumult. Vă voi apăra, dar trebuie să rămâneți cu toții în palat... Dregători! Pentru binele vostru...

S-a împins spre mulțime, croindu-și drum. L-am apucat de mână.

— Nu te poți duce la turnul de pază acum, Pheasant. E prea primejdios.

— Nici nu-l pot lăsa pe unchiul meu să izbândească, Mei.

Le-a făcut semn gărzilor să-i croiască drum printre dregători și a înaintat repede prin mulțime. Mergea atât de repede, încât căciula lui lăsa umbre pe fețele dregătorilor, ca o mierlă.

— Nu voi îngădui să moară nimeni în noaptea asta.

— Nu. Stai! Așteaptă-l pe General.

Mi-am ridicat fusta și am alergat după el.

— Așteaptă-mă!

— Du-te înapoi, Mei, a strigat Pheasant, în timp ce ieșea din clădire.

L-am pierdut din ochi și, până să ajung la el, le-a dat porunci unor gărzi din Păsările de Aur, care se adunaseră în fața lui. Armurile zăngăneau și multe umbre se grăbeau spre noi. Gărzile Păsărilor de Aur erau gata să apere palatul.

A luat un arc de la un gardian.

— Voi prelua comanda de la tine, căpitane Pei. Nu. Nu scoateți săgețile! Nu trageți în norod până când nu vă dau eu ordin. Mă auziți? Toți? Mă auziți?

— Dar, Maiestatea Voastră..., s-a împotrivit căpitanul.

Nu îi vedeam fața în beznă, doar chelia lucind albă în strălucirea săblilor.

— Este o poruncă! O poruncă! Acum, urmați-mă spre turnul de pază. Toți! Căpitani! Aveți toți oamenii pe poziții? Bun! Acum, să mergem. Ce mai așteptați? Generale! Aici erai!

— Maiestatea Voastră, m-am întors cât de repede am putut...

Pelerina stacojie plutea pe drum, în fața mea. În spatele lui s-au ivit mai multe gărzi. Am alergat să îl salut.

— Ai găsit-o, Generale?

S-a rotit, ca să se oprească în fața mea.

— Doamnă Strălucitoare. I-am urmărit pe oamenii care citeau înștiințarea, așa cum ne-ai spus. Doi erau iscoadele ei. I-am găsit cuibul, dar plecase deja.

— Plecase? Cum?

A scuturat din cap.

— Cineva îi spusese, înainte de sosirea noastră.

Mi-am mușcat buzele de ciudă.

— Unde e acum?

— Nu știm. Poate fi oriunde. Chiar și în palat.

Cum să îndrăznească să se întoarcă în palat! Dar, dacă era aici, o voi găsi și o voi prinde chiar eu.

— Maiestatea Voastră, Generalul s-a dus spre Pheasant, care urca în caleașcă, am auzit că răsculații au scăpat frâiele, la poarta din față. Preiau eu, de aici.

— Nu. Mă îngrijesc eu de ei. Iar tu vei lua toți oamenii de care ai nevoie și vei avea grijă de Doamna Strălucitoare, cum am vorbit mai devreme. Amintește-ți. E o poruncă.

— Maiestatea Voastră, dacă porțile din față cad...

— Nu se va întâmpla! Voi avea grijă. Îmi voi conduce oamenii. Trebuie să ai încredere în mine, Generale!

— Maiestatea Voastră...

Nu puteam să îl las pe Pheasant să înfrunte primejdia. L-am dat la o parte pe General și m-am grăbit spre caleașca lui Pheasant.

— Vin cu tine.

— Nu poți, Mei.

Pheasant a scuturat din cap.

— Trebuie să ai grijă de Hong.

M-am oprit. Hong. Hong al meu. Uitasem de el. M-am întors și am alergat înapoi în curte.

— Pheasant. Te-ajung din urmă îndată.

Caleașca lui a pornit și s-a făcut nevăzută în noapte.

— Doamnă Strălucitoare! a strigat Generalul în spatele meu. Trebuie să rămâneți cu mine!

— Mă întorc îndată!

Am alergat în curtea bibliotecii. Curtea imensă parcă era o oală în clocot, doldora de trosnete și mormăieli, în timp ce dregătorii înfricoșați alergau înapoi și încolo. Erau foarte mulți oameni, capetele lor întunecate ridicându-se și plecându-se, în timp ce dădeau din mâini. Am căutat, chinându-mă să văd în lumina slabă. Nu le-am zărit pe slujnicele mele în mulțime.

— Chunlu! Xiayu!

Nu mi-a răspuns nimeni. Glasul îmi era acoperit în tumultul de zgomote.

— Hong! Unde ești? Hong?

Cu mâinile tremurând, mi-am croit drum prin mulțime. Aveam o presimțire, în timp ce eram aruncată dintr-o parte în alta. Am jurat că atâta timp cât voi trăi nu voi mai intra într-o mulțime.

— Hong! Hong! Unde ești?

În preajma statuii leului stăteau trei dregători care tremurau. Hong al meu nu era acolo. În fața mea erau laolaltă încă vreo câțiva dregători, ștergându-și ochii, cu spinările plecate; pe lângă ei a trecut repede un bărbat cu chelie și cu urechi mari ca niște evantaie. Era căpitanul Pei. Ce făcea aici? Ar fi trebuit să plece cu Pheasant, cu o

dipă în urmă. Eram pe cale să îl strig, când un dregător cu haină liliachie s-a rostogolit spre mine, căciula lui aproape intrându-mi în ochi. M-am aplecat pe sub brațul lui și l-am împins cu o mână. Când m-am îndreptat, căpitanul dispăruse.

M-am întors, să îmi caut din nou fiul.

— Hong, unde ești?

Totuși, nu îl vedeam nici pe el, nici pe vreuna dintre slujnicele mele. Sudoarea mi se scurgea pe frunte. Unde era copilul meu? Niște mâini puternice mi-au prins brațul prin beznă și, înainte să pot striga, înainte să pot lovi cu picioarele, am zărit cu colțul ochiului un cap chelios, o țesătură neplăcută mi-a acoperit gura și ceva tare și greu m-a lovit în cap.

Totul s-a întunecat.

Durere. Peste tot. În brațe, în picioare, în cap și în stomac. Dar eram în viață și eram recunoscătoare pentru asta, iar durerea, zvâcnirile neîntrerupte erau o aducere-aminte. Mi-au reamintit de Oriole, de atacul apropiat al Regentului, de pricina pentru care eram răpită și de ce trebuia să fac mai departe.

Dar nu mă așteptasem la întuneric. Nu vedeam nimic. Nu îl vedeam nici pe Hong. Nădăjduiam din tot sufletul că era ferit de rele, cu slujitoarele mele.

Unde eram?

M-am chinuit să mă ridic în fund, dar am căzut pe o parte. Eram legată strâns, cu mâinile la spate. Îmi pierdusem pelerina, iar părul îmi cădea pe lângă urechi. În gură aveam o cârpă murdară. Am scuturat capul, chinuindu-mă să scap de ea, dar n-am izbutit să o scuip. În depărtare, se auzeau bubuituri, țipete și scrâșnetele fierului lovindu-se de fier. Atacul Regentului. Mi s-a strâns inima. Nădăjduiam ca gărzile Păsărilor de Aur să învingă, ca Pheasant să fie la adăpost. Mai hotărâtă ca niciodată, m-am împins în sus, m-am îndreptat și am privit cu băgare de seamă în jur.

Umbre înalte stăteau în fața mea. În spatele lor era o perdea de cer întunecat. Vântul aducea mirosul aerului proaspăt amestecat cu pământ, rășină și duhoarea puternică, puturoasă a ceva putred. Eram undeva în pădure.

Din spatele meu s-au auzit murmure și foșnete slabe. M-am întors. La câțiva pași de mine licărea un foc, în apropierea căruia erau câteva siluete întunecate. Cu capetele legănându-se, ridicau niște bastoane cu lame drepte – lopeți – și loveau pământul cu ele. Era prea întuneric ca să le văd fețele, dar mi-am dat seama cine ar putea fi și pe cine slujeau.

Deodată, furia mi-a urcat din stomac. Ucigașa aceea! Scăpase din mâinile Generalului și pusese mâna pe mine. M-am zbătut din nou, încercând să-mi dezleg brațele și să scuip cârpa din gură.

— Aduceți-o aici! a strigat un glas, un glas pe care nu puteam să-l uit.

Mi-am întors capul spre ea. Uite-o! În apropierea focului s-a ivit o matahală într-o rochie aurie. Coroana phoenix îi stătea pe cap ca un vultur. Am răsuflat adânc. Câteva perechi de mâini m-au prins de umeri și, înainte să mă pot împotrivi, eram târâtă pe pământul tare. În cele din urmă, am ajuns la foc, unde se adunaseră vreo zece ființe înalte. S-au întors spre mine. Unele și-au încrucișat brațele pe piept, unele își țineau armele de la brâu, iar altele se sprijineau în lopeți, privindu-mă. Erau gărzile Păsărilor de Aur ticăloșite, mi-am dat seama, pentru că toți purtau aceleași cizme din piele stacojie.

— Trădători! am strigat, dar vocea mea era înăbușită de cârpa din gură.

Un bărbat m-a lovit. Era chel, iar urechile îi ieșeau în afară ca două evantaie rotunde. Era căpitanul Pei. El mă răpise. Am simțit durerea prin oase, iar genunchii mi s-au îndoit. Dar nu puteam să stau în genunchi sau întinsă, ca Împărăteasa să dea în mine. Pe coate, m-am târât înapoi, încetul cu încetul; în toată acea vreme,

am ținut-o cu privirea pe femeia care îmi omorâse fiica. Dacă aş fi avut mâinile libere...

Împărăteasa a venit spre mine, umbra ei acoperindu-mă precum o mantie grea. Avea fața albă și dreaptă ca o lespede de mormânt.

— Lăsați-o să vorbească.

Căpitanul trădător s-a întins și mi-a smuls cărpa din gură.

— Ucigașo! am scuipat. Ucigașo! Trebuie să mori de o mie de ori! Dar gura îmi era amorțită, iar vorbele îngălate.

— Am auzit că mă cauți, târfă, a zis împărăteasa, focul luminându-i ochii pociți, apropiați. Iată-mă. Ce o să faci? Mă gândesc că nu la asta visai, dar ți-am dat de veste, târfă, că ești un nimic. Nu însemni nimic pentru mine, iar acum a venit ziua. Tu, fiul tău și toate slujnicele tale veți muri.

Am încercat să mă ridic și aş fi sfâșiat-o cu mâinile goale, dacă nu mi-ar fi fost legate la spate. Dar trebuia să moară așa cum voiam eu. Așa că mi-am lăsat capul în jos și m-am aruncat spre ea. Dar cineva m-a prins din spate și m-a împins într-o parte. N-am izbutit să o ating. Am țipat de ciudă. Împărăteasa a râs cu glas ascutit, dezgustător.

— Țipă, țipă, târfă. Nu te va auzi nimeni. Nu va veni nimeni să te scape. Vezi groapa asta?

M-a apucat de păr și m-a împins în jos, silindu-mă să mă uit în groapă. Era largă, rotundă și întunecată.

— Cândva, erau șerpi în ea. Ce păcat că nu mai sunt aici. Dar chiar și așa te voi ucide, îți voi da foc și te voi îngropa aici și nimeni nu va afla vreodată.

M-am împins înapoi, departe de groapă și mi-am pus în glas toată ura și tot disprețul.

— Nu fi chiar încredințată, ucigașo. Nu vei izbuti. Pădurea știe, Cerul știe, toată lumea știe.

Vocea mea era răgușită și, chiar dacă știam că nu trebuia să spun prea multe, nu mă puteam înfrâna. Nu înduram să o văd triumfătoare.

— Nu vei izbuti, ucigașo. Generalul va veni. Se prea poate să fie deja pe drum, cu armata lui. Și Pheasant va veni. Nu vei izbuti.

A împins o torță spre obrazul meu, flacăra ei pârlindu-mi părul.

— Crezi că sunt proastă, târfă? De unde să știe Generalul că ești aici? Și Pheasant? Mă îndoiesc că mai e în viață. Neîndoielnic, Regentul i-a tăiat capul, cu ceasuri în urmă.

Regentul intrase în palat? Pheasant era mort? Un fior rece mi-a trecut pe șira spinării, iar inima mi-a tresărit de frică. Dar am înghițit. Am scuipat-o.

— Nu te cred. Ești o mincinoasă și o ucigașă. Ești o diavoliță. Ești o fiară dezgustătoare, nebună și stearpă!

M-a lovit, iar capul mi s-a izbit de pământ. Am simțit în obraz o înțepătură puternică, o durere ascuțită m-a străpuns de la încheieturile legate la spate și mi-am simțit gâtul de parcă era pe cale să se frângă. Împărăteasa striga ceva. M-am chinuit să aud. Nimic. Am clipit, încercând să stau dreaptă, în timp ce îmi țiuiau urechile.

— Cine zice că sunt stearpă? Nu sunt stearpă! Tu, tu ești mincinoasa! Tu ești bârfitoarea. M-ai nenorocit!

M-a apucat de haină și și-a împins fața dreaptă aproape de a mea, stropindu-mă cu scuipat în timp ce-mi vorbea.

— Știi ce am răbdat în toți anii ăștia? Știi cum am suferit? Am fost soția lui timp de nouă ani, nouă ani lungi, iar el s-a culcat cu mine o singură dată, în noaptea nunții. Și tu spui că sunt stearpă? Nu sunt stearpă. Nu sunt stearpă!

M-a aruncat înapoi pe jos, dar am fost atât de mirată de ce spusese, că nu am simțit durerea. Nu era stearpă? Pheasant se culcase cu ea doar o dată? Era de tot râsul. Am scuturat din cap, râzând. Am hohotit atât de tare, încât a trebuit să mă opresc, să-mi trag suflarea.

— De ce râzi? De ce râzi, târfă?

— Vrei să cred asta? O dată? Doar o dată?

Mereu mințea.

— Ce s-a întâmplat în nopțile acelea cu Lună plină, când te chema la el? Ce s-a întâmplat cu nopțile de dinainte de-a ajunge împărat? Iar tu spui că s-a culcat cu tine o singură dată?

Pieptul ei se ridica și se lăsa și vedeam un abur gros ieșindu-i din nasul borcănat.

— Nu știi nimic. Nu știi nimic! De unde să știi? Nu mă vrea. Mă urăște. Mă disprețuiește.

S-a întors dintr-odată, așa că nu-i mai vedeam decât gâtul gros, dezgolit.

— El bea, bea și iar bea, în vreme ce eu așteptam în pat, privind cum ard lumânările, privind Luna pe fereastră. Niciodată nu m-a chemat! El... nu m-a atins niciodată. L-am rugat cu cerul și pământul... m-am îmbrăcat cu hainele alea caraghioase din mătase! I-am pus o piatră neagră în vin, să îl fac să mă dorească. Am băut apă de ploaie, să se prindă rodul de mine. Am făcut tot ce mi-a spus unchiul să fac. El nu m-a vrut.

Mințea din nou. Trebuia să fie o minciună. Nimeni nu avea de unde să știe ce se întâmplase cu adevărat în iatacul lor, nimeni, mai puțin Pheasant, dar apoi mi-am amintit limpede că ea mă implorase o dată să îl las pe Pheasant să o dorească. Tocmai mă întorsesem din exil. Dar nu-mi mai păsa acum. Chiar dacă nu era stearpă, era o diavoliță pe de-a-ntregul.

M-am chinuit să mă ridic în picioare.

— Ah, am zis cu încântare, cine îl poate învinui? Ești dezgustătoare. Uită-te la tine. Ești hidoasă. Ești mai urâtă decât o broască râioasă. Nu ești femeie.

A venit spre mine, cu mâna ridicată, dar m-am îndreptat, gata să capăt încă o lovitură. Dar n-a mai venit. S-a clătinat și s-a prăbușit la pământ, cu o bufnitură puternică. Ținându-se de stomac, se legăna înainte și înapoi, scuturând din cap. Arăta atât de jalnic,

încât mi-a amintit de toate poveștile despre ea, despre cât de slabă era, despre cum suferea în camera ei. Dar nu avea să îmi fie milă de ea, nu după ce îmi sufocase copilul.

— Nu spune asta... Cum poți spune asta?

Vocea ei era tristă, slabă, atât de schimbată.

— E vina ta. Este. Mi l-ai furat. Mi-ai furat fericirea. Tu... tu ești femeia căzută. Ai fost concubina tatălui său. Mi l-ai luat încă de dinainte să se însoare cu mine. Dacă nu erai tu, m-ar fi iubit, m-ar fi dorit și nu aș fi avut parte de o asemenea rușine. Ce am făcut? Nimic. Nu am greșit cu nimic. Sunt soția lui!

— Așa, ești soția lui. Dar ești nebună. Pheasant nu va iubi niciodată o femeie ca tine. Niciodată nu va iubi un diavol pocit de femeie, așa cum ești tu.

S-a întors spre mine, cu mâinile strânse, dar îi tremurau și avea lacrimi în ochi. M-am oprit. Pentru o clipă, n-am știut ce să mai zic. Dar ochii ei, ochii aceia mici, apropiați mi-au amintit de ceea ce îi făcuse dragului meu animal și iubit prieten și mi-am dorit să spun cuvintele acelea din nou și din nou, să îi străpung inima de o mie de ori.

— Ai sufocat un copil. Un copil de șase luni! Pheasant n-ar putea iubi niciodată o femeie fără inimă, ca tine. Nimeni nu te va iubi. Nimeni. Nimeni!

— Nu, nu. Nu poți spune asta... te rog, nu spune asta...

A scuturat din cap, acoperindu-și urechile, iar apoi, de parcă și-ar fi amintit brusc ceva, a sărit în sus țipând:

— Nu îmi vei vorbi așa. Nu îmi vei vorbi așa!

Am ridicat bărbia.

— Nu îmi vei porunci. Nu poți să îmi poruncești tu, ucigașo!

— O să te omor. O să te omor!

S-a întors, a luat un pumnal de la bărbatul de lângă ea și s-a aruncat spre mine. S-a mișcat atât de repede, că n-am avut timp să mă feresc. Un fulger luminos a strălucit în văzduh, apoi mi s-a înfipt

în piept. La început, nu am simțit durere, iar puterea trupului ei zdrăvăn m-a împins în spate. M-am clătinat, cu pumnalul în mine. Mă înjunghiasse în partea de sus a pieptului, aproape de umăr, fără să îmi nimerească inima. Lama rece a străpuns carnea, mi-a tăiat venele și am simțit o durere îngrozitoare prin tot trupul. Deodată, parcă îl nășteam din nou pe Hong. Eram rănită, sângeram, iar cu mâinile legate la spate nu puteam opri sângele. Mă holbam la pumnal, iar pe lângă el țâșnea sângele negru, cu o iuțală dezgustătoare. M-am înfiorat. Îmi era frig și mă lua amețeala. Dar mi-am ridicat capul spre ucigașa de copii.

— Vezi? Nu poți nici măcar să mă omori. Poți omorî doar un copil. Un copil! Nici măcar nu putea să meargă sau să vorbească!

Împărăteasa și-a strâns din nou pumnii. Capul ei se pleca și se ridica, în timp ce răsufla.

— N-am vrut.

— Dar ai omorât-o. Pe fiica mea! Ce-ți făcuse? Ce a făcut? Ești o mincinoasă și o fiară!

A îndreptat degetul spre mine.

— Tu m-ai făcut să o omor! Tu!

Gâfâia, iar coroana phoenix s-a clătinat, aripile desfăcându-se de parcă era gata să-și ia zborul.

— Am vrut să te sufoc pe tine, dar am văzut-o pe ea, lovea cu picioarele în pat. Am ridicat-o. Am ținut-o în brațe, mogâldeța aia rozalie. Niciodată nu m-am gândit că un prunc arată așa. Niciodată nu m-am gândit să îi fac rău. Era atât de mică, de moale, de frumoșică. Mirosea a lapte. Parcă era un vis. Mi-am dorit-o. Mi-am dorit să o iubesc, iar ea s-a uitat la mine.

Împărăteasa și-a lăsat privirea în jos, ținându-și brațele de parcă o ținea în cle pe Oriole a mea, iar vocea îi era ciudat de blândă și m-a trecut un fior pe șira spinării. Pentru o clipă, nu i-am mai auzit glasul. M-am simțit slăbită și am alunecat pe pământ. Dar am scuturat din cap. Trebuia să mă adun.

— A dat din picioare, plescăind din buze. Nu avea dinți, doar gingii rozalii, goale. Iar ochii aceia negri, oh, ochii aceia atât de negri și atât de frumoși. N-am știut ce să fac. I-am atins obrații. Foarte moi și catifelați. Era desăvârșită, desăvârșită. Mi-am dorit să o fi făcut eu. Mi-am dorit să fi fost a mea. Mi-am dorit să o pot lua și să o pot păstra pentru totdeauna.

Așa a și făcut. A luat-o de lângă mine. Cu lacrimi pe față, am închis ochii și, în gând, am văzut clipa aceea, copila mea cea frumoasă și plină de viață, zâmbindu-i fără dinți fiarei aceleia, fără să știe că mâinile care o țineau îi vor lua viața. De ce nu am fost acolo? De ce nu am apărat-o?

Nu mai voiam să aud nimic. Nu voiam să îmi împart copilul, nici măcar amintirea lui, cu dușmana mea.

— Și-a întors capul înapoi și încolo, iar mâna ei mică a încercat să prindă ceva. Cred că îmi căuta sânii. Am lăsat-o. Nu m-a supărat. Vezi cât de bună am fost cu copilul tău? Am fost bună! Am fost ca o mamă. Am legănat-o, de parcă era a mea. Sunt o mamă înăscută!

— Nu, nu.

Am scuturat din cap, dar mișcarea a împins lama înfiptă în pieptul meu și am simțit că-mi pătrunde mai adânc în carne. Am tresărit.

— Nu. Nu ești demnă de asta. Niciodată nu vei fi mamă. Ești o fiară, o fiară care ucide copii.

— Nu e drept. Nu e drept! Cerul nu mi-a dăruit niciunul, iar ție ți-a dat doi! Ce am făcut să atrag mânia Cerului?

S-a aruncat spre mine.

— Eu! Impărăteasa! Soția împăratului! Sunt nobilă și pioasă! Dar nouă ani! Nu s-a culcat cu mine, iar tu, concubina tatălui său, ai luat tot ce era al meu. Ai dat naștere unui purceluș, apoi altuia! Blestemată să fii. Blestemați să fie copiii tăi. Blestemate fie Cerurile! Pentru că ești oarbă. Ești nerușinată. Ai pântec de târfă!

Vocea ei era ascuțită, îmi străpungea oasele și voiam să ridic capul și să strig, dar tremuram, iar dinții îmi clănțăneau, buzele îmi tremurau și ele. Iar lumea se învârtea și totul părea mai întunecat. Foarte frig...

— Așadar, știi ce am făcut, târfă?

Vocea ei m-a străpuns din nou.

— Am ținut-o mai departe pe mogâldeța aia. Am ținut-o strâns. Am ținut-o la piept, pe când plângea, cu fața mică boțită și cu picioarele lovindu-mă în braț. Am ținut-o până s-a oprit.

Suferință, ură, deznădejde, toate m-au învăluit. În cele din urmă, auzisem ce voiam să aud, dar era o cruzime. Cu vocea ei pițigăiată, cu vorbele ei pline de ură, îmi omorâse copilul de două ori. Aș fi vrut să mă pot ridica să o lovesc. Aș fi vrut să îi scot ochii și să o strâng de gât cu mâinile mele.

— Cum ai putut? Cum ai putut...

— Tu m-ai silit să o fac și te urăsc pentru asta. Te urăsc, îl urăsc pe Pheasant, îl urăsc pe copilul tău și pe voi toți! Toți sunteți pruncii răului, șobolani crescuți într-un pântec diavolesc. Care nevinovăție, ce copil?! Ar fi crescut exact ca tine, o târfă, i-ar fi vrăjit pe soții altora și le-ar fi otrăvit nevestele. Ar fi făcut și mai mulți copii nenorociți și toți ar fi fost ca ea. Mogâldețele ălea! Atât de frumoși, spun oamenii. Dar e o minciună. O minciună! Micuții ăia își ascund dinții ascuțiți și nevăzuți. Apoi cresc, mușcă, rod din bunăta-tea ta și scui-pă vorbe pline de venin; îți scurmă prin suflet, îți sug dulceața inimii, îți mănâncă și carnea, și oasele. Fețele acelea mici se schimbă, glasurile acelea plăcute se schimbă și zâmbetele acelea plăcute se schimbă! Îmbracă haina diavolului și șușotesc, uneltesc pe la spatele tău, îți fac rău, te rod. Toți trebuie să moară. Să moară!

— Ajunge.

Mă simțeam obosită și nu mai puteam să îmi țin capul drept. Aveam o baltă de sânge în poală, sângele îmi curgea pe coapse, iar pământul era lipicios și alunecos. Trebuia să mă rezem de ceva, de trunchiul unui copac, sau să mă întind. Eram pe cale să leșin.

— Ajunge...

— Nu o să m-ascund. Da, am sufocat-o. M-ai auzit! Ce o să faci? Uită-te la tine. O să sângerezi până o să mori și te voi îngropa aici și vei duce asta cu tine în mormânt, să îți întâlnești fiica.

— Nu. Nu încă, am zis. Pentru că ți-am ascultat mărturisirea și au auzit-o și alții.

— Cine, care alții?

— Nu vezi?

Am făcut semn spre pădurea întunecată.

— Te-au auzit pădurea, vântul, copacii și oamenii din spatele lor. Toți te-au auzit. Toți ți-au ascultat mărturisirea.

S-a întors brusc spre întuneric și, pentru o clipă, a înlemnit.

— Care oameni? Nu e nimeni aici.

Gărzile trădătoare care stăteau lângă groapă s-au fosit. Încruntați, s-au uitat și ei spre pădure.

Venise clipa.

— Generale Li? am strigat, adunându-mi toată puterea. Poți ieși acum.

Dar glasul meu nu era atât de puternic și s-a risipit iute în văzduh. Totuși, bărbații de lângă mine au tresărit.

— Cum? Generalul?

— Generalul Li e aici?

— Nu o credeți! a strigat împărăteasa. Nu e nimeni aici. Nu o ascultați.

— Credeai că glumesc? Nu mă crezi? Ți-am spus mai devreme că sunt aici, nu? am zis și am strigat cât am putut. Poți ieși acum, Generale Li.

Așa ne fusese înțelegerea. El trebuia să îmi urmeze porunca. Trebuia să se miște doar la semnul meu, în această noapte foarte însemnată, așa cum vorbisem în biblioteca lui Pheasant. Dar noaptea a rămas tăcută, copacii neclintiți. Generalul ar fi trebuit să îmi răspundă

până acum, iar gărzile lui ar fi trebuit să iasă din pădure. Dar nu vedeam nicio umbră mișcătoare sau vreo săgeată şuierând.

Mă trădase Generalul? Gura îmi era uscată. Mi-a apărut în minte o nălucă. Părul ei încâlcit, fără un ochi, pete de sânge pe față. Jewel. Ce ciudat era să mi-o amintesc în momentul acela. Eram la fel, zisese ea, femei cu vise, femei ispitite de Palatul Lunii.

Și iată! Un foșnet puternic s-a auzit în apropiere de mine și vocea Generalului, puternică și plăcută, a umplut pădurea.

— Împărăteasă Wang! Sunt aici. Ți-am auzit mărturisirea. Ai omorât-o pe micuța prințesă! Vei fi pedepsită. Las-o în pace pe Doamna Strălucitoare. Nu-i face nimic. Toți cei de aici, ascultați! Dați-vă înapoi douăzeci de pași sau jur că vă voi trage capetele în țeapă!

Ce glas curajos și liniștitor. Nu era de mirare că dușmanii lui fugeau de frică, pe câmpul de bătălie. Generalul și armata lui, cu săbiile și cu platoșele aurii strălucind în lumina torțelor, au alergat spre mine, răspândiți ca o semilună. Împărăteasa s-a răsucit, iar coroana phoenix i-a căzut pe jos.

— Ce este asta? Ce este asta?

Bărbații de lângă groapă au sărit să-și ia armele, în vreme ce Generalul a dat drumul unui strigăt de-ți îngheța sângele-n vene. O lumină argintie a sclipit în văzduh și un bărbat din apropierea mea s-a prăbușit. Am vrut să zâmbesc, dar n-am putut, pentru că fiecare mișcare, chiar și a feței mele, părea să adâncească lama care îmi străpungea pieptul.

— Ți-am spus, nu-i așa? Generalul și armata lui sunt aici. Două sute de oameni. V-au înconjurat, în timp ce tu îți scuipai veninul și te auzeau toți.

Mărturisirea ei. Adevărul pe care mi-l dorisem atât de mult.

— Cum ne-a găsit? Cum? Târfă?

N-am mai putut să-i răspund. Eram foarte obosită, îmi doream să dorm.

— Spune-mi, târfă. O să-mi spui!

A luat o sabie de la un gardian de lângă ea și s-a aruncat spre mine, ridicând-o deasupra capului.

— Cum ne-a găsit?

Nu puteam să vorbesc. De unde stăteam, arăta ca un uriaș apucat de streche. Fără îndoială, mă va omorî, iar Generalul se lupta cu bărbații de pe cealaltă parte a gropii. Era prea departe ca să mă scape.

— Oprește-te, împărăteasă Wang! s-a auzit vocea cunoscută a lui Apricot. Nu-i face rău Doamnei Strălucitoare!

— Tu.

Împărăteasa s-a răsucit.

— *Jianren, jianren!*

Femeie nenorocită.

— Tu! Tu mi-ai spus unde era! Tu m-ai condus la ea! M-ai trădat!

Împărăteasa s-a întors dinspre mine și s-a aruncat spre trupul subțire al lui Apricot.

— Fugi! am dat să o îndemn pe Apricot, dar era prea târziu.

Împărăteasa a ridicat brațul, pumnalul i-a sclipit în mână, iar Apricot a înghețat, aruncând o umbră lungă peste groapă, apoi s-a prăbușit. Am zvâcnit.

— Apricot!

La câțiva pași de ea, Generalul s-a rotit, în sfârșit, și a apucat brațul împărătesei. A strigat, iar oamenii lui l-au înconjurat, să o ia pe femeia aceea.

— Apricot!

Cu toată puterea pe care am mai izbutit să o adun, m-am târât spre ea.

— Oh, Apricot!

Și-a întors fața spre mine.

— Doamnă Strălucitoare... am făcut ce mi-ați spus.

Îi curgea sânge din gură.

— Ai făcut. Ai făcut. Îți sunt recunoscătoare. Își sunt recunoscătoare, Apricot. Îți mulțumesc, fată bună, fată bună.

Trupul i-a fost cuprins de zvâcnete, buzele i s-au curbat într-un zâmbet, iar apoi a rămas nemișcată. Dacă aș fi avut mâinile libere, aș fi îmbrățișat-o. Dacă aș fi avut destulă vreme, i-aș fi spus că îmi părea rău că o bătusem.

— Sunteți teafără, Doamnă Strălucitoare? m-a întrebat Generalul, de lângă mine. V-am spus că e primejdios. Putea să vă omoare.

S-a încruntat văzând pumnalul din pieptul meu. Nu puteam să vorbesc. La urma urmelor, avea dreptate. Generalul le-a poruncit oamenilor lui să mă înconjoare.

— Tu, păzește-ne. Leag-o pe împărăteasă. Prinde-i pe trădători. Pe toți. Nimeni nu pleacă de aici.

A tăiat frânghiile care îmi legau mâinile. Mi-am întins degetele. Haina îmi era umedă și lipicioasă, din cauza sângelui, iar mâinile reci și amorțite.

— Acum rămâneți nemișcată. Dați-mi voie să vă ajut.

A sfâșiat o bucată din pelerina lui, și-a pus-o în poală și a prins pumnalul din pieptul meu.

— O să doară un pic.

Nu apucasem să spun ceva, când mi-a scos pumnalul din piept. Atunci am strigat, aproape leșinând.

— Credeam că nu o să vii. Dar ai venit. Ai venit. M-ai scăpat. De ce, Generale? Mereu m-ai privit de sus.

— Nu vă privesc de sus.

Mâinile lui s-au mișcat repede și mi-a legat bucata de pânză în jurul pieptului.

— Niciodată nu te-ai sinchisit nici măcar să vorbești cu mine. Ai zis că l-ai cunoscut pe tata...

— De aceea sunteți singura care poate ști asta.

Nu puteam să gândesc, de durere.

— Ce vrei să spui? Cine va mai ști? De ce ar avea însemnătate?

— Regentul nu e prost, Doamnă Strălucitoare.

Apoi mi-am dat seama. Generalul trebuia să se țină departe de mine. Dacă mi-ar fi arătat vreun semn de prietenie, ar fi atras atenția Regentului, iar acesta ar fi aflat despre legătura dintre General și tatăl meu și ar fi născocit povești pe seama noastră, povești care ne-ar fi pus laolaltă și ne-ar fi atras moartea.

— Înțeleg.

— Sunteți fiica tatălui dumneavoastră, îmi dau seama.

A strâns capetele pânzei și mi-a făcut un nod la umăr. Mă simțeam mult mai bine.

— Mulțumesc, Generale. Îți mulțumesc că m-ai scăpat. Acum, mergem să îl căutăm pe Pheasant? Unde e? E teafăr? Împărăteasa a zis...

— Bine-nțeles că e teafăr. E tot la turnul de pază. Am auzit că s-a dat o bătălie mai devreme, a zis Generalul, ridicându-se. Totuși, Împăratul le ține piept. E un bun arcaș. Mulți oameni au fost mirați. Am auzit că a tras în Regent, iar răsculații bat în retragere.

Pregătirea lui Pheasant la tir dăduse roade.

— Regentul e mort? am întrebat cu nădejde.

A scuturat din cap.

— O să aflăm.

— Du-mă la turnul de pază.

— După cum doriți, Doamnă Strălucitoare.

M-am uitat în jur. Câțiva dintre oamenii Generalului și gărzile trădătoare încă se luptau, iar două gărzi îi legau mâinile împărătesei la spate. Țipa, iar părul i se învolburase în jurul umerilor. Dar mi-am dat seama că pierduse bătălia.

M-am aplecat peste Apricot și mi-am lăsat mâna pe ochii ei, ca să îi închid. Ea era săgeata tainică și cea mai puternică pe care o trăsesem. Îi cerusem să mă trădeze și se dusesse la unchiul împărătesei, să îi spună unde eram, iar el îi povestise împărătesei, care l-a trimis pe căpitanul Pei să mă răpească. După ce m-a luat căpitanul,

Apricot ne-a urmărit, la fel și Generalul, care nu mă scăpase din ochi. În timp ce diavolul acela de femeie, încredințată de victorie, ne povestise de-a fir a păr despre nelegiuirea pe care o săvârșise și despre ura ei față de copii, habar n-avea că Generalul și gărzile lui, ascunși în apropiere, ascultau fiecare cuvânt.

Știam că, dacă îi prindeam copilul, nu va mărturisi și că singurul fel în care o puteam sili să spună adevărul era să mă prefac în mo-meală și să o las să ajungă la mine.

Asta învățasem de la maestrul Sun Tzu. Când țelul tău e prea mare, cea mai bună cale de a-ți păcăli dușmanul este să te prefaci rănit.

M-am împins în sus, să mă ridic. La câțiva pași de mine, Generalul îi legase pe căpitanul Pci, pe gărzile trădătoare și pe împărăteasă și era gata să îi scoată din pădure.

— Oprește-te, Generale. Pe ea dă-mi-o mie.

Am săltat spre ei.

— Doamnă Strălucitoare...

Am luat o sabie din apropierea gropii și am așezat-o la gâtul împărătesei. Trebuia să o omor. Îmi sufocase copilul și trebuia să îi iau viața, la schimb.

— Ea e a mea.

— Doamnă Strălucitoare, acum e prinsă...

Aveau să o ia și să o arunce în temniță. Dar ea nu merita asta. Merita să moară. Nu puteam să o las să-mi scape din mâini. Atâta timp cât era în viață, eu și copilul meu nu vom trăi în liniște. Trebuia să-i pun capăt vieții și să îngrop amenințarea.

— Nu. Ea a mea.

Am apăsat mai tare lama pe gâtul ei.

— Dă-i drumul.

Fața ei dreaptă era pătată cu noroi și sânge și arăta ca o bocitoare murdară, de la un loc de înmormântare blestemat.

— Omoară-mă cât poți sau te voi omorî eu, când voi avea prilejul!

— Taci!

Am înțepat-o. Aș fi putut să o termin cu o lovitură, dar am fost prea slabă; mâinile îmi erau reci și amorțite; la fel și picioarele. Pe gâtul ei alunecau picături de sânge. A țipat.

— Mei!

Din spatele meu s-a auzit vocea lui Pheasant, însoțită de un ropot de potcoave. M-am întors, iar el a descălecat în apropierea gropii și a alergat spre mine.

— Mulțumesc Cerului că ești teafără!

Mi s-a încălzit inima. Cu doar câteva ore mai devreme, mă temusem că nu îl voi mai vedea niciodată.

— Ați pierdut o mărturisire pe cinste, Maiestatea Voastră.

— Așa am auzit. Toată lumea vorbește despre asta. Cerule! A răsuflat adânc în clipa în care mi-a văzut pieptul oblojit.

— Ce s-a întâmplat? Uită-te la tine!

S-a uitat spre împărăteasa care țipa.

— Ea a făcut asta?

Am dat din cap.

— Dă-mi voie să te duc la doctori.

M-a prins de umeri.

— Ești palidă.

— A pierdut ceva sânge, a zis Generalul, de lângă mine.

— Vino. Generale, adu-i o targă. Și cheamă-i pe doctori.

— Stai, l-am oprit. De ce ești aici? Și palatul? Și armata Regentului? Am auzit că ai tras în el. L-ai omorât?

A scuturat din cap.

— L-am nimerit în umăr.

Am oftat. Bine înțeles, după toate cele ce se petrecuseră, Pheasant cruța încă viața unchiului său.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Pheasant a dat din cap.

— A fost o bătălie grea. Regentul a fost bine pregătit. Oamenii lui au atacat porțile din față cu săgeți și foc, iar unii s-au cățarat peste zid. Erau foarte mulți, Mei. A fost... greu. Gărzile Păsărilor de Aur au făcut tot ce au putut, încercând să ne apere din toate părțile, dar mulți căzuseră răniți. Aproape am crezut că vom pierde. Dar apoi l-am văzut pe unchiul călare, în apropiere de un cort de pe Strada Divină. Mi-am luat arcul și am tras.

Am oftat ușurată.

— După aceea, trădătorii și răsculații au dat înapoi, iar gărzile Păsărilor de Aur au prins prilejul și s-au regrupat. Au fost luptători curajoși și credincioși și am forțat retragerea cât de mult am putut. Dușmanul n-a izbutit să treacă de porți. Încă sunt în afara palatului și vor ști că nu mai trebuie să atace, când ne vom întoarce la turnul de pază.

Pheasant se arătase un conducător brav.

— Așadar, palatul e în afara primejdiei.

A dat din cap.

— Palatul e ferit. Și mai bine, acum, toți oamenii din palat știu că ești nevinovată, că împărăteasa ne-a sufocat copilul și că a dat vina pe tine. Crede-mă, multe gărzi vor lupta acum și mai bine, iar cele care au fost pălitate de unchiul meu, cine știe? S-ar putea să se răzgândească.

— Dar oamenii de rând care se strânseseră în afara palatului?

Pheasant a oftat.

— Mulți dintre ei au fost răniți, ce prostie să se alăture rășcoalei. Dar în curând toți vor afla adevărul.

— Ah.

Am dat din cap.

— Unchiul încă are soldații lui, dar nu cred că vor avea curajul să atace palatul. Singura întrebare e cât o să ne mai ia să îi înfrângem. Acum...

Mi-a atins mâna cu care țineam sabia.

— Ar trebui să îi dai drumul. De aici se va ocupa Generalul.

— Nu.

Împărăteasa a strigat.

— Nu am nevoie de mila ta, Li Zhi!

Pheasant s-a întors spre ea.

— Nu am nevoie de mila ta.

Gâfâia, iar pe gât îi picura sânge.

— Nu, nu, nu. Nu mila ta. Nu o vreau. Nu vreau mila ta! Ce mi-ai dat în nouă ani de căsnicie, Li Zhi? Nimic. Nici măcar nu te-ai uitat la mine.

— Doamnă Wang, a zis Pheasant, cu voce solemnă. Tu ai adus această nenorocire asupra palatului. Ai pus capăt multor vieți nevinovate și ai pus în primejdie și mai multe. Vei fi învinuită și judecată. Vei trage ponoasele.

A râs ascutit.

— Asta e tot ce poți spune? Învinuită, judecată? Cui îi pasă de asta? Ești din soiul cel mai rău, Li Zhi. Nu ești potrivit ca împărat sau ca bărbat! Știi de ce? M-ai făcut o femeie răutăcioasă. Eu sunt împărăteasa, iar ei mă numesc în taină capră stearpă. Mama mă muștră, unchiul îmi poartă pică, iar slujitoarele mele râd de mine. Vorbesc, dar vorbele mele se pierd în aer. Suflarea mi-e umbră! Ce am făcut să merit asta? Totul e din pricina ta! Tu mi-ai făcut asta!

Uimit, Pheasant și-a întors fața.

— Eu...

Am clipit. Spunea adevărul... că Pheasant se culcase cu ea o singură dată și că nu era stearpă. Oare era cu puțință? Eram de vină pentru nefericirea ei?

— Am fost fericită înainte să mă mărit cu tine. Nu eram ruptă din soare, dar eram virtuoaasă și cinstită, iar oamenii mă prețuiau. „Fiica lui Wang”, mă slăveau ei. M-am căsătorit cu tine, iar tu mi-ai dat doar răutate!

— Niciodată nu mi-am dorit să mă căsătoresc cu tine, a zis Pheasant încet.

— Nici eu nu am dorit să mă căsătoresc cu tine, Li Zhi. Și nu te voi ierta niciodată. Niciodată. Sau pe tine... — s-a întors și m-a scuipat — sau pe urmașii tăi. Așa că, acum, omoară-mă.

Dar de data aceasta nu am putut ridica sabia. În toți anii aceia sădisem pomul dragostei cu Pheasant și avusesem grijă unul de altul, cu hotărâre și credință, dar dragostea noastră furase lumina după care tânjeau alte femei. Nu asta avusesem de gând, dar, din păcate, aceea fusese ursita noastră.

„Nu uita, copila mea: caută să dobândești virtutea, nu răzbunarea”, mă sfătuisese Tripitaka, la înmormântarea lui Oriole a mea, dar răseseam de el. Dar acum înțelegeam ce încercase să-mi spună.

Trebuia să o iert, pentru că eu adusesem întunericul asupra ei; o preschimbasem într-o umbră. Iar Împărăteasa Wang, în ciuda duhului ei beteag și a sufletului ei sângeros, nu se născuse o fiară; ajunsese una. Ca multe femei nefericite dinaintea ei, ea era, pur și simplu, prada ursitei sale.

Am aruncat sabia.

— Ia-o, Generale!

— Nu mă omori? De ce? Omoară-mă, omoară-mă!

Era deznădăjduită.

— Nu, Împărăteasă Wang. Nu îți voi hotări eu soarta. Nu stă în mâinile mele.

M-am aplecat spre Pheasant și i-am luat mâna. Generalul a împins-o și, râzând, ea a ieșit din pădure împleticindu-se, torțele pălpâind în jurul ei și lăsând fum în urmă.

— Uite.

Pheasant a arătat în depărtare, unde se iviseră mai mulți slujitori și dregători în robe liliachii și roșii. Strigau spre noi, veseli.

— Maiestatea Voastră!

— Doamnă Strălucitoare!

Slujitorii și dregătorii s-au apropiat. Dregătorii Xu Jingzong și Li Yifu erau printre ei. Erau dregătorii lui Pheasant, dar toți veniseră să vadă ce se întâmplase cu mine.

— Am venit cât de repede am putut, a zis dregătorul Xu, gâfâind ușor. Știam eu! Știam că ea a făcut-o! Mi-aș fi dat capul, aș fi pus prinsoare că ea a fost. Bine-nțele că a făcut-o și că a dat vina pe Doamna Strălucitoare. Doamnă Strălucitoare? Sunteți... Slavă Cerului că sunteți bine!

Dregătorul Li, tot cu purtarea-i aleasă, s-a plecat adânc în fața mea.

— Cerul să ne binecuvânteze! Acum știm adevărul! Doar o diavoliță precum Împărăteasa Wang ar ucide un copil și ar da vina pe Doamna Strălucitoare.

Ceilalți dregători au încuviințat.

— Este cu adevărat curajos, Doamnă Strălucitoare, să vă puneți în primejdie și să o înfrunțați pe Împărăteasă.

Le-am făcut semn să înceteze. Nu aveam nevoie de firitiseli, dar am zâmbit, în semn de prețuire.

— Domnilor dregători, dacă nu mă înșel, cred că tuturor vi s-a poruncit să rămâneți în curtea bibliotecii.

— Palatul este în afara primejdiei acum, Doamnă Strălucitoare, a spus dregătorul Xu, încrezător și stăpân pe sine cum trebuia să fie orice dregător de rang înalt. Pe deasupra, mai e cineva pe care credem că abia așteptați să îl vedeți.

Hong? Îmi aduseseră copilul? Fusesem atât de îngrijorată pentru el. Pheasant mi-a strâns umărul.

— Uitați-l.

Dregătorii s-au dat la o parte. În spatele lor erau cele patru slujnice ale mele, iar în brațele lui Chunlu era scumpul meu fiu,

cuibărit la pieptul ei. Dormea dus. Dregătorul Xu mi-a explicat că în clipa în care aflate despre atacul apropiat al Regentului le trimisese pe slujnicele mele și pe Hong într-o tainică, ascunzându-i pe toți de mulțime. De aceea nu dădusem de ei.

— Mulțumesc.

Am mângâiat capul copilului meu. Părea foarte liniștit. Voiam să îl sărut și să îl țin în brațe. Dar n-am vrut să îl trezesc și nu aveam puterea să îl țin.

— Acum trebuie să te ducem la doctori, a zis Pheasant și mi-a întins mâna.

I-am luat-o și am pășit alături de el. Din când în când, mă împleticeam și simțeam pământul de parcă pluteam, dar nu aveam dureri mari. Când am ajuns la calul cu care venise Pheasant, slujitorii au adus o targă. Când eram pe cale să mă întind, am atins mâneca lui Pheasant.

— Uite.

S-a întors și mi-a urmat privirea. În fața mea se vedea soarele răsărind, razele lui aurii luminau marginea cerului și aruncau săgeți strălucitoare printre copaci, iar în scurtă vreme, locul unde stătusem a fost învăluit într-o lumină străvezie și mereu schimbătoare. Totul – frunzele, crengile și pământul – era iluminat. Totul scliffea. Iar Luna era încă acolo, tot strălucitoare, liniștită, ca o farfurie din argint goală, gata să primeasca daruri.

Când ne-am întors la palat, atacul răsculaților slăbise deja, iar când Generalul a condus gărzile Păsărilor de Aur, oamenii de rând au fugit, iar cei ai Regentului s-au retras la pavilionul lui. Tulburarea din fața porților palatului s-a domolit, iar în ziua următoare Pheasant a poruncit ca douăzeci de legiuni ale Gărzilor Păsărilor de Aur să înconjoare pavilionul. Mercenarii Regentului au blestemat și au tras cu săgeți dinăuntru zidurilor, iar Gărzile Păsărilor de Aur, fără să poată să pătrundă în clădire, au atacat pavilionul, tăindu-le

căile de-a face rost de merinde și nutreț. În scurt timp, fără mâncare destulă, Regentul a simțit gustul amar al trădării. Armata lui de mercenari s-a răsculat și l-a lăsat de unul singur, iar Generalul s-a folosit de prilej, a pătruns în pavilionul Regentului și l-a prins.

Totuși, Regentul o ținea una și bună că era nevinovat. Pasămite nu avea cunoștință de nelegiuirea Împărătesei și fusese păcălit de ea, la fel ca toți ceilalți. Cu glasul lui puternic și înfumurat, Regentul a spus că în toți acei ani avusese grijă de Pheasant și că-și dedicase întreaga viață imperiului. Tot ceea făcuse, spunea el, fusese din datorie pentru fostul împărat, căci Împăratul Taizong fusese cel care îl lăsase să apere împărăția și să o păstreze în bună rânduială și în liniște.

Dar, printr-o mișcare care a mirat pe toată lumea, dregătorul Li Yifu i-a dezvăluit lui Pheasant că fostul împărat nu scrisese un asemenea testament. Dregătorul a mărturisit că, în noaptea în care Împăratul Taizong murise, el lucra în biblioteca imperială și îl văzuse pe Regent strecurându-se în sala întunecată, unde scrisese testamentul și pusese pe el pecetea-dragon. Apoi, Regentul băgase sulul în mânecă și se întorsese în camera Împăratului, unde dăduse de veste că împăratul ar fi scris un testament în anul de dinainte.

Temându-se că Regentul îl va exila, așa cum făcuse cu alți dregători, tăcuse și ținuse taina pentru el. Dar acum spunea că oamenii aveau nevoie să afle adevărul. Mirat, Pheasant l-a întrebat pe Regent dacă era adevărat ce spunea dregătorul și, pentru prima dată în viața lui, Regentul și-a plecat capul, neștiind cum să răspundă. Pheasant era uimit. Mi-am dat seama că el nu bănuise niciodată că unchiul lui l-ar trăda și, cu toate că eu mereu fusesem încredințată că Regentul măsluise testamentul, nu izbutisem să o dovedesc.

Dar Pheasant, cel mai binevoitor conducător pe care îl văzusem, tot nu avea inima să îi taie capul Regentului. În schimb, l-a exilat departe la miazăzi, cu o simbrie potrivită unui dregător de gradul al nouălea. Ba chiar a adăugat în decret că șederea Regentului putea să înceteze dacă dovedea că se căiește.

Dar bătrânul era prea mândru ca să primească înfrângerea. În scurtă vreme, a sosit vorbă că se spânzurase într-un grajd, înainte să ajungă în Yangzhou.

Am fost dată în grija doctorilor de la palat, conduși de Meng Shen. Cât am stat la pat, dregătorul Xu Jingzong și-a ținut făgăduiala și a început judecarea împărătesei Wang, în Sala Zhengshi. Au luat parte mulți dregători, scribi, eunuci și toate gărzile, chiar și Generalul, care auzise mărturisirea Împărătesei, a fost chemat să dea mărturie. Cele trei Doamne au venit la judecată și au făcut și ele aidoma. Au povestit despre cruzimile pe care le-au îndurat sub Împărăteasă, în toți acei ani, și au spus că Doamna Imaculată, în starea ei pierdută, se înecase cu o bucată de cinabru și murise.

După ce au fost ascultate toate mărturiile lor, dregătorul Xu a găsit-o pe împărăteasă vinovată de omor. A spus că trebuia să-și piardă rangul de împărăteasă și să fie închisă pe viață, în același coteț unde o ținuse pe Doamna Imaculată, dar fără lupi.

Când am auzit sentința, mi-am amintit ce spusese maestrul Sun Tzu: „Când un om se poartă cu ceilalți cu bunăvoință, dreptate și cu cinste și își pune încrederea în ei, armata va fi unită în gând și toți vor fi bucuroși să-i slujească pe conducători.”

Împărăteasa își pierduse armata cu mult timp în urmă.

În scurt timp, împărăteasa Wang sau, mai degrabă, Doamna Wang a fost trimisă în coteț. Câteva zile mai târziu, câțiva eunuci care suferiseră din cauza purtărilor rele ale Împărătesei, au venit să o ia peste picior, iar ea s-a aruncat spre ei, dar a alunecat în nămol. S-a lovit cu capul de gard și i-a dat sângele. Rana i s-a înrăutățit, iar când am găsit-o bolborosea și avea fierbințeală mare. A murit, două luni mai târziu.

Cancelarul Chu Suiliang a murit și el peste câteva luni, încheindu-și viața nerușinată și fără măsură. În ziua aceea m-am bucurat, nădăjduind la o viață mai liniștită și mai pașnică.

Cât despre moștenitor, Zhong, nu l-am pedepsit și nici nu am căutat pricini să-l alung. La urma urmelor, el era doar jucăria altora și, fiind și atât de tânăr, nu înțelegea încă pe deplin însemnătatea faptelor sale. Pheasant a hotărât să îi lase rangul de moștenitor și i-a îngăduit să stea în Palatul de la Soare-Răsare. Nu m-am împotrivit. Atâta timp cât împărăteasa nu mai era, el nu avea cum să îmi facă vreun rău. Dar i-am înlocuit toți dascălii și întregul alai, punând în locul lor oameni cu care mă simțeam mai în largul meu. Aveam să fiu cu ochii pe el, iar dacă începea să facă nazuri, aveam să îl alung.

Nu am căutat pedepse nici pentru cei doi cumnați ai Regentului. Când m-am simțit îndeajuns de bine, i-am chemat și le-am spus că îi iert și că, dacă erau cu adevărat oameni deștepți, li se va da încă un prilej de a sluji împărăția.

Îi eram pentru totdeauna recunoscătoare dregătorului Xu Jingzong, pentru credința lui nesmintită în mine și pentru ceea ce făcuse pentru învinuirea împărătesei. I-am cerut lui Pheasant să îl ridice la rangul de Cancelar, înlocuindu-l pe gălăgiosul Chu Suiliang. La cererea mea, Pheasant i-a ridicat și pe alți dregători care mă ajutaseră.

Nu l-am uitat nici pe Tripitaka. Eram recunoscătoare pentru sfatul lui – „Virtutea iertării va face să rodească pomii tăi” – și am făcut daruri bogate către pagoda lui și către alte temple budiste, daruri pe care le-au folosit pentru minunate zugrăveli ale zidurilor, statui ale lui Buddha, vase din bronz cu teme budiste și multe picturi și poeme.

Darurile mele au fost urmate de un decret al lui Pheasant, în care se spunea că toate adăposturile religioase urmau să primească sprijin fără oprire din vistieria imperială. Mai mult, decretul adăuga că toate religiile, indiferent de credința lor, erau libere să își facă așezăminte în împărăția noastră, atâta timp cât dădeau de veste că i se vor supune. Cu această încurajare, în oraș s-au ridicat și mai multe temple. Au apărut și au primit încuviințare ramuri ale

budismului, precum budismul zen și budismul Nioutu. Preoți străini care propovăduiau credința în maniheism și nestorianism s-au adunat și ei în Chang'an. Într-o zi de vară, când mă plimbam pe străzile din Chang'an, mi-am aruncat privirea peste clădirile cu cupole ale altarelor maniheiste, streșinile curbate ale mănăstirilor taoiste și peste multele ziduri galbene ale templelor budiste.

M-am înzdrăvenit sub îngrijirea slujnicelor mele și a doctorilor. Când a venit vara, puteam să merg și chiar să râd, fără să mă strâmb sau să mă doară pieptul. Într-o seară caldă de vară, când palatul era în sărbătoare, cu felinare roșii, când mirosul plăcut al bujorilor și al trandafirilor plutea peste Curtea Interioară, când toți oamenii din palat, atât cei cu rang, cât și cei fără, își umpleau stomacurile cu pere proaspete, piersici și prăjituri de orez dulci și lipicioase, tăvălite prin zahăr, Pheasant a dat de veste, de față cu toți îndrăgiții mei dregători, că eu, Doamna Strălucitoare, voi fi soția lui principală. A spus că trebuia să facem o ceremonie legiuită la palat, pentru a-mi recunoaște noul rang – cel de împărăteasă.

S-au auzit bătăi puternice din palme, urmate de urale asurzitoare și de strigăte de bucurie. Cu pași apăsați, cu inima plină de bucurie, m-am dus în fața mesei lui Pheasant și am ingenuncheat, primind rangul.

Mai târziu, m-am dus singură în grădină și am urcat Podul lui Hope, ca să ajung la Oriole.

Piatra părea curată și lucioasă, strălucind în lumina soarelui. Aproape de ea, creștea iarbă proaspătă. M-am așezat și am mângâiat piatra care nu purta vreun nume. Pântecul meu umflat îmi atingeia iarăși coapsele. Eram grea din nou.

Dar venisem la Oriole a mea. Fiica mea. Cea care venise și plecase. Dar era iubită, mereu va fi. Îmi era dor de ea. Îmi era dor de mirosul ei de lapte. Îmi era dor de vocea ei găngurită. Îmi era dor

de ochii ei negri desăvârșiți, precum prunele strălucitoare, și de obraji ei durdulii. Îmi era dor să o simt lângă mine când dormea, cu brațele întinse deasupra capului. Voiam să ascult, să îmi amintesc sunetele scoase de ea și să simt bucuria privirii ei și strânsoarea ei când îmi prindea degetele.

Erau singurele amintiri cu care rămăsesem. Hainele ei fuseseră date, mirosul ei dispăruse, până și amintirea chipului ei, a zâmbetului ei se îndepărta în mintea mea. Am scos o păpușă pe care o aveam în buzunar și am așezat-o pe lespede. Păpușa avea ochi negri minunați și buze roșii ca ale fetei mele și, la fel ca fetea mea, arăta grozav, mică și gingașă. Stătea acolo tăcută, nemișcată, ca o închipuire, ca o jertfă.

M-am gândit la toate zilele de care Oriole a mea nu va avea parte: zile cu nori, zile cu soare, zile cu vânt cald, zile geroase. Și la anotimpurile care vor trece fără ea, la florile de primăvară care se vor deschide fără ea și la lumina caldă a soarelui, care va juca fără ea.

Copiii erau păsări, iar mamele erau copaci și, oricât de departe zburau, oricât de sus pluteau, mereu tânjeau după ramurile copacului și după cuib, să se odihnească.

Cuvintele răposatei Doamne Nobile. Dacă tot ce spusese era adevărat, nădăjduiam ca pasărea mea să știe că arborele ei va fi mereu aici, cu rădăcinile înfipite adânc în pământ, cu ramurile lui de dragoste întinzându-se, crescând, așteptând, în fiecare anotimp și în fiecare an.

Și îi voi povesti despre mirosul florilor primăvara, despre cântecul greierilor în zilele calde de vară, despre culorile frunzelor toamna și despre căldura razelor de soare în zilele geroase. Îi voi povesti despre formele norilor, despre ecoul vântului și despre lumina care se răsfrânge. Îi voi povesti despre tot ce văd, despre tot ce știu.

Pentru că, scumpa mea fiică, tu nu ești aici, dar nu vei dispărea niciodată. Nu mai poți vorbi, dar mereu îți voi auzi glasul. Te-ai contopit cu vântul, dar nu vei fi uitată niciodată.

Împărăteasa Lunii

Pentru că mereu mă voi gândi la tine. Mă voi gândi la tine primăvara, când înmuguresc lăstarii, acoperiți de roua dimineții, strălucitoare ca pielea ta catifelată. Mă voi gândi la tine când norii de zăpadă dau târcoale streșinilor, rătăcesc prin aer și se scutură pe pământ. Mă voi gândi la tine când păsările plutesc în vânt, aripile lor fluturând pe cer, iar trilurile lor limpezi răsună în noaptea îndepărtată.

ANUL 655 D.H.

AL ȘASELEA AN AL DOMNIEI GLORIEI
ETERNE A ÎMPĂRATULUI GAOZONG

TOAMNĂ

Înainte de ivirea zorilor, slujnicele mele au început să mă îmbrace, punând pe mine straturi de țesături în culori nenumărate, portul domnesc de încoronare. Mai întâi, mi-au dat o haină liliachie brodată cu tulpini de plante și o pereche de pantaloni groși; apoi mi-au pus o rochie stacojie pe care erau desenate penele de la douăsprezece feluri de păsări, o bluză pe gât și o fustă lungă, stacojie; apoi, în cele din urmă, m-au îmbrăcat cu o robă grozavă din damasc, cu mâneci largi, care îmi ajungeau până la glezne. La sfârșit, mi-au așezat pe umeri un șal auriu tivit cu blană. În picioare aveam ciorapi liliachii și o pereche de pantofi înalți, în formă de barcă, ale căror vârfuri erau întoarse.

Nu am purtat coroana phoenix, care fusese a Împărătesei Wende și a Împărătesei Wang; în schimb, mi-am pus peruca pe care mi-o dăduse Prințesa Gaoyang. Legat de perucă era un lanț din aur, cu o perlă rotundă de mărimea unui ou, care atârna până la mijlocul frunții. Astfel, de departe, chiar dacă oamenii nu îmi vedeau fața, vedeau perla, strălucind ca Luna.

O caleașcă anume, făcută din aur purpuriu, cu roți așijderea, mă aștepta la ieșirea din grădină. Am urcat și m-am așezat pe o

pernă de mătase. Caleașca avea podeaua lăcuită violet, iar tavanul zugrăvit cu pene în cinci culori. Opt armăsari negri, împodobiți în minunate pânzeturi roșii și galbene, m-au purtat spre porțile din față ale Palatului Exterior.

Când am coborât, au izbucnit valuri de urale ale oamenilor adunați pe Strada Divină. M-am împotrivit pornirii de a mă uita înapoi și de a face cu mâna. Oamenii din Chang'an aflaseră adevărul și mă întâmpinau cu bucurie. Îmi doream să le mulțumesc și mi-am jurat că aveam să le fiu o împărăteasă vrednică. Într-o bună zi, le voi întoarce bunăvoința și le voi oferi grija și belșugul pe care le meritau.

Am mers pe jos pe strada largă, care se întindea până la Poarta Taiji. Gărzile Păsărilor de Aur, în costumele lor minunate, cu platoșe din bronz și pelerine stacojii, au stat țepene când am trecut prin dreptul lor. Muzica s-a înălțat în apropierea mea. Mai întâi, s-au auzit tobele, apoi sunetul vioi al fluierelor, însoțit de notele solemne ale dangătului de clopot și ale litofonului, cărora li s-au alăturat apoi sunetele vesele de *sheng* și *xia*. În cele din urmă, s-a auzit melodia nobilă de *yangqin*.

Cu inima cântându-mi aceleași melodii minunate, am pătruns pe poarta pe care o folosiseră atâția împărați și atâtea împărătese în decursul vremii și am înaintat prin curtea vastă din fața Sălii Taiji. I-am văzut pe toți oamenii însemnați din împărăție: dregători de nouă ranguri, îmbrăcați în liliachiu, roșu, verde și indigo; vasalii în tunicile lor strâmte, cu mâneci înguste; hanii, cu fuste scurte; trimișii străini, cu pălării înalte; și familia regală, în haine din mătase. Au ingenuncheat. A fost o priveliște pe care mi-o voi aminti mereu.

— Începe ceremonia! a strigat crainicul Han Yuan.

Îi făcusem cinstea de a fi crainic, cu nădejdea că își va aminti de bunătatea mea și mă va sluji bine. Ce simțea cu adevărat despre încoronarea mea nu voi afla niciodată. Dar nu trebuia să îmi fac griji din cauza lui. Asta era ziua mea.

În depărtare, l-am văzut pe Pheasant așezat pe tronul din aur, pe un podium, în mijlocul Sălii Taiji. La dreapta lui era Generalul

Li, cel care conducea ceremonia, care ținea o tavă din aur pe care erau trei obiecte care aveau să îmi schimbe viitorul: *Cartea de aur a stirpei imperiale*, pecetea Împărătesei și brâul acesteia.

Aș fi vrut ca tata să fie acolo, să vadă *Cartea de aur a stirpei imperiale*. Ar fi fost atât de mândru! În tomul acela fuseseră trecute nu doar numele meu de familie, ci și numele lui, precum și numele strămoșilor lui, cel al mamei și numele străbunilor acesteia. Astfel, el va fi recunoscut pentru totdeauna drept tată al unei împărătese. Acesta fusese visul lui, iar acum se împlinea.

Când Tripitaka îmi prezisese viitorul, cu douăzeci și patru de ani în urmă, nu crezusem cu adevărat că această zi o să vină. Acum, la șaptesprezece ani de la moartea tatei, îi îndeplineam dorința. Dacă îl voi visa vreodată, voi fi nespus de fericită să îi spun că nu am dat greș și că mi-am ținut făgăduiala de a avea grijă de familia mea. Mama a plecat de la mănăstire și i-am cumpărat o casă mare în Chang'an, am tocmnit douăzeci de slujnice să aibă grijă de ea și i-am oferit o dotă anuală generoasă. Niciodată nu va trebui să își mai facă griji în legătură cu mâncarea sau banii. Va duce o viață așezată și liniștită.

Am căutat-o și pe sora mea mai mare, care se mutase la miazăzi, înainte de venirea mea la palat. Am găsit-o, o văduvă cu sănătatea cam șubredă, și i-am oferit un titlu de rang înalt și câteva titluri de slavă pentru cei doi copii ai ei. Le-am dat voie să vină să mă vadă oricât de des voiau, ca să am familia în preajmă.

Nu i-am uitat nici pe fratele meu vitreg și pe familia lui. Le-am dat daruri și le-am mulțumit pentru că au avut grijă de mine și de familie, în trecut. Cât despre casa tatălui meu, din Wenshui, am răscumpărat-o și am preschimbat-o în templu, astfel că oamenii locului au fost îndreptățiți să primească anual un ajutor în bani de care puteau să se folosească.

Ridicându-mi fusta stacojie, am urcat treptele din piatră spre Sală, iar perla mare, rotundă mi-a alunecat din mijlocul frunții spre margine. Am îndreptat-o și am continuat să urc. Vremea de toamnă era rece, dar

nu îmi era frig. Când am ajuns în capul scărilor, m-am oprit. De unde mă aflam, vedeam tronul din mijlocul Sălii, altarul auriu, de unde se ridica fum de tămâie, și pe dragostea mea, prietenul meu, împăratul meu. Stătea cu mâinile pe genunchi, cu mânecile aurii atârându-i până la pământ. La fel ca mine, nu mai era tânăr, iar ochii îi erau căș, unul mai sus, unul mai jos, dar încă arăta minunat.

Chiar cu o zi înainte stătuserăm de vorbă, amintindu-ne de trecutul nostru. Ne întâlniserăm pe când eram foarte tineri, iar după această ceremonie aveam să fim cunoscuți ca soț și soție, tată și mamă. Vom conduce împărăția împreună.

— Îngenunchează! a strigat crainicul, iar muzica s-a oprit.

Clipa încoronării venise. Simțeam sute de ochi ațintiți asupra mea, dar nu eram deloc emoționată. Locul meu era în acea sală faimoasă. Ursita mea era să fac parte din acel ritual. M-am lăsat în genunchi, pregătită.

— Cerului!

Mi-am ridicat mâinile, să simt cerul, m-am aplecat și am atins pământul.

— Pământului!

Mi-am pus palmele pe pământ și l-am atins cu fruntea.

— Împăratului!

Mi-am aranjat mânecile, partea din față a hainei de ceremonie și fusta și m-am înclinat în fața lui Pheasant. Recunoașterea celor trei elemente ale vieții este miezul ritualului, dar în sufletul meu știam că nu era destul și, în gând, am recitat, arătându-mi recunoștința celor care mă aduseseră acolo:

Celor care mi-au dat viață.

Celor cărora eu le-am dat viață.

Celor care și-au dat viața pentru mine.

Și erau sumedenie. Copila mea... Prințesa Gaoyang... Apricot...
Și Hope.

Vocea lui Han Yuan s-a auzit din nou, lângă mine.

— Doamnă Strălucitoare, acum puteți primi cele trei comori.
M-am îndreptat. Urma cea mai însemnată parte a încoronării.

— Acum, Împăratul îi oferă Împărătesei brăul!

Haina aurie a lui Pheasant s-a ivit în fața mea.

— Ca Împărat al Dinastiei Tang, Împărat Gaozong, conducătorul desemnat de Ceruri, domnul tuturor ținuturilor și al celor șapte mări, al treilea fiu al Împăratului Taizong și al Împărătesei Wende, te numesc acum pe tine, a doua fiică a familiei Wu, Doamna Strălucitoare a Curții Interioare, mamă a Prințului Hong, Împărăteasă.

A luat de pe tavă brăul imperial, o cingătoare aurie lată, incrustată cu perle și rubine. Cu un aer solemn, mi-a legat-o în jurul mijlocului. Am fost mirată. Călcase rânduiala. Nu era datorია lui să lege brăul în jurul meu și, cel mai însemnat, o asemenea dovadă deschisă de dragoste trecea drept prea adâncă pentru a fi dată în văzul lumii.

— Acum, maestrul de ceremonii oferă *Cartea de aur a stirpei imperiale* și pecetea Împărătesei!

Generalul Li, bărbatul care devenise sprijinul meu de nădejde, s-a apropiat. Părea la fel de nepăsător ca de obicei, iar semnul lui din naștere părea întunecat, chiar și la lumina zilei. Mi-am amintit ce spusese la turnul de pază: „O sabie bună își slujește stăpânul; un bun spadasin crede în stăpânul lui.” Îi datoram recunoștința mea veșnică.

Mi-a înmănat *Cartea de aur a stirpei imperiale*, un sul din aur, care strălucea în lumina soarelui. Lăsând capul în jos, am primit-o. Apoi mi-a înmănat pecetea Împărătesei, o statueta mare din jad, reprezentând pasărea phoenix, la fel de înaltă ca statueta din jad a lui Pheasant, un dragon. Doar două femei înaintea mea avuseseră prilejul să o țină, Împărăteasa Wende și Împărăteasa Wang, iar eu eram a treia. Era rece și grea, dar se potrivea de minune în mâna mea.

— Acum, Împărăteasa își salută poporul!

Cu cartea în mâna dreaptă și cu pecetea în stânga, m-am întors, brăul auriu legănându-mi-se la mijloc. Locul uriaș din fața sălii era

acum plin cu oameni. În dreapta erau doamnele din Curtea Interioară, eunuci, slujitori și familii imperiale. În mijloc erau dregători, vasali, hani și trimiși străini. În stânga, erau Gărzile Păsării de Aur, cu platoșele lor strălucitoare și cu pelerinele minunate. În cele patru colțuri ale curții, în apropierea podurilor tăiate din piatră, erau purtătorii de flamuri, spadasinii și mulți alții.

Nimeni nu s-a mișcat. Toți oamenii, cu capetele ridicate, se uitau la mine, cu ochii mari, în așteptare.

— Îngenuncheați!

De data aceasta, toți dregătorii, vasalii, trimișii străini, hanii, femeile cu și fără rang, familia imperială, gărzile și slujitorii și-au pus palmele pe pământ și s-au prosternat. În fața mea. Am simțit cum îmi urcau lacrimi calde în ochi. Aveam treisprezece ani când intrasem prima dată pe porțile palatului, iar acum aveam douăzeci și nouă. Vreme de șaisprezece ani, mă plecasem și mă prosternasem în fața oamenilor care nu îmi cunoșteau numele de familie, trăisem după cum voiau ei, le urmasem poruncile, iar acum toți izbucneau în urale și mă strigau:

— Împărăteasă Wu, Împărăteasă Wu, Împărăteasă Wu!

Undeva a bătut un clopot. O dată, de două ori, de trei ori. Sunetul lui solemn a zguduit cerul liniștit, alungând vântul îndoielii și norii bănuitori și, ca o vrajă, a zăbovit în văzduh.

În depărtare, răsărea o lună strălucitoare.

EPILOG

La cinci ani de la încoronarea lui Mei ca împărăteasă, Pheasant a suferit primul său atac cerebral, care l-a lăsat fără vedere. Împăratul orb a desemnat-o pe Mei să conducă alături de el, începând domnia Celor Doi Sfinți. Dar starea de sănătate a Împăratului Gaozong a continuat să se deterioreze și în scurt timp a paralizat, lăsând pe umerii Împărătesei Wu întreaga domnie. La moartea lui Gaozong, Împărăteasa Wu a fost desemnată Regent și a rămas cu patru băieți și o fată.

Primul născut al Împărătesei Wu, Hong, a devenit moștenitor, după ce Zhong a abdicat, înainte de moartea Împăratului Gaozong, dar Hong a murit de tânăr, iar ceilalți fii ai Împărătesei Wu au devenit victime ale intrigilor de la Curte. Cu istețimea și hotărârea ei, Mei a luptat împotriva conspiratorilor, și-a eliminat dușmanii și și-a impus puterea la Curte. După ce a domnit mai bine de treizeci de ani, neînfrântă, a hotărât să renunțe la dinastia Tang și a fondat una proprie, dinastia Zhou, declarându-se Împărăteasă.

A fost prima și singura femeie din istoria Chinei care a cărmuit legitim în nume propriu, iar domnia ei a durat până în anul 705 d.H.

De asemenea, și-a constituit propria Curte Interioară, cu mulți concubini, lucru care a devenit subiect de scandal, după moartea sa.

Totuși, Împărăteasa Wu a fost un conducător de excepție. În timpul domniei sale, în împărăție au înflorit comerțul, arhitectura, religia, arta, literatura și a sporit influența militară, iar China a intrat într-o epocă de aur, neegalată timp de mai multe secole.

Împărăteasa Wu a deschis calea pentru o nouă eră a budismului, ajutând ca această religie să prindă rădăcini în China, astfel că, în cele din urmă, budismul a ajuns să concureze taoismul și confucianismul. Ea a dispus construirea Grotelor Longmen, din Luoyang, unde se află multe obiecte de artă budistă și o masivă statuie a lui Buddha, modelată după chipul ei. Grotele sunt și azi o parte importantă a patrimoniului budist.

Datorită deschiderii și toleranței, comerțul din imperiu a prosperat. Mulți negustori străini au venit din diverse regiuni, pe Drumul Mătăsii, astfel că Chang'an și Luoyang au devenit centre comerciale importante, iar în Canton soseau zilnic mii de nave.

Împărăteasa Wu este bine-cunoscută pentru insistența ei în reformarea Sistemului Keju, un sistem arhaic pe care Curtea îl folosea pentru a găsi talente care să slujească împărăția. Punând talentul oamenilor mai presus de originea lor, ea i-a încurajat să învețe pe femeile și pe bărbații care fuseseră încontinuu împiedicați să o facă. A supravegheat personal examene și a adus la Curte multe talente care altfel nu ar fi avut șansa să slujească acolo, din cauza originii lor. Cele mai importante figuri menționate adesea sunt înțeleptul judecător Di Renjie și premierul suveranei, Shangguan Wan'er, fiica dușmanului ei și prima femeie premier din istoria Chinei. Cu încurajarea Împărătesei Wu, oamenii din împărăție, tineri și bătrâni, și-au făcut un titlu de glorie din studierea literaturii, din compunerea de poezii. Datorită lor, perioada aceea a rămas în istorie drept epoca de aur a poeziei în China.

De asemenea, Împărăteasa Wu a consolidat cu adevărat Sistemul Egalității de Teren, oferind bărbaților și femeilor – din nou, celor cărora nu li se acordase niciodată atenție – drepturi egale în a-și împărți și a cultiva pământul, încurajându-i astfel să muncească din greu. Sub îndrumarea ei, economia imperiului a înflorit, populația a sporit, iar cultura și arta, amândouă – nespuse de sofisticate, au devenit modele pentru împărățiile vecine, precum Coreea și Japonia.

Potrivit documentelor istorice, în anul în care Împărăteasa Wu s-a întors la palat din exil, împărăția abia dacă avea trei milioane de gospodării. La finalul domniei sale, gospodăriile împărăției se dublaseră și ajunseseră la șase milioane, cu o populație totală de mai bine de treizeci de milioane de oameni.

În cele din urmă, Împărăteasa Wu a fost detronată printr-o lovitură militară și a murit la optzeci și ceva de ani. Pentru scurt timp, tronul a fost ocupat de unul dintre fiii săi, iar apoi de nepotul său, împăratul Xuan Zong, care a cules roadele domniei ei. În timpul domniei sale, imperiul a fost sfâșiat de războaie civile, iar mai apoi atacată de tibetani, uiguri și turci. Dinastia Tang nu a mai cunoscut perioade de pace, prosperitate și dinamism ca pe vremea Împărătesei Wu.

Totuși, în ciuda contribuției sale la dezvoltarea împărăției, meritele ei sunt arareori menționate și, pentru că a fost femeie și a sfidat dominația masculină, încălcând astfel legea de bază a confucianismului, a fost defăimată de mulți istorici confucianiști din secolele următoare, care au etichetat-o drept criminală, tiranică și târfa.

NOTA AUTOAREI

Încă o dată, povestea lui Wu Mei se bazează pe un personaj istoric, singura femeie conducător din China, Wu Zetian, cunoscută și ca Împărăteasa Wu. Toate personajele masculine din carte, cu excepția eunucilor, sunt personaje istorice reale; personajele feminine, precum Doamna Imaculată, Împărăteasa Wang și Prințesa Gaoyang, sunt femei reale, care au trăit și sunt menționate și ele în cărțile de istorie.

Locul exact unde se află mănăstirea budistă unde a fost exilată Wu Mei, Ganye Miao, rămâne necunoscut și nimeni nu pare să știe cum s-a întors ea la palat.

Execuția Prințului Ke și a Prințesei Gaoyang, aceea a lui Fang Yi'ai, a călugărului Biji și ale multor alora au fost consemnate în istorie, dar prietenia dintre Prințesa Gaoyang și Împărăteasa Wu este rodul imaginației mele.

Călătoria lui Tripitaka, cunoscut și ca Tang Sanzang, în chineză, a fost narată mai detaliat în romanul *fantasy Xi You Ji*, scris de Wu Cheng'en. Întâlnirea călugărului cu Wu Mei a fost și ea inventată, pentru a servi scopurilor cărții.

Unii istorici cred că Împărăteasa Wu și-a sufocat copilul, ca să poată deveni împărăteasă. În carte, eu am relatat lucrurile diferit, prezentând-o

pe Împărăteasa Wang drept adevărata vinovată. În timpul documentării mele, am aflat că *Tang Hui Yao*, a lui Wang Pu, poate cea mai de încredere sursă despre Dinastia Tang, nu menționează crima deloc. Nici în *Ben Ji*, principala parte a *Vechii Cărți Tang*, scrisă de Liu Xu în anul 945, la aproape trei sute de ani după evenimente, nu este înregistrată crima. Ambele surse indică faptul că fetița Împărătesei Wu a murit subit. Mare parte din retorica Împărătesei Wu despre sufocarea fiicei sale provine din *Noua Carte Tang*, de Ouyang Xiu, un devotat istoric confucianist, și din *Zi Zhi Tong Jian*, a conservatorului și influentului Sima Guang.

Am decis să nu folosesc referințele lui Ouyang Xiu și ale lui Sima Guang în ficțiunea mea despre viața Împărătesei Wu, pentru că relatările celor doi istorici au fost scrise în secolul al XI-lea, la aproape patru sute de ani după evenimente, iar în relatările lor crima era redată cu detalii foarte bogate, care au ridicat întrebări legate de autenticitate.

De asemenea, am căutat indicii referitoare la crimă în comentariile egalilor Împărătesei Wu și am descoperit că nici cel mai cunoscut dușman al său, poetul Loubin Wang, care în anul 684 a publicat o proclamație oficială prin care îi denunța domnia și care a inventat multe povești senzaționaliste pentru a o discredita, nu a pomenit nimic despre crimă. Concluzia mea este că, dacă Împărăteasa Wu chiar și-ar fi omorât fiica, acest act de cruzime nu ar fi trecut neobservat de către dușmanii ei și ar fi fost consemnat temeinic.

Documentele istorice nu menționează că Ducele Changsun Wuji ar fi falsificat testamentul Împăratului Taizong.

MULȚUMIRI

Ca de obicei, soțului meu, Mark, pentru că e lângă mine și mi-e devotat; stelelor mele, Annabelle și Joshua, pentru pupicii voștri dulci și pentru că mă îmbrățișați ca pe jucăriile voastre de pluș preferate. Și familiei mele și prietenilor din China, mi-e dor de voi.

Editoarei mele, Anna Michels, aliata mea secretă și cea mai puternică, pentru că mi-a oferit puncte de vedere extraordinare și observații pătrunzătoare, care au dus la conturarea acestei cărți. Îți mulțumesc, Anna! Mereu mă pot baza pe tine.

Celor două cititoare beta ale mele: agenta mea, Shannon Hassan, pentru sprijinul său neclintit, și buna mea prietenă Karen Walters, pentru că mi-a spus ce e bine și ce nu. Dragei mele prietene Renae Bruce, pentru că mi-a citit cartea cu atenție și entuziasm, de fiecare dată când am rugat-o. Îți mulțumesc!

De asemenea, îi sunt profund recunoscătoare echipei mele de la Sourcebooks și mulțumiri speciale se îndreaptă către: directoarea editorială Shana Drehs, pentru că este mereu drăguță; editoarei de producție Heather Hall și editoarei Gail Foreman, pentru că este uimitor de meticuloasă și atentă; talentata Laura Klynstra, pentru coperta atrăgătoare; designerul de

Weina Dai Randel

---

producție Jillian Rahn, pentru inovatoarele fonturi Lună; entuziasta agentă de presă Lathea Williams; eficienta echipă de marketing; și tuturor celorlalți de la Sourcebooks, care m-au sprijinit. Vă mulțumesc!

Lui Susan Blumberg-Kason și lui Jocelyn Eikenburg, care mi-au oferit sprijin generos în călătoria mea publicistică. Vă mulțumesc foarte mult pentru tot ajutorul vostru și pentru e-mailuri!

Ultimul, dar nu cel din urmă: un mulțumesc din inimă ție, cititorule, pentru că ai urmărit călătoria Împărătesei Wu. Fără tine, lacrimile și temerile ei s-ar fi pierdut fără urmă în furtuna istoriei.

CUPRINS

ANUL 649 D.H., AL DOUĂZECI ȘI TREILEA AN DE PACE AL DOMNIEI ÎMPĂRATULUI TAIZONG. Sfârșit de primăvară.....	7
ANUL 652 D.H., AL TREILEA AN AL DOMNIEI GLORIEI ETERNE A ÎMPĂRATULUI GAOZONG. Primăvară.....	49
ANUL 652 D.H., AL TREILEA AN AL DOMNIEI GLORIEI ETERNE A ÎMPĂRATULUI GAOZONG. Sfârșit de iarnă	91
ANUL 653 D.H., AL PATRULEA AN AL DOMNIEI GLORIEI ETERNE A ÎMPĂRATULUI GAOZONG. Primăvară.....	109
ANUL 653 D.H., AL PATRULEA AN AL DOMNIEI GLORIEI ETERNE A ÎMPĂRATULUI GAOZONG. Vară.....	143
ANUL 653 D.H., AL PATRULEA AN AL DOMNIEI GLORIEI ETERNE A ÎMPĂRATULUI GAOZONG. Toamnă.....	171
ANUL 653 D.H., AL PATRULEA AN AL DOMNIEI GLORIEI ETERNE A ÎMPĂRATULUI GAOZONG. Iarnă.....	217
ANUL 654 D.H., AL CINCILEA AN AL DOMNIEI GLORIEI ETERNE A ÎMPĂRATULUI GAOZONG. Început de primăvară...	267
ANUL 654 D.H., AL CINCILEA AN AL DOMNIEI GLORIEI	

ETERNE A ÎMPĂRATULUI GAOZONG. Toamnă.....	287
ANUL 654 D. H., AL CINCILEA AN AL DOMNIEI GLORIEI	
ETERNE A ÎMPĂRATULUI GAOZONG. Iarnă.....	325
ANUL 655 D.H., AL ȘASELEA AN AL DOMNIEI GLORIEI	
ETERNE A ÎMPĂRATULUI GAOZONG. Început de primăvară...	351
ANUL 655 D.H., AL ȘASELEA AN AL DOMNIEI GLORIEI	
ETERNE A ÎMPĂRATULUI GAOZONG. Toamnă.....	421
EPILOG	429
<i>Nota autoarei</i>	433
<i>Mulțumiri</i>	435